Machine Translated by Google

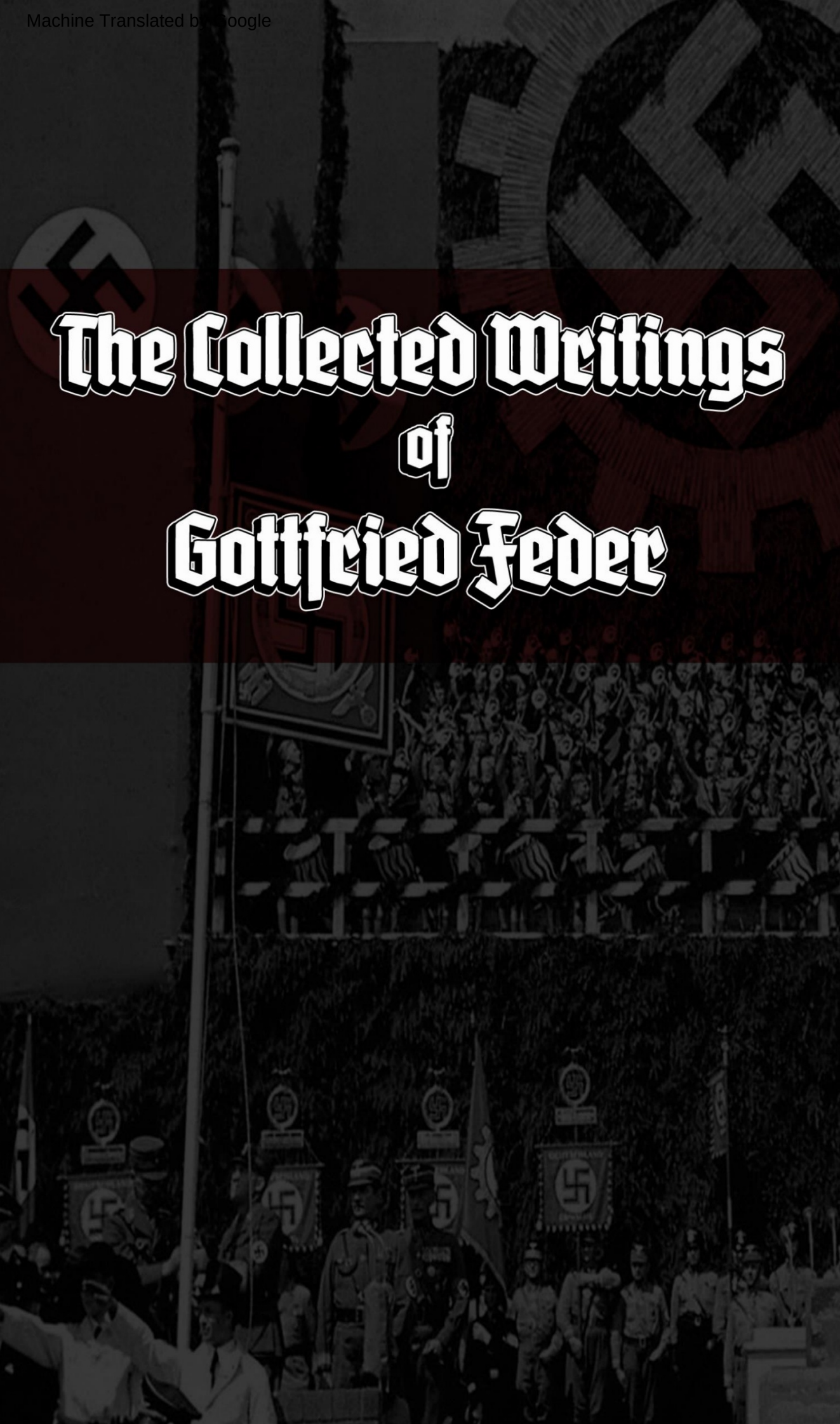

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Idazlanen Bilduma

Gottfried Feder

Kali Yugan argitaratua, AH 130. urtean

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Edukien taula

NSDAPen Programa eta Bere Kontzeptu Orokorrak 5

Sarrera eta hitzaurrea 6

1. NSDAPek nekazaritza-populazioari eta nekazaritzari dagokionez duen jarrerari buruzko alderdiaren manifestu ofiziala..... 13

NSDAPen lur-jabetzaren gaineko politika 17

2. 25 puntuak..... 21

3. Oinarrizko ideiak 25

4. Programaren eskakizunak xehetasunez..... 32

5. Zer ez dugun nahi..... 52

6. Ondorioa..... 53

Interesen Menpekotasunaren Abolizioaren aldeko Manifestua 55

Inplementazioak eta arrazoibideak 57

Gerra-bonuak banku-kreditu bihurtzea 75

Manifestuan Legearen Eskariari buruzko Iruzkin Bereziak 76

Eragozpenak eta haien ezeztapena 79

Programa Gehiago 89

Alemaniako Estatua Oinarri Nazional Sozialista batean 56

Sarrera eta hitzaurrea 92

1. Oinarriak..... 97

2. Programa 116

3. Estatu Nazional Sozialistaren Estatu-Egitura 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder (Würzburg, Alemania, 1883ko urtarrilaren 27a - irailaren 24a , 1941, Murnau), alemaniar ekintzaile politikoa izan zen, *ekonomia teoriko* nagusia . Alemaniako Nazionalsozialismoaren hasierako fasea.

Feder ingeniari zibilak ospea lortu zuen 1919an *'Manifesto for Breaking'* liburuagatik. *'Interesen Esklabutza',* eta urte hartako irailean Munichen Alemaniako Langileen Alderdiaren bileran egindako hitzaldiak eman zion berehalako inspirazioa **Adolf Hitlerri** politikan sartzea. **Federren** ideia sozialista eta antikapitalistak ondoren adierazpena aurkitu zuten **Hitlerren** 25 puntuko programan Alemaniako Langileen Alderdi Nazional Sozialistarentzat (NSDAP) 1920ko martxoan, baita **Federren** beraren *'Alemaniako Estatua Nazional Sozialistaren Oinarrian' liburuan ere,* **Hitlerrek** "[Nazional Sozialistaren] mugimenduaren katekismoa" zela uste zuena . 1924 eta 1936 artean, **Feder** Alemaniako Reichstag-ean egon zen eta NSDAPeko ekonomia kontseiluko presidente (1931), Alemaniako Ekonomia Ministerioko estatu idazkari (1933) eta estatu etxebizitza komisario (1934) izan zen. Hala ere, nazien politika sistema ekonomikora egokitu zenean, alderdiko gaietan **Federren** eginkizuna izugarri murriztu zen, eta 1936rako ia iluntasunera jaitsi zen .

Machine Translated by Google

Programa Nazionala.

Alemaniako Langileen Alderdi

Sozialista eta bere kontzeptu orokorra

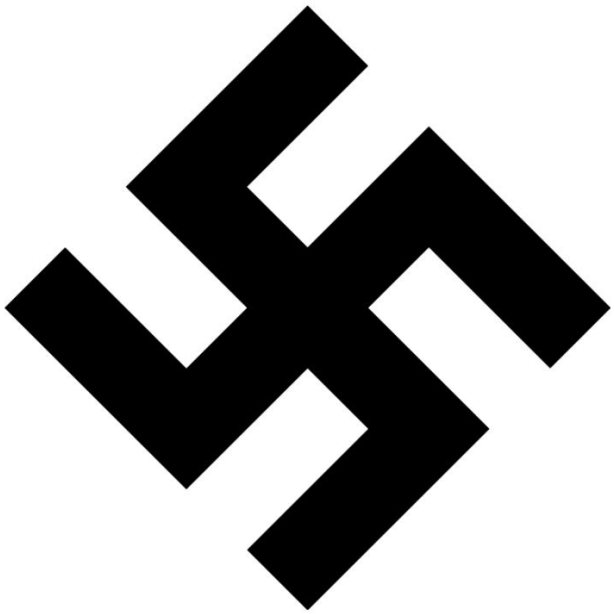

Machine Translated by Google

Gorakadenaren kontakizun historikoa

NSDAP Adolf Hitlerren ibilbidearen azterketa biografiko batekin

Adolf Hitler 1889ko apirilaren 20an jaio zen Braunau-on-Inn herrian, antzinako herri batean. Bavaria.

Aita nekazari pobre baten umezurtz geratu zen eta Aduana Funtzionario izatera iritsi zen lanean. Ama alemaniar nekazari familia batekoa zen. 13 urte zituela, aita galdu zuen, eta lau urte geroago ama. Adolf Hitler Danubio ibaian zegoen Linz-eko Realschulen ikaslea zen, Eskola Nazionala utzi ondoren. Aitaren nahia funtzionario izatea zen, baina bere nahia artista izatea zen. Amaren heriotzak berehala behartu zuen bere bizibidea ateratzera.

17 urte zituela, Hitler Vienara joan zen, arkitekto izateko asmoarekin. Bere ahalegin propioari esker irabazi zuen bizibidea, lehenik eraikitzaile baten langile gisa, morteroa nahastuz, eta gero arkitekto baten marrazkilari gisa. 18 urterekin politikan interesa hartzen ari zen jada; antimarxista bihurtu zen, baina ordura arte ez zuen paper garrantzitsurik hartu. Gaztetatik Hitler nazionalista sutsua izan zen, eta bere lan garaiko esperientzia sozialak bere sinesmen nazionalistekin uztartzea zuen itxaropena. Hainbat urtez Vienan bizi izan zen pobrezia larrian.

1912an Munichera emigratu zuen, ikasle gisa. Ez zuen inoiz gaztaroaren gozamenik ezagutu, baina 50 korona poltsikoan etxetik irten zen egunetik, lana eta gabeziak izan ziren bere patua. 1914ko otsailean, Austriako armadan zerbitzatzeko betebeharretik libratzea lortu zuen. Sei hilabete geroago, gerra piztu zen. Berehala boluntario aurkeztu zen Alemaniako armadan zerbitzatzeko, eta, Bavariako Luis erregeari zuzenean dei eginez, baimena lortu zuen Bavariako erregimentu batean gerrarako boluntario gisa sartzeko. 1914ko urriaren 10ean , erregimentu berria abiatu zen.

1914ko abenduaren 2an , 25 urteko boluntarioari Burdinezko Gurutzea eman zioten, 2. Klasea.

'Bayernwald'-en aurkako erasoan eta Wytschaete ondoko beste guduetan erakutsitako ausardia aitortzeko, bidalketa-eramaile gisa lan egiteko agindu zioten, eta horrek ausardia eta fidagarritasun berezia eskatzen zuen, txostenak askotan lur irekietan zehar eraman behar baitziren su biziaren pean. Horrek bere izena azkar ezagutarazi zuen erregimentu osoan, bere kideen zirkulu estutik haratago.

1916ko urriaren 7an , obus zati batek zauritu zuen. 1917ko martxoan, bere erregimentura itzuli zen. Beste hainbat sari jaso zituen, besteak beste, Erregimentuetako Diploma Fontaines ondoko borroketan ausardia bereziagatik, eta azkenik, I. mailako Burdin Gurutzea.

1918ko urriaren 14an, britainiarrek lehen aldiz erabiltzen ari ziren mostaza gasaren eraginez larri zauritu zen bere erregimentuko beste hainbat kiderekin batera, eta aldi baterako itsu geratu zen. Ospitalean zegoela, Iraultza piztu zen.

Honen gainean, Hitlerrek politikari izatea erabaki zuen. 1919an 6 gizonez osatutako alderdi txiki batekin bat egin zuen eta bertan sortu zuen Alemaniako Langileen Alderdi Nazional Sozialista. Mugimendu berriaren programaren zirriborroak egin zituen eta haren izaera eta helburuak finkatu zituen.

Machine Translated by Google

Nukleoa: Zazpi Gizon

1919ko irailean, Adolf Hitlerrek zazpi gizonen aurrean egin zuen bere lehen hitzaldia; ondoren, 11, 25 eta 47 laguneko entzuleei zuzendu zitzaien; abenduan 111; 1920ko urtarrilean 270, eta handik gutxira 400. 1920ko azaroaren 14an, 1700 laguneko bilera batean hitz egin zuen. Alderdi gaztearen propaganda antolatu zuen orduan, urtebeteko lanaren ondoren 64 kide zituena. Urtebete geroago —1920an— 3000ra iritsi zen jada. Hitlerren propaganda-jarduera Munichen hain handia zen, ezen azkenean astean hiru aldiz bilerak egiten baitzituen, eta astelehenetan instrukzio-ikastaro bat egiten zuen. Lehenik eta behin, Versaillesko ergelkeria erasotu zuen, eta marxisten, Alderdi Zentralaren eta abarren baieztapenak ukatu zituen, Itun hori betetzea posible zela ziotenak. Alderdi hauen leloa gaitzetsi zuen: "Utzi armak, eta besteek ere desarmatuko dira". Armak utzi ondoren, gainerakoek armak hartzen jarraituko zutela pentsatuz hitz egin zuen, beren diruarekin ez bazen ere, erabat desarmatutako nazio alemaniarrari ateratako milioiekin. SPDren eta Zentroaren Ituna sinatzearen aldeko propagandaren aurka egiten zuen bitartean, Ruhr okupatua izango zela iragarri zuen, sinatzen genuena edozein dela ere.

1921.

Urte hau Rosenheim eta Landshut-eko lehen tokiko taldeak sortu izanak markatu zuen. Hitlerrek Alderdia babesteko lehen gizonen taldea antolatu zuen eta Bavariako mugimendu separatistaren aurkako borroka hasi zuen. Gure buruzagiak Municheko Zirkuan 5000 pertsona baino gehiagoko bileran ere hitz egin zuen.

Bileretan adierazi zuen Ituna betetzeak ez zuela lagunduko, SPDk, Zentroak eta Volksparteik baieztatu bezala, Alemaniaren oparotasuna bakean eta lasai eraikitzen, baina politika ergela horren emaitza inflazio handia izango zela, Alemaniako industriari kalte izugarria eraginez. Hitlerrek Gobernu beltz-gorria Estatuko Trenbideak desnazionalizatzeko asmoa zuela baieztatzea "gezur lotsagabea" zela adierazi zuten. Alderdiaren barruko matxinada saiakera bertan behera geratu zen. Hitlerrek Alderdiaren Konstituzio berria idatzi zuen, botere diktatorialak emanez.

Hitlerren izena alde batera uzten jarraitu ezin zuen sozialdemokraziak, orain bere izurritea terrorismoaren bidez kentzen saiatu zen. Bileretan odoltsuak izan ziren talkak, non gure liderraren burdinazko nerbioek nagusitasuna mantendu zuten. Bileretan zehar, garaiezina zen gorputz-zaindari bat sortu zen, eta aurrerantzean 'Sturmabteilung' izena jarri zioten.

1922.

Munichen konkista aurrera zihoan bitartean, mugimendua Bavariako gainerako lurraldeetan zehar zabaltzen hasi zen. Hitlerrek beste alderdi batzuekin bat egiteko akordio guztiak baztertu zituen. Pixkanaka suntsitu zituen antzeko alderdi "nazionalista" guztiak eta mugimendu nazionalsozialista haien gainetik nagusi bihurtu zuen.

1922ko urrian, Hitler 800 gizonen buru joan zen Coburgera, eta bi aldiz 24 ordutan lehen aldiz erabat zapaldu zuen hiri hartako Terror Gorria.

Adolf Hitlerrek publikoki adierazi zuen inflaziorantz abiatu ginela, eta inflazio hori aurreikusi zuela koalizio beltz-gorriaren politikaren ondorioz.

Machine Translated by Google

sistemaren etsairik arriskutsuena eta gorrotatuena bezala ezagutzen zen. Sozialdemokraziak eta Zentroko Alderdiak argudioekin defendatzeari utzi zioten eta difamazio politika hartu zuten.

1923. urtea.

1923ko urtarrilean, lehen Alderdiaren Konferentzia handia egin zen, eta Alderdiaren lehen banderak sagaratu ziren. Sturmabteilung formalki eratu zen.

Alderdiaren propaganda sakon aztertu eta hobetu zen, eta erakundearen printzipio iraunkorrak finkatu eta ezarri ziren. Jarraitzaileak bildu ziren Hitlerren inguruan, eta gehienak gaur egun borrokan dituen bazkide sendoak dira. Bitartean, haren aurkako erasoak gero eta erabakitasun handiagoarekin jarraitu ziren; lehen aldiz kartzelan aurkitu zuen bere burua aurkarien bilerak asaldatzeagatik; etengabe isunak jartzen zizkioten. Hala ere, ez zuen une batez ere sistemaren aurka borrokatzeari utzi.

1923ko udan, Adolf Hitlerrek Izu Gorria suntsitzen hasi zen Bavariako hiri gehienetan: Ratisbona, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt — askotan kaleko borroketan odol isuriz, non sozialdemokrata eta komunista talde terroristak garaitu zituen.

Reicheko Gobernu ezgaiaren aurkako borrokak akusazio mingotsak ekarri zituen. Ruhrren auzian Gobernuaren erresistentzia ahularen arrakasta txarra iragarri zuen, eta etengabe erasotu zuen Frantziarekin ulermenaren politika ergela, eta betetzearena. Beti adierazi zuen Ingalaterra eta Italiarekin ulermenaren beharra.

1923ko azaroan, Adolf Hitlerrek sistema iraultzeko saiakera egin zuen. Matxinada huts egin zuen, eta Hitler atxilotu zuten.

1924.

Epaiketa handia Munichen egin zen 1921eko martxoan. Egiatan errudun jo bazuten ere, gure buruzagiak justifikazio moral izugarria lortu zuen. Hitlerren defentsak hainbeste eragin zuen Auzitegian, eta erantzukizun bakarra eta esklusiboa bere gain hartzea hain sinesgarria izan zen, ezen hura salatzen zuen abokatuak egindako hitzaldia bere motibo ohoragarrien testigantza bikaina bihurtu baitzen. Hala ere, epaileak espetxealdi batera kondenatu zuen.

Alderdi Nazional Sozialistak bere buruzagiaren galeraren ondorioz sufritu zuen. Bere aurkariak mugimendua amaituta zegoela sinetsita zeuden, eta ausardia izan zuten Dawes Itun lotsagarria sinatzeko, horrela nahita Alemaniaren arpilatze sistema abiaraziz, Plan Gaztean burutu zena. Zer garaipen sozialdemokratentzat eta zentroarentzat! Alemaniaren esklabutza helburua lortu zen, antza denez!

Alferrik saiatu zen Hitlerrek Dawes Itunaren aurka borrokatzen bere kideen bidez, askatasunean zeudenak. Alferrik, publikoki deklaratzera behartu zituen Zentroko Alderdiaren, SPDren eta Volksparteiren bermeak, Planaren araberako atzerriko maileguek oparotasun nazionala handituko zutela, langabezia amaituko zela, soldatak igoko zirela eta zergak murriztuko zirela, nekazaritza salbatuko zela, nazioaren engainu bat besterik ez zirela. Alferrik adierazi zien Dawes Itunak pobrezia handituko zuela, maileguen interesak industria kaltetuko zuelako, maileguek berak Planaren araberako finantza-betebeharrak betetzeko helburua besterik ez zuten bitartean; porrota eta langabezia handituko ziren, soldatak...

Machine Translated by Google

hondoratuko litzateke, prezioak eta zergak are gehiago igoko lirateke, eta nekazariak hondamendi osoaren aurrean egongo lirateke eta zuten guztiarekin banandu beharko lirateke.

Abenduaren 20an Hitlerrek gotorlekua utzi zuen.

1925.

1925eko otsailaren 27rako , Adolf Hitlerrek Alderdia berpizteko deia egin zuen, eta 4000 pertsonako entzuleen aurrean eman zuen espetxeratu ondoren bere lehen hitzaldia.

Azaroaren 9ko gertaeren ondoren, mugimendu nazionalsozialista desegin zen. , eta bere ondasun eta diru guztiak konfiskatu zituzten; beraz, Adolf Hitlerrek esku artean ezer gabe hasi zen Alderdia oinarrietatik berreraikitzen. Berlingo Vorwärts eta Germania-k haren ahaleginak iseka egin zituzten eta "kartzelaratzeak erotu zuen ergela" iseka egin zioten.
Hala ere, Alderdiaren berreraikuntza oso azkar egin zen aurrera Hitlerren gidaritzapean. Lehengo buruzagiak berriro ere leialki bildu ziren haren inguruan. Hitlerrek Alderdiko prentsa jarduera berrira bultzatu zuen.

1925eko abendurako, Alderdiak 27.000 kide zituen. Zentroa eta Gizarte Alderdia Alarmatuta, demokratek erabaki zuten buruzagiak ez zuela bi urtez jendaurrean hitz egin behar.

1926.

Urte honetako ekainean egin zen Alderdiaren lehen Konferentzia Hitler espetxeratu zutenetik.

Mundu burgesak oraindik konbentzituta zegoen betetze-politikak Alemania salbatuko zuela eta Dawes Itunak industria berpiztuko zuela. Marxistak konbentzituta zeuden beren nagusitasuna aldaezina zela.

Von Hindenburg presidentea bere jarraitzaileengandik banandu eta Zentroarekin eta SPDrekin alde egin zuen. Alderdiak borrokarekin jarraitu zuen; urte amaierarako 49.000 kide zituen.

1927.

Hitlerri jendaurrean hitz egitea debekatzen zion agindua kendu egin zuten, betearaztea ezinezkoa zelako. Hainbat bilera jendetsutan hitz egin zuen. Hilero Alderdia gero eta sendoago finkatzen zen.

Inguruko gertaerek gero eta indar handiagoz frogatu zuten Hitlerrek arrazoia zuela.
Dawes ituna agerian geratu zen, eta ondorio ikaragarriak izan ziren. Sozialdemokratak eta Alderdi Zentralak gezurraren eta gehiegikeriaren bidez salba zitekeena salbatzen saiatu ziren.

Abuztuan, Hitlerrek Alderdiaren Konferentzia bat deitu zuen Nurenbergen, eta arrakasta handia izan zuen. Urte amaierarako, Alderdiak 72.000 kide zituen.

1928.

Adolf Hitlerrek bere Alderdia gidatu zuen indarrean zegoen sistemaren aurkako erasoaldi biziago batean. Nazionalsozialismoa Alemania suntsitzen ari zirenen etsai errukigabea zen, bai barrutik bai kanpotik.
Hitlerrek bere erasoa bereziki nekazarien eta klase ertainen hondamendi zentzugabearen aurka zuzendu zuen. Barne merkatuetan eroriko zen hondamendia iragarri zuen. Ehunka bileretan behin eta berriz adierazi zuen betetze politika eromena zela, eta bere...

Machine Translated by Google

Ondorioek heriotza eta hondamendia ekarriko lituzkete Alemaniako industriarentzat. Sozialdemokratak eta Zentroak iseka eta iseka egin zieten mendekua hartzeko ahaleginean. Haien gezurrak eta irainak Hitlerri zuzenduta zeuden pertsonalki.

Urte amaieran 108.000 kide ziren, eta Alderdiko 12 kide.
Reichstagen eseri zen.

1929.

Adolf Hitlerrek etengabeko energiaz jarraitu zuen indarrean zegoen sistemaren aurkako borrokan. Alderdiaren prentsa hobetu zen, Sturmabteilung-a handitu zen, formazioak indartu ziren eta propaganda areagotu egin zen. Sozialismo Nazionalaren doktrinak sakonki sartzen hasi ziren kontzientzia nazionalean.

Abuztuaren 4an , bigarren Alderdi Konferentzia egin zen Nürnbergen, eskala izugarrian. Hitlerrek gero eta energia handiagoarekin eraso zion sistema beltz-gorriari eta areriorik gabe agertu zen lider boteretsuena bezala, "Demokraziak" esan nahi zuen guztiaren aurka. Alderdiaren lidergotik kentzeko saiakera guztiak zapuztu ziren.

Urte amaieran Alderdiak 178.000 kide zituen.

1930.

Gazte Planaren aurkako borroka bete-betean zegoen. Hindenburgek energiaz defendatu zuen, horren bidez Alemania salbatuko zela, Alemaniako industria berpiztuko zela, langabezia geldituko zela, nekazariek berriro arnasa hartuko zutela eta zergak arintzea posible izango zela baieztatuz.

Adolf Hitlerrek ikuspuntu horiek irrealak eta hilgarriak zirela esan zuen; kontrakoa iragarri zuen. Bere Alderdiak nazioa argitzen jarraitu zuen borroka gogorren artean. Aurkariek gezur uholde batekin erantzun zuten.

Reichstag-erako hauteskundeak irailaren 14an egin ziren , 1930. Alderdiak 6,5 boto lortu zituen milioi boto, eta 107 kide hautatu ziren. Bere barne antolaketa inoiz baino sendoagoa zen.
Kanpotik sustatutako matxinada saiakera txiki batzuk berehala zapaldu zituen Hitlerrek, eta baldintzarik gabe amore eman ez zutenak kanporatu egin zituzten.

Zentroko Alderdia, SPDren eskuetan amore eman zuena, onerako edo txarrerako, Eliza Hitlerren aurka kitzikatzen hasi zen. Zentroko Alderdiko gotzainek eta apaizek eraso fanatiko bat hasi zuten mugimendu nazionalsozialistaren aurka, haren jarraitzaileak eskumikatu zituzten eta baita kristau ehorzketa ukatu ere. Hitlerrek irmo eutsi zion Zentroak Alemania hondamendia ekarriko zuela usteari eta lehen baino are determinazio handiagoz jarraitu zuen haren aurkako borrokan. Gogor ukatu zuen bere iritziak aldatzeko edozein saiakera.

Urte amaieran Alderdiak 389.000 kide zituen.

1931.

Gazte Planaren aurkako borrokak jarraitu zuen. Hitlerrek aurreikusitako ondorioak errealitate bihurtu ziren.

Machine Translated by Google

Gobernuak larrialdiko neurrien bidez administratzen hasi zen, horrela industria salbatzeko pentsatuz. Ondoren, eztabaida gogorrak izan ziren, eta Adolf Hitlerrek politika horren ondorio larriak berriro adierazi zituen. Hilabete gutxiren buruan —aste gutxiren buruan ere— arrazoia zuela frogatu zitzaion.

Bitartean, hainbat egunkari nazionalsozialista sortu ziren, eta Alderdiaren argitaletxe nagusia pixkanaka enpresa erraldoi bihurtu zen. Erakundea oso eraginkorra bihurtu zen, eta denborarekin Sturmabteilung-ak garapen-maila altua lortu zuen.

Gure aurkariak gezurretan murgildu ziren eta Frantzian salgaien eskaerak egiten uzten ari ziren.

1931. urtearen amaieran, Hitlerren Alderdiko kideak 806.000ra iritsi ziren, hilabete bat geroago 862.000ra, eta hilabete bat geroago berriro ere 920.000ra. Hauteskunde egunean milioi bat kide inguru zeuden, eta milioika jarraitzaile hauteslekuetan.

Langile pobre bat eta gero fronteko soldadu izan zen gizonak, hamahiru urte eskasetan, Alemaniak inoiz ikusi duen erakunde politiko handiena eraiki du. Gizon honen aurka bere aurkariek erabil ditzaketen baliabide bakarrak gezurrak eta difamazioa dira. Eta beti irabazi du orain arte gezur guztiak gorabehera, eta oraingoan ia Reicheko presidente hautatua izan da.

Alemaniaren historia osoan inork lortu al du antzeko lorpenik hamabi urtean, Alderdiaren, goi finantzaren, kapitalaren, prentsaren, iritzi publikoaren, burokraziaren, gezurraren, terrorismoaren eta jazarpenaren aurka?

Hau ez zen babestutako haurra; bere lehen urteetatik gizon goreneko bat izan da hitzaren zentzua, bere indar propioan soilik oinarrituta.

Machine Translated by Google

Hitzaurrea

1926an Weimarren, Alderdiaren Kontseiluak liburuxka sorta bat argitaratzea erabaki zuen, Alemaniako bizitza politikoaren alderdi guztiei eragiten dieten oinarrizko gaiak modu laburrean jorratuz. Gure asmoa zen, eta da, Nazionalsozialismoak gure bizitza publikoko hainbat zereginen aurrean duen jarreraren irudi koherente eta osoa aurkeztea, eta bere akatsak eta akatsak nola konpondu nahi dituen azaltzea.

Gure zeregina, beraz, sakonki aztertzea da nola dagoen, gero zientifikoki ikertzea nondik sortu den, eta azkenik, inspirazio sortzailearekin, galdera honi erantzutea: zer gertatuko da orduan? Liburuxka hauen helburu nagusia Estatuaren bizitzarako, finantzetarako eta ekonomiarako metodo berriak adieraztea da; kaosean "brontzezko harkaitz" bat jartzea, azterketa sakonaren bidez ezagutza argi baten bilduma osatzea, guzti horretatik borondate politiko bateratu bat sortu dadin.

1927ko abuztuaren 31ko bilera handian , Adolf Hitlerrek irmoki adierazi zuen: "Programari buruzko gaiek ez diote Administrazio Kontseiluari eragiten; Programa finkoa da, eta ez dut inoiz mugimenduaren printzipioetan aldaketarik onartuko, bere Programan ezarritako moduan". Gure Führerraren adierazpen erabakigarri honekin bat egiten dut bihotz-bihotzez, gure bezalako mugimendu baten bizitzarako eta indar erasotzailerako ezer ez baitago arriskutsuagorik, denborak aurrera egin ahala, bere Programa finkoa kritika negatiboaren menpe egotea baino.

Juduen auzian, goi-finantzen aurkako borrokan, Dawes Itunaren eta pobrezia-politikaren aurka, edo gure Programan jasotako beste edozein gaitan ezin duela gurekin guztiz joan sentitzen duen edo Alemaniako nazioaren askatasuna Nazioen Ligaren, Locarno Itunaren bidez, konpromiso eta koldarkeriaren bidez trukatzeko joera duen inork ez du guregana jo beharrik; bere lekua NSDAPetik kanpo dago. Erabat ukatzen dugu berak bezalakoek hain prest dagoen "ezagutza pribatu gorena", plataforma-orkestran eta kazetaritza-adierazpenetan zabaltzen duena.

Gure printzipioekin funtsean ados dagoen gizon batek eskrupuluak izan ditzake xehetasun txiki batzuei buruz, ezin baitugu espero inoiz gai guztietan erabat ados egotea, batez ere mugimendu politiko oldarkor batean.

Beste kontu bat da, ordea, etsai politikoek puntu bat xehatzen dutenean, guztiz kontutik kanpo dagoen gezur gorrotagarri baten bidez, hain zuzen ere gertatu den bezala. Kasu horretan, iruzkin ofizial bat beharrezkoa da.

Uko egiten diogu gure Programa aldatzeari komenientzia arrazoiengatik, beste Alderdiek egiten duten bezala, aldatutako baldintza deiturikoetara egokitzeko. Baldintzak gure Programara egokitzea dugu helburu, baldintzak menperatuz.

Adolf Hitlerrek enkargatu dit liburuxka sorta hau argitaratzea, eta hauek dira
Alderdiaren literatura ofiziala osatzeko.

1930eko martxoaren 6ko Alderdiaren manifestu ofiziala sartu dut; baita ere, Deutsche Tageszeitung-ek, Reichslandbund-eko organo nagusiak, egindako hamar galderei emandako erantzuna.
Egunkari horrek onartu zituen nire erantzunak.

Hau da Alemanian lur-jabetzaren jabetzarekiko eta oinordetzarekiko dugun jarrera txarrari buruzko gezur guztiak desagerrarazteko modurik onena eta eraginkorrena.

Machine Translated by Google

1. NSDAPek nekazaritza-populazioari eta nekazaritzari dagokionez duen jarrerari buruzko alderdiaren manifestu o

Munich, 1930eko martxoaren 6a

1. Nekazaritza klasearen eta nekazaritzaren garrantzia Alemaniarentzat

Alemaniako nazioak bere elikagaien zati handi bat atzerriko elikagaien inportaziotik lortzen du. Mundu Gerraren aurretik, inportazio horiek gure industria-esportazioekin, gure merkataritzarekin eta atzerrian genituen kapital-gordailuekin ordaintzea lortu genuen. Gerraren emaitzak aukera horri amaiera eman zion.

Gaur egun, inportatutako janaria gehienbat atzerriko maileguen laguntzarekin ordaintzen ari gara, eta horrek gero eta zor handiagoa eragiten dio Alemaniako nazioari kredituak ematen dituzten nazioarteko finantza-erakundeei. Gauzak horrela jarraitzen badute, gero eta pobretuago egongo da Alemaniako herria.

Mendekotasun honetatik ihes egiteko aukera bakarra Alemaniak etxean elikagai ezinbestekoak ekoizteko duen gaitasunean datza. Beraz, Alemaniako nekazaritzaren ekoizpenaren handitzea bizitzaren eta heriotzaren kontua da Alemaniako nazioarentzat.

Gainera, ekonomikoki sendoa eta oso produktiboa den herrialde-biztanleria ezinbestekoa da gure industriarentzat, etorkizunean gero eta gehiago bilatu beharko baititu barne-merkatuan aukera berriak.

Herrialdeko biztanleria osasunaren ondarearen eramaile, nazioaren gaztetasunaren iturri eta bere indar armatuaren bizkarrezurra dela ere uste dugu.

Biztanleria orokorra handitzen den heinean gero eta jende gehiagorekin hazten den nekazaritza-klase eraginkor bat mantentzea funtsezko zutabea da Alderdi Nazional Sozialistaren plataforman, gure mugimenduak etorkizuneko belaunaldietan gure herri osoaren ongizatea kontuan hartzen baitu.

2. Gaur egungo estatuak nekazaritza klasearekiko eta nekazaritzaren alde batera uztea

Handitzeko moduko nekazaritza-ekoizpena oztopatzen ari da, nekazarien zorraren gorakadak laborantzarako beharrezkoak diren gauzak erostea eragozten dielako, eta nekazaritzak ez duelako ordaintzen ekoizpena handitzeko pizgarria kentzen duelako.

Nekazaritzak lanaren etekin nahikorik ematen ez duen arrazoiak hauek dira:

1. egungo politika fiskalean, nekazaritzari zama gehiegi ezartzen diona. Alderdiaren gogoetengatik da hori, eta juduen munduko diru-merkatuak —benetan Alemaniako demokrazia parlamentarioa kontrolatzen duenak— Alemaniako nekazaritza suntsitu nahi duelako, horrek Alemaniako nazioa, eta batez ere langile-klasea, bere menpe jarriko bailuke;

Machine Translated by Google

2. baldintza onuragarriagoetan lan egiten duten eta Alemaniako nekazaritzaren babes-politika batek mugatzen ez dituen atzerriko nekazarien lehian;

3. bitartekari handiek lortutako irabazi neurrigabeetan, bultzatzen zutenak ekoizlearen eta kontsumitzailearen artean kokatuz beren burua.

4. Nekazariak energia elektrikoagatik eta ongarri artifizialengatik ordaindu behar dituen tarifa zapaltzaileetan juduek zuzendutako negozioak batez ere.

Zerga altuak ezin dira lurreko lanaren etekin eskasarekin ase. Nekazaria zorretan sartu eta maileguengatik interes usuratsuak ordaintzera behartuta dago. Tirania honen menpe gero eta sakonago hondoratzen da, eta azkenean duen guztia judu diru-emaileari galtzen dio. Alemaniako nekazari klasea desjabetzen ari da.

3. Reich-ean, ikustea espero dugun bezala, Lurraren eskubideak errespetatuko dira eta Alemaniarentzat Nekazaritza Politika bat egongo da.

Ez dago herrialdeko biztanleriaren pobrezia-baldintzetan hobekuntza orokorrik edo nekazaritzaren berpizkunderik izateko itxaropenik, Alemaniako Gobernua nazioarteko diru-magnateek kontrolatzen duten bitartean, gobernu-sistema parlamentario-demokratikoak lagunduta; izan ere, nahi horiek lurrarekin lotuta dagoen Alemaniaren indarra suntsitu nahi dute.

Alemaniako Estatu berri eta oso desberdinean, zeinetara iristeko irrikitan gauden, nekazariek eta nekazaritzak merezi duten arreta jasoko dute, benetako Alemaniako Estatu nazional baten euskarri nagusia direlako.

Hortik honako eskakizun hauek sortzen dira:

1. Alemaniako lurra, alemaniar nazioak eskuratu eta defendatua, alemaniar nazioaren zerbitzura egon behar da, etxe eta bizibide gisa. Lurra okupatzen dutenek zentzu honetan administratu behar dute.

2. Alemaniako nazioko kideek bakarrik izan dezakete lurra.

3. Legez eskuratutako lurrak oinordetzan jaso daitezkeen ondasuntzat hartuko dira. Hala ere, ondasunak edukitzeko eskubideari lotuta dago hura nazio-interesean erabiltzeko betebeharra.
Betebehar hau gainbegiratzeko Auzitegi Bereziak izendatuko dira; hauek lur-jabeen klaseko sail guztietako ordezkariek eta Estatuko ordezkari batek osatuko dituzte.

4. Alemaniako lurrak ezin dira espekulazio ekonomikoaren objektu bihurtu, ezta jabearentzat diru-sarrerarik eman ere. Berak lantzeko prest dagoenak bakarrik eskuratu dezake. Beraz, Estatuak lurren salmenta guztietan lehentasunezko erosteko eskubidea du.
Debekatuta dago lurrak mailegu-emaile pribatuei bahitura ematea. Laborantzarako beharrezko maileguak baldintza errazetan emango zaizkie nekazariei, bai Estatuak aitortutako elkarteek, bai Estatuak berak.

5. Lurzoruaren erabileragatik zergak ordainduko zaizkio Estatuari, jabetzaren hedaduraren eta kalitatearen arabera. Lurzoruaren gaineko zerga honek lur-jabetzaren gaineko beste edozein zergapetze saihestuko du.

6. Ezin da araudi gogor eta finkorik ezarri lantze-kopuruari dagokionez. Gure biztanleria-politikaren ikuspuntutik, tamaina txiki eta ertaineko nekazaritza-enpresa kopuru handia behar dugu.

Machine Translated by Google

baserriak. Hala ere, eskala handiko nekazaritzak funtsezko zeregina du, eta, enpresa txikiekiko harreman osasuntsua mantentzen badu, justifikatua da.

7. Ondasunak zatitzea saihesteko, oinordetza lege bat beharko da eta zorra metatzea bertan.

8. Estatuak lurrak bereganatzeko eskubidea izango du, kalte-ordain egokia emanez. emanda:

   a. nazioko kide baten jabetzakoa ez denean;

   b. Lurralde Auzitegien epai baten bidez jabeak, gaizki, erabakitzen duenean nekazaritza, ez da interes nazionalean jokatzen ari;

   c. nekazari independenteak bertan kokatzeko, jabeak berak lantzen ez duenean;

   d. interes nazionaleko Estatuko helburu berezietarako beharrezkoa denean (adibidez, komunikazioak, defentsa nazionala). Legez kanpo eskuratutako lurrak (Alemaniako legediaren arabera) kalte-ordainik gabe konfiskatu daitezke.

9. Estatuaren betebeharra da eskuragarri bihurtu den lurra kolonizatzea, biztanleria-politikaren goi-mailako gogoetetan oinarritutako eskema baten bidez. Lurrak kolonoei esleituko zaizkie oinordetzazko jabetza gisa, bizibidea ahalbidetuko duten baldintzetan. Kolonoak hautatuko dira haien egokitasun zibiko eta profesionala aztertzeko. Mesede berezia erakutsiko zaie oinordetzan hartzeko eskubiderik ez duten nekazarien semeei.

Ekialdeko mugen kolonizazioa oso garrantzitsua da. Kasu honetan, baserriak ezartzea ez da nahikoa izango, baina beharrezkoa izango da merkatu-hiriak sortzea industria-adar berriarekin lotuta. Hau da baserri txikiagoak errentagarri bihurtzeko aukera emateko modu bakarra.

Alemaniaren kanpo-politikaren betebeharra izango da Alemaniako biztanleria gero eta handiagoa elikatzeko eta finkatzeko espazio handiak eskaintzea.

4. Nekazaritza klasea ekonomikoki eta hezkuntza aldetik hazi behar da

1. Lurreko biztanleriaren egungo pobrezia berehala arindu behar da zerga-barkamenen eta bestelako larrialdi-neurrien bidez. Zorpetze gehiago geldiarazi behar da maileguen interes-tasa gerra aurreko garaikoaren parekoa lege bidez murriztuz eta estortsioaren aurkako neurri laburren bidez.

2. Estatuaren politika izan behar da nekazaritzak etekina ateratzea bermatzea. Alemaniako nekazaritza tarifekin, inportazioen estatu-erregulazioarekin eta prestakuntza nazionalerako eskema batekin babestu behar da.

   Nekazaritza-produktuen prezioen finkapena merkatu-espekulaziotik askatu behar da, eta bitartekari handiek nekazaritzako interesak ustiatzeari utzi behar zaio, eta horien negozioa nekazaritza-elkarteetara transferitzea Estatuak sustatu behar du.

   Erakunde profesional horien zeregina izango da nekazarien gastu operatiboak murriztea eta ekoizpena handitzea. (Lantresnen, simaurren, hazien, hazkuntza-lanen hornidura)

Machine Translated by Google

(baldintza onetan abereak, hobekuntzak, izurriteen aurkako gerra, doako aholkularitza, ikerketa kimikoa, etab.) Estatuak laguntza osoa emango die erakundeei beren zeregina betetzeko. Bereziki, Estatuak nekazariei ongarri artifizialaren eta energia elektrikoaren kostua nabarmen murriztea eskatu behar die.

3. Erakundeek nekazari-langileen klasea nekazaritza-komunitateko kide gisa ezarri behar dute, zentzu sozialean bidezkoak diren kontratuen bidez. Gai hauetan gainbegiratzea eta arbitrajea Estatuaren funtzioa izango dira. Langile onak baserri-jabeen mailara igotzea ahalbidetu behar da. Nekazari-langileen bizi-baldintzen eta soldaten hobekuntza eskatua nekazaritzaren egoera orokorra hobetzen den bezain laster etorriko da. Baldintza hauek hobera egiten dutenean, ez da beharrezkoa izango atzerriko langileak lurretan erabiltzea, eta ohitura hau etorkizunean debekatuta egongo da.

4. Nekazaritza klasearen garrantzi nazionalak eskatzen du Estatuak nekazaritzan hezkuntza teknikoa sustatu behar duela. (Gazteentzako erakundeak, nekazaritzarako goi mailako eskolak, talentua duten baina baliabiderik ez duten gazteentzako baldintza oso onuragarriekin.)

5. Erakunde Profesionalek ezin dute nekazari klaseak behar duen laguntza guztia eman; NSDAPen askatasun alemaniarraren aldeko mugimendu politikoak bakarrik egin dezake hori.

Landa-biztanleria pobrea da Alemaniako nazio osoa pobrea delako. Akatsa da langile-klase bakar batek Alemaniako komunitate osoaren fortuna partekatzeari ihes egin diezaiokeela pentsatzea, eta krimena da hiriko eta landa-jendearen artean jeloskortasuna sortzea, onerako edo txarrerako lotuta baitaude.

Gaur egungo sistema politikoaren pean laguntza ekonomikoak ezin du hobekuntza iraunkorrik ekarri, esklabutza politikoa baita gure herriaren pobreziaren erroa, eta metodo politikoek bakarrik kendu dezakete hori.

Alderdi politiko zaharrak, esklabutza nazionalaren erantzule izan zirenak eta direnak, ezin dira askatasunerako bidean liderrak izan.

Gure etorkizuneko Estatuan erakunde profesionalen zain daude zeregin ekonomiko garrantzitsuak; orain ere, norabide horretan prestaketa lan handia egin dezakete; baina askapen borroka politikorako, hau da, ordena ekonomiko berri baten oinarriak ezartzeko, ez dira egokiak; izan ere, borroka hori ez da lanbide bakar baten ikuspuntutik egin beharko, nazio osoaren ikuspuntutik baizik.

Askapenerako borroka politikoa amaierara arte eramango duen mugimendua NSDAP da.

(sinatuta) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAPen lur-jabetzaren gaineko politika

Gottfried Federren erantzuna

1930eko urtarrilaren 25eko Deutsche Tageszeitung-ek *(47. zk.)* Brandenburg Landbund-eko buruzagiek egindako hainbat galdera argitaratu zituen. Haien helburu nagusia NSDAP-ek lurren jabetza pribatuarekiko, herentziarekiko, kredituen bilketarekiko, tarifekiko, prezioen erregulazioarekiko, irabazien banaketarekiko eta interes sozio-politiko eta hauteskunde-taktiko orokorreko gaiekiko zuen jarreraren definizioa lortzea zen.

Ni.

Alderdi Programaren 17. puntuaren geroagoko edozein interpretazio arbitrariori buruzko antsietatea baretzeko, lehenengo galdera honako hitzez egin zen: "NSDAP

prest al dago alderdiaren aurka ez duela aurpegia jarriko bermatzeko?"
lurraren jabetza».

Erantzuna: Sozialismo nazionalak jabetza pribatua printzipio gisa onartzen du, eta kokatzen du Estatuaren babespean.

Nazioaren bizitza ekonomikoan negozio guztien, txikien zein handien, konbinazio osasuntsu bat mantentzea bilatuko du.

Programa osoaren espirituak argi eta garbi frogatzen du Nazionalsozialismoak, marxismoaren aurkari konbentzitu eta koherentea izanik, erabat ukatzen duela konfiskapen orokorraren doktrina zentral hondagarria, eta nekazaritza klase iraunkor bat dela uste duela Estatu nazionalaren oinarririk onena eta seguruena.

Baina kapitalista handien aurkari sutsua ere izanik, zeinen helburua nekazaritza-balio guztiak mobilizatzea eta nekazariak zerga eta maileguen interesen bidez kanporatzea den, Nazionalsozialismoak Estatuak nekazariak babestea eskatzen du enpresa-interes handien erasoen aurka.

Nekazari klase sendo eta osasuntsu bat behar dugu, interesen menpekotasunetik eta zergaren tiraniatik askea.

II.

Bigarren galdera niri pertsonalki zuzendu zitzaidan, Hitlerrek izendatu baininduen bezala. «Programari buruzko galdera guztien azken epailea».

"Zein da Nazionalsozialismoaren jarrera ondasunen herentziarekiko, eta
oinordetza-betebeharrak?"

Erantzuna: Jabetzaren jarraitutasuna, hau da, gizon baten arbasoek berreskuratu eta landu zuten lurraren herentzia, ideia nazionalaren oinarria denez, ondorio naturala da. Beraz, sozialismo nazionalak herentziaren printzipioa onartzen du, lurraren jabetzarena bezala.

Machine Translated by Google

Jabetza urruneko senideei joaten bazaie, Estatu Nazional Sozialistak zerga berezi bat ezarriko du, baina ahaidetasun hurbilagoaren kasuan, une horretan indarrean dagoen tasaren arabera ezarriko da.

III.

Galdera hau kezkagatik egin zen —oinarririk gabekoa—, balizko arazoei buruzkoa.
Kapitalista pribatuen maileguak debekatzeak lurraren segurtasunean dituen ondorioak.

Erantzuna: Nekazaritza-jabetza zorretatik libre utzi eta nekazariak finantza-profesionalen atzaparretatik erreskatatu nahi dituen estatu batek —hainbeste nekazari juduek beren etxeetatik bota baitituzte—, kapitalismoaren diru-monopolioa hautsi eta interesaren menpekotasuna abolitu nahi duen estatu batek ez du beharrezko krediturik atxikiko ezta interes gehiegizkoak kobratuko ere; aitzitik, Nazionalsozialismoak nekazaritza ahalik eta gehien lagundu nahi du.

IV.

"Interesaren menpekotasuna haustea." Irabazi gabeko diru-sarreren ezabapena. "Zer da
Alderdi Nazional Sozialistaren jarrera aurreztutako edo heredatutako kapitalarekiko?"

Erantzuna: Gaur egun nekazaririk ba al du interes-eskaeren ondoriozko "irabazi gabeko diru-sarrerarik", edo lur-jabe batek bizi al daiteke bere errentetatik aurreztutako diruarekin?

Horrek esan nahi du oraindik kapital pixka bat geratzen zaien lur-jabe batzuen artean antsietatea dagoela, edo bestela nahita gaizki-ulertu edo ezjakintasun bat dagoela Programa Nazional Sozialistaren eskaera funtsezkoenaren inguruan.

OHARRA: Literalki "interesaren menpekotasuna haustea" esan nahi dugu. Inork ez ditu aurrezkietatik, hipoteka batetik edo gobernu mailegu batetik lortutako interes kopuru txikiak interesaren menpekotasun gisa deskribatuko. Horrekin esan nahi duguna da nahitako inflazioak gure aurrezki guztiak lapurtu dizkigunean, eta nekazariak hipoteka berrien eta epe laburreko kredituen interesak ordaindu behar dituenean, bera hondatzen duten tas

Kapitalismoaren egungo sistemari eustearen alde daudenak nekazarien benetako interesen aurka daude, eta bankuei eta haien agenteei nekazaritzan aritzen uztearen alde daude. Gainerakoari buruz, irakurleak Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage eta Das Programm der NSDAP *(Alemaniako Estatua Alderdi Nazional Sozialistaren Oinarrian eta NSDAPen Programan)* izeneko liburuxketara bideratuko nituzke.

V.

Zergei dagokienez, gure politikak argi eta garbi dio: Kontsumitzailea askatzea
zeharkako zergaren zama, eta ekoizlea bere negozioa oztopatzen duten zergetatik.

"Alderdiak inportazio-zergak kentzeko asmorik al du?"

Erantzuna: Landbund-ek jakin beharko luke Reichstag-eko boto nazionalsozialistak nekazaritzako produktuen gaineko babes-zergen alde egin zuela erabat, bere printzipioaren arabera: nazioaren lanaren babesa hirian eta landa-eremuan.

VI.

Irabazien banaketaren gaia. Ezinezkoa da hemen gai zabal eta zail hau jorratzea. Die Flamme aldizkarian, asterokoan, gure jarrera zehatz-mehatz deskribatu dut hainbat artikulutan.

Machine Translated by Google

Deutsche Tageszeitung-eko artikulua engainagarria da, aipatzen dituen esaldiak testuingurutik kentzen baititu. Nik pertsonalki uste dut irabazien banaketa ideia kapitalista eta marxisten zentzu orokorrean ez dela irtenbide zuzena. Gai honetan gure Programak lantegietako langileei buruz hitz egiten du, eta ez du zentzurik auzia nekazaritzari buruzko liburuxka batean argitzen saiatzeak.

VII.

Zahartzaro Aseguruaren Prestazioen Luzapena.

"Nola proposatzen da helburu horretarako funtsak biltzea?"

Erantzuna: Zahartzaro Asegururako hornidura badago orain, baina kasu askotan ez da nahikoa, eta pobretzea bezala hartzen da. Zergen zama kendu eta langabezian dauden baina lan egiteko gai direnak ekonomia arlora itzultzen direnean, nahikoa baliabide egongo dira lanik gabe daudenentzako Zahartzaro Prestazio ugari emateko.

VII, IX, X.

Alderdiaren taktikekin lotutako galderak besterik ez dira, eta ez printzipioekin.

Alemaniari zoritxarra ekarri dion koalizio baten aurka gaudenez, noizean behin komunistekin bozkatu behar dugu (nahiz eta mundu oso batek banantzen gaituen haiengandik), Alemaniako Alderdi Nazionalak eta Kristau Alderdi Nazionalak egiten duten bezala. Ez diogu inork uzten gure jarraitzaileak nondik datozen agintzen, baizik eta guztiengana jotzen dugu —langile, burges eta nekazari—, gorputzean bihotz alemaniar ona duten eta borondate oneko gizonak diren eta Parlamentuko gobernu txarraren eta (Bake Itunen) betetze politika tamalgarriaren amaiera ikusi nahi duten guztiengana. Ez dugu uste beste alderdiekin "gizarte komunikazioa" alemaniar nazioa marxismotik eta parlamentarismotik askatzeko metodo egokia denik, horrek negoziazio politikora eramaten baitu. Ekintza diktatorialak eta boterearen erabilera erabakiak baino ezin dute Alemania lokatzetik atera.

Nazioak ez ditu hitz ederrak nahi, indarra baizik; ez negoziazioa, lan sendoa baizik gure nazio pobre eta zapalduarentzat.

Aurrekoaren azalpen oso eta argi bat ematen da Sozialista Nazionalaren bildumako 19. zenbakian — Unser täglich Brot: Alemaniako Nekazaritzaren Oinarrizko Galderak; Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau-k idatzia, Sozialismo Nazionalak nekazaritzari dagokionez zuen politika osoari buruz. Bertan, Alemaniako nekazari klase sufritzailea berrezartzeko proposamen ondo pentsatuak daude.

16. zenbakiak, Buchner doktoreak idatzia, gure politika ekonomikoaren esanahiari eta espirituari buruzko saiakera bikaina dauka.

12. zenbakiak, Hierl koronelak idatziak, gure defentsa nazionalaren politika deskribatzen du.

Amaitzeko, gure etsai politikoek kalte egiteko asmoz gaizki eta gezurrez aurkezten dituzten zenbait gairi buruzko ohar batzuekin amaituko dugu.

Gure jarrera funtzionario-klase iraunkorrarekiko, zalantzarik gabe, duina da. Ez ginateke Prusiako errege handiaren miresle sutsuak izango klase honen aurka bagina. Armada kanpoan zena, funtzionario-klase puru eta ustelezina da barneko Estatuarentzat. Ohorea eta betebeharra berriro ere funtsezko ezaugarri bihurtu behar dira gure funtzionarioengan. Gorrien eta Beltzen esanetara dauden funtzionario motak desagertuko dira datozen Estatuan; Alderdiko hari-tiratzaile horiek ez dute ohore eta betebeharrik behar.

Machine Translated by Google

Sozialista Nazionalak funtzionarioen aurka daudela eta haien soldatak murriztu eta pentsioak kendu nahi dituztela dioen iradokizuna gezur politiko bat da, gure aurkarien prentsak zabaldu duena. Aitzitik, Alemaniari bizitza osoan leialki zerbitzatu dioten nazioko kide guztiei ohorezko pentsio bat eman nahi diegu, zahartzaroan kezkak arintzeko. Horrela bakarrik libratuko da gizarte laguntza "paperizazioaren" estigmatik.

Pentsioen ideia merkataritza independenteetara eta eskulangileetara zabaltzea ere aipatu behar dugu. Ez dago kezkatu beharrik helburu horretarako nola bilduko ditugun funtsak. Urtero atzerrian milaka milioi ordaintzeari uzten diogunean, eta are gehiago gure banku-etxeei, kopuru horien zati txiki bat nahikoa izango da Zahartzaro Pentsioak ordaintzeko.

Langabezia Laguntza eta Asegurua

Ez da, berez, Estatuaren kontua lan egiteko gai diren gizonak estatuaren funtsekin laguntzea. Bizibidea atera ezin dutenentzako egungo laguntza-sistemarekiko dugun jarrera ez da inoiz aldatu; beti eskatu dugu Parlamentuan langabetuentzako baldintza hobeak.
Hau egiten dugu, ez gauzen egoera zuzena dela uste dugulako, baizik eta egungo bezalako Gobernu batek, zeinaren kanpo- eta barne-politika ergela lana, elikagaien ekoizpena eta merkataritza guztia amildegiaren ertzera eraman dituen, bere politika alde batera uzteko betebeharra duelako.

Lan egin dezaketen milioika gizon ekonomia munduan berriro sartzeko gai ez den estatu bat eraitsi egin behar da; beraz, langabeziari laguntzeko arazoari finantzarioki aurre egiten ez badio, sorbaldak altxatu besterik ez dugu egiten.

Gizarte-laguntza horien gehiegizko erabileraren kasuei erreferentzia egiten dietenean justifikatuta egon arren, ez gaituzte lortzen sinesten dugun printzipiotik aldentzea. Onartuta ia 3.000.000 langabeturen artean 2 edo 300.000 alfer ospetsu egon daitezkeela, laguntza kenduz gero lanera itzuliko liratekeenak, baina ez dugu ahaztu behar gutxienez 2,5 milioi langile, enplegatu, ingeniari, teknikari, arduradun, administrari eta abar on daudela oraindik, lana etsi-etsian bilatzen eta aurkitzen ez dutenak. Gure estatu-politika guztiz okerraren porrotaren ondorioz, ezinezkoa da langabezia-laguntza miserablean aldaketarik egitea.

Erlijioaren eta kleroaren aurkako erasoak

Ezin dugu askotan adierazi NSDA.P.-k ez duela erasotzea amesten...
Kristau erlijioa eta haren zerbitzari duinak.

Zentroaren eta Bavariako Herri Alderdiaren politika ustela da erasotzen duguna; hauek ez dute aukerarik galtzen "Eliza arriskuan" oihu egiteko, ateo eta Jainkoa ukatzen duen sozialdemokraziarekin bat egiten dutenean izan ezik.

Gizakiaren Jainkoarekiko harremanaren ideal hain altua eta santua dugulako da, ezen gorroto baitugu erlijioa gatazka politikoaren zikinkeriaz zikinduta ikustea.

Machine Translated by Google

2. 25 puntuak

Alemaniako Langileen Alderdi Nazionalsozialistak 1920ko otsailaren 25ean Municheko Hofbräuhous-Festsaalen egindako bilera handi batean, bere programa munduari iragarri zion.

Gure Alderdiaren Konstituzioaren 2. atalean Programa hau aldaezina dela deklaratzen da.

Programa

Alemaniako Langileen Alderdiaren Programa mugatua da, bertan iragarritako helburuak lortu ondoren, buruzagiek ez baitute programa berriak ezartzeko asmorik, masen atsekabea artifizialki handitzeko eta Alderdiaren jarraipena bermatzeko besterik ez.

1. Alemaniar guztien batasuna eskatzen dugu, eskubide horretan oinarrituta Alemania Handi bat osatzeko. nazioek gozatzen duten autodeterminazioari buruz.
2. Alemaniako herriarentzat eskubide berdintasuna eskatzen dugu beste nazioekiko harremanetan, eta Versaillesko eta Saint-Germain-eko Bake Itunak indargabetzea.
3. Lurrak eta lurraldeak (koloniak) eskatzen ditugu gure herria elikatzeko eta soberako biztanleria finkatzeko.
4. Nazioko kideak izan daitezke Estatuko herritarrak. Alemaniar odoleko pertsonak izan daitezke nazioko kide, edozein dela ere haien sinesmena. Beraz, ezin da judu bat ere nazioko kide izan.
5. Estatuko herritarra ez den edonor gonbidatu gisa bakarrik bizi daiteke Alemanian eta atzerriko legeen menpe daudela kontsidera daiteke.
6. Estatuko gobernuan eta legegintzan botoa emateko eskubidea Estatuko herritarrak bakarrik izan behar du. Beraz, eskatzen dugu izendapen ofizial guztiak, edozein motatakoak izan, Reich-ean, herrialdean edo udalerri txikiagoetan izan, Estatuko herritarrei bakarrik eman daitezela. Parlamentuak alderdiaren arabera soilik eta izaera edo gaitasuna kontuan hartu gabe karguak betetzeko duen ohitura ustelari aurka egiten diogu.
7. Estatuak bere lehen betebeharra izan dezan eskatzen dugu, Estatuko herritarren industria eta bizibidea sustatzea. Estatuko biztanleria osoa elikatzea posible ez bada, atzerriko herritarrak (Estatuko herritarrak ez direnak) Reichetik kanporatu behar dira.
8. Alemaniatik kanpoko immigrazio oro eragotzi behar da. 1914ko abuztuaren 2aren ondoren Alemanian sartu ziren alemaniar ez diren guztiei Reichetik berehala irteteko eskatu behar zaiela eskatzen dugu.
9. Estatuko herritar guztiak berdinak izango dira eskubide eta betebeharrei dagokienez.
10. Estatuko herritar bakoitzaren lehen betebeharra bere gogoarekin edo gorputzarekin lan egitea izan behar da. Banakoaren jarduerak ezin dira osotasunaren interesekin talka egin, baina komunitatearen esparruan aurrera egin behar du eta guztien onerako izan.

Machine Translated by Google

Beraz, eskatzen dugu:

11. Lanaren bidez lortu gabeko diru-sarreren ezabapena.

Interesen Esklabutzaren Abolizioa.

12. Gerra orok nazio bati eskatzen dion bizitza eta ondasunen sakrifizio izugarria ikusita, gerra batek eragindako aberastasun pertsonala nazioaren aurkako krimen gisa hartu behar da.
Beraz, gerrako irabazi guztien konfiskatzea eskatzen dugu, gupidagabea izan dadin.

13. Orain arte sozietate (Trust) bihurtu diren negozio guztien nazionalizazioa eskatzen dugu.

14. Handizkako merkataritzaren irabaziak banatu daitezela eskatzen dugu.

15. Zahartzaroarentzako horniduraren garapen zabala eskatzen dugu.

16. Klase ertain osasuntsu bat sortzea eta mantentzea eskatzen dugu, handizkako negozio lokalen berehalako komunalizazioa eta merkatari txikiei prezio merkean alokairua ematea, eta Estatuko, barrutiko agintaritzako eta toki txikietako hornitzaile txiki guztiei arreta handia erakustea.

17. Gure behar nazionalei egokitutako lur-erreforma eskatzen dugu, lurrak kalte-ordainik gabe helburu komunaletarako konfiskatzeko legea onartzea; lur-maileguen interesak ezabatzea eta lurren espekulazio oro saihestea1 .

18. Interes komunaren aurkako jarduerak kaltegarriak direnen aurkako epaiketa gogorra eskatzen dugu. Nazioaren aurkako gaizkile zikinak, usureroak, irabazi-asmoa dutenak, etab. heriotzarekin zigortu behar dira, edozein dela ere haien sinesmena edo arraza.

19. Mundu-ordena materialistari zerbitzatzen dion Erromatar Zuzenbidea Alemania osorako sistema juridiko batek ordezkatzea eskatzen dugu.

20. Alemaniar gai eta langile orori goi-mailako hezkuntzarako aukera irekitzeko eta, horrela, aurrerapena lortzeko helburuarekin, Estatuak gure hezkuntza-sistema nazionalaren berreraikuntza sakona aztertu behar du. Hezkuntza-erakunde guztietako curriculuma bizitza praktikoaren eskakizunetara egokitu behar da.

Estatuaren ideiaren ulermena (Estatuaren soziologia) izan behar da eskolaren helburua, ikaslearen adimenaren lehen hatsalditik hasita. Guraso pobreen seme-alaba talentudunen garapena eskatzen dugu, edozein dela ere haien klasea edo lanbidea, Estatuaren kontura.

21. Estatuak nazioko osasun-maila hobetzeaz arduratu behar du, amak eta haurrak babestuz, haurren lana debekatuz, legez ezarritako derrigorrezko gimnasia eta kirolen bidez gorputz-eraginkortasuna handituz, eta gazteen gorputz-garapenean diharduten klubak babestuz.

22. Ordaindutako armada bat indargabetzea eta armada nazional bat eratzea eskatzen dugu.

23. Gezur politiko kontzientearen eta prentsan zabaltzearen aurkako gerra legala eskatzen dugu. Alemaniako prentsa nazional baten sorrera errazteko, honako hau eskatzen dugu:

---

[1] 1928ko apirilaren 13an , Adolf Hitlerrek honako adierazpen hau egin zuen:
NSDAPeko Programaren 17. puntuaren aurkariek egindako interpretazio okerrari erantzun behar zaio.

NSDAPek jabetza pribatuaren printzipioa onartzen duenez, agerikoa da 'kalte-ordainik gabeko konfiskatzea' esamoldeak legez kanpo eskuratutako edo ongizate nazionalaren arabera administratu gabeko lurrak konfiskatzeko legezko ahalmen posibleei egiten diela erreferentzia soilik. Ongizate nazionalaren arabera zuzenduta dago. Lehenik eta behin, lurzoruarekin espekulatzen duten judu enpresen aurka zuzenduta dago.

Munich, 1928ko apirilaren 13a . (sinatuta) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. egunkarietako editore guztiek eta haien laguntzaileek, alemaniarra kontratatzen dutenek hizkuntza, nazioaren kide izan behar dute;

b. Estatuaren baimen berezia beharrezkoa izango dela alemaniarrak ez diren egunkariak agertu aurretik. Egunkari hauek ez dira nahitaez alemanez inprimatzen;

c. legez debekatuta egongo dela alemaniarrak ez direnei alemaniar egunkarietan finantzarioki parte hartzea edo eragitea, eta legea hausteagatik zigorra egunkari hori ezabatzea eta bertan parte hartzen duten alemaniarrak berehala kanporatzea izango dela. Debekatuta egon behar da ongizate nazionalari laguntzen ez dioten egunkariak argitaratzea. Nazio gisa gure bizitza suntsitzeko moduko arte eta literatura joera guztien aurkako legezko epaiketa eta aipatutako eskakizunen aurka doazen erakundeak ezabatzea eskatzen dugu.

24. Estatuko erlijio-konfesio guztien askatasuna eskatzen dugu, berarentzat arriskutsuak ez diren eta alemaniar arrazaren sentimendu moralen aurka egiten ez duten neurrian.

Alderdiak, bere horretan, kristautasun positiboa defendatzen du, baina ez du bere burua lotzen sinesmen kontuetan inolako konfesio zehatzi. Gure baitan eta gure kanpoan dagoen judu-materialismo espirituari aurre egiten dio, eta konbentzituta dago gure nazioak osasun iraunkorra barrutik bakarrik lor dezakeela printzipio honetan oinarrituta:

Interes komuna norberaren aurretik.

25. Aurreko guztia gauzatu ahal izateko, Estatuko botere zentral sendo bat sortzea eskatzen dugu. Parlamentu politikoki zentralizatuaren aginte zalantzagabea Reich osoaren eta bere antolaketaren gainean; eta klase eta lanbideetarako ganberak eratzea, Reich-ek konfederazioko estatu desberdinetan aldarrikatutako lege orokorrak betearazteko helburuarekin.

Alderdiko buruzagiek aurrera zuzen joateko zin egiten dute — beharrezkoa izanez gero, beren burua sakrifikatzeko—. bizitzak — aurreko puntuak betetzea bermatzeko.

Munich, 1920ko otsailaren 24a.

卐 卐 卐 卐 卐

1920ko maiatzaren 22an bazkideen Batzar Nagusian eztabaida sakona egin ondoren , "Programa hau aldaezina" dela erabaki zen. Horrek ez du esan nahi hitz guztiak aldatu gabe mantendu behar direnik, ezta Programa sakontzeko edo garatzeko egiten den ezer debekatu behar denik ere, baina erabaki osoz eta argi eta garbi adierazten du bertan jasotako printzipioak eta ideia nagusiak ezin direla aldatu.

Ezin da komenientzia kontuengatik makurtu edo bihurritu, ezta Programako puntu oso garrantzitsuetan —eta gaur egungo politika, gizarte eta ekonomia antolamenduetarako, oso ongi etorriak ez direnetan— interferentzia ezkuturik egon, ezta sentimenduen desbideratzerik ere.

Adolf Hitlerrek bere bi puntu nagusiak letra-tipo margotuan inprimatzen ditu: Interes Komuna Norberaren aurretik — Programaren espiritua. Interesaren Menpekotasunaren Abolizioa — Nazionalsozialismoaren muina. Bi puntu hauek lortuta, gizartearen ordena unibertsalista hurbiltzen ari denaren garaipena esan nahi du 'benetako Estatuan', gaur egungo gizartearen teoria indibidualistaren eragin ustelgarriaren pean dagoen Estatuaren, nazioaren eta ekonomiaren arteko bereizketaren gainetik.

Machine Translated by Google

eraikia. Gaur egungo Estatu faltsua, langile klaseak zapaltzen eta bankarien eta burtsako espekulatzaileen irabazi piratak babesten dituena, aberastasun pribatu arduragabearen eta irabazi politiko baxuenaren esparrua da; ez du bere herriaz pentsatzen, eta ez du lotura moral handirik eskaintzen. Diruaren botereak, botere guztien artean gupidagabeena, kontrol absolutua du, eta eragin usteltzailea eta suntsitzailea erabiltzen du Estatuan, nazioan, gizartean, moralean, antzerkian, literaturan eta moralitatearen gai guztietan, zailagoak direnak kalkulatzeko.

Noski, ez da zalantzarik, ez atzerapausorik egon behar borroka erraldoi honetan; garaipena edo porrota da.

Oinarrizko printzipio beraren ikuspegi apur bat anitza, nik nire liburuan, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), eman nuena, ez da aldaketa bat, baizik eta elkarrekin lotutako puntu sorta bat, bizitzako hainbat alderdi politiko, ekonomiko, finantzario eta kulturalen arabera bildu eta antolatuta.

Nire ikuspuntu horiek *(ikus 22. or.)* 25 Puntuetatik desberdinak edo aurkakoak balira, Hitlerrek ez zuen inoiz nire liburua bere hitzaurre laburrean "gure mugimenduaren katekismo" gisa deskribatuko. Edonork libreki aukeratu dezake bi ikuspuntuetako bat bere gustuaren arabera, baina elkarrekin alderatzen baditu, ez ditu elkarren kontraesanean aurkituko.

Gure Programan adierazitako gure eskaeren etorkizuneko adostasun absolutua bermatzeko, eta mugimendua edozein mugimendu kaltetu dezaketen kolpeetatik babesteko, — Kritikari profesional eta amateurrek, kexatiek eta dena dakitenek eskainitako "hobekuntzarako iradokizunak" zirela eta, Adolf Hitlerrek, 1926ko otsailaren 11n Bambergen egindako barruti-antolatzaile guztien konferentzian , Gottfried Feder izendatu zuen formalki Programarekin lotutako gai guztien azken epaile.

Machine Translated by Google

3. Oinarrizko ideiak

Liburuxka honetan gure asmoa Estatuaren kontzepzio nazionalsozialistaren funtsezko printzipioak ahalik eta laburren eta sinpleen azaltzea da. Geroagoko batean xehetasun gehiagorekin jorratuko ditugu kontzepzio horren alderdi soziologiko, teoriko eta espiritualak.

Ez dugu beste hainbat aspirazio politiko deskribatzen saiatuko, ezta alderdi eta elkarte ezberdinetan ordezkatzen dituztenak ere —hau berez zeregin bat da—, baina gure eskaeren funtsezko puntuak baino ez ditugu hemen ezarriko.

Mundua kaosetik sortu zen, ordena desordenatik, antolakuntza nahasmen basatitik.

Gaur egun, kaosa da munduan nagusi — nahasmena, borroka, gorrotoa, zapalkuntza, lapurreta, krudelkeria, norberekoikeria. Anaia anaiarengandik urrunduta dago. Nazio bereko kideek elkarri erasotzen diote, gizon bat labankadaz hiltzen dute Swastika Gurutzea daramalako besterik gabe. Denek zama berdinak jasaten dituzte, gabezia berdinak; hala ere, nork entzun du azken hilabete hauetan langile marxistek beren enpresaburuak, alderdiko buruzagiak, bankariak eta burtsako odol-zurrupatzaileak edo handizkako irabazi-asmorik gabekoak erasotzen edo hiltzen dituztenik? Kaosari egindako sakrifizio bakarra langile ona eta xumea da. Marxistek burua galdu dute eta beren klaseko lapurrekin bat egiten ari dira, hura erreskatatzeko prest daudenen aurka basatiki jotzen duten bitartean.

Alderdi Nazionalistak eta beste alderdi batzuk Gobernuan daude edo beren ideal nazionalak suntsitu eta, ondorioz, ohorea eta izaera galtzen dituztenekin batera sartzeko borrokan ari dira. Defentsa elkarteak "Estatura" sartzeko ahaleginak egiten ari dira —Severing eta Grzesinskyren Estatura—, bakezaleak, internazionalistak eta juduak, eta haiekin gobernua zuzendu dezaketela uste dute.

Burua galdu dute! Rechtskreise delakoek ez dute ikusten arranoek eta sugeek, otsoek eta bildotsek, gizateriak eta kolera baziloak ezin dutela lankidetzan aritu. Beren indar guztiak erabiltzen ari dira desordenari, kaos politikoari eta axolagabekeria politikoari "ordena" itxura emateko. Baina aurpegia jartzen diete sozialista nazional horiei, "fanatiko" horiei, azken hauek lehengo pribilegio eta posizio batzuk kenduko dizkietelako beldur eroak dituztelako, ahaztuz orain "ogi eta arrain politikoen zatia" eskatzen dieten pertsona berberak galdu zituztela.

Industrialek, handiek edo txikiek, helburu bakarra dute —irabaziak—, irrika bakarra —kredituak—, protesta bakarra —zergen aurka; gauza bakarra dute beldur eta errespetatzen —bankuak; interesaren menpekotasuna hausteko sozialista nazionalaren eskaeraren aurrean sorbaldak altxatzen dituzte.

Haien nahi bakarra "zorrak egitea" da. Bankuek, arazorik edo lanik gabe, maileguetatik ateratzen duten zerga izugarria guztiz egokia dela uste dute. Ekonomiaren alderdiak sortu eta Dawes Legeen alde bozkatu zuten, eta horiek dira zerga astunaren arrazoi nagusia.

Ohorea negozioetatik aldendu da, eta hori guztia enpresa boteretsuen esku dago. Ekoizleak finantza altuen aurrean amore eman dute, haien etsairik handiena. Lantegi eta bulegoetako enpresaburuek, zorretan daudenek, gutxieneko soldatarekin konformatu behar dute, lanaren irabazi guztiak diru-botere inpertsonalaren poltsikoetara joaten baitira interes eta dibidendu moduan.

Kontrolpean daudenek ez dute inolako gaitasunik kaosa geldiarazteko. Goitik zapalduta zergak eta interesen ordainketak, behetik mehatxatuta urpean daudenen kexek...

Machine Translated by Google

langileak, itsu-itsuan kapitalismoak kontrolatutako Estatu bati lotu diote beren burua, egungo kaosaren esplotatzaileek boterean mantentzen uzten dituzten bitartean, langile-masen gaineko esklabo-gidari gisa soilik. Haien amorrua ez dago marxismoaren eromenaren aurka zuzenduta, baizik eta Gurutze Kakoduna daramatenen aurka. Ahaztu egiten zaie guk bakarrik ikusi genuela Alemaniako ekonomiaren tragedia hurbiltzen, hauteman eta erakutsi genuela nola, garaiz hartuz gero, Alemaniak bere indarrez oreka berreskura zezakeen.

Izen mota guztietako elkarteak, beren oinarrizko ideietan arrazoizkoak — bizitza publikoaren egungo kaosean etsiak— ordena nola sortu bilatzen ari dira. Alferrik da guztia, ez baitira nazioarekin gizarte-multzo handi gisa harremanetan. Guztiak beren kastarako abantaila txikiak lapurtzea besterik ez dute helburu; printzipio politiko edo ekonomikorik gabe, alderdi politiko bakoitzari aplikatzen zaizkio txandaka. Dauden sistemaren aurrean makurtu eta ustezko agintaritza gorena aurrean makurtu egiten dira.

Alemaniako nazioari dirutza izugarria kostatzen zaio antolatzaile, zuzendari eta telekomunikazio-eragile ugariri ordaintzean, baina inork ez du onik egiten. Inflazioak —neurri kriminal bat— klase guztiei, aurrezleei, elkarteetako kideei, artisauei aurrezkiak kendu zizkien.
Mahai berdetik zuzenean sortutako zerga berri batek urteetako lanaren itxaropenak suntsitzen ditu. Gobernuari egindako bilera, eztabaida eta ordezkaritza ugarien ondoren lortutako abantaila, normalean, bizitzaren kostuaren igoerak, prezioen igoera edo jaitsierak baliogabetzen du.

Kaosa eta eromena! Nola bizi daiteke nekazari bat jazarpen horren pean? Nola eros dezake langileak prezioak etengabe igotzen ari direnean? Zertarako balio du funtzionarioen eta langileen soldatak igotzeak bizitzaren kostuaren indizea igotzen jarraitzen duenean? Beren sineskortasunean Estatuaren laguntza bilatzen dute, pobrezia eta zapalkuntza guztia eragin duen Estatuarena, ez dena "Nazioaren Aita", baizik eta diru-despotismoaren tiranoa eta zerga-biltzailea.

Beraz, behin eta berriz Alderdi zaharretara jotzen dute, politikaz ez zaiela axola eta haien lekua direla esaten dute Alderdirik gabe, eta aldi berean Alderdiko liskar tamalgarriak lehen bezala jarraitzea utzi.

Nazionalsozialismoak bere aurrean jarri duen zeregin handia forma berreskuratzeko, kaosa uxatzeko, ordena zaharretatik aldendu den mundua berriro ordenan jartzeko eta ordena hori zaintzeko erabakia da —zentzu platoniko gorenean—.

Hemen adierazi behar da ez dugula "Ordena"tzat hartzen ez polizia-Estatuaren itxurazko ordena, ez ohiturak sagaratu eta legeak baimendutako finantzen lapurreta, ezta sindikatuen, trusten eta bestelako traizio nazionalerako neurri antolatuen konspirazioak ere, ondo "funtzionatu" arren. Lapur-talde batek ere badu "ordena", espetxeek beren "arauak". Baina nazioan, osotasun organiko gisa hartuta, gure bizitza publikoaren alderdi guztiek mina, lotura, errepresioa, faltsukeria erakusten dute, eta guztien arteko borrokaren irudi kaotikoa aurkezten dute.

Gobernua herriaren aurka, Alderdia Alderdiaren aurka, aldi berean aliantza ez-naturalenak egiten, enpresaburua langilearen aurka, merkataria ekoizle eta kontsumitzailearen aurka, lurjabea maizterraren aurka, langilea nekazariaren aurka, funtzionarioak publikoaren aurka, langilea...
«Burgesia», Eliza Estatuaren aurka, bakoitza itsu-itsuan bere aurkari partikularraren aurka borrokatuz eta bere interes berekoietan, bere aurrerapenean eta bere diru-poltsetan bakarrik pentsatuz. Inork ez du pentsatzen besteak bizitzeko eskubidea duenik, edo bere helburu berekoiak lortzeak esan nahi duenik beste norbaitek ordaindu behar duela. Inork ez du pentsatzen bere bizilagunen ongizatean, edo komunitatearekiko dituen betebehar handiagoetan. Irabazi pertsonalaren bila dabilen arnasestuka. Ukondoa eman bizilagunari aurrera egiteko, zapaldu bere gorputza zerbait lortuko baduzu — zertarako axola? Hori da negozio modernoa.

Ez gaitezen geure burua engainatzen. Mundu aldaketa handi baten erdian gaude, eta naturala da arima xumeek, espiritu ibiltari pobreek, kaosetik ateratzeko biderik ikusten ez dutenek, arintzea bilatzea...

Machine Translated by Google

suizidioa, edo mundua amaitzear dagoela pentsatu eta urrezko txahalaren atzetik lasterketan sartu eta itsu-itsuan zurrunbiloan sartu. "Gozatu ahal duzun bitartean — gure ondoren uholdeaz".

Nazio baten moralari hain kolpe ikaragarria ematea posible eta azalgarria da soilik gizartearen oinarri intelektual osoa astinduta edo faltsua denean —eta, hain zuzen ere, ikusten dugu marxismoak, kapitalismoak eta gure bizitza publikoko buruzagiek jainko bera gurtzen dutela— Indibidualismoa. Interes pertsonala da pizgarri bakarra — norberaren klase estuarentzat abantailak lortzea bizitzan.

Geroago, serie honetarako beste ekarpen bat agertuko da, arretaz aztertuko duena. gizartearen eraikuntzaren azterketa soziologikoa.

Hemen, laburki, gaur egungo Estatuko eta ekonomia politikoko akats organikoen eta Estatu Nazional Sozialista baten funtsaren arteko aldearen irudi konparatiboa erakusten saiatuko naiz. Gaur egungo doktrina hauxe da: Gizartea gizabanakoen batura da — Estatua, bere onenean, gizabanakoen edo elkarteen multzo egokia.

Gizartearen eraikuntzaren doktrina hau harri-pila batekin konpara dezakegu. Gauza erreal bakarra harri-zati indibidualak dira. Bere forma zoriaren kontua da; harri bat gainean edo azpian egotea ez da axolagabea. Emaitza ez da harri-pila bat baino gehiago ez gutxiago. harriak.

Konparazio beraren arabera, gure gizarte-doktrina nazionalsozialistari eta Estatuaren filosofiari erantzuten dion Estatua etxea da. Mekanikoki hitz eginez, etxea ere hainbat adreilu indibidualez osatuta dago: harea, zementua, habexkak, leihoak, ateak, zoruak, etab. Baina edonork ikus dezake etxe bat, gela bat, entitate altuago bat dela, zerbait berria, berezia eta osoa berez, elkarrekin pilatutako adreilu kopuru hutsa baino gehiago. Edonork uler dezake etxe bat ez dela sortzen hainbat pieza bakar pila batean pilatuz, baizik eta pieza horiek plan zehatz baten arabera muntatuz soilik.

Horrela gertatzen da nazio batekin. Kaosa organikoki, plan zehatz baten bidez, ordenatu eta formari lekua eman arte, zatien masatik osotasun arrazoitu bat eraiki arte, ez da benetako Estatua agertuko. Orduan bakarrik hartuko dute osagaiek forma helburu bat. Othmar Spannek, Vienako Unibertsitateko errektore ohiak, bikain azaldu ditu bere Der wahre Staat liburuan eta bere Gesellschaftslehre liburuan gaur egungo Estatu indibidualistaren oinarri soziologikoak, printzipio zientifikoetan oinarritutako Estatu bateko ordena unibertsalaren ideal handiaren aurka.

Guk, sozialista nazionalok, gizon guztiek uler dezaketen esaldi hau asmatu genuen:

Komunitatea norbanakoaren aurretik.

Norbanakoa, nazio-komunitateko kide gisa interes orokorra zerbitzatuz bakarrik esnatzen da bizitza altuago batera, bakoitza bere lekuan. Horrela bakarrik lortuko du bakoitzak benetako Sozialismoa, sentimendu komunitarioa, benetako bizitza, segurtasunaren kontzientzia irabaziko du eta konturatuko da ideia honen nagusitasunpean bakarrik sor daitekeela gobernu organiko eta nazional bat egungo lapurreta-sistematik, eta komunitatearentzat eta komunitateko kide bakoitzarentzat onuragarria izan daitekeela.

Gaur egun, banakoa nagusitasunaren alde borrokatzen diren indarren biktima babesgabea da; bere elkarteek ez dute ahalmenik berari laguntzeko. Ez da argi ikusten nor den benetako etsaia: irabazi-asmorik gabeko eta esplotatzaile alferra. Kapitalismoaren aurkako marxismo oihuaren, Zentroaren adierazpen jainkotiarren eta negozio munduko kexen zamari buruz...

Machine Translated by Google

zergak eta interesak, inork ez du konturatzen munduko etsaia zein den, mundua itzalean jartzen duen finantzak, eta haren ordezkaria, judu magnatea.

Klase guztiek sentitu dute interesaren astinaldia; zerga-biltzaileak biztanleriaren sektore guztietan eragiten du, baina nor ausartzen da bankuaren eta burtsaren boterearen aurka egiteari? Kapitalak bere izaera aldarrikatzen du, munduko beste leku batzuetan izandako esperientzia guztien aurka, bere burutik kanpo haziz, nekerik edo lanik gabe, interesen eta dibidenduen bidez, eta minuturo gero eta indartsuago bihurtuz. Gezurraren printzipio deabruzkoak sormen-lanaren duintasuna gainditu du.

Hautsi zaitez, interesen esklabutza da gure gerra-oihu.

Badakit beste guztien oinarrian dagoen eskaera hau ez dela behar bezala ulertzen bere esanahi zabal osoan, gure artean ere ez. Gure hizlari gutxi dira, adibidez, ausartzen direnak oinarrizko galdera honi erasotzera, nahiz eta gehienek sentitzen duten zein garrantzitsua den; izan ere, gure Alderdiaren leloetako bat "Borrokatu kapitalaren eta Burtsaren aurka" da. Baina zer den benetan "interesen menpekotasuna", nola eragiten dion nazioaren eta norbanakoaren bizitzari, nola "finantzek" esklabo bihurtu duten biztanleria, eta zeintzuk diren hartu behar diren metodo zuzen eta praktikoak hausteko, eta zeintzuk izango liratekeen hausturaren ondorioak biztanleria osoarentzat, oso gutxirentzat nahikoa argi dago, beren hitzetan azaltzeko gai izan daitezen.

Adolf Hitlerrek bere lan bikainan, Mein Kampf (I. liburukia, 224-225. or.), honela adierazi zuen gai honen garrantzi handia: *"Gottfried Federren interesen menpekotasuna hausteko lehen hitzaldia entzuten nuenean 1919ko ekainean, berehala jakin nuen hau oso garrantzitsua zen egia teorikoa zela alemaniar nazioaren etorkizunerako. Nazioarteko kapitalaren eta finantzen aurkako borroka bihurtu da alemaniar nazioaren independentziaren eta askatasunaren aldeko borrokarako Programaren puntu nagusia".*

Sozialista nazional serio guztiek partekatzen dute uste hau, auzi honen konponbideak juduen auziaren konponbidea dakarrelako, eta askoz gehiago.

Antisemitismoa da, nolabait, gure mugimendu osoaren azpian dagoen sentimenduaren oinarria. Sozialista nazional oro antisemita da, baina ez da zertan antisemita oro izan.
Antisemitismoa negatiboa da; antisemitak izurrite nazionalaren eramailea ezagutzen du, baina ezagutza hori normalean judu bakoitzaren aurkako gorrotoa eta juduen negozio-bizitzan arrakasta bihurtzen da. Orduan, kasurik onenean, antisemitismoa altxatzen da judua gure Estatutik eta bizitza ekonomikotik kanporatzen laguntzeko. Antisemitak ez du buruan kezkatzen Nola eta Zer hurrengoaz.

Juduak kanporatu ondoren ere, egungo juduen nagusitasunaren printzipioa —interes orokorraren aurretik norberaren interesa— eta juduen banku eta kreditu sistema mantenduko balitz, oraindik ere nahikoa judu sasiko, edo baita arraza mistoko "alemaniar normal" ere, gaur egungo juduak bezain prest egongo lirateke juduen lekuan jartzeko eta beren arrazaren aurka haserretzeko, eta agian "antisemita" asko ikusiko genituzke lehen juduak esertzen ziren lekuan eserita.

Orain, Nazionalsozialismoa, Interesen Menpekotasuna haustea bere eskaera nagusiarekin, funtsean eraikitzailea da. Sakonago eragiten du, eta ondorioak askoz ere zabalagoak dira.

Nire saiakeran, Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), eskaerak beste alderdi eta elkarte guztien artean ematen digun posizio berezia aipatu nuen. Gure beste eskaera guztietan antzeko eta paralelo diren aspirazioak aurkitzen ditugu eskuineko eta ezkerreko alderdietan. Gureak ez beste alderdi batek ezin du eskaera honen parekorik erakutsi.

Machine Translated by Google

Badakigu guztiok ez ezkerrak, "Kapitalismoa behera" oihu faltsuarekin, ez eskuinak, Aberriari buruzko esaldiekin, ez direla gai mundu aro berri bat hasteko, ez marxistek ez erreakzionarioek ezin baitute ezer aldatu gure ekonomiaren izaeran, Errusiako komunistek egiten duten bezala suntsituko lukete baizik. Ez dira gai eraikitzeko — Errusiako komunistak bezala.

Zer esan nahi dugu Interesen Menpekotasunaz?

Munduko juduen finantzen diru-menpean dauden herrien egoera.

Lur-jabea menpe dago, bere nekazaritza-ustiapenak finantzatzeko maileguak lortu behar dituena —ia bere lanaren emaitzak irensten dituzten interes handiko maileguak—, edo zorrak egin eta hipotekak berun-pisu bat bezala arrastaka eramateko behartua dagoena.

Langilea ere hala da, dendetan eta lantegietan miseria baten truke ekoizten duena, akziodunak lan egin ez dituen dibidenduak eta hobariak jasotzen dituen bitartean.

Baita dirua irabazten duen klase ertaina ere, zeinaren lana ia osorik bankuko aurrerakinen interesak ordaintzera bideratzen den.

Halaxe dira beren ogia lan mental edo fisikoaren bidez irabazi behar duten guztiak, eta, aldi berean, proportzio nahiko txiki batek, lanik edo arazorik gabe, irabazi handiak lortzen ditu dibidenduetatik, espekulazioetatik eta bankuko akzioetatik. Ez gara aurrezle aurrezkoiei eta kapitalista txikiei buruz ari — nahiz eta eurek ere zor izan, edo zor izan, irabaziak sistema faltsu bati —, baina bizitza osoan zehar askotan kendu egin zitzaien interes txikiaren zenbatekoa zerga moduan, eta horrela erraz ordaindu ahal izango diegu zahartzaroan kendu zizkieten irabazi osoen zati bat. Geroago esango dut gehiago honi buruz.

Industriala ere bai, bere negozioa neketsu eraiki eta denborarekin enpresa bihurtu duena. Jada ez da agente librea, baina zuzendaritza batzorde zikoitza eta bere akziodunak ere asetu behar ditu — kanporatua izan nahi ez badu.

Hala dira maileguen bidez beren defizitak estaltzen dituzten nazio guztiak.

Esklabutza honek hondamendia ekarriko dio diru-botereari, bankariei, barne-eskubide subiranoei, finantzen, trenbideen, zerga eta aduanen kontrolari ematen dion edozein naziori, Alemaniak Dawes Legea onartuz egin duen bezala.

Sormen-lana ere menpekotasun beraren menpe dago, diruaz pentsatzen badu beste edozer baino lehen. Gaur egun dirua, «negozioen morroi», nagusi bihurtu da, hain zuzen ere, lanaren tirano basatia.

Interesaren esklabutza da antagonismoen benetako adierazpena: Kapitala Lanaren aurka, odola diruaren aurka, sormen-lana esplotazioaren aurka.

Mendekotasun hau hausteko beharra hain da garrantzitsua gure nazioarentzat eta gure arrazarentzat, ezen horren araberakoa baita gure nazioaren lotsaren eta esklabutzaren gainetik altxatzeko itxaropena; hain zuzen ere, mundu osoan zoriontasuna, oparotasuna eta zibilizazioa berreskuratzeko itxaropena.

"Dena biratzen den ardatza da; finantza-politikaren behar hutsa baino askoz gehiago da. Bere printzipioek eta ondorioek bizitza politiko eta ekonomikoan sakonki eragiten duten arren, azterketa ekonomikorako galdera nagusia da, eta, beraz, pertsona guztiei eragiten die eta erabaki bat eskatzen die bakoitzari: — Nazioari zerbitzua ematea edo aberastasun pribatu mugagabea. Gizarte Auziaren konponbidea esan nahi du."

«Munduko galdera» guztiak kaosetik sugar bat bezala altxatzen den hitz bakar batean deskriba daitezke; aldi berean, profeta eta liburu ugarik ezin dituzte hitz horretatik sortzen diren galdera guztiak agortu.

Machine Translated by Google

Ezin dugu oraingoz gehiago esan nazionalsozialismoaren oinarrizko printzipio zabal honi buruz. Dagoeneko arazoaren funtsezko alderdi guztiak argitu ditut nire liburuxketan: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Munich, 1926 (orain agortuta); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik - Diessen, 1921; eta Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Munich, (guztia gure Alderdiaren liburutegian Munich-en, Thierschstr. 11).

Azterketa sakona behar da arazo honen xehetasunak menperatzeko, azken 50 urteetako ekonomia praktikoak ideia kapitalista hain gertutik jarraitu baitu, ezen harekin hazi diren guztiek orientazio aldaketa osoa behar baitute horretatik askatzeko.

Gaiari buruzko liburuxka bat laster argitaratuko da, eta bertan gure kideei etorkizuneko Estatu nazionalistaren zeregin garrantzitsu honen azalpena emango zaie.

Goian aipatutako gure Programaren bi oinarrizko printzipio berritzaileez gain, guk beste batzuk aipatu behar ditu Estatuko politika orokorrarekin lotuta.

Gure Estatu-politikaren oinarrian dagoen printzipioa, laburbilduz, hau da: Alemaniako Reicha alemaniarren sorterria da.

Gure kanpo-politika osoaren printzipio nagusia da, eta Alemaniaren askapen politikoa, gure arraza-politikaren eskakizun guztiak eta Estatuko kide izateko baldintzak barne hartzen ditu.

Gure printzipio ekonomikoa hauxe da: ekonomia nazionalaren betebeharra beharrezkoak diren gauzak hornitzea da bizitzaren helburua eta ez kapitalarentzat ahalik eta etekin handienak ziurtatzea.

Politika ekonomikoaren printzipio honek Nazionalsozialismoaren oinarrizko jarrera bat hartzen du barne jabetza pribatuarekiko, eta negozio mota desberdinei dagokienez, oso txikietatik oso handietaraino —Sindikatuak, Trustak—, eta baita negozioetan indar bizia izan behar duten galdera moral handiei dagokienez ere, 'ekonomia nazionala' nazioaren esplotazio hutsa izatera eta irabazi-asmorako soilik kudeatzera ez badator!

Finantzei dagokienez, gure printzipioa honako hau da:

Finantzak Estatuaren onurarako existituko dira; finantza-magnateek ez dute bat egingo Estatua Estatuaren barruan.

Printzipio honek aldaketa sismiko bat dakar. Interesen Menpekotasuna hausteko hartu beharko diren neurri praktikoei buruzkoa da: finantzen nazionalizazioa, kreditu sistemaren eta banku sistemaren kontrola.

Zeregin horietako bakoitza garrantzi handikoa da gure Programaren ikuspuntutik. Zerga-lege guztiak barne hartzen dituzte, azken finean —eta itxuraz ezinezkoa— zergarik gabeko estatu baten helburua.

Gure printzipioa gizarte gaiei dagokienez honako hau da:

Ongizate orokorra da lege guztien artean gorena.

Gure printzipio hau egungo praktikaren aurkakoa da, zeinaren arabera klase bakoitzak, lanbide bakoitzak, bere talde partikularrarentzako abantailak lortzen saiatzen den gizarte-politikan, interes orokorra kontuan hartu gabe. Guztiek etxebizitza bat aurkitzea eta guztiek bizibidea ateratzea ahalbidetu nahi dugu, eta adinekoentzako zaintza-sistema orokor bat ezarri.

Hezkuntza eta moral aurrerapenari dagokionez, gure printzipio aldaezina da: norabide horretan egindako lan guztia alemaniar nazionalitatearen ikuspuntutik soilik egin behar dela. Ezin da aginduz edo indarrez izan gure nazioaren indar moral eta intelektualek Errenazimentu berri bat, arteetan garai klasiko berri bat, sartzea. Jasandako kalteei geldiarazi beharko zaie.

Machine Translated by Google

gure alemaniar bizitza artistiko eta intelektuala judu diktaduraren eskuetan, batez ere prentsaren pozoitzearen bidez.

Bizitza publikoko arlo garrantzitsu honetaz gain, noski, beste hobekuntza asko ere kontuan hartu behar dira.

Argi dago gure Zuzenbide sistema aldatu beharko dela erakunde berrien aniztasunari erantzuteko; Parlamenturako hauteskunde demokratikoen eskandalua kendu beharko dela, eta, diktadura baten trantsizio-aldia igaro ondoren, Estatuaren kanpoko forma ikusgaiari eta estatu federalen barne-funtzioei buruz erabaki beharko dugula.

Hala ere, eskema labur honetan ikus dezakegu dagoeneko galdera hauen dimentsio zabalak gure Programaren oinarrizko printzipio izugarriekin aurrez aurre jartzen denean.

Ez da funtsezkoa — izan ere, axola zaigu monarkia edo errepublika izan, 5 edo 25 estatuko federazio bat izan, baldin eta atzerritarrarekin aurrez aurre daudenean Alemaniako estatu guztiak gobernu zentral sendo baten pean konbinatuta badaude, eta etxean dauden Alemaniako estatuko herritarrak bakarrik zoriontsu eta asebeteta bizi daitezkeenean.

Machine Translated by Google

4. Programaren Baldintzak Xehetasunez

Gottfried Feder-ek Der deutsche Staat-en formulatutakoaren arabera.

Kide berriak sartzerakoan, argiagoa izango da Programa jarraian datorren moduan erabiltzea. Klausula txikiak aurreko kapituluan adierazitako printzipioei dagozkien izenburu garrantzitsuenen azpian sailkatuta daude.

NSDAP alderdiaren programa politiko eta ekonomikoa

Gure helburua da — Alemaniaren berpizkundea alemaniar askatasunera, alemaniar espirituan.

Helburu horretarako bitartekoak hauek dira:

1. Printzipio politikoa: Alemaniako Reicha alemaniarren sorterria da.

    a. Kanpo-politikan:

        • Alemaniako arraza guztiak hartzen dituen Estatu nazional homogeneo baten eraketa.

        • Alemaniako interesen atzerriko ordezkaritza energetikoa.

    b. Arraza-politikan:

        • Alemaniako arraza guztiak hartzen dituen Estatu nazional homogeneo baten eraketa.

        • Alemaniako interesen atzerriko ordezkaritza energetikoa.

    c. Barne politikan:

        • Alemaniaren espiritu eta patuarekin komunitate osoa dutela aitortzen duten alemaniarrak izan ezik, ezin izango dituzte erabili Estatuko herritarren eskubideak.

        • Alemaniarra ez dena gonbidatu gisa bakarrik bizi daiteke Alemaniako Estatuan eta atzerriko legearen menpe dago.

        • Alemaniarren eskubideek lehentasuna izango dute atzerriko nazioetako herritarren eskubideen aldean.

2. Gure printzipio ekonomikoa: Estatuaren betebeharra bizitzarako beharrezkoak diren gauzak ematea da eta ez kapitalarentzat ahalik eta etekin handienak ziurtatzeko.

    a. Sozialismo nazionalak jabetza pribatua printzipio gisa onartzen du eta babesten du legea.

    b. Hala ere, ongizate nazionalak eskatzen du norbanakoen eskuetan aberastasuna metatzeari muga bat ezartzea.

    c. Alemaniar guztiek ongizate orokorra sustatzeko komunitate bat osatzen dute eta kultura.

    d. Alemaniar orok lan egiteko duen betebeharraren mugen barruan, jabetza pribatuaren santutasuna errespetatuz, alemaniar orok askatasuna du bere lanaren emaitzak irabazteko eta horiek erabiltzeko.

Machine Translated by Google

e. Bizitza ekonomikoaren arlo guztietan, nekazaritza barne, negozio mota guztien konbinazio osasuntsua sustatuko da, txikiak zein handiak.

f. Orain arte sozietate moduan egon diren negozio guztiek nazionalizatua izan.

g. Usorea, irabazi-asmoa eta aberaste pertsonala, kalte eta kontura. nazioaren heriotzarekin zigortuko dira.

h. Urtebeteko lan egiteko betebeharra ezartzea (Estatuaren alde), pertsona orori dagokiona. Alemana.

3. Gure finantza-printzipioa: Finantzak Estatuaren onurarako existituko dira; finantza-magnateek ez dute Estaturik osatuko Estatuaren barruan. Horregatik da gure helburua interesen menpekotasuna haustea.

a. Estatuaren, eta beraz, nazioaren, interesekin maileguan hartzen duten finantza-etxe handiekiko zorretatik arintzea.

b. Reichsbank-en eta jaulkipen-etxeen nazionalizazioa. c. Helburu

publiko handi guztietarako (ur-energia, trenbideak, etab.) dirua hornitzea, ez maileguen bidez, baizik eta interesik gabeko estatu-bonuak emanez edo diru erreala erabili gabe.

d. Diru-estandar finko baten sarrera, oinarri seguru batean.

e. Interesik gabeko maileguak emateko negozioen garapenerako banku nazional bat sortzea (moneta erreforma).

f. Zerga-sistemaren birmoldaketa sozioekonomikoaren printzipioetan oinarrituta. Kontsumitzaileari zeharkako zergapetzearen zama arintzea eta ekoizlea zergapetze itogarrietatik (erreforma fiskala eta zergapetzearen arintzea).

4. Gure printzipio sozio-politikoa: Ongizate orokorra da lege guztien artean gorena.

a. Zahartzaro Aseguruaren garapena eskala handian, errenten sistema nazionalizatuz. Alemaniako Estatuko kide orok bizitzeko adina bermatuko du adin jakin bat betetzean, edo, behin betiko ezgaituta badago, adin hori baino lehen.

b. Enpresa produktiboetan diharduten guztiek irabazietan parte hartzea, eraginkortasunaren eta adinaren arabera. Zeregina betetzeko ardura ere partekatuko da ikuspuntu nazional batetik.

c. Gerratik eta Iraultzatik lortutako irabazi guztiak, lan zintzoari zor ez zaizkionak, eta usurarien eta diru-lapurren fortunak, helburu sozialetarako bahitzea.

d. Etxebizitza eskasia arintzea Reich osoan zehar eraikuntza berri zabalak eginez, 20. zenbakian iradokitako bitartekoen bidez (banku nazional berri bat).

5. Gure helburu kulturala zientzia eta arte eder guztiak politikoki libre eta ekonomikoki osasuntsu den Estatu baten oinarrian loratzea da. Hori lortzeko bideak hauek izango dira:

a. Gazteak gorputzez osasuntsu eta adimenez libre izan daitezen heztea, handiaren ondoren Alemaniako kulturaren tradizioak.

b. Sinesmen eta kontzientzia askatasun osoa.

c. Kristau konfesioentzako babes berezia.

d. Alemaniako sen moralen aurkakoak diren eta Estatuarentzat eta nazioarentzat kaltegarriak diren gaiak dituzten dogmak baztertzea.

Machine Translated by Google

e. Prentsan, literaturan, antzokian, arteetan eta zinema-aretoetan eragin gaizto guztiak baztertzea.

f. Irakaskuntza askatasuna Alemaniako bigarren hezkuntzako ikastetxeetan; epaia eratzea goi-mailako gizonen klasea.

6. Gai militarrak.

a. Nazioa eraginkorra izan dadin, alemaniar libre orori zerbitzatu eta eramateko aukera emanez besoak.

b. Soldatapeko Armadaren abolizioa.

c. Ofizial profesionalen kidego oso trebatu baten agindupean defentsa nazionalerako Armada nazional bat sortzea.

7. Beste gomendio batzuk.

a. Prentsaren erreforma. Ongizate nazionalaren aurka borrokatzen diren aldizkari guztiak ezabatzea. Egiazko eta nahita faltsututako informazio ororen erantzukizun zorrotza.

b. Hauteskunde-lehiaketetako metodo demoralizatzaileak eta hautatuen immunitatea kentzeko, hauteskunde-subentzio legeak aldatzea.

c. Merkataritza eta lanbideetarako ganbera bereziak eratzea.

d. Lurren Legeei buruzko erreforma judiziala — lurraren gaineko jabetza-eskubideak printzipio gisa aitortzea; lurraren segurtasunerako iturri pribatuetatik maileguak hartzeko eskubiderik ez; Estatuak lehentasunezko erosteko eskubidea izatea, batez ere atzerritarren eta juduen kasuan; Estatuak ondasunak administratzeko ahalmena izatea jabearen aldetik kudeaketa txarra izanez gero.

Zuzenbide Zibila — ohore pertsonalaren eta osasunaren babesa asko handitu zen, gaur egun nagusi den jabetza-eskubideen aldebakarreko babes juridikoari kontrajarrita.

e. Estatuko Zuzenbidearen erreforma.

Alemaniar izaerarako egokiena den Estatu forma botere pertsonal zentral batean batutako subiranotasun kontrola da. Nazioak geroago erabaki beharko du botere pertsonal zentral hori hautatutako monarka batek edo presidente batek erabiliko duen.

Reicharen izaera federala.

Arrazak eta historiak elkarri estuki lotutako hainbat herrialdetatik eratorritako alemaniar nazioaren konstituzioak beharrezko egiten du estatu bakoitza barne arazoetan oso independentea izatea.

Reicharen ardura da alemaniar nazioa atzerrian ordezkatzea, eta pasaporteak eta aduanak eskaintzea, baita Armada eta Itsas Armadarentzat ere.

Hiru oztopo nagusi daude Programa Nazional hau aurrera eramateko:
Sozialismoa: marxismoa, sistema parlamentarioa eta magnate kapitalistak.

1. Gure kanpaina antimarxista Karl Marx juduaren doktrina iraultzaileen aurka zuzentzen da —nazioa zatitzen duen klase-gerrarena, negozioak ezinezko bihurtzen dituen jabetza pribatua abolitzearena— eta historiaren ikuspegi materialista ekonomiko osoaren aurka.

Machine Translated by Google

2. Parlamentuen aurkako gure kanpaina herriaren ordezkari deiturikoen erantzukizun ezaren aurka zuzenduta dago, zeinak —immuneak direnez— ezin baitira inoiz deitu beren erabakien emaitzen erantzule izateko; baita sistematik sortzen diren gaitz guztien aurka ere (ustelkeria morala, nepotismoa, salkortasuna), guztiak azken gaitzera eramaten dutenak —parlamentu horren menpe dagoen gobernu bat—.

3. Mammonen aurkako gure kanpaina, beste bien gainetik dagoena, diruaren mundua hartzen duen boterearen aurka zuzenduta dago, hau da, mailegu-etxe handiek gure nazioaren etengabeko esplotazioaren aurka.

Era berean, borroka izugarria da, gure bizitza publiko, komertzial eta kulturalean zehar dituen ondorio nahasgarri guztiekin, arima hiltzen duen espiritu materialistaren aurka.

Gudu nagusia bi mundu-teoria artekoa da, bi egitura funtsean desberdinek irudikatuta: sortu duen eta sortzailea den espiritua eta lasaitasun handiko espiritua. Sortzaile espiritua, errotuta dagoena, baina munduko gainerakoengandik esperientzia espiritualean hobea dena, batez ere arraza ariarrak darama; — Inon sustrairik gabeko espiritu harrapatzailea, gauza materialetara bakarrik zuzenduta dagoena, komertziala, juduek irudikatzen dute batez ere.

Nazionalsozialismoak, antisemitismoak bezala, judu-materialista espiritua jotzen du gaizkiaren kausa nagusitzat; badaki, hala ere, historiako borrokarik handiena ez dela espiritu semita suntsitzera mugatu behar; horregatik, Nazionalsozialismoaren Programa handia suntsitzeko nahi antisemitistaren haratago doa, irudi eraikitzaile positiboa eskaintzen baitu, lanaren eta lorpenaren Estatu Nazionalsozialistak nolako itxura izan behar duen erakusten baitu, osatuta dagoenean.

Helburu goren hau lortutakoan, Alderdi Nazional Sozialista automatikoki desegingo da; izan ere, orduan Nazional Sozialismoa izango da Alemaniako nazio osoaren bizitza osoa. NSDAP ez da hitzaren ohiko zentzuan alderdi politiko bat, baizik eta nazioaren zati bat da, etorkizunaz konfiantza duena eta ziur dagoena, Alemania atzerriko lotsaren eta ezintasunaren eta barneko demoralizazioaren askatzeko, eta berriro ere atzerrian indartsu eta errespetatua, eta moralki eta ekonomikoki osasuntsua izateko.

"Alemaniako Reicha alemaniar herriaren etxea da."

Estatu-politikaren printzipio honen hitz bakoitza zigor-ebaki bat da, gaur egungo gauzen egoera tamalgarria kontuan hartzen dugunean.

«Alemaniako Reicha» — non dago gaur egun Alemaniako Reichik? Alemaniak estatu independentetzat har dezake bere izena? Ez! Estatu Zuzenbideko aditu konplazienteenek ere ezingo lukete deskribatu gaur egun Alemania bezalako herrialde bat subiranotasun eskubide guztiak dituen herrialde gisa.

Estatu baten bost eskubide garrantzitsuenak hauek dira: bere lurraldearen gaineko subiranotasuna, bere armada, finantzak, barne administrazioa eta komunikazioak, eta azkenik justizia.

Nazioarteko Zuzenbidearen arabera nazio baten eskubideen azalpen gehiagorik gabe edozein laikori kontua horrela planteatu eta gaur egungo Alemaniaren jarrerarekin alderatu besterik ez duzu egin behar, eta argi geratzen da ezinezkoa dela jada existitzen den 'Alemaniako Reich' subirano bat baieztatzea.

Gure lurraldearen gaineko kontrola iseka bat da, Frantziak nahi duenean alemaniar lurrak bereganatu baimen eskatu gabe eta oposiziorik jasan gabe. Txekiarrak, poloniarrak, daniarrak

Machine Translated by Google

Alemaniako lurraldean edozein erasoaldi egin zezakeen oztopoen beldurrik gabe. «Madarikatutako erregimen zaharrak» oso interpretazio desberdina ematen zion mugako haustura txikienari. Orduan, Alemaniako lurraldean egindako erasoaldi militar batek «gerra egoera» inplikatzen zuen.

Bere lurralde-subiranotasuna babesteko, nazio batek bere lurraldearen aurkako edozein eraso uxatzeko gai den indar armatu bat behar du, eta, beraz, bere herritarren bizitza eta zoriontasunaren aurkakoa. Estatu libre batek ezin dio atzerriko potentzia bati bere ekintzak aztertzen utzi, edo bere Armadaren indarra, ekipamendua, armamentua eta goarnizioak erabakitzeko eskubidea izan; hala egiten badu, ez da inola ere "subiranoa"; ezin ditu bere botere-bideak kontrolatu; bere indar militarren kontrola utzi du. Alemaniak hori egin du etsaien Desarme eta Kontrol Batzordeei amore emanez.

Alemaniak umiliazio hori jasan zuen jada Armistizioaren baldintzetan eta bere nazioarteko eskubideak galdu zituen.

Hala ere, barne-kontrolaren zati bat mantendu zezakeen; baina kontrol militarra suntsitu bezain laster, finantza-magnateek aukera baliatu zuten alemaniar lanaren ustiapen mugagabea egiteko.

Lehenik eta behin, Iraultzaren uholde lokaztua Alemanian zehar lehertu zen; ondoren, usureroek eta irabazi-zaleek, sozialdemokrata traidoreek, kaosaren semeek, desertoreek, kartzelako hegaztiek boterea partekatu zuten demokratekin eta zentroarekin, eta finantzario guztien atzean eta gainetik, juduek, beren negozioak egin zituzten. Laster, Alderdi Nazional deituriko masonak, batez ere Stresemann anaia, deitu zituzten. Azken kolpea laster etorriko zen. Dawes Legearekin adituek Alemaniari bere finantzen kontrola lapurtu zioten, eta kontrola judu gutxi batzuei, finantza magnate alemaniar eta atzerritarrei, trukatu zieten. Reichstag-ek trenbideak utzi zituen, eta haiekin batera komunikazioen kontrol guztia, baita zerga eta aduanen kontrol zati handi bat ere, Kalteen Konponketa Komisarioari emanez.

Justiziaren kontrola ia ez da existitzen. Okupatutako barrutiak atzerriko lege militarraren menpe daude; Alemaniako gainerako lurraldea arautzen dute, hala nola Errepublikaren defentsarako araudi bereziek; eskubideen segurtasun eza, Aufwertungsgesetze izenekoaren bidez antolatutako lapurreta publikoa, auzitegiak behartuz okerra zuzena dela deklaratzera.

Alemania ez da jada estatu subirano bat. Esklaboen kolonia bat da. Alemaniarrak zapalduak, kartzelara botaak, adierazpen askatasuna ukatua dute — oraindik 'alemaniarrak' direlako eta esklabutza amaitu nahi dutelako, besterik gabe.

Bai, Alemania berriro libre nahi dugu, eta datozen Alemaniako Reich hau alemaniarren etxea izango da — ez da soilik ordena mantentzeko makina bat, ez da soilik "Estatu", "agintaritza", "gobernu", errege-etxe gutxi batzuen sinekura bat, baizik eta Etxe bat, xarma-hitz hori — etxearekiko maitasuna, ederra, eguzkitsua, maitea. Sorterriaren usaina igotzen da, ibiltaria pozik sentitzen da sorterria oinen azpian sentitzean; odol-loturak lotzen dio.

Etxeko sentimendua segurtasun sentimendua da, eta hortik loratzen da etxearekiko maitasunaren lore ederra. Estatuak eta nazioak ezin dute helburu hoberik izan hori baino.

Gizarte-politika zuhur bat baino gehiago da, langabezia-asegurua baino gehiago, etxebizitza-eskemak baino gehiago, nahiz eta, hain zuzen ere, norberaren etxea edukitzea etxea maitatzeko pizgarri indartsuenetako bat den.

Etxea 'Estatu Inperial' bat baino gehiago da, zeinari zerbitzatzen zaion, ilusioz edo behartuta.

Administrazio bat baino gehiago da, norberaren interesen defentsa baino gehiago, abereentzako sehaska bat edo pertsona eta ondasunen babesa baino gehiago. Objektu publiko horiek guztiek etxearen kontzepzioari balio behar diote. Etxearen ideiak haurren xarma berezia duen bezala, behar bezala...

Machine Translated by Google

familia antolatua, norberaren gelak hoteleko gela edo espetxe-ziega bateko gelatik oso sentimendu desberdinak pizten dituen bezala; etxea esanezin samurra eta aldi berean indartsua den zerbait da, helburu baterako elkarte baten ideia baino handiagoa, hau da, Estatu sozialaren kontzepzio liberal — parlamentario — demokratikoa.

Estatuaren politika

Printzipioa: Alemaniako Reicha alemaniarren etxea izango da —ez juduentzat, errusiarrentzat (komunistentzat), sozialdemokratentzat, hauek ez baitute Alemania (Crispien) izeneko aberririk, ezta Alemaniako lurretan egonaldi luzeagoa edo laburragoa egiten duten atzerritar guztientzat ere.

Weimarreko Konstituzioaren aurka gaude zorrotz eta funtsean, "alemaniar herritarrez" bakarrik hitz egiten baitu, baina "alemaniar" kontzeptua zentzu nazionalean, edo hobeto esanda, arrazialean, alde batera uzten baitu.

(a) Kanpo politika.

1. Alemaniar arrazaren adar guztiak barne hartzen dituen estatu nazional sendo baten sorrera.

   Alemaniako odol guztia, frantziar, daniar, poloniar, txekiar edo italiarren subiranotasunaren pean bizi den ala ez, Alemaniako Reich batean batu beharko da. Ez dugu gure etsaientzat eskatu zena baino gutxiago ez gehiago eskatzen: alemaniarrek beren aberriari, Alemaniako Estatuari, dagokien erabakitzeko eskubidea.

   Sudeten Alemanian, Alsazia-Lorenan, Polonian, Austriako Ligaren kolonian eta Austria zaharraren ondorengo izan ziren estatuetan bizi diren alemaniar guztiak aldarrikatzen ditugu. Hala ere, eskaera honek espresuki baztertzen du inperialismorako joera oro; edozein nazionalitate sendok bere eskakizun natural gisa aurkezten duen eskaera sinple eta naturala da.

2. Alemaniako interesen atzerriko ordezkaritza sendoa beste ondorio beharrezko bat da
   a puntukoa.

   Normalean onenak, langileenak eta ausartenak dira —ingeniariak, esploratzaileak, irakasleak, merkatariak, medikuak— atzerriko lurraldeetara joaten direnak, Alemaniako kultura eurekin eramanez. Alemaniako familia nazional handiaren kideak dira, eta ez dira inoiz bertan galdu behar. Atzerrian daudenean, etxetik babesa jasotzeko eskubidea dute. Ez lukete kulturaren hedatzaile soilak izan behar, baizik eta ideia germanikoaren aurrerapen kontzientea munduan; ez "gizateriaren apostoluak", ideia nordikoaren eramaileak baizik.

   Alemania atzerrian ordezkatzen dutenek ez lukete atzerriko nozioak bereganatu behar, baizik eta beren goi-mailako izaera alemaniarrari eutsi behar diote. Gure Kanpo Arazoetarako Ministerioa burdinazko erratzarekin garbitu behar da. Erzberger eta Stresemannen moduan atzerritarrekiko menpekotasunarekin amaitu behar dugu, eta ikusiko da alemaniar interesen ordezkaritza sendoa beste modu batera errespetatuko dela, eta emaitza, mespretxuaren ordez, alemaniar nahiei arreta emango zaiela izango dela.

(b) Arraza-politika.

3. Juduak eta alemaniarrak ez diren guztiak bizitza publikoko ardura-kargu guztietatik kanpo uztea.

   Eskakizun hau hain naturala da guretzat, sozialista nazionalontzat, ezen ez baita azalpen gehiago behar; baina ezinezkoa da gure arraza-doktrinaren printzipioak ulertzen ez dituztenei argudio labur eta sinesgarriak ematea.

Machine Translated by Google

Judu bat «erlijio juduaren estatuko herritar» gisa ikusten duen edonork —eta ez herri heterogeneo, bereizi eta parasito gisa—, ez du eskaera honen funtsezkotasuna ulertuko. Norbaitek marrubi landare baten erdian kasualitatez hazi den aza marrubi landarea dela eta bertatik marrubi onak lor daitezkeela esango edo pentsatuko balu, ardi-talde batean sartu den lehoi-kume bat ardi bihurtu dela pentsatuko balu bezain oker egongo litzateke. Alemaniar bat ez litzateke gobernu-funtzionario ona izango Txinan edo Indian, eta ez genuke nahi txinatar edo hotentote bat Ogasun-funtzionario edo Alemaniako herri bateko alkate izatea.

Eta hala ere, hobe litzateke Enver Pasha edo Chang Kai Chek bat Alemanian agintean izatea, bere arraza-ezaugarri desintegratzaileak askatasunez erabiltzeko aukera duen judu bat baino.
Ziurra dena da Iraultzak Estatuko ordenaren lokarriak askatu zituela, eta judu bankari finkatuek, baita Alemaniara emigratu berri diren Ekialdeko juduek ere, Alemania pobretuz aberastu direla. Guztiok ikusi eta bizi izan dugu hau; betidanik gertatzen ari da, erakunde nordikoen desegite hau. "Bide bakarra dago zabalik herri maltzur honetarako: ez du ezer espero ordena mantentzen den bitartean". (Goethe Plundersweilengo azokan)

Horregatik, eskatzen dugu:

4. Ekialdeko juduen eta beste atzerritar parasitoen immigrazioa geldiarazi behar dela, eta nahi ez diren atzerritar eta juduak deportatu egingo direla.

Inflazio handiaren garaian, Galiziako eta Poloniako juduak izurriteen antzera iritsi ziren Alemaniako hirietara. Etxebizitza eskasi handia bazen ere, laster oso ondo ostatu hartu zuten, alemaniarrek, berriz, zuloetan sartu behar izan zuten. Beren negozio zikinak hasi zituzten, dena erosiz: perlak, pertsiar alfonbrak, diamanteak, urrea, zilarra, platinoa, Gerra Mailegua, mila markoko billeteak, kobrea, beruna, literatura, antzokiak, alea (Lurrungailu Konpainia). Azkar aberastu ziren nabarmen, eta alemaniar maila hartu zuten "alemaniar normal"en begietan.

Konpromisoa guztiz onartezina da kasu honi aurre egiteko. Arraza-sinesmen argi eta irmoak dituzten administratzaileak izan behar ditugu. Arrazaren osasuna berreskuratu behar da tratamendu antisemitikoaren aplikazio praktikoaren bidez, eta gure nazioa iparralderantz bideratu behar da ideia nordikoaren zentzuan.

Galdera hau ez dagokio agian NSDAPen 'behin-behineko Programari'; baina denok argi ulertu behar dugu ezin dela gauza handirik egin alemaniar nazioarekin 'deseginda' egon arte.

Baina hemen eta orain esan dezakegu arraza-gainbehera izugarria —behintzat teorian— geldiarazi dela soilik, arraza-gaiek orokorrean piztu duten interes nabarmenari eta gaiari buruzko liburu ugari egoteari esker; hala ere, lan sendo eta jarraituak baino ezin digu benetako aurrerapena egin.

(c) Estatuko herritartasunari dagokionez, hau eskatzen dugu:

5. Alemaniar kulturan eta patu komunan sinesten duten alemaniarrak bakarrik alemaniar guztiek estatuko herritar baten eskubideak izango dituzte.

Machine Translated by Google

Hemen ere mugak jarri behar dira. Alemanian jaio arren, nazioarentzat eta Estatuarentzat kaltegarria den moduan jokatzen duten eta atzerritik aginduak jasotzen eta betetzen dituzten pertsonei —hau da, patu komunean parte hartzea onartzen ez dutenei— ezin izango zaizkie herritartasun eskubideak onartu; askori ukatu beharko diegu eskubide horiek gozatzeko ohore handia.

6. Alemaniarrak ez direnak gonbidatu gisa bakarrik bizi daitezke Alemaniako Estatuan eta atzerriko legediaren menpe dagoelako.

Printzipio beharrezko bat da hau, atzerritarrekiko betiko menpekotasunari betiko amaiera emateko kalkulatua. Baina horrek ez du esan nahi atzerriko herrialde bateko herritarrak bero hartu eta gonbidatu gisa ondo tratatuko ez ditugunik, behar bezala jokatzen badute behintzat; baina

7. Alemaniarren eskubide eta interesek lehentasuna izango dute atzerriko nazio baten menpekoen gainetik.

Gure beste eskakizun batzuk ez dira gure Programan zehatz-mehatz sartu behar. Adibidez, atzerritarrei eragiten dieten legeek hartzen duten forma geroago finkatuko da, baita juduak kanporatzeko metodoak ere. Ezin da espero printzipioen programa bat ekintza-programa izatea, nagusitasuna nola ziurtatu behar den taktika-xehetasunak ematen dituena, etab. Guztiz aurka nago gure programa gehiegi zurrun finkatzeari, borroka handi honetan lehenik eta behin inoiz alde batera utziko ez ditugun printzipioak zehaztu behar baititugu, eta ez ditugu alderdi burges eta sozialisten botoa lortzeko metodoak imitatu.

Politika Ekonomikoa

Gobernu Nazionalaren betebeharra da bizitzeko beharrezkoak diren gauzak ematea, eta ez Kapitalarentzat ahalik eta etekin handienak bermatzea.

Gizon xume eta argiei bururatuko zaie gertakari ageriko hau printzipio gisa aldarrikatzea soberakoa dela. Ekoizlearentzat, nekazariarentzat, artisauarentzat, fabrikatzailearentzat ohikoa da egiten duena erabiltzen edo kontsumitzen duela —berak edo, merkataritza-artikulu gisa, beste batzuek—.

Bere begietan, ekoizpenarekin edo kontsumoarekin zerikusirik ez duen negozioa da barregarria, ezinezkoa, zentzumenaren aurkakoa.

Honek gure kontratazio-laneko zailtasun intelektual handienetako batera garamatza. Gure herrikideek esango lukete: — Noski, lanaren eta ekonomiaren esanahi eta helburuei buruz pentsatzean duzuen sentimendu naturala guztiz zuzena da, baina zoritxarrez, gaur egungo gure ustezko ekonomia politikoak ez dio inola ere erantzuten eskaera natural horri. Gertuagotik begiratzen baduzu, ekonomia politiko nazional ororen betebehar agerikoari guztiz kontrajartzen zaizkion ezaugarri ikaragarriak aurkituko dituzu.

Zer gertatzen da diru-emaileekin eta irabazi-asmoz beteekin? Bizitzeko beharrezkoak diren gauzak hornitzeaz pentsatzen al dute lapur unibertsal hauek? Ez! Balioak sortzen ari al dira, zerbait ekoizten al dute? Ez! Lapurrak eta traidoreak dira zentzu ekonomikoan, eta aberastasuna pilatzen dute beren buruarentzat besterik gabe.

Eta bankuei buruz zer? Dirua zirkulatzen dute eta 'kreditua' ematen dute. Bai; baina Posta Bulegoak egiten du hau, eta merkeagoa, azkarragoa eta hobeto; eta nori ematen diote kreditua bankuek? — Hari

Machine Translated by Google

Behartsuak, langile-masak, etxerik ez dutenak, edo etxeak eraikitzeko, etxebizitza behar larria asetzeko? Ez! Edo nekazariei, edo negozioak zuzentzen dituztenei eta beharrezko ondasun ekonomikoak ekoizten eta banatzen dituztenei? Ez libreki, eta itzultzeko konpromiso naturalaren gainetik segurtasuna eskaintzen bada bakarrik; gainera, interesak kobratzen dituzte. Bankuei axola al zaie ekoizleen bezeroei ondo, merke eta azkar zerbitzatzen zaien, edo beharrezko ondasun ekonomikoak azkar, merke eta behar bezalako arretaz hornitzen diren? Ez! Haien pentsamendu bakarra interesetatik, komisioetatik edo diru-eskaintza ustiatzeko banku-prozesuari deitzen zaion edozein dela ere irabaziak ateratzea da. Zer ekoizten dute bankuek? Ezer ez! Zer irabazten dute? Kopuru handiak.

Horrela, diru-emaileek, irabazi-emaileek, bankuek, finantzariek ez dute beharrik ematen, baizik eta irabazi handiak ateratzen dituzte nagusi den sistema kapitalistatik, — izan ere, gaur egungo sistema ekonomiko antisoziala tiranizatu eta ustiatzen dute. Ekonomiaren zeregin nagusia maileguen interesak ziurtatzea da, hau da, langileak beren irabazien zati bat "Hiriari" emateko behartuta daudela. Zer egiten du fabrika-jabeak, edo langileek deitzen dioten bezala, "esplotatzaileak" eta "odol-zurrupatzaileak"? Ahalik eta soldata baxuenak ordainduz, material txarragoa erabiliz, ekoizpen masiboa eginez, batez bestekoak eginez eta txikizkako prezio altuak eginez, ahalik eta irabazi handiena lortzen saiatzen da beretzat.

Ez du bere langileen pobreziaz pentsatzen; ez zaio axola bere salgaiak zabor gisa azkar bota behar badira, — orduan eta hobeto, horrek lan gehiago eta irabazi gehiago esan nahi duelako berarentzat. Jende ergela behin eta berriz dabil zabor merkearen atzetik, baldin eta modu erakargarrian erakusten bada.

Bere kapitalaren etekina da lehena berarentzat, bizitzarako beharrezkoak diren gauzak hornitzea bigarren mailan.

Hala ere, zerbait egiten du. Lana ematen du.

Benetako fabrika-jabea oso bestelakoa da, lider ekonomiko gisa duen zeregin handiaz jabetzen dena. Balio moral handia izan behar du — gutxienez zentzu ekonomikoan.
Bere zeregina jendearen benetako behar ekonomikoak aurkitzea da — asmatzailea ere bada, berak egiten du aitzindari lan hori. Kostuak ahalik eta baxuen mantendu behar ditu eta abantaila handienarekin egin behar ditu, prezioak ahalik eta baxuen mantendu behar ditu bere ondasunak merkatura ateratzeko; ekoizpenaren kalitatea eta kantitatea mantendu, langileei ondo ordaindu, ondasunak libreki erosi ahal izan ditzaten, beti pentsatu behar du lantegien eta merkataritza-metodoen hobekuntzak eta berritzeak. Hori guztia bere negozioan lehenesten badu, 'bizitzeko beharrezkoak' hornitzen ari da zentzurik onenean eta gorenean", eta irabaziak berez etorriko dira, berak lehen helburu bihurtu gabe. 'Fabrikatzaile mota honen adibiderik onena eta unibertsalki ezagunena Henry Ford da. Gure industria astunetan beste izen batzuk ere badaude, berdin garrantzitsuak direnak, —

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens eta beste hainbat.

Negozio horien izaera guztiz desberdina da langileen interesak zaintzen dituzten kalitate moral handiko gizonek pertsonalki kontrolatzen ez dituztenean, baizik eta sozietate mugatu inpertsonalei ematen zaizkienean.

Negozio baten sortzailea akziodun nagusia ere bada eta bere produktuen bikaintasun maila mantendu dezakeen bitartean, dena ondo egon daiteke; baina bihurketa gertatzen den bezain laster, kapitalista akziodunen interesek gainezka egiten diote. Lehengo jabeak, kudeatzaileak, orain akziodunak ordezkatzen dituen Administrazio Kontseiluaren menpe daude negozio metodoak eta lan baldintzen hobekuntzak lortzeko, eta akziodunek ez dute inolako interesik (esklabo-gidariarenaz gain) langileen ongizatean eta lanaren bikaintasunean, baldin eta...

Machine Translated by Google

bertatik ateratzen diren dibidenduak handiak dira. Jabetzapeko akzioen sarrerak eragin suntsitzailea izan du, edozein espekulatzailek akzioak lapurtu eta industria-lantegi handien jabe bihurtu baitaiteke, haiei buruz ezer jakin gabe. Burtsarentzat, akzioak eta partaidetzak paper hutsa dira jolasteko. Ez zaie ekoizpen- eta lan-baldintzetan interesatzen, gehienek ezingo lukete esan zeintzuk diren legez jabeak diren negozioetako produktuak edo merkaturatze-, lan-, soldata- eta mantentze-baldintzak. (!) Eta jabeak dira benetan, merkatuan fabrika honen edo haren akzioak lapurtu dituztelako besterik gabe.

Azter dezagun orain egoera hau ekonomia politikoan duen eraginaren argitan, sistema kapitalistaren izaera ustela konturatzeko.

Gaur egun, negozioek kapitalaren etekina besterik ez dute bilatzen.

Txikizkako saltoki handiek metodo desberdinak jarraitzen dituzte. 'Erakarpena', 'blufa' lantzen dituzte, 'batez bestekoa', 'luxuzko artikuluak', eta beharrezkoak ez diren gauzen nahia pizten dute, goian erakutsi bezala.

Jauregi handiek, fintzearen arte guztiekin eraikiak, itxuraz merkeak diren baina gehienetan alferrikakoak diren artikuluak erostera gonbidatzen dituzte, eta ordainketa-baldintza errazak eskainiz, bezeroak luxu hutsean dirutza guztiak gastatzera bultzatzen dituzte. Komunak eskaintzen dira jendeak denbora luzez dendetan egon dadin, eta horrela, gehiegikeria-gune bihurtzen dira, inork ez dezala pentsa opari gisa ezer jasotzen duenik. Benetan aberatsak ez du denda handietan erosten; badakite pobreenak ez dakiena: merkea erosten duenak garesti erosten du. Jauregi horietan erosten duen jendetzak imajinatzen al du aurreztutako diruarekin ez beste modu batera eraiki zirela? Uste al dute eskailera mekanikoak, igogailuak, komunak, maitagarrien antzeko argiztapena ordaintzen dutela?

Kontuan izan, halaber, saltoki handiek hondamendia dakartela dendari txikientzat, etxeko langileak eta haien langileak modu krudelean esplotatzen dituztela, eta fabrikatzen dena gehienbat zaborra dela. Artikulu hobeak normalean garestiagoak dira denda espezializatu errespetagarrietan baino, eta horrek justifikatzen du gure borroka saltoki handien aurka. Kapitalismoaren ideiaren forma berezi gisa hartzen ditugu funtzionamendu praktikoan, bizitzarako beharrezkoak ez dituena ematen, baizik eta akziodunentzat irabazi handiak sortzeko helburuarekin daudena.

Bizitzeko beharrezko gauzak hornitzeko kontzepzio nagusi hau kontuan hartuta (ohartu behar dugunez, ez du zerikusirik ekonomia komunistaren eskemarekin), galdera hau da garrantzitsuena jabetza pribatuarekiko dugun jarreran.

8. Nazionalsozialismoak jabetza pribatua printzipio gisa onartzen du eta legez babesten du, baldin eta ohorez eskuratu eta erabiltzen bada. Ezin dugu hemen eztabaidatu, baina 'lan' terminoa behar bezala ulertzen duen edonork azkar ikusiko du 'lanaren' produktua lan egiten duenaren jabetza izan behar dela. Ekoizle batek ez du ulertuko zergatik bere lana, edo bere balioa, 'komunitate' lauso baten jabetza izan behar den, ezta erraz onartuko bere lanaren fruituak banako bati, kapitalistari, joan behar zaizkiola ere. Beraz, 'lan'aren esanahia behar bezala ulertzeak jabetza pribatua aitortzera eramaten du naturalki.

Azkenik, beste gai bat dago: etxearen kontzepzioa. Etxea ez da errealitate bat gizon baten jabetza propioa ez bada, eta bere etxeak bere familia babesten ez badu. Gizon baten baratzean ateratako fruta eta barazkiak jendez gainezka dagoen jatetxe batean jaten den otordu batek baino zapore hobea dute. Jabetza izateko irrika edo jabetzaren poza ezagutzen ez duen edonork ez du ulertuko jabetza pribatua aitortzearen garrantzia. Horrelako gizon batek ez du sustrairik inon, bitxia da...

Machine Translated by Google

Gizaki harrapari mota beti da inbidiatsua, beti bilatzen du zerbait berria edukitzeko, eta gizon nordikoa, lurraren gizon sendoa, guztiz apala da bere ideietan. Ez du nahi bere lanarekin lor dezakeena baino gehiago. Langileak ez du inoiz irabazi ezin izango lukeen txalet eder bat izan nahi; bere etxetxo polit bat nahi du, ez alokatutako bat, zeinaren truke bere bizitzan zehar etxea eraikitzeko kostua baino hiru edo lau aldiz gehiago ordainduko lukeen. Baina judua, kapitalista, ez du lurzati bati lotuta egon nahi; bere ideala kutxa gotor handi bat da, hipoteka-eskriturez eta zor-agiriez beteta. Aberastasuna, ez jabetzan, baizik eta beste pertsonen hipotekatutako ondasunetan, da bere helburua. Ez du lan egiten, baina ez du atsedenik hartzen bonu sorta pilatu arte, dirua maileguan eman dien guztien gaineko zigor-eskua emanez. Gure Programaren hurrengo eskaera horri amaiera emateko formulatu da.

9. Nazioaren ongizateak aberastasuna metatzeari muga bat jartzea eskatzen du.
norbanakoen eskuetan.

Aberastasuna ez da kaltegarria berez; aitzitik, ondo administratutako jabetzek on egiten diete haiekin lotuta dauden guztiei. Baina, berriro ere, maileguen sistema kapitalistak bihurtu du aberastasuna bedeinkapenetik madarikazio; lapurreta da. Jabetzarik gabeko langileen masa handia 40 eta zorpetutako erdi mailako klasea gero eta gehiago urruntzen ari dira aberatsengandik; jabe txiki ugari zorraren ondorioz bahituta daude, eta finantzarien boterea, aberririk edo aberririk ezagutzen ez dutenak, gero eta okerragoa da, bankuetan, beren lapur-baroi gaztelu modernoetan eserita dauden bitartean. Horretarako, Estatu Nazionalak honako hau ziurtatuko du:

10. Alemaniar guztiak lan-komunitate batean osatuko dira, hau sustatzeko...
ongizate eta kultura komuna.

Lan-komunitatearen ideia honek gizartearen kontzepzio unibertsalistaren iraulketa ekonomikoa dakar. Lan eta ekoizpen guztia komunitatearekiko zerbitzuaren ideia gorenaren barruan sartu behar da. Ez dago inola ere ahalegin pertsonalaren eta lanaren aurka, baina esan nahi du aurrerapen indibiduala ez dela norberaren kontura izango. Hurrengo puntuak eskaera hori adierazten du.

11. Alemaniar orori dagokion lan egiteko betebehar orokorraren esparruan, eta jabetza pribatua printzipio gisa aitortuz, alemaniar orok nahi duen moduan irabazteko askatasuna izango du, eta bere lanaren emaitzak erabiltzeko askatasuna.

Aurrekoak espresuki ukatzen ditu marxismoaren eta baita goi-finantzen sozializazio-eskemak ere. Estatuak zerbitzuaren ideia sozialak lotutako ahalik eta existentzia libre gehien barne hartu beharko ditu. — Jakina, ezinezkoa da meategiak, labe garaiak, laminagailuak, ontziolak eskala txikian ustiatzea, baina ehun mila zapata-egile libre eta independente bost zapata-fabrika erraldoi baino hobeak dira.

Alemaniako iparralde eta ekialdeko lur-jabetza handiak emankorragoak dira eskala handian kudeatuta daudenean, nekazari txikiek kudeatzen badituzte baino. Lur-jabetza txikiek emaitza hobeak lortzen dituzte hiri eta herrietatik gertu badaude. Gure hurrengo puntuak honako hau eskatzen du:

12. Mota guztietako negozioen konbinazio osasuntsua, handiak eta txikiak, nekazaritza barne,
mantendu egingo da.

13. Enpresa handiak (sindikatuak, trusteak) nazionalizatu egiten dira. Eskari hau bat dator ideia kapitalistaren aurkako gure borroka orokorrarekin. — Ekoizpen-adar jakin bateko sindikatuen eta trusten lehen helburua antzeko beste enpresekin batzea da.

Machine Translated by Google

prezioak agintzeko helburuarekin. Ez dute inolako nahirik produktu onak prezio merkean banatzeko. 'Eraztun' horiek bereziki ondo doazen negozio berriek erakartzen dituzte. Negozio-lerro bereko enpresa berriak erosi eta bidetik kentzen dira, askotan prezio oso altuan konpentsazio gisa. Hornidura metatzearen bidez arautzen da, eta horren bidez prezioak erregulatu ditzakete itxuraz benetako 'eskaintza eta eskari' baten arabera. Hori da akziodunen kezka, ez baitute lehiaren ondorioz prezioak baxuak mantentzea nahi. Ideia eta asmakizun berriak begi onez ikusten dira, eta hobe da haien onarpenak lantegi zaharren ordainketa-ahalmena arriskuan jartzen badu. Bulego zentral handi batetik trust erraldoi gisa kudeatzen diren negozio horiek argi eta garbi 'sozializatzeko helduak' daude, hau da, banakako lehiak komunitateari egiten dizkion zerbitzu guztiak betetzeari utzi diote. Hasieratik paralizatuta daude eta kapitalismoaren gutiziari bakarrik balio diote.

14. Usureroak eta irabazi-asmoa dutenak, eta nazioaren kontura aberastasun gupidagabea egiten dutenak, heriotzarekin zigortuko dira.

Legeak, gaur egun dagoen bezala, babes berezia ematen die banakako ondasunei. Lapurreta txikiak modu inhumanoan zigortzen dira, baina Legeak ez du inolako modurik ematen iruzurgile handiak harrapatzeko, nazio oso bat "metodo kapitalisten" bidez lapurtzen dutenak. Batez ere inflazioa sustatu eta horretatik etekina atera zutenei buruz ari gara. Historian lehen aldia izan zen nazio langile oso bati bere aurrezki guztiak lapurtu zizkiotela Alemanian gertatu zen bezalako inflazio krimen handi baten bidez.

Bankuen gutizia egonkortzearen ondoren, errepideko lapurreta baino okerragoa zen. Alemaniar gehiago izan ziren "gerra-enpresen" praktiken biktima, antolatutako edozein lapur-talderen biktima baino.

Garaia iristen denean, gauza hauek xehetasun gehiagorekin jorratuko ditugu eta formula juridiko bat aurkitu beharko dugu horietarako. Baina denek ados egongo dira "nazioaren aurkako iruzurra antolatua" diru-lapurreta txikiak edo iruzurrak bezain zigortu behar dela, eta are gehiago.

15. Alemaniar bakoitzarentzat lan edo zerbitzu urte betebehar bat ezartzea.

Lan eginez zerbitzatzeko betebeharra zerbitzuaren betebeharraren adierazpen ikusgarria izango da publikoarentzat. Hezigarria izan nahi du, eta komunitate osoak gizon bakar gisa elkarrekin lan egiten duen adibide bat alemaniar bakoitzaren aurrean jartzea. Alemaniar bakoitzari erakutsiko dio nazioaren zerbitzurako lanean betebeharra zorrotz betetzearen bedeinkapena.

Finantza Politika

Interesen menpekotasuna haustea.

Gai honi buruzko gure printzipioak hain osorik ezarri ditugu bigarren kapituluan, ezen gure helburua praktikan lortzeko egokiak diren neurriak baino ez ditugu deskribatuko hemen.

16. Estatuaren askapena, eta beraz, nazioarena, zorpetzetik eta finantza-etxe handiei interesak ordaintzeko betebeharretik.

Estatuak ezin du zorrik egin —ez baitu horretarako beharrik—. Ez dago konparaziorik Estatuaren eta noizean behin maileguak behar dituen eta zorrak egitera behartuta dagoen pertsona pribatuaren artean. Estatuak kontrolatzen du Txanpon Etxea; horrela, dirua egin dezake, pertsona pribatuak ezin duena! Ero baten moduan egin zuen hau:

Machine Translated by Google

inflazioan zehar. Gauza bera egin zuen Rentenmark-arekin, eta gauza bera —bere kontrola Reichsbank delakoari eman ondoren— Reichsmark delakoarekin.

Estatuak askoz hobeto erabil lezake dirua irabazteko eskubide hau, inflazioaren arriskurik gabe. — Baina lehenik eta behin bakarrik:

17. Reichsbank eta jaulkitzaile banku guztiak nazionalizatuta daude, eta
18. Helburu publiko handi guztietarako (ur-energia, trenbideak, etab.) dirua hornitzen bada maileguen bidez ez, baizik eta interesik gabeko estatu-bonuak emanez edo dirua erabili gabe.

Beste era batera esanda: — Balio berriak sortu gabe billeteak nahigabe inprimatzeak inflazioa esan nahi du. Guztiok bizi izan dugu hori. Baina ondorio zuzena da Estatuak interesik gabeko bonuen jaulkipen batek ezin duela inflazioa sortu balio berriak aldi berean sortzen badira.

Gaur egun, enpresa ekonomiko handiak maileguetara jo gabe martxan jarri ezin izatea erokeria hutsa da. Hemen datza emaitza onuragarrienak eman ditzakeen dirua ekoizteko Estatuaren eskubidea arrazoizko erabilera.

Argi izan behar du edonorentzat, adibidez, ur-energia erabiltzen duen zentral elektriko handi bat ondoko modu arruntean eraiki daitekeela:

Gobernuak lege-proiektu bat aurkezten du Bavaria, Saxonia eta abarretako ur-indarra ustiatzeko legegintza-kontseiluan, behar ekonomiko guztiak asetuz. Tokiko Dietak edo beste erakunde batek eraikuntza erabakitzen du, Finantza Ministroari edo Estatuko Bankuari ahalmena ematen dio billete sorta bat jaulkitzeko, bereziki markatuta, aurreikusten diren lan berriek guztiz estalita daudela erakusteko. Billete hauek Estatuaren edo Reicharen kreditu bateratuak babesten ditu. Inork ezin du inflazioaren inguruko inolako eragozpenik aurkeztu. Eraikuntza nazioa ordezkatzen duen Kontseiluak emandako kreditu gehigarriarekin egiten da, eta billeteak gainerakoak bezala legezko ordainagiri bihurtzen dira.

Lana amaitutakoan, nitratoak edo elektrizitatea hornitzen zaizkie bezeroei diru horren truke, eta urte gutxiren buruan jaulkipena erretiratu eta suntsitu daiteke. Emaitza: Estatuak, nazioak, lan berri bat ezarri du, eta horrek diru-sarrera iturri berri eta handi bat ziurtatzen die, eta nazioa aberatsagoa da horri esker.

Gaur egungo sistemaren ergelkeria frogatzeko, alderatu dezagun aurrekoa gertatzen denarekin orain martxan.

Mailegu bat hartzen da. Kapitalista gutxi batzuek nazio osoak, Parlamentuak alde bozkatu arren, egin ezin duena egiten dute; Estatuari dirua maileguan hartzen uzten diote. Nazioaren onurarako bere zuzeneko aginpidea erabili beharrean, Estatuak lan jakin batzuk burutzeko behar den kopuruaren interes iraunkorra ordaintzeko konpromisoa hartzen du, horrela errota-harri bat lepoan zintzilik jarriz. Eta, guztian garestiena dena, bonuak jaulkitzen ditu, horrela "erosteko ahalmen berria" sortuz. Balantzean ez du axola lan berria paper-diru berriarekin edo bonu berriekin ordezkatzen den.

Baina komunitateak kalteak jasaten ditu bonuek inplikatzen dutelako lan berria kapitalari hipotekatuta dagoela, eta horrek, jakina, nahiko seguru bihurtzen du bere burua, prezioak agintzen ditu eta irabaziak hartzen ditu. Beraz, finantzarioak dira aberatsenak nazioaren ur-energiaren garapenari esker; axolagabeak dira itzulketaz; gustatzen zaizkie behi jezte iraunkorrak bezalako monopolioak izatea. Biztanleria behartuta dago...

Machine Translated by Google

korronte elektrikoa edo nitratoak garesti ordaintzea, eta berriro ere ondasun nazionalaren zati bat finantzarien interesen alde bihurtzen da.

Irakurlea nire aurreko idazkietara jo behar dut, batez ere Der deutsche Staat liburura, zeinak gai hauek liburuxka honetan baino xehetasun gehiagorekin jorratzen dituen. Serie honetako hainbat zenbakik, gainera, etorkizuneko Estatuak dirua sortzeko erabiliko dituen metodo berritzaileen alderdi bereziei buruz dihardute.

19. Txanpon-estandar finko baten sarrera eskatzen dugu. Onartzen dugu orain badugula, baina lapurreta lehen bezalakoa da. Gu, sozialista nazionalok, dena prest geneukan, boterean geundenean, inflazioaren iruzurra berehala amaitzeko eta txanpon-estandar bermatu berri bat ezartzeko.

20. Garapen eta ekonomiarako banku nazional berri baten sorrera.

Eskakizun hori oso-osorik azaltzen da Liburutegi Nazional Sozialistaren 8. liburuxkan: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Nabarmentzekoa da gure finantza-politikaren eskakizun hau gurean ez ezik beste zirkulu politikoetan sakon sartu izana.

1921ean eskaera hau Bavariako Gobernuari aurkeztu nion, lege-proiektu oso baten moduan. Hasieran ideia oso ongi etorria izan zen: baina "adituak" -banku-erkidegoa- kontsultara ekarri ondoren, Gobernuak "Federren Utopia" baztertu zuen.

1921eko otsailean Turingian hauteskunde arrakastatsuak egin ondoren, gure Alderdiak Landtag-ean gogor lan egin zuen banku hori sortzeko eta von Kluchtzner, Finantza ministroa, lankidetzan aritzeko prest aurkitu zuen; burgesia ere haren aldekoa zen. Landtag-ean gehiengoaren botoekin, Gobernuari ahalmena eman zitzaion garapen eta ekonomiarako Gizarte Banku bat sortzeko. Ondoren, Reich-eko Gobernuak, Reichsbank-en presiopean, herriaren nahia betetzea debekatu zuen.

Bitartean, Reichstag-en lege-proiektu bat aurkeztea lortu nuen, estatu ezberdinetan banku antzekoak sortzea aurreikusten zuena; Dawes urteko saio laburrean (1924), ordea, Gobernuko Alderdiek kontu handiz atzeratu zuten urte horretako udazkenean desegin arte.

Banku bat sortzeko lege-proiektu bat aurkeztu zen Mechlenburgoko Landtag-ean. Ebazpena indargabetu egin zen Alemaniako Finantza ministro nazionalistaren zalantzagatik, baita Reichsbank-ek bidean jarriko zituela espero zen oztopoengatik ere.

Garapenerako bankuaren oinarrian dagoen ideia ez da goian azaldutako plana baino sinpleagoa, helburu publiko handietarako dirua sortzeko.

Garapen Ekonomikorako Bankua bezalako korporazio ekonomiko konbinatu bati etxebizitza eraiki berrien balioaren bidez garapenerako dirua (Baumark-Scheinen) jaulkitzeko eskubidea eman beharko litzaioke. Etxe hauek, orduan, interes-zama handirik gabe eraiki ahal izango lirateke, gaur egun, horrek bakarrik ezinezkoa egiten baitu kantitate nahikotan eraikitzea.

Alemaniar orok bere etxea. Herri librea lur libre batean.

Machine Translated by Google

21. Zerga sistemaren birmoldaketa osoa printzipio ekonomiko-politiko sozioekonomikoetan oinarrituta. Kontsumitzailea zeharkako zergapetzearen zamatik askatzea, eta ekoizlea bere jarduerak oztopatzen dituzten zergetatik.

Gizarte Politika

Gizarte politika da gure egungo sendabide politikoen lelo gogokoena. Oso ondo entzuten da, ezagun egiten ditu eta botoak erakartzen ditu dena ondo egingo duela agintzen duen Alderdiarentzat.

Alderdi bakoitzak funtzionarioari soldata igoera bat agintzen dionean, adibidez, Gizarte Politika deitzen diote horri.

Berdin gertatzen da idazkarien eta langileen nahiak beteko dituztela agintzen dutenean; edo diru-sarrera txikiak dituzten pertsonak, gerran sufritu dutenak, irakasle gazteak edo atzerrian dauden alemaniarrak laguntzeko apur bat egiten dutenean.

Eta jende guztia arratoi-harrapatzaile politiko hauen atzetik dabil korrika, beren txirula 'soziala' jotzen dutenean .

Lehenik eta behin argi utzi behar da Gizarte Politikak ongizate publikoa dela lege gorena, eta, gaur egun ulertzen den bezala, Gizarte politika benetan norberaren interesekoa dela, ongizate orokorra kontuan hartu gabe. Mota guztietako promesa arduragabeak egiten dira, eta horiek egiten dituztenek hasieratik jakin behar dute ezinezkoa dela horiek betetzea.

Alemania politikoki, ekonomikoki eta finantzarioki hain boteregabea denez —lehen Dawes Legeetan eta orain Lege Gaztean adierazten dena, eta gure nazioari zama ezarri dion betetze-politika deiturikoan, bizitza ia ezinezkoa bihurtuz—, faltsua eta barregarria da "Gizarte Politikaz" hitz egitea. Alemaniako bizitza hain estua denez, gizon bakoitza bere bizilaguna zapaltzen ari denean eta aurreratu eta alde batera bultzatzen saiatzen denean, biztanleriaren klase desberdinak desados daudenean, talde baten alde egitea agintzen du beste baten kontura, ez "ongizate orokorrerako Gizarte Politika", baizik eta klase bat beste baten aurka piztekoa. Oso ondo dakite une bateko "hobekuntza" bat baliogabetzen dela bizitzaren kostuaren igoerarekin eta zerga igoerarekin.

Gizarte politikak oso bestelako zerbait esan nahi du: gizarte arazoa konpontzeko determinazioa.

Zorte txarreko langile klase esplotatuek uste dute beren soldata justuak, beren eskubidea gizarte-ordenan duten posizioa kentzen ari zaie — horregatik klase-gerra.

Argi dago guztiontzat gure bizitza ekonomikoa kalte sakonak jasaten ari dela; bidegabekeria mingotsa. Eta hala ere, marxismoak bere "klase gerra" eta "desjabetzailea desjabetzea" eta "sozializatzea" bezalako "gizarte eta ekonomia eskakizunekin" ateratako ondorioak guztiz faltsuak dira, horrek ongizate orokorraren lege gorena duen benetako gizarte politika baten benetako eskakizun guztiak kaltetzen baititu.

Klase-gerraren printzipio nagusia —politikaren printzipio gisa— gorrotoa da. «Desjabetzailearen desjabetzeak» inbidia ekonomiaren printzipio bihurtzen du, eta «sozializazioak» nortasuna buruzagitzan uztea eta materialismoa, masa, adimenaren eta eraginkortasunaren ordez jartzea esan nahi du.

2 Hamelingo txirula-jotzaileari egindako aipamena.

Machine Translated by Google

Ez da gehiago behar doktrina marxistaren erabateko porrota frogatzeko, ekonomia sistema komunistaren porrot osoa eta 1918ko Alemaniako Iraultzaren porrot tamalgarria ikusita.

Irakurleen arreta berezia deituko nuke marxismotik sortutako pseudo-sozialismo hau ez dagoela zentzu komunean edo "gizarte" ideia batean oinarrituta, ez dela eraikitzailea, baizik eta pentsamendu politikoaren sakonune baxuenetan hondoratuta dagoela, betidanik ezagutu dugun indibidualismo zakar eta kaotiko printzipio orokor berean oinarritzen dela. Gorroto eta inbidia sentimenduek elkartutako hainbat gizabanakok soilik sinesten dute —ez helburu eraikitzaile batek— nazioaren beste erdiaren aurka. Harritu gaitezke gizarte-arazoa ez dela eta ezin dela bide horretatik konpondu, eta haien irtenbide bakarra gorrotoa eta harrapakinen nahia dela; Estatu bizirik ezin dela sortu Burtsako matxinada marxistatik, baizik eta hondakin pila bat besterik ez.

Berriz ere Nazionalsozialismoak hitz egokia aurkitzen du: Burtsaren matxinada. Marxismoa kapitalismoaren traizioaren adierazpena da. Kapitalista, indibidualismoan oinarritutako gizarte bat kaosean erortzen denean, nahitaez finantza-magnate handiaren menpe erortzen baita.

«Kapitalismoaren aurkakoak» direla dioten teoria sozio-politikoak (marxismoa, klaseen arteko gerra) — gaur egun ulertzen den gizarte-politika— nahitaez kapitalistak dira, printzipio intelektual bera partekatzen baitute. Ez dute kidez kide organikoki eraiki nahi, ezta batasun nazionalaren kontzepzio altuan lanean ari diren klase desberdinak arduraz lotzeko ere, baina haien nahiak guztiz berekoiak dira, beren posizioa hobetzea da besteekiko erreparatu gabe.

Kapitalismoa eta marxismoa gauza bera dira! Enbor intelektual beraren gainean hazten dira.
Mundu osoko aldea dago haien eta gure artean, haien aurkari sutsuenen artean. Gizartearen eraikuntzari buruz dugun kontzepzio osoa oso desberdina da haienetik. Ez da klase-borroka ez klase-berekoikeria, baizik eta — gure lege nagusia ongizate orokorra da.

22. Aurrerapen handiak Zahartzaro Aseguruan, bizitza osorako errentak nazionalizatuz. Alemaniako nazioko kide orori bizitzeko adina ziurtatuko zaio adin jakin batera iristen denean, eta adin hori baino lehen, behin betiko ezgaituta badago.

Hori da arazo sozialaren konponbidea.

Ez da hainbeste soldata, lansari eta diru-sarreren inguruko atsekabe zuzena sortzen duen tentsio soziala, baizik eta ziurgabetasuna, gizonaren azken urteei buruzko antsietatea, kalera botata geratzeko beldurrez. Antsietate jakintsu horrek bultzatzen ditu lanbide desberdinak marxista eta kapitalista motako gizarte-erakunde faltsuetan elkartzera eta enpresaburuaren eta langilearen arteko etsaitasuna mingots bihurtzen du. Bi aldeetako instintu baxuenak askatzen ditu, eta elkarrekiko etsaitasuna da emaitza. Langilearen bizitzako helburu egokia desagertzen da soldaten aldi baterako igoeraren aldeko borrokan, eta ez du inoiz konturatzen zein izan beharko litzatekeen gizarte-politikaren helburu nagusia: zaharrentzako hornidura egokia.
adina.

Berriz ere ikusten dugu nola aurkitu zuen Estatuak irtenbide on eta txalogarri bat funtzionario klasearen kasuan, erretiroaren ondoren hornituz. Kapitalismoaren diru-sarreren idealaren irtenbide egokia eta zoriontsua da, hain zuzen ere, benetako Estatuaren hornidura ideal bihurtzea, lan pertsonalean eta eraginkortasunean oinarrituta.

Machine Translated by Google

Ongizate orokorraren estandar hori lortzea izango da Nazionalsozialismoaren helburu gorena eta nobleena.

23. Irabazien banaketa guztientzat.

NSDAPek bere burua eskaera honekin identifikatzen du. Izan ere, eskaera sozialista hutsa da, hitzaren zentzu hertsian; hala ere, kapitalismotik datorren opari erakargarri baina ustelgarri gisa iristen zaigu.

Besteen lanetik sortutako irabazien partekatzea irabazi gabeko diru-sarreren barruan sartzen da, eta Nazionalsozialismoak gogorren erasotzen du. Gizakiaren lanetik lortutako irabazien partekatzea hain naturala eta sozialki hain justua den eskaera da, ezen ezin baita ezer aurka egin printzipio gisa.

Zailtasuna gauzatzean sortzen da, hau da, langilearen ekoizpenari, trebetasunari eta industriari zor zaion zatiaren zenbatekoa mugatzean, eta asmatzailearen, kontu-hartzailearen, merkatariaren, zuzendaritzaren eta negozioarekin lotutako beste zirkunstantzien ondoriozkoa den zatiaren zenbatekoa mugatzean.

Jakina, oso garrantzitsua da produktu baten balioa handitzen duten alderdiak kontuan hartu gabe ez uztea. Gaur egungo sistemaren pean ere, kapitalak negozio batetik lortu nahi duen harrapakinaren zati bat berreskuratu liteke langilearentzat.

Ez dugu hemen eztabaidatuko nola konponduko duen geroago Estatu Nazional Sozialistak arazoa.

Nik pertsonalki uste nuen prezioen jaitsiera orokorra, aldi berean soldatak egungo mailan mantenduz, gure ekoizpen nazional osoaren irabaziak banatzeko eskaera asetzeko modu hobea eta praktikoagoa izango zela.

Hala ere, posible da Estatu Nazional Sozialistak arazoa modu askoz zabalagoan konpontzea joera marxista eta kapitalista duten garunek gaur egun imajinatzen dutena baino. Irabaziak banatzeko egungo eskaera irabazien nahitik (funtsean kapitalista) edo inbidiatik (funtsean marxista) sortzen da.

Estatu idealean bakarrik, guk ulertzen dugun bezala, justifikatuta dago, zeren eta, konpontzera iristen garenean, negozioan akzio txiki bat emateko metodo kapitalista saihestu behar baitugu, zeinaren helburu bakarra akziodun handiagoei dibidenduak jasotzeko eskubidea bermatzea den, eta baita inbidiaren ideia marxista ere, horrek faktore pertsonala gutxiesten baitu eta publiko orokorrari kalte egiten baitio.

Argitasun handiagoa lortzeko adibide batzuk ematen ditugu.

Ez die onik egiten zapata-fabrika bateko "irabazi-partaidetzan" dabiltzan langileei negozioko akzio batzuk, bonus txiki bat edo kostu-prezioan zapata pare bat lortzeak, alkandora, trajeak, galtzerdiak, janaria eta edaria garesti ordaindu behar badituzte, jostunek, okinek eta garagardogileek oihal-egileen, okindegien eta garagardotegien gutizia estaltzen baitute beren "irabazi-partaidetzarekin".

Prezioak jaistea da nazioaren kide guztiei ekoizpen nazionalaren irabazietan parte hartu behar duten xarma.

Machine Translated by Google

Ez du asetuko benetako sozialista nazional baten justizia sozialaren sentimendua kale-garbitzaileak, jornalariak, trenbideko langileak, postariak, garraio-langileak, ospitaleko langileak —batzuk aipatzearren—, nekazaritzako langileak, meatzariak, eraikitzaileak, langileak, irabazien banaketatik kanpo utzi behar badira, klase hauek ez dutelako balioak handitzen laguntzen. Era berean, nekazaritzaz (non ez diren kontuan hartu behar nekazaritzaren xehetasunak bakarrik, baita harekin lotutako beste negozio batzuetan diharduten milioika pertsonak ere), esan behar da uzta ona den urteetan "ordaintzen" duela; industria astunetan ere, meategiek irabazi hutsak baino ez dituzte lortzen, munduko lehiaren presioagatik.

Esan al dezakegu milioika langile eta enplegatu hauek, askotan industriaren adar garrantzitsuenetan dihardutenak, baina, zirkunstantziak direla eta, irabazietan zuzeneko parte-hartzerik espero ezin dutenak, klase ugariak baino kontsiderazio gutxiago jasoko dutela, agian garbitzaile edo atezain gisa lan egiten dutenak gau-klub edo bainu turkiar batean, edo monopolioa duen eta mundu osoa hornitzen duen optika edo produktu kimiko fabrika batean? Azken hauek luxuzko ekoizpenaren irabaziak eta dibidenduak partekatuko badituzte, gero eta ezinezkoagoa egingo al dute nazioaren gehiengoarentzat abantaila horiek lortzea?

Dibidendu, hobari eta Gabonetako oparien zaparrada bat kontenplatzea gustatzen zaigu, urteetan negozio batentzat lan bikaina egin duten langile eta funtzionarioei isuritakoa. Izaera sozio-politikoko halako nahiak ez dira eztabaidatu eta argudiatu behar printzipio orokorrei buruzko tratatu honetan. Eskaria, gauzak dauden bezala, eskaera garrantzitsua da, eta jarraitzaileak erakarri beharko lituzke. 'Irabaziak' batez ere negozioaren egoera orokorraren eta zuzendaritzaren trebetasun teknikoaren eta salmenta-gaitasunaren araberakoak dira; porrota eraikuntza akastunaren edo kalkuluetan egindako akatsen ondorioz etor daiteke. Langileak trebeak izan arren, langileak oso langileak izan arren, eragin txikia edo batere ez dute izan dezakete urteko lanaren emaitzetan, edo irabazietan edo Beren eraginkortasunak justifikatzen du soldata egoki eta nahikoa eskatzea, baina ez dago arrazoi moral edo ekonomikorik irabazien zati bat eskatzeko. Arrazoi osoz uko egingo liokete ekitaldiko galerak aurrezkiekin estali behar dituztela dioen iradokizunari; arrazoiz uko egingo liokete zuzendarien kudeaketa txarra edo bizimodu gehiegizkoa soldatak jaitsiz konpentsatzea espero izateari. Baina "irabazien partekatzea" justifikagarria da soilik arriskuak eta galerak partekatzeko gaitasuna eta prestutasuna badago, edo eraginkortasun bereziak merezi badu.

Hona hemen irabazien banaketa orokorraren alderdi bat.

Zergatik, adibidez, Alemaniako tindategi handiak, monopolio nagusiarekin, IG Farbenindustrie-ko akziodunentzat behi esne-kapitalista bat besterik ez izaten jarraitu behar dute, eta, gehienez ere, prezioak igoz, irabazien zati bat eman behar diete beren langileei eta funtzionarioei?

Estatu Nazional Sozialistaren zeregina izango da monopolioaren irabazi erraldoiak prezioen jaitsiera eskuzabal baten bidez eskura jartzea.

Argi dago arazoa ez dela gizarte-politikaren kontua, baizik eta egungo kapitalismoaren gizarte-ordenarekin (akziodunen aldarrikapenak) estuki lotuta dagoela.

Machine Translated by Google

Laburbilduz adierazitako printzipio hauek aplikatu nahi ditugu; eta haiek gidatu nahi gaituzte irabazien banaketa ahalik eta zabalena lortzeko gure helburuan, irabaziak finantza-profesionalen poltsikoetara soilik joaten diren negozio guztietan.

24. Lan zintzoz lortu ez diren irabazi guztien desjabetzea, gerraren, Iraultzaren eta, are gehiago, markoaren egonkortze eta birbalioz lortutakoak; baita diru-emaileen eta lapurren jabetza ere.

Zigor eta justizia neurri bat da hau, inongo printzipioren araberako azalpenik behar ez duena.

25. Etxebizitza eskasia kentzea Reich osoan zehar eraikuntza zabalen bidez, 20. zenbakian (garapenerako bankua) emandako baliabideekin. Honekin ixten da gizarte-politika eskaerak. Finantza-gai teknikoari buruz ezin da gauza handirik esan liburuxka honetan, gai berezi eta zabala baita, eta, dirudienez, finantza-buruek bakarrik ulertzen dutena, eta benetan eurek egin beharko dutena. NS liburutegiko 8. liburuxkak gaia osorik jorratzen du.

Erlijioa eta Artea

Ezinezkoa da gai honi buruz printzipio nagusi gutxi batzuk baino gehiago adieraztea Programa baten barruan. Hori dagoeneko egina dago. Gainerakoari dagokionez, gure printzipioa izan behar da erlijio-gaiak politika orokorreko adierazpenetara ez eramatea; nahiz eta judaismoaren doktrina sekretuen eragin ustela adierazpen eta eraso publikoen helburu gisa har dezakegun.

Gauza bera gertatzen da kristautasunaren aurkako eraso ergela guztiekin. "Kristautasunak kaltea baino ez du egin" bezalako esamoldeek erakusten dute besterik gabe horiek esaten dituenak ez duela ez adimen humanorik ez adimen politikorik.

Eliza politikan sartzeagatik errudun jo daiteke, eta kristau on guztiek gaitzetsiko dituzte Inkisizioak Gurutzearen izenean praktikatzen dituen krudelkeriak eta sorginkeriagatiko epaiketak, baina okerra da gizateriaren historiako fenomenorik handiena, oro har, gizabanakoen akats eta gaiztakeriagatik abusatzea. Kristau erlijioak milioika eta milioika pertsona hazi eta eraiki ditu, eta sufrimenduaren bidez Jainkoarengana eraman ditu.

Erdi Aroko kultura Gurutzearen zeinuan zutitu zen; lorpenak, sakrifizioak, fede ausartak kristautasunean dituzte sustraiak. Beraz, kontuz ibili behar dugu kristautasunaren barne-muin espirituala historian zehar agertu diren hainbat gorpuzkera-formatik bereizteko.

Gure Alderdia kristautasun positiboan oinarritzen da.

Ez da hau lekua Alemaniako nazioak noizbait bere erlijio-sinesmen eta esperientzietarako forma berriren bat aurkituko ote duen arazo, itxaropen eta desio guztiak eztabaidatzeko; gai hauek Nazionalsozialismoaren bezalako Programa baten mugetatik haratago doaz.

Berebiziko garrantzia du gure nazioari kalte egiten dioten eragin kaltegarri guztien aurka egitea artearen, literaturaren, zientziaren, antzerkiaren, zinemaren eta, batez ere, prentsaren arlo osoan. Gure printzipioen programa — 25 puntuak —
xehetasun gehiegi ematen ditu, ezen ez baita beharrezkoa gai honi buruz gehiago esatea.

Machine Translated by Google

Erreforma militarrak eta bestelakoak

Armada nazionala, lanbide eta merkataritza ganberak, hauteskunde eskubidearen eta legearen erreforma, hain galdera zabalak dira bizitza publikoan eragina dutenak, ezen ezin baitira esaldi gutxitan baztertu. Ideia nagusiak Programan bertan azaltzen dira, baina horiek pentsatzeko eta lantzeko eta, batez ere, iragan historikoan txertatzeko zeregina izango da datozen urteetako arazo handia, botere politikoa gurea izatea espero dugunean eta Estatuaren negozioak bere gain hartzeko beharrezko indarra eta ezagutzaz hornituta egongo garenean.

Hemen ikerketa-eremu aberatsa dugu Nazionalsozialismoaren pean.

Nazionalsozialismoaren garrantzia erakusten du bizitza nazionaleko eremu bakar bat ere ukitu gabe uzten ez duelako; izan ere, oinarri guztiz berria ematen digu, eta horren gainean bizitza hori eraiki beharko dugu.

Machine Translated by Google

5. Zer ez dugun nahi

Gure Programaren alde positiboa indartzeko, komeni da laster adieraztea nahi ez duguna.

Ez dugu nahi historiaren gurpilak atzeraka biratu daitezen, ezta beren erruz desagertu ziren dinastiak bizitzara itzultzea ere. Ezta tronutik kendutako klaseak lehengo pribilegiozko posizioetan berriro jartzea ere.

Ofizialen klasea eta funtzionarioak ez dira beste edozein klase profesional baino goragoko edo hobeak, nazioari lehenik eta behin zerbitzatzeko gure ideiarekin benetan bat egiten duten neurrian.

Ez da uniformea edo urrezko parpaila, errendimendua baizik, gizona egiten duena.

Ez dugu nahi aldebakarreko lehentasunik edo goraipamenik langile klasearentzat, ezta proletarioen diktadura motarik ere. Inork ezin du bere buruari sinetsarazi edozein klasek, iraganean zapaldua izan delako soilik, boterea jasotzeko erreklamazioa har dezakeenik. Aspirazio horiek, errealitate bihurtzen direnean, ondorio ikaragarriak dakartzate etengabe, 1918ko azaroan Burtsaren matxinadarekin batera gertatu zirenak bezala. Orain arte, ez da biztanleriaren "zapaldua" dagoena gainean, baizik eta iruzurgile politiko, abenturazale zikoitz, irabazizale, txotxongilo eta ergel multzo bat, makina politikoaz eta administrazioaz jabetu direnak. Proletarioen diktadura agindua bihurtu da...

'Profitarioaren' diktadura.

Estatuaren antolaketa berri batek ere, Nazionalsozialismoaren pean, ez luke arrakastarako itxaropenik izango, gure Programaren printzipioetan guztiz murgildutako gizon erabakigarriz osatutako langile talde oso ondo prestatua ez balu, energia eta esperientzia handiko gizon serioak. Gurekin ere, demagogo huts gehiegi sartuko lirateke eta abantaila lortuko lukete ordena berriaren pean.

Askoz errazagoa da gizarte-ordena baten akatsak kritikatzea, haren gainean lan eraikitzailea egitea baino.

Ez dugu behar soilik Alderdi berri bat, Parlamentuan eta administrazioan poliki-poliki oinarri bat lortzen duena, eta gero agian koalizioko Ministerio batean kargu bat edo bi onartzen dituena, azkenean bizkarra hautsi arte — orduan gure historiako eginkizuna amaituko litzatekeelako, gaur egun Sozialdemokrazia Alemanian indar politiko eta intelektual gisa amaitu den bezala. Gauza bera gertatzen da Alemaniako Nazionalistei dagokienez, dagoeneko beren printzipio nagusietatik atzera egin baitute Gobernuan eserlekuak lortzeko.

Ez ditugu nahi kargua lortzeko edo boterea lortzeko soilik kargua hartzen duten ministroak, baina halako edozein kargu gure helburu handirako etapa gisa hartuko dugu. Gure eta gainerakoen artean beti dago gure mundu-teoriaren ezpata sutsua.

Alde batetik Estatua; edo hobeto esanda, Estatu faltsua, liberal-demokrata-parlamentario kutsukoa, finantzarioen tirania maskaratzera behartuta dagoena, eta bere oinetan juduen kanpamentu-jarraitzaile eta leku-ehiztarien jendetza irakin bat, sistematik bizitzeko borrokan.

Gure aldetik, gure herriaren askapenaren eta garbiketaren aldeko borroka, benetako gizarte-justizia eta askatasun nazionalaren Estatua lortu arte.

Machine Translated by Google

6. Ondorioa

NS Liburutegiaren lehen liburuxka honen zeregina Alderdi Programaren inguruan jakin behar duena Nazional Sozialistari irakastea da. Behin eta berriz ikusi dugu gure argudio guztietan zehar hari gorri bat bezala marrazten den printzipio nagusi bakarra: Nazional Sozialismoa munduaren teoria bat da, kapitalismoaren egungo munduaren eta bere satelite marxisten eta burgesen aurka zorrotz dagoena.

Gure bizitza ideia boteretsu honen zerbitzuko borroka bat da, Alemania berri baten aldeko borroka bat.

Gu, sozialista nazionalok, munduaren aurrean gure ekaitz-bandera astintzen dugu. Beti gazte, distiratsu eta eguzkitan distiratsu, altxatzen da Gurutze Kakoa, bizitza berriro esnatzearen sinboloa.

Machine Translated by Google

Ezabatzeko Manifestua

Interesaren Menpekotasuna

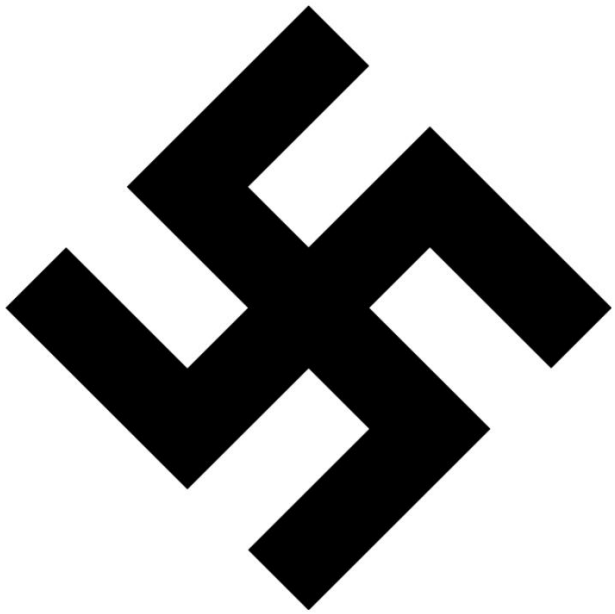

Machine Translated by Google

Mammonismoa gure egungo kultura-esferak, eta gizateria osoak, pairatzen duen gaixotasun astun, erabateko eta erabatekoa da. Munduko herriak harrapatu dituen gaixotasun suntsitzaile baten antzekoa da, pozoi irensle baten antzekoa.

Mammonismoaz honako hau ulertu behar da:

alde batetik, nazioarteko diru-botere izugarriak, herrien autodeterminazio eskubide ororen gainetik tronuratutako gobernuz gaindiko finantza-botereak, nazioarteko kapital handiak, Urrezko Internazional hutsa;

bestetik, herrien zirkulu zabalena bereganatu duen pentsamoldea; irabazi-gogo asegaitza, bizitzaren kontzepzio mundutar hutsa, dagoeneko kontzeptu moral guztien gainbehera beldurgarria ekarri duena eta gehiagora bakarrik eraman dezakeena.

Pentsamolde hau nazioarteko plutokrazian gorpuzten da eta bere gorenera iristen da.

Mammonismoaren botere iturri nagusia interesaren bidez sortzen den ahaleginik gabeko eta amaigabeko diru-sarrera da.

Maileguetan interesaren ideia guztiz immoraletik jaio zen Urrearen Nazioartekoa.
Interes eta irabazi-asmo mota ororengandik sortutako konstituzio mental eta moralak burgesiaren zati baten ustelkeria beldurgarria ekarri du.

Maileguetan interesaren ideia mailegu-kapital handiaren asmakizun diabolikoa da; berak bakarrik ahalbidetzen du magnate gutxiengo baten bizitza alfer batena, herri produktiboen eta haien lan-potentzialaren kontura; desberdintasun sakon eta bateraezinak, klase-gorrotoa ekarri ditu, eta hortik sortu zen herritarren eta anaien arteko gerra.

Sendabide bakarra, gizateria sufritzen sendatzeko bide erradikala,

interesen esklabutzaren abolizioa.

Diruaren interesaren esklabutza abolitzeak esan nahi du posible den gauza bakarra eta lan produktiboaren askapen erabatekoa ezkutuko diru-botere koertzitiboetatik.

Interesaren esklabutza abolitzeak nortasun askearen berreskurapena esan nahi du, gizakia esklabutzatik, mammonismoak bere arima lotu duen madarikaziotik askatzea.
Kapitalismoaren aurka borrokatu nahi duenak interesarekiko esklabutza abolitu behar du.

Nondik hasi behar da interesarekiko esklabutzaren abolizioa? *Mailegu-kapitalarekin!*

Zergatik?

Mailegu-kapitala, industria-kapital handi guztiarekin alderatuta, hain da gaindiezina, ezen diru-potentzia handiei interes-esklabutza abolituz bakarrik aurre egin dakiekeelako eraginkortasunez. 20:1 da mailegu-kapitalaren eta industria-kapital handiaren arteko proportzioa. Alemaniako herriak urtero 12.000 milioi baino gehiago bildu behar ditu mailegu-kapitalerako interesetan, zerga zuzen eta zeharkakoen, alokairuaren eta bizitzaren kostuaren igoeraren bidez, gerraren gorakada-urteetan ere, Alemaniako sozietate anonimoek banatutako dibidendu guztien batura 1.000 milioi baino ez zen izan.

Mailegu-kapitalaren *elur-jausiaren antzeko hazkundeak* kalkulurako gizakien gaitasun guztiak gainditzen ditu, interesetatik eta interesetik lortutako betiereko, amaigabeko eta ahaleginik gabeko errentaren bidez.

Zer bedeinkapen ekartzen die interesaren esklabutzaren abolizioak langileei?
Alemaniarena, Lurreko herrialde guztietako proletarioentzat?

Interesaren esklabutzaren abolizioak aukera ematen digu *zuzeneko eta zeharkako zerga guztiak indargabetzea lortzeko.* Entzun hau, lurralde, estatu eta kontinente guztietako balio-sortzaile gizonak: zuzeneko eta zeharkako iturrietatik datozen estatu-sarrera guztiak etengabe isurtzen dira mailegu-kapital handiaren poltsikoetara.

Machine Translated by Google

Estatuaren jabetzako enpresen irabaziak, posta zerbitzua, telegrafoa, telefonoa, trenbidea, meategiak, basoak eta abar barne, nahikoa dira eskoletarako, unibertsitateetarako, auzitegietarako, administrazio agentzietarako eta gizarte ongizaterako estatuaren konpromiso funtsezko guztiak finantzatzeko.

Beraz, benetako sozialismoak ez dio bedeinkapenik ekarriko gizateriarentzat, irabaziak lortzen diren bitartean... enpresa publikoak mailegu-kapital handiaren zergadun izaten jarraitzen dute.

Beraz, estatuaren oinarrizko lege gisa eskatzen dugu, lehenik alemaniar herrientzat, eta gero, gurekin nazioen liga bateko komunitate kulturalean sartu nahi duten ahaide diren herri guztientzat oinarrizko lege gisa, honako hau:

1. Gerra-bonuak, Alemaniako Reicharen beste zor-tresna guztiekin batera, Alemaniako estatu federalen beste zor-tresna guztiekin batera, batez ere trenbide-bonuak, baita tokiko gobernu guztien obligazio-bonuak ere, interes-betebeharra bertan behera utzi ondoren, balio nominalaren legezko ordainagiritzat hartzen dira [edo hobeto esanda, banku-kreditu bihurtuko dira].

2. Bestelako interes finkoko paper, estaldura-bonu, industria-bonu, hipoteka eta abar guztiekin, interesak ordaintzeko betebeharra printzipala itzultzeko betebeharrak ordezkatzen du; horrela, 20 edo 25 urte igaro ondoren, interes-tasaren arabera, maileguan hartutako kapitala itzultzen da eta zorra kitatzen da.

3. Higiezinen zor guztiak, hipoteka-maileguak, etab., orain arte eskatutako ordainketak bezalako zenbatekoetan ordainduko dira, lur-erregistroan erregistratutako karguen arabera. Horrela zorretatik askatutako etxe eta lurren jabetza estatuaren edo tokiko gobernuaren jabetza bihurtzen da neurri batean. [Horrela, estatua hobeto kokatuta dago alokairuak kontrolatu eta jaisteko.]

4. Diru-sistema osoa estatuaren banku zentralaren menpe egon beharko litzateke. Era berean, banku pribatu guztiak; posta-txekeen bankuak, aurrezki-kutxak eta kreditu-kooperatibak, guztiak sukurtsal gisa afiliatu beharko lirateke.

5. Higiezinen kreditu guztia estatuaren bankuaren bidez soilik ematen da. Kreditu pertsonala eta merkataritza-kreditua bankari pribatuei ematen zaizkie estatuaren emakida baten pean.
   Emakida hau beharra kontuan hartuta ematen da, barruti jakin batzuetan sukurtsalak ezartzea debekatuta. Tarifen eskala estatuak finkatzen du.

6. Akzio-baloreak interes finkoko paperen modu berean ordaintzen dira, % 5eko urteko tasan. Gehiegizko irabaziak akziodunei ordaintzen zaizkie neurri batean, “arriskatu” den kapitalaren konpentsazio gisa (interes finkoko eta txanpon bidezko paperen aldean), eta gainerako soberakina, lanaren subiranotasun-eskubidearen bidez, sozialki banatzen da edo produktuen prezioak murrizteko erabiltzen da.

7. Arrazoi fisikoengatik (adina aurreratua, gaixotasuna, laneko ezintasun fisiko edo mentala, gaztetasun handia) bizibidea ateratzeko moduan ez dauden pertsona guztientzat, egungo kapital-aktiboen interes-errentak pentsio gisa ordaintzen jarraituko dira, eta azkenean maila altuagoetan ere bai, baloreak entregatzearen truke.

8. Paper-diruaren egungo inflazioa murrizteko asmoz, gerra-bonuen ziurtagirien eta Reich-en eta estatuen beste zor-tresnen gaineko zerga unibertsal eta mailakatua ezarri da. Paper hauek pulpa xehatu egingo dira.

9. Jendearen argitze intentsiboaren bidez, argi utzi behar zaio dirua ez dela eta izan behar dela egindako lanaren bono bat baino; ekonomia oso garatu guztiek, noski, dirua behar duten arren, etekinak lortzeko bide gisa...

Machine Translated by Google

trukea, diruaren funtzioa ere horrekin amaitzen da, eta inola ere ez zaio diruari interesaren bidez bere kabuz hazteko botere gainmundutarra mailegatu behar, lan produktiboaren kontura.

Zergatik ez dugu hau guztia egin jada, hain agerikoa dena, kontuan hartu behar dena Kolonen Arrautza bezala gizarte-auzirako?

Gure itsutasun mamonistan, interesaren santutasunaren doktrina auto-engainu izugarri bat dela argi ikusten ikasi ez dugulako, bedeinkatu egiten duen mailegu-interesaren ebanjelioak gure pentsamendu osoa nazioarteko plutokraziaren urrezko sarean korapilatu duelako. Diru-botere ahalguztidunek ahaztu egin digutelako eta nahita nahasmenean mantentzen gaituztelako —aberats gutxi batzuen kasuan izan ezik—

Hain maitagarria dirudien eta pentsakor ez direnek hain maite duten interesa zergek guztiz konpentsatzen dute. Gure zerga-legegintza guztia, interesaren esklabutzatik askatzen ez garen bitartean, kapital handiarekiko tributu-betebehar bat besterik ez da eta izaten jarraitzen du, eta ez, imajinatuko genukeen bezala, komunitatearentzako lana egiteko borondatezko sakrifizio bat.

Beraz, diruaren interesaren esklabutzatik askatzea da iraultza globalaren lelo argia, lan produktiboa gobernuz gaindiko diru-botereen kateetatik askatzea.

Inplementazioak eta arrazoibidea

Gure herri pobretuak bere historia mingarrian jasan behar izan duen krisirik larrienetako baten erdian gaude. Larriki gaixo dago gure herria; larriki gaixo dago mundu osoa.

Nazioak laguntzarik gabe tartamudeatzen dira; irrika sutsu bat, erredentzio oihu bat igarotzen da masa ilunetatik. Barre eta dantzarekin, zinema eta ikuskizunarekin, herriak bere patu tamalgarria ahaztu nahi du — bere itxaropen desengainatuak, barneko min sakona ahaztu,

«iraultzaren irabaziak» hain pozik deituko liratekeenekiko etsipen izugarriari buruz.

Baina nola imajinatu genuen dena beste era batera? Nola gauzatu ziren promesa eder guztiak beste era batera? Gauaren iluntasunean, gure kolapso militarraren iluntasunean lortu nahi genuen guztia urre distiratsua zirudien, baina orain, egun grisak aurkikuntza argitzen duenean, egur zati ustelak dira dena. Orain hemen galduta gaude. Gauez hain fin distiratzen zuten egur zati ustel hauengatik, orain arte maite eta baliotsuak ziren gauzak bota ditugu eta gure poltsiko guztiak altxor tamalgarri honekin bete ditugu. Ez da harritzekoa etsipenaren amorruak pobreenen artean pobreenak hartzea, eta beren anaien aurka amorru zentzugabez amorratzea, eta erredentzio irrika sakonean bidean dagoen guztia suntsitzen saiatzea.

Egoera honek eromen erabatekora eramango du, kontzientzia faltak eta ergelkeriak jendea gehiago ziztatzen badute.

Eta eromen honek nora garaman ikusten dugu Errusia boltxebikean. Nazionalizazioa, sozializazioari Errusian deitzen zaion bezala, porrot bat izan dela frogatu da, dio Leninek kezkatu gabe. Ekonomia suntsituta dago, diruaren erosahalmena ezerezera murriztuta, intelektualak hilda, langileak ogirik gabe. Etsipena herri osoan; mertzenario txinatarretan eta letoniarretan oinarritutako izua odoltsua da soilik diktadore gorriak herri traizionatuaren mendekutik babesteko gai dena. Gure artean ere garapenak bide hori jarraituko du, nazioarteko espekulatzaileak, alderdi fanatiko obsesionatuak, burgesia zamatuenaren ordezkariak eta herri alemaniarraren izaeraz oso arrotza den arraza bateko kideak gobernuan onartzen jarraitzen badute.

Machine Translated by Google

Zer ziren, hain zuzen ere, belarrira xuxurlatu zizkiguten hitz polit-polit horiek? Negoziatua bakea, Nazioen Liga, parlamentarismoa, herriaren subiranotasuna, demokrazia, proletarioen diktadura, sozialismoa, kapitalismoaren suntsipena, militarismotik askapena eta antzeko beste lelo polit batzuk. Herri libre berri bat sortu behar zen, bere patua erabaki beharko zuena. Horietatik ezer ez da egia bihurtu, egia bihurtzeko gai izan ez den edo inoiz egia bihur daitekeen, agerpen horiek guztiak, lelo horiek guztiak seriotasun moral handienaz ikertzen ez baditugu — gaixotasunaren sintomak mediku adimentsu eta arduratsu baten antzera kontzientziaz probatzen ez baditugu, eta gaixoaren egungo egoera zehatz-mehatz diagnostikatzen ez badugu, ahaleginik gabe gaixotasun larri hau nondik sortzen den jakiteko.

卐 卐 卐 卐 卐

Gure garaiko gaixotasuna Mammonismoa da.

Zer da mammonismoa?

Mammonismoa nazioarteko diru-potentzia handien erreinu ilun, ikusezin eta misteriotsu bat da. Mammonismoa, ordea, pentsamolde bat ere bada; diru-botere horien gurtza da Mammonismoaren pozoiaz kutsatuta dauden guztien aldetik. Mammonismoa gizakiaren eskuratzeko bulkadaren hipertrofia mugagabea da —berez osasuntsua—. Mammonismoa diru-irrika eromen bihurtu da, dirua diruaren gainean pilatzea baino helburu handiagorik ezagutzen ez duena, munduko indar guztiak bere zerbitzura behartzen saiatzen dena basakeria paregabearekin, eta munduko herri guztien lan-potentzialaren esplotaziora eraman behar duena, esklabutza ekonomikora. Mammonismoa kontzeptu moral guztien gainbehera eraman duen pentsamoldea da. Mundu mailako fenomeno gisa hartuta, mammonismoa gizakiaren egoismo basati eta gupidagabearekin parekatu behar da. Mammonismoa gutiziazko espiritua da, agintzeko mugarik gabeko nahia, munduko ondasunak eta altxorrak bereganatzera guztiz bideratutako mentalitatea; bere muinean, mundu-orientazio hutsa duen giza motaren erlijioa da.

Mammonismoa sozialismoaren guztiz kontrakoa da. Sozialismoa, ideia moral goren gisa ulertua, gizakia ez dagoela munduan beretzat bakarrik, gizaki orok betebeharrak dituela komunitatearekiko, gizateria osoarekiko, eta ez dela soilik bere familiaren, bere tribuko kideen, bere herriaren ongizate unekoaren erantzule, baizik eta bere seme-alaben eta bere herriaren etorkizunarekiko betebehar moral irmoak dituela ere.

Zehatzago esanda, mammonismoa herri guztietako botere-gose diren kapitalista handien arteko konplizitate kontziente gisa ikusi behar dugu. Horretan beti izan da aipagarria mammonismoaren etorrera ezkutua.

Magnate handiak daude, hain zuzen ere, mundu osoko anglo-amerikar inperialismoaren atzean dagoen indar eragile nagusi gisa; ez besterik. Diru-potentzia handiek finantzatu zituzten Mundu Gerrako hilketa masibo izugarriak. Diru-potentzia handiek, egunkari handi guztien jabeak direnez, mundua gezurrezko sare batean ehundu dute. Pozez piztu dituzte pasio baxu guztiak, arduraz sustatu dituzte egungo joeren hazkundea, eta prentsa-propaganda trebearen bidez Frantziako errebantxismoa irakiten jarri dute. Kontu handiz elikatu dituzte ideia paneslaviarrak, potentzia handi izatearen uste serbiarra eta estatu horien diru-beharra, munduko sutea piztu behar den punturaino.

Gure artean ere, Alemanian, esportazio-zifrak, aberastasun nazionala, hedapena, banku-proiektu handiak eta nazioarteko finantza-akordioak baino ez zituen jakin nahi mammonismoaren espirituak,

Machine Translated by Google

moralitate publikoaren gainbehera ekarri zuen, gure agintari-zirkulua materialismo eta hedonismora gainbehera, gure bizitza nazionalean azalekotasunera, guztiak ere kolapso izugarri honen errudunak.

卐 卐 卐 卐 卐

Harriduraz galdetu behar diogu geure buruari nondik mammonismoa, nondik datorkio nazioarteko kapital handiak bere botere eutsiezina.

Ezin da ahaztu diru-potentzia handien nazioarteko lankidetza fenomeno guztiz berria dela. Ez dugu parekorik historian. Diru-izaerako nazioarteko betebeharrak ia ezezagunak ziren. Mundu mailako ekonomiaren gorakadarekin, mundu mailako merkataritza orokorrarekin, bakarrik ezarri zen nazioarteko interes-ekonomiaren ideia, eta hemen erro sakonena ukitzen dugu, hemen aurkitu dugu Urrezko Internazionalak bere botere eutsiezina hartzen duen barne-indar iturria.

Interesak, diruaren jabetza hutsean oinarritutako ondasunen etengabeko eta ahaleginik gabeko etorrera etengabeak, inolako lan gehigarririk gabe, diru-potentzia handiak haztea eragin du. Mailegu-interesa Urrearen Nazioartekoa jaio zen printzipio deabruzkoa da. Mailegu-kapitalak bere odol-inbutua sendo itsatsi du nonahi. Anemona baten besoak bezala, mailegu-kapital handiak munduko estatu guztiak, herri guztiak harrapatu ditu.

Gobernu maileguek, gobernu bonuek, trenbide bonuek, gerra bonuek, hipotekek, estaldura bonuen obligazioek — laburbilduz, mota guztietako mailegu tresnek gure bizitza ekonomiko osoa harrapatu dute nolabait, eta, beraz, hemendik aurrera munduko herri guztiak urrezko sareetan nahaspilatzen ari dira. Interes printzipioaren mesedetan, jabetza mota orok irabaziak lortzeko eskubidea dakarrela dioen engainu politiko ero batekin bat etorriz, diruaren interesaren esklabutzapean jarri gara. Ez da arrazoi moral baliozko bakar bat ere eman behar zergatik dirua edukitzeak betiko interes ordainketak jasotzeko eskubidea ekarri behar duen azaltzeko.

Interesarekiko eta edozein motatako diru-sarreren aurkako barne-oposizio hau, lan produktiborik gabe, herri eta garai guztien arima-bizitzan zehar hedatzen da. Baina inoiz ez da diruaren boterearekiko barne-erresistentzia sakon hau hain kontziente bihurtu nazioentzat gure garaian bezala.

Inoiz ez da Mammonismoa hain modu zabal batean prestatu mundua menderatzen hasteko. Inoiz ez ditu bere zerbitzura jarri doilorkeria, botere-irrika, mendeku-irrika, gutizia, inbidia eta gezur guztiak, orain bezain modu trebeki ezkutatuta eta, aldi berean, hain modu basatian oldarkorrean. Mundu Gerra, bere muinean, gizateriaren eboluzio-prozesuko erabakirik handienetako bat da, etorkizunean ikuspegi mammonista-materialistak edo ikuspegi sozialista-aristokratikoak zehaztuko duen erabakitzeko borrokan.

mundua.

卐 卐 卐 卐 卐

Gainazalean, zalantzarik gabe, hasieran garaile atera da Mammonismoaren anglo-amerikar koalizioa. Horren aurkako erreakzio gisa, boltxebismoa sortu zen Ekialdean, eta boltxebismoan ideia bikain bat ikusi nahi bada, zalantzarik gabe, Mammonismoaren mundu-ikuskeraren guztiz kontrako jarrera da. Hala ere, boltxebismoak horretarako erabili nahi dituen metodoak Eisenbarth doktorearen sendabide okerrak dira. Barne-intoxikaziotik gaixo dagoen norbait bisturi batekin laguntzeko saiakera dira, burua, besoa eta hankak anputatuz.

Machine Translated by Google

Boltxebismoaren erasoaldi honen aurka, iraulketa zentzugabe honen aurka, ideia berri eta bideragarri bat aurkeztu behar dugu, indar bateratzaile batekin langile klase guztiak batzen dituena, mundua gaixotu duen pozoia kanporatzeko.

Horrek diruaren interesaren esklabutza abolitzean esan nahi duela ikusten dut.

Hiru faktorek egiten dute mailegu-kapitalaren interesa gure finantza-miseriaren benetako eta benetako kausa gisa nabarmentzeko.

Lehenik eta behin, interes finkoko mailegu-kapitalaren desproportzio izugarria, beraz, bere kabuz hazten den kapitala, sormen-lanik aplikatu gabe, eta, hain zuzen ere, betiko hazten dena.
Gure artean, Alemanian, mailegu-kapital honek dagoeneko ez dugu uste oso altua den mailara iritsi denik, 250.000 milioi. Kopuru izugarri honen aldean, gure industria alemaniar osoaren industria-kapital zirkulatzailea 11.800 milioikoa baino ez da. Horrez gain, 16.000 erantzukizun mugatuko industria-sozietateen [GmbH] 3.500 milioi kapitala dago, beraz, guztira 15.000 milioi inguru baino ez ditugu kalkulatzeko industria-kapitalean. 20:1 da lehen oinarrizko aurkikuntza3 .

Ebaluazio honek esan nahi du garrantzi handiko finantza-arazoetan, mailegu-kapitalarekin lotutako neurri guztiek industria-kapital handiaren aurkako neurriek baino 20 aldiz eraginkorragoak izan behar dutela.

Bigarrena: goian aipatutako mailegu-kapitalaren interes-ordainketa, 250.000 milioitan kalkulatua, denbora guztietarako osorik kontuan hartuta, urtean 12.500 milioi ingurukoa da. Aldiz, 1916. urtean banatutako industria-dibidendu guztien batura 1915. urtean mila milioi marko ingurukoa izan zen. Aurreko hamarkadetan, kopuru hori, batez beste, 600 milioi ingurukoa izan zen. Gerrako azken bi urteetan [1914-1918], nabarmen igo zitekeen, baina uneko urtean [1919] are handiagoa izango den beherakada izango du.

Alemaniako akzio-sozietate [AG] guztien batez besteko errentagarritasuna % 8,21ekoa izan zen; beraz, interes finkoko maileguen batez besteko etekina baino % 3,5 inguru handiagoa bakarrik.

Beraz, laburbiltzen dut, etorkizunean alemaniar herriak 12.500 milioi inguru ordaindu beharko ditu [urtean] mailegu-kapital handiaren betiko interes-gastuengatik, industria-kapitalaren etekina gorakada handieneko urtean 1.000 milioikoa izan zen bitartean, eta oparotasun aldaezinaren garaian 0.600 milioikoa bakarrik. Beraz, hemen berriro ikusten dugu 20:1etik 12:1era bitarteko magnitude-ordenako proportzioa.

Hirugarren faktore arriskutsuena, eta faktorerik arriskutsuena, interesaren eta interesen gaineko interesaren bidezko mailegu-kapital handiaren ulermenetik haratagoko hazkunde izugarria da. Hemen pixka bat gehiago aldendu behar dut eta matematika aurreragoko txango txiki baten bidez arazoa azaltzea espero dut. Lehenik adibide batzuk.

Xake jokoaren asmakuntzaren istorio xarmagarria ezaguna da. Indiako Shihram errege aberatsak asmatzaileari, errege-jokoaren asmakuntzagatik esker oneko gisa, desio bat betetzea eman zion. Jakintsuaren desioa zen erregeak xake jokoaren lehenengo laukian gari ale bat ematea, bi bigarrenean, lau hirugarrenean, eta horrela beti lauki bakoitzean aurrekoan baino bikoitza. Erregeak irribarre egin zion jakintsuaren desio apala zirudienari eta gari zaku bat ekartzeko agindu zuen, lauki bakoitzeko gari aleak banatu ahal izateko. Denok dakigunez, desio hori betetzea ezinezkoa zen munduko printze aberatsenarentzat ere. Munduko uzta guztiak mila urtean ez lirateke nahikoa izango xake-taularen 64 laukitxoak betetzeko.

[3] Jakina, 17:1 zehatzagoa da, baina agian Federrek proportzioa handitzeko probabilitatea kontuan hartzen ari da.

Machine Translated by Google

Beste adibide bat: askok oraindik gogoratuko dute eskola garaitik interes konposatua kalkulatzearen tortura; nola Kristoren jaiotzan inbertitutako txanpona interes konposatuan biderkatzen den, 15 urtean behin bikoiztuz. Kristoren jaiotzaren ondorengo 15. urtean, txanpona 2 txanpon bihurtu zen, K.o. 30. urtean 4 txanpon, K.o. 45. urtean 8 txanpon eta abar. Oso gutxik gogoratuko dute zer balio izango lukeen txanpon horrek gaur egun: Lurraren, Eguzkiaren eta planeta guztien bolumenaren baliokidea den urre bolumen bat ez litzateke nahikoa izango interes konposatuan inbertitutako txanpon honen balioa adierazteko.

Hirugarren adibide bat: Rothschild etxearen fortuna, nazioarteko plutokrazia zaharrena, gaur egun 40.000 milioi ingurukoa da. Jakina da 1800. urte inguruan Frankfurten, Amschel Rothschild alkate zaharrak, bere aipamen merezi duen aberastasunik gabe, bere etxearen fortuna erraldoiaren oinarriak jarri zituela, Hesseko Wilhelm I.a kondeak gordetzeko eman zizkion milioika erreserba zatikiko maileguen bidez.

Interesen eta interesen bidezko diru-pilaketa Rothschild-ekin penikearen tasa apalean bakarrik arrakasta izan balu, kurba ez zen hain aldapatsu igoko. Baina Rothschild-en aberastasun kolektiboa penikearen tasan bakarrik handitu zela suposatuz, Rothschild-en fortuna 1935ean 80.000 milioikoa izango litzateke, 1950ean 160.000 milioikoa, 1965ean 320.000 milioikoa, eta horrekin batera, Alemaniako aberastasun nazional osoa askoz handiagoa izango litzateke.

Hiru adibide hauetatik lege matematiko bat lor daiteke. Rothschild-en fortunaren igoera adierazten duen kurba, xake-taularen gari-aleen kopuruaren arabera lor daitekeen kurba, eta pennyaren biderketa adierazten duen zenbakia

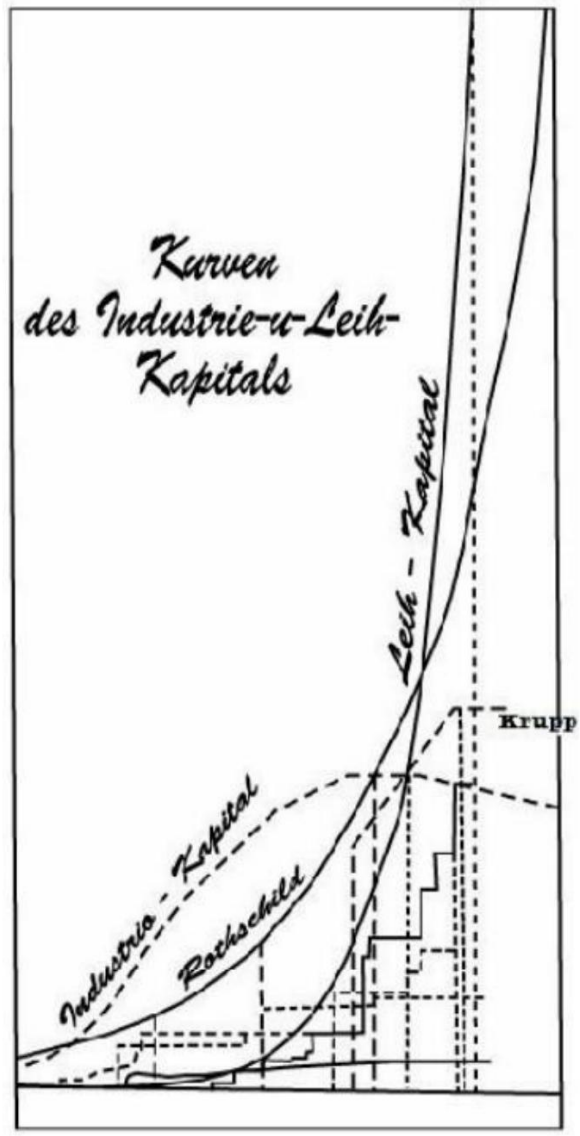

interes konposatuan ekoizten duena, kurba matematiko sinpleak dira. Kurba hauek guztiek dute pertsonaia bera. Hasieran igoera apal eta mailakatuaren ondoren, kurba gero eta aldapatsuagoa bihurtzen da eta laster ia infinituarekiko ukitzailea izatera hurbiltzen da.

Hala ere, guztiz desberdin jarraitzen du industria-kapitalaren hazkunde-kurbak.
Era berean, hasiera txikietatik sortua gehienbat, kurben eskalada sendoa agertzen da laster, kapitalaren saturazio jakin batera iritsi arte.
Orduan kurbak lauagoak dira, eta industria batzuetan agian apur bat jaitsiko dira, asmakizun berriek dauden lantegien, makinen eta abarren debaluazioa ekarri badute.
Adibide bakarra aukeratu nahi nuke hemen, Krupp lantegien garapena. 1826an Krupp agureak ia ondasunik gabe hil zen. 1855ean Alfred Kruppek 36 kanoiren lehen eskaera jaso zuen Egiptoko gobernuaren izenean.

1873an Kruppek 12.000 langile zituen jada. 1903an Berta Krupp andreak lantegi eta jabetza osoa Alfred Krupp familiari saldu zion.

Machine Translated by Google

160 milioiren trukeko sozietate anonimoa. Gaur egun, kapital sozialaren balio osoa 250 milioikoa da. Zer esan nahi du Krupp izenak guretzat, alemaniarrentzat? Gure garapen industrialaren gailurra. [Altzairuzko] kanoien lehen fabrikatzailea mundukoa. Produktibitate irmo, helburu zehatz eta intentsiboenaren kopuru izugarria. Gure ehunka mila herri-kiderentzat, Krupp-en ahaleginak ogia eta lana esan nahi izan du. Gure nazioarentzat, armak eta defentsa - eta hala ere, nano bat da Rothschild-en milaka milioirekin alderatuta. Zer garrantzi du Krupp-en fortunaren hazkundeak mende batean zehar, Rothschild-en fortunaren hazkundearekin alderatuta, interesetatik eta interesetik interesetatik ahaleginik gabeko eta amaigabeko metaketaren bidez?

Lerro lodiz marraztutako bi kurbek mailegu-interesak adierazten dituzte eta, hain zuzen ere, goiko kurbak Rothschild-en fortunaren garapena erakusten du eta beheko kurbak, hasieran laua eta gero azkar igotzen denak, modu orokorrean erakusten du kurba horien guztien garapen bereizgarria, non ardatz horizontalean aurrerapen txiki batek ardatz bertikalean balioa bikoiztu dezakeen. Marra haztatuak gure industria osoaren garapen-kurba erakusten du azken 40-50 urteetan. Marra fin desberdin haztatuek ausaz hautatutako hainbat industria-enpresa handiren garapena erakusten dute, eta horietatik eratorria da industria-kapitalaren kurba haztatuaren izaera orokorra.

Espresuki aipatu behar da mailegu-kapitalaren kurbak oso konprimituta agertzen direla. Horrela, adibidez, Rothschild-en fortunaren kurba Krupp-en kurba baino 80 aldiz altuagoa jarri behar da. Kurbak erakustearen helburua, noski, bi kapital mota hauen funtsean desberdina den izaera erakustea baino ez da. Mailegu-kapitalaren kurbek hasieran garapen pixkanaka gorakorra erakusten dute; gero garapena azkarrago doa, gero eta basatiagoa eta dena berarekin eramanez, giza kontzeptuen gainetik altxatzen den arte eta infinitura jotzen duen arte.

Industria-kapitalaren kurba, aldiz, finitua da! Xehetasunetan arrasto batek erakusten dituen desbideratzeak handiak izan arren, oro har, industria-garapenaren oinarrizko izaera beti izango da halakoa, non hasierako garapen sendo baten ondoren heldutasun-aldi bat, saturazio-aldi bat, datorrela, eta ondoren, lehenago edo beranduago, gainbehera dator.

卐卐卐卐卐

Ez dago mailegu-kapitalaren eta industria-kapitalaren arteko funtsezko eta sakoneko aldea argiago erakusten digunik. Ezerk ezin digu argiago bereizi mailegu-kapitalaren efektu suntsitzaileen eta industria-enpresa handietan jarri eta arriskatu diren negozio-kapitalaren negozio-irabazien (dibidenduen) arteko aldea, konparazio honek baino.

Ezin da nahikoa azpimarratu mailegu-kapitalak eta industria-kapitalak jarraitzen dituzten lege matematikoen aitortzak bakarrik erakusten digula gure finantza-ekonomia hondatua zuzentzeko palanka erabili behar den bide argia. Argi aitortzen dugu ez dela ordena ekonomiko kapitalista, ezta kapitala bera eta hala den aldetik ere, gizateriaren izurria. *Mailegu-kapital handiaren asegaitza den interes-beharra da gizateria langile osoaren madarikazioa!*

Kapitala egon behar da! Lanak egon behar du! Lanak bakarrik ezin du ezer egin. Kapitalak bakarrik ezin du ezer egin!

Lanik gabeko kapitala antzua baino ezin da izan! Horregatik, aldarrikapen garrantzitsuena, iraultzaren zeregin nobleena, mundu-iraultza baten esanahi zentzuzkoena, diruaren interesaren esklabutza abolitzea da.

Rothschild etxea gaur egun 40.000 milioitan baloratzen da. Amerikako goi-finantzako milioidunak, Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt eta Astor jaunak, batera baloratzen dira.

Machine Translated by Google

gutxienez 60-70.000 milioi. % 5eko interes-tasarekin, zortzi familia horientzat 5-6.000 milioiko diru-sarrerak izango lirateke, eta Karl Helfferich-en ikerketen arabera, Prusiako zergadun guztiek 1912an zuten urteko diru-sarreren % 75 inguru dira gutxi gorabehera. (Garai hartan 21.000.000 zergadun inguru zeuden, eta horren % 75a 15.000.000 inguru izango litzateke. Zergadun bakoitzeko batez beste 1,56 senide daude; beraz, 23 milioi senide.)

Horrela, 38.000.000 alemaniar inguruk bizi behar izan dute aipatutako milioidunek urteko diru-sarrera gisa dutenarekin. Zalantzarik gabe, estatubatuar milioidunak ez dira mailegu-kapitalista hutsak Rothschild etxea eta abar bezala. Ez zait batere axola estatubatuar milioidunak benetan "100 milioi dolarreko milioidunak" edo "1000 milioi dolarreko milioidunak" diren eztabaidatzea.
milioi bat markoko bilioidunak"; lehenengo kasuan, nahikoa litzateke Kreso gehigarri bat edo bi dozena bat kontuan hartzea. Edo onartu dezagun Rathenauren "300"; orduan gure inbentarioa ondo egongo da zalantzarik gabe. Hemen ez da garrantzitsua zenbaki zehatza ematea, baina 300etik 38.000.000ra bitarteko aitortutako erlazioak begiak irekitzen dizkigu nazioarteko mailegu-kapitalaren erreinu basatiari buruz.

Beraz, askatu ditzagun lan energetiko guztia ito besterik ezin dezaketen kate ikaragarri hauek; kendu diezaiogun diruari interesak sortzeko ahalmena, eta betiko interesak sortzeko ahalmena, gizateria osoa nazioarteko mailegu-kapitalarekiko interesak ordaintzera behartuta egon arte.

Beraz, hiru puntu hauek dira lehen aldiz argi uzten digutenak non dagoen palanka bakarrik eraginkortasunez aplika daiteke gure barne finantza-larritasuna arintzeko.

Beste gauza bat, aitortzen dugu ideia sozialisten mundu osoak kapital industrialaren aurka egindako erasoa guztiz okerra izan dela, zeren eta ekintzailetza-irabazi guztien erregulazio edo sozializazio oso bat ere –ekonomia ahuldu gabe bat suposatuz–
barregarriro kopuru eskasa emango luke, gure Reicharen eta gure Estatuaren aurrekontuen zama ekonomiko izugarriekin alderatuta.

Diruaren interesarekiko esklabutza abolituz, finantza-gaitz osoa ezaba daiteke kolpe bakarrarekin. Bat-batean lur sendoa sentitzen dugu berriro oinen azpian; bat-batean argi geratu behar zaigu, eta argi geratuko zaigu, geure burua modu groteskoenean engainatu dugula bonu-ekonomia tamalgarri honekin.

Zeren, zer da mailegu-kapitala, zorrak baino? *Mailegu-kapitala zorrak dira!* Ezin da hori nahikoa aldiz errepikatu. Zer erokeria da herri alemaniarrak, osorik, 150.000 milioi maileguan hartu dituenean bere gerrarako? Horretarako 7.500 milioi interesetan agindu badio bere buruari, eta orain hasieratik saihestezina den egoera deserosoan sentitzen denean, 7.500 milioi horiek beregandik zerga guztiz fantastikoen moduan kobratzen saiatzeko?

卐 卐 卐 卐 卐

Auto-engainu honen gauza tragikoa, bitartean, ez da hainbeste gerra-bonuen ekonomia oso honen ergelkeria, zeina betidanik munduko gainerakoek baino askoz hobeto erabili dugun, baizik eta kapitalista handi kopuru nahiko txiki batek bakarrik ateratzen duela onura izugarria, langile osoak, kapitalista ertain eta txikiak barne, baita negozioak, merkataritza eta industriak ere, ordaindu behar dituen interesak. Eta hemen ideia osoaren alde politikoa argitara ateratzen da. Hemen aitortu dezakete, hain zuzen ere, mailegu-kapital handia eta hori bakarrik [hau da, ez kapital industriala] dela gizateria langile osoaren madarikazioa. Gauzak nahi bezala bihurritu eta biratu daitezke, baina beti langile guztien masa osoak jasan behar du azkenean mailegu-kapitalaren interes-ordainketen kostua. Kapitalista ertain eta txikiek ez dute ezer erakusteko beren interes-ordainketa ederrengatik; ezin dute ezer erakusteko, zenbatekoengatik...

Machine Translated by Google

Interesak erabat zergapetu behar dira. Zuzeneko zergak edo zeharka zeharkako zergak, zigiluak, tarifak edo merkataritzako beste zama batzuk izan, langileak dira *beti xurgatzen dutenak* eta *kapital handia* onuradunak. Harrigarria da orain Marx eta Engelsen ideia-mundu sozialista nola...

Harrigarria da orain ikustea nola Marx eta Engelsen ideia sozialisten munduak, Manifestu Komunistatik hasi eta Erfurt Programaraino (batez ere Kautsky), eta baita egungo buruzagi sozialistek ere, mailegu-kapitalaren interesak babesten dituzten aginduz bezala. Interesaren santutasuna tabua da; interesa santuen santua da; inork ez du oraindik ausartu zalantzan jartzen. Jabetza, noblezia, pertsonen eta ondasunen segurtasuna, Koroaren legeak, pribilegioak eta erlijio-sinesmenak, funtzionarioen ohorea, aberria eta askatasuna gutxi gorabehera debekatuta dauden bitartean, interesa santua eta ukaezina da. Aberastasunaren konfiskatzea eta sozializazioa, beraz, legearen urraketa zuzenak, nolabait gozotuak soilik, banako guztien izenean itxuraz egiten diren neurrian, eguneko ordenan daude: hori guztia baimenduta dago, baina interesa, interesa noli *me tangere da,* "ez ukitu".

Reich-aren zorraren interes-ordainketa estatu-aurrekontuaren alfa eta omega da. Bere pisu erraldoiak estatuaren itsasontzia amildegira eramaten du eta hala ere... iruzur handi bat da guztia... bat auto-engainu izugarria, diru-potentzia handien onurarako soilik sustatua.

Hemen laburki aipatu nahi ditut pentsiodun txikiei buruzko objekzioei buruz, geroago eztabaidatuko ditudanak, haiei buruz pentsatzen ez jarraitzeko. Gai oso handien azterketan ez dira hauek kontuan hartzen, baina esan gabe doa konpentsazio horiek gizarte-ongizate zerbitzuen hedapen zabalenaren bidez emango direla.

Iruzurra, esan nuen! *Interes-iruzurra!* Hitz gogorra. Baina hitz honek justifikazioa badu, gerra garaian agian zelaian eta etxean gehien erabiltzen zen hitza izan zena, justifikazio gehien du interes-iruzurrari dagokionez.

Baina zer gertatzen da gerra-bonuekin? Lehenengo 5.000 milioiekin, Reich-ek benetan existitzen ziren aurrezkiak atera zituen herriaren poltsikoetatik. Dirua berriro itzuli zen. Orduan etorri zen mailegu berria dirua berriro xurgatzeko, eta horrekin batera azken aurrezki soberakinak. Eta berriro etorri zen ponpa eta milaka milioiak xurgatu zituen, eta berriro jaitsi ziren, harik eta pozik, joko xarmangarri hau bederatzi aldiz errepikatu ondoren, Reich-ek 100.000 milioiko zorra izan zuen arte.

Trukean, noski, jendeak 100.000 milioi paper fin-fin inprimatu zituen eskuetan – hasieran, askoz aberatsago bihurtu ginela imajinatzen genuen –, baina gero estatua agertzen da eta esaten du: “Porrotaren aurrean nago”.

Bai, baina zergatik? – Nik neuk ezin dut porrot egin, nahiz eta noizean behin ehun markoko billete bat eskuineko goiko poltsikotik atera eta ezkerrekoan sartu. Zalantzarik gabe, ergelkeria handiena litzateke gure gerra-bonuen ekonomiaren ergelkeriarekin jarraituko bagenu porrot deklaratuz4 .

Hautsi dezagun diruaren interesaren esklabutza! Aldarrikatu dezagun gerra-bonuen ziurtagiriak legezko ordainagiri direla, interesak bertan behera utzita, eta estatuaren porrotaren amesgaiztoa urtuko zaigu eguzkipean martxoko elurra bezala.

4 Feder-ek hemen alemaniar nazioa entitate bateratu gisa ikusten du, eta ez norbanakoen multzo soil gisa: alemaniar batzuengandik beste alemaniar batzuetara transferitu den dirua alemaniar nazioaren barruan geratzen da, eta horrek esan nahi du alemaniar gobernuaren esku dagoela banaketa doitzea, agian norbanako batzuen berehalako kalterako, baina nazioaren osoaren onerako.

Machine Translated by Google

Jendeak esaten dit; interes-ordainketen bertan behera uztea estatuaren porrot mozorrotua da. Ez, hori ez da egia! – Estatuaren porrotaren mamua, egia esan, mammonismoaren indarrek asmatutako ipuin eta mamu-gizon bat besterik ez da.

Franz Röhr-en liburua, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Zer jakin beharko lukeen denek estatu-porrotari buruz], pentsamolde mammonistak dira erabat itsatsita.
Egileak, oro har, nahiko argi aitortzen baditu ere sozializazioaren bidez mehatxatzen gaituzten arazo ekonomikoak, eta azkenean gure ekonomiaren berreraikuntzak bakarrik salba gaitzakeela modu enfatikoan eta zuzenean aholkatzen badu ere, ezin du bere burua askatu interesaren santutasunaren sinesmen sineskorretik, eta, beraz, estatuaren porrota mammonismoaren interesekin guztiz bat etorriz irudikatzen du, hondamendi guztiz beldurgarri gisa.

Interesgarria da ikustea Röhrrek, ezagutza historiko hobea izan arren, ezin duela bere burua ikuspegi mammonistatik askatu, eta bere azken hitzean hau dio: "Hondamendi ekonomiko suntsitzailea saihesten ez bada, inor ez da libratuko", 81. orrialdean onartzen duen bitartean finantza publikoen kudeaketa txarraren ondorioak partzialki alderantzikatu direla oso azkar, eta 68. orrialdean dio nolanahi ere ez dagoela zalantzarik Errusiak (azken mendean) moneta-krisi horiek arazo iraunkorrik gabe gainditu zituela. 76. orrialdean dio, estatuen porroten ondorioak aztertzen dituen bitartean, arazo ekonomiko sakonak gertatu diren arren, oro har, ez estatuaren ezta bere indar ekonomikoaren suntsipena ere ez dela gertatu. *Aitzitik, ekonomia nazionalaren suspertze azkarra eta finantza publikoen suspertzea nahiko maiz ikusi dira.* Egileak hiru lerro gehiagoz esaten jarraitzen duenean estatuen porrotak hondamendi ekonomikoa esan nahi duela eta miseria infinitua eragiten duela; damutzen naiz logika horri jarraitu ezin izateagatik.

Baina gure kasu partikularrera itzuliz! Zein izango litzateke zintzoagoa? Gerra-bonuen erasoezintasunaz farisaikoki hitz egitea, herria zerga-zama izugarri batekin zapaltzen den bitartean? Edo, finantza ministro batek ausardia izango balu herriari irekiro hurbiltzeko eta hau adierazteko: «Ezin ditut gerra-bonuen interesak ordaindu, edo zuei zerga kopuru bera kobratzen badiet bakarrik egin dezaket». «... Baina garai hartan, gerra garaian, dirua behar nuen erabat; ez zitzaidan ezer azkarragorik bururatu (ikus Ingalaterra), eta horregatik egin nuen iruzurra interes handiko gerra-bonuekin. Barkatu behar didazue, maiteok; azken finean, zuen alde izan zen dena, baina ezkutatzea eta bilatzea nahi ez badugu gehiago... Nik, estatuak, ez dut interes gehiago ordainduko, eta zuk, zergadunak, ez duzu zergarik ordaindu behar interes-ordainketa horiek estaltzeko... Horrek gure transakzioak erabat sinplifikatzen ditu; zerga-burokrazia izugarria eta, era berean, interesak ordaintzen dituen burokrazia izugarria saihesten ditugu, eta horrela diru eta lan-potentzial kopuru izugarria aurrezten dugu».

Luzaroan itxaron dut iruzur hau salatzen, baina guztiz funtsezkoa dela uste dut hemen, inola ere ez ikuspegi orokorra galtzeko.

卐卐卐卐卐

Bavariako zerga-aitorpenen arabera, kaltetuko luketen pertsonen zirkulua —esan dezagun, hain zuzen ere, zerga-aitorpenen arabera 30.000 marko baino gehiago interes-ordainketetan jaso dituztenak — 822 pertsona dira, hau da, Alemania osoan zergak ordaindu behar dituztenen % 0,4 baino ez (Bayr. St-Z. 1913), beraz, gutxi gorabehera 10.000. (Goiko 10.000ak!)

Argitu ditzagun orain ahalik eta laburren eskaera iraultzaile honen alderdirik garrantzitsuenak, eta, hain zuzen ere, azter ditzagun lehenik galderak gure ikuspegi nazional batetik.

Machine Translated by Google

Horretarako, lehenik eta behin, gure egungo egoera argi aztertu behar da. Eugen Schiffer Estatu idazkariak, Berlingo Merkataritza Ganberan emandako hitzaldi handian, "ezin dela alde batera utzi" adierazi du. Hori partzialki bakarrik da zuzena. Gure ekonomiaren zorpetze izugarria eta gure monetaren debaluazio aurrekaririk gabekoa alde batera utzi daitezke —
laburbilduz, gau batetik bestera herri pobretu bihurtu garela.

Bake-itunaren bidez ezartzen zaizkigun zamak, ordea, ezin dira alde batera utzi. Gaur egun dauden zor-ziurtagiriak, ikusi dugun bezala, 250.000 milioi ingurukoak dira. Demagun lehenik Ententeak gerra-kalte-ordainetan 50.000 milioi gehiago ezartzen dizkigula modu batean edo bestean: horrek guztira 300.000 milioi inguruko zorra dakar.

Tratatu honen muga estuak gehiegi estutu arren, hitz batzuk esan behar dira Alemaniako aberastasun nazionalaren magnitudeari buruz. Helferrich eta Steinmann-Bucherren ikerketek Alemaniako aberastasun nazionala 350.000 milioi ingurukoa dela kalkulatzen dute. Balio oso mugatua eman diezaiekete aurkikuntza horiei, nahiz eta arretaz lortu. Jarduera ekonomiko lasaia dagoen garaietarako bakarrik dira baliozkoak. Baina nahiko engainagarriak ere badira, estatu eta udal ondasunak barne hartzen baitira, adibidez, errepideen konponketak, ur-bideen aldaketak eta abar. Argi dago lan horien ekoizpenak dirutza handia kostatu izan arren, hala ere, ez dutela inolako balio intrintsekorik, zehazki hitz eginda. Aberastasun nazionalaren neurri hobea zergapeko aberastasuna da, defentsa-ekarpenaren edo gerra garaiko aberastasun-zergaren zerga-itzulketetatik ateratzen dena. Horretarako, guztira 192.000 milioi lortzen dira, beraz, Helfferichen zifra baino askoz gutxiago. Hala ere, esperientziaren arabera, kopuru horri % 10 inguru gehi dakioke legez zergapetzen ez diren fortuna txikientzat, eta beste hainbeste “erreserba isilentzat ”.5

Nolanahi ere, gehiegi baikorra iruditzen zait 250.000 milioi baino gehiagoko aberastasun nazionalaz hitz egitea. Baina kopuru horrek ere garrantzi mugatua du. Zuzenena litzateke zenbakiz uler daitekeen aberastasun nazionalaren ideia erabat haustea, eta aberastasun nazionala nazio osoaren lan-potentzial mental eta fisikoan soilik adierazten dela onartzea, eta, beraz, kapitalaren kontzeptu estuagoarekin zerikusirik ez duten magnitude-ordenetakoa dela. Izan ere, aberastasun nazionalaren beste iturri bat ikusi behar dugu baliabide mineralen, basoaren aberastasunen eta lur emankorraren presentzian, baina gauza horiek ere ezin dira zenbakiz uler, haien balioa zero eta infinitu artean aldatzen baita, baliabide mineralak ustiatu gabe dauden edo, txosten geologiko batean oinarrituta, milaka milioi tona ikatz eta ... kontuan hartu daitezkeen arabera.

eta abar.

Ez dezagun ahaztu Alemania benetan herrialde pobrea dela. Ia ez du monopoliorik. Mineral baliabideen aberastasunari dagokionez, bere bizilagun gehienen atzetik dago, Txinako, Indiako eta Amerikako inperioen mineral baliabide paregabeez gain. Lurzoruaren emankortasunari dagokionez, Errusiako lur beltzaren bedeinkatutako zelaiekin eta lur tropikal eta subtropikaleko eremu emankorrekin alderatuta, oso laburra da. Beraz, azkenean, gure herriaren lan egiteko potentziala eta borondatea baino ez ditugu, baita nahikoa lan eskuragarri izatea ere, eta argi ulertu behar dugu egoera honetan ezin dela bermatutako zorrez, gure zor tresnen bermeez hitz egin...

5 «Erreserba isilak» kontabilitatean balio positiboak gutxietsi eta balio negatiboak gehiegi estimatzearen ondorio dira, beraz ahalik eta ondare garbi txikienaren itxura sortzeko.

Machine Translated by Google

Interesdun gerra-bonuak edo interesik gabeko Reich-eko billeteak izan, horien atzean herri osoaren zerga-potentziala dago bakarrik – eta zer da zerga-potentziala langile-populazio osoaren lan-indarraren funtzioa baino?

卐卐卐卐卐

Orain beste galdera multzo garrantzitsu bat argitu behar dugu geure buruari, eta noski, gure estatuaren diru-sarreren eta gastuen sarrera nagusiak. Kontraste nabarmena dago dirua irabazteko kezkak gure bizitza pribatuan hartzen duen espazio zabalaren eta gure estatuaren finantza kudeaketaren galdera handiei eskaintzen diegun arretaren artean, eta hala ere, banakako ekonomiaren eta ekonomia nazionalaren artean ez dago inolako funtsezko desberdintasunik.

Estatuko diru-sarreren sarrera nagusiak hauek dira: lehenik, posta-bulegoen eta trenbideen irabazi garbiak; bigarrenik, meategien, basogintza-administrazioen eta beste estatu-enpresen irabaziak; hirugarrenik, bidesariak eta zeharkako zergak; laugarrenik, zuzeneko zergak.

Gai praktiko horietan eztabaida teoriko hutsak ez sustatzeko, 1911ko Bavariako estatu-aurrekontuko partida bakoitza magnitude-ordenaren arabera azaldu nahi dut. Postak, telegrafoak eta trenbideek 120 milioi ekarri zituzten; basoek, meategiek, etab., 40 milioi inguru; zeharkako zergek, 53 milioi; zuzeneko zergek, 60 milioi. Beste 67 milioi zigilu-zergetatik, tasetatik, oinordetza-zergetatik, lur-zergetatik, Reichetik etorritako diru-sarreren transferentzietatik eta abarretatik etorri ziren.

Eta gastuei buruz? Lehenik eta behin, estatuaren zorraren interesen ordainketak aurkitzen ditugu, trenbide-zorrak barne, 85 milioirekin. Errege-etxearentzat, 5 milioi; justizia-administrazioarentzat, 27 milioi; barne-administrazioarentzat, 40 milioi; elizak eta eskolentzat, 51 milioi; finantza-administrazioa, 13 milioi; Reicharekin lotutako gastuak, 50 milioi; pentsioak, 36 milioi. Gastu desberdinak, 5 milioi. Garai hartan, Bavariako finantzen urte zoriontsu honetan, urteko aurrekontuak 27 milioiko diru-sarrera-soberakina utzi zuen.

Gure gogoetaren esparruan, ordea, interes-esklabutza abolituz kanpoan utzi daitezkeen gastuak baino ez zaizkigu dagokigu. Hemen, estatu-zorraren interes-ordainketa, jakina, lehen postuan dago, 85 milioi markorekin; horri gehitu finantza-administraziorako egindako ordainketaren zatirik handiena, 10 milioi inguru; gainera, Reicharekin lotutako helburuetarako ordainketaren zati handi bat, horietatik erdia gehitu dezagun, 25 milioi, eta azkenik errege-etxerako 5 milioiko ordainketak desagertu dira: guztira 125 milioi.

Sarrera hauen desagerpenak esan nahi du *zuzeneko eta zeharkako zerga guztiak* ezartzeari uko egiteko aukera dagoela , eta horrek, ikusi dugun bezala, 53 milioi eta 60 milioi marko ekarri zituen, guztira 113 milioi marko!

Ez gaude batere uste zuzeneko eta zeharkako zergak erabat ezabatu behar direnik; zalantzarik gabe, muga arrazoizkoen barruan, alde batetik hezteko balio dute, eta bestetik arautzeko. Zalantzarik gabe, zuzena eta bidezkoa da jabetza libre eta garbien etekinak zerga moderatu eta mailakatu baten menpe jarraitzea, estatuak, noski, jabetza segurua mantendu behar baitu bere polizia-agentziekin. Era berean, komenigarria dirudi merkataritzak eta industriak beren lan-irabaziei dagozkien zerga-ekarpenak egitera behartzea, estatuak merkataritza-bide publikoen mantentze-lanak eta garapena ere zaindu behar baitu haientzat. Botoa emateko eskubidea duen herritar bakoitzarentzako gutxieneko boto-zerga bat ere bada.

Machine Translated by Google

bidezkotasun-eskakizuna, estatuak pertsonaren eta haren ondasunen segurtasuna zaintzea ere eskatzen baitu.

Zeharkako zergen arloan, luxuzko zerga guztien hedapen sendoak efektu arautzailea du zentzurik onenean, eta, aldi berean, herriaren elikagai eta beharrezkotasun sinple guztiak zergarik gabe mantendu beharko lirateke!

Zerga-politika horren emaitza ez litzateke hainbeste diru-sarrera handietan agertuko –horri buruz ezin da hitz egin, biztanleriaren zati handiarentzat zergak ez bailirateke benetako zama izan behar, baizik eta pertsona ez dela banakako esentzia bakarrik, estatuko herritarra ere badela gogorarazteko, eta eskubide zibilez gain betebehar zibilak ere badituela.

Zerga-sarrerak ez lirateke hain beharrezkoak izan behar estatuaren jabetzako enpresen zorrak kitatzeko, zeinen irabazi garbiak, ikusi dugun bezala, nahikoa baitira estatuaren ohiko gastuak estaltzeko eskola, unibertsitate, justizia administrazio, barne administrazio eta abarretarako. Zerga-sarrerak erabili beharko lirateke estatuaren ohiko aurrekontuaren esparruan baliabide nahikorik ez zegoen estatuaren kultur zeregin bereziak aurrera eramateko. Hemen batez ere umezurztegiak, itsu eta elbarrientzako institutuak, haurtzaindegiak, haurdun dauden amentzako arreta, tuberkulosiaren, alkoholaren eta gaixotasun benereoen aurkako borrokak eta lorategi-hiriak eta kokalekuak eraikitzea, batez ere gure gerra-desgaituak ostatu eta zaintza humanitariorako.

卐卐卐卐卐

Gure ikuspegia zabaltzen da. Lur birjina ikusten dugu. Interes-esklabutzaren abolizioak zerga guztiak bertan behera uztea esan nahi al luke? Horrek esan nahiko luke, borroka erraldoi honetatik herri garaile gisa atera izan bagina. Gauzak dauden bezala, ez dezagun goizegi ospatu; gure etsaiek ezarritako zamak ziurtatuko dute ez dugula egingo. Baina, nolanahi ere, lur birjina ikusten dugu, erabili berri dugun Bavariako estatu-aurrekontuaren adibide sinplean oinarrituta...

Oro har, antzeko harremanak aurkitzen ditugu Alemaniako beste estatu federaletan, eta ez da gehiegi esatea estatuaren jabetzako enpresen, trenbideen, posta-bulegoen, telegrafoen, basoen, meategien eta abarren soberakinetatik, justiziaren administrazio osoarentzako estatu-gastu guztiak, barne-administrazio guztientzako, estatuaren eraikuntza-proiektuak barne, eskola eta unibertsitateetarako gastu guztiak, baita kultur helburuetarako ere, zailtasunik gabe estali litezkeela. Beraz, egoera guztiz ideala.

Zergatik ez da horrela? Interesak sartu dira. Interesak ordaintzeagatik, biztanleriaren elikagaiak garestitzen dira; interesagatik azukrea eta gatza, garagardoa eta ardoa, pospoloak eta tabakoa eta eguneroko beharrizanetako beste hainbat gauzek zeharkako zergak dituzte.

Interesak direla eta, zuzeneko zergak igo behar dira, eta hauek honako hauetan banatzen dira: lurren gaineko zergak, alearen prezio altuagoak eraginez transferitzen direnak; alokairua igotzen duten etxebizitzen gaineko zergak; eta negozioen gaineko zergak. lan produktiboa zamatzen dute, funtzionarioen eta soldata finkoak dituzten pertsonen bizi-maila saihestezin jaisten duten errenta-zergak, eta azkenik, emateko apala baina hartzeko asegaitza, mailegu-kapitalak kapital-dibidenduen gaineko zergak ordaintzen ditu. 1911ko zerga-aitorpenen arabera, Bavarian jasotako 253 milioi kapital-dibidenduetatik, 8,1 milioi guztiak estatu-zergetan ordaindu ziren.

Ikusi dugu kapital-dibidendu guztiak, kapitalaren interes guztiak, azken finean herri osoaren lanaren bidez lortu behar direla. Ikusi dugu zor publikoen interes-ordainketa

Machine Translated by Google

gure estatuaren aurrekontuko partidarik handiena da, eta ikusi dugu interes-ordainketen gaineko zergak ordaindu behar dituztenek oso ekarpen mugatua egiten dutela estatuaren diru-sarreretan.

Magnitude erlatiboari dagokionez, kapitalistak 60 milioietatik 8 milioi ordaindu zituen zuzeneko zergatan, hau da, 1911n Bavarian ordaindutako estatu-zergen zortzirenetik seirenera baino ez. Zuzeneko zergak, ordea, estatuaren diru-sarrera guztien bosten bat baino ez dira. Beraz, mailegu-kapitalak estatuaren behar guztien hogeita hamarrenetik berrogeita zortzirenera arteko ekarpena baino ez du egiten.

Ezin da ukatu gerra garaiko zerga-legeriak, batez ere azken urteotan, kapital-dibidenduen gaineko zerga handiago bat ezarri zuela, baina zeharkako zerga sendoagoak erritmo berean jarraitu du gutxi gorabehera, beraz, tamaina erlatiboa ia ez da aldatu.

Egoera larria bihurtzen da Reich-aren aurrekontua aztertzen dugunean. Hemen proportzioak berez askoz ere okerragoak dira jada. Reich-ak ez ditu estatu federal indibidualen zerga-iturri berdinak. Zerga zuzenak estatu federalentzat gordeta daude; Reich-aren enpresak Reich-aren posta-bulegora eta trenbidera mugatzen dira (kontuan izan honek ez dituela Prusiako estatu-trenbideak barne hartzen), eta, ondorioz, bidesariak eta zeharkako zergak baino ez dira geratzen.

Reich-aren diru-sarreren iturrien magnitude-ordenak *(ikus Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich 1917 eta 1918 urteetarako) hauek* izan ziren, 1915ean, mila milioi zeharkako zergetan, 0,8 mila milioi diru-sarrera berezietan (gerra-ekarpena, matrikula-tasak), eta abar. Hemen ere egoera bera berriro. Heren bat baino gehiago, 1,3 mila milioi zehazki, 1915ean irentsi zen Reich-aren zorraren interesak ordaintzean. Hemen ere mailegu-kapitalak berriro sartu zen. Hemen ere zerga zuzen guztiak behar ditu asetzeko. Azukreak 163 milioi ordaintzen ditu, gatzak 61 milioi, garagardoak 128 milioi, tabakoak, schnappsak, ardo apardunak, lanpara-erregaiak, pospoloek, kartek eta beste hainbat elementuk zergapetu behar izan zituzten mila milioi marko biltzeko, eta gero kapitalisten poltsikoetara isurtzen dira erabat.

Gaur egun, nola ordaindu Reich-aren zorraren interesak enigma bat da. Interes-ordainketek bakarrik 8.000 milioi irensten dituzte [urtean], gerra-bonuetan 100.000 milioi gehi beste gerra-kreditu batzuetan oinarrituta. Posta eta trenbidetik datozen diru-sarrerak nekez handitu daitezke gehiago. Bidesarien beste igoera bat nekez onartuko da; beraz, ziurrenik zeharkako zergak bost edo hamar aldiz handitzea baino ez da geratzen —ezinezkoa!— edo argi eta garbi ulertzea diruaren interesaren esklabutza abolitzeak bakarrik ekarriko digula salbazioa. Auto-engainu izugarria izan zen gerra-bonuen ekonomia osoa. Alemaniako nazioa ehun mila milioi maileguan hartu zuen bere buruari bere gerrarako. Horretarako 5.000 milioi agindu zizkion bere buruari interesetan; beraz, 5.000 milioi ordaindu behar ditu zergatan. Onura guztia kapitalista handiarentzat da, zeinak kapital-dibidenduetan hainbeste jasotzen duen, ezin baitu erabili, eta hala ere, ehuneko apal bat baino ez da kentzen kapital-dibidenduen gaineko zergaren bidez, ikusi dugun bezala.

卐卐卐卐卐

Nire aurkezpenaren ildo nagusiekin, irakurle askok beren ziurtagiri politetatik lortutako interes-sarrerak galtzearen beldur ulergarria uxatu izana espero dut. Adibide batekin laburki erakutsiko dut interes-ekonomia osoa auto-engainu handia dela, eta horrekin batera, klase ertainaren diru-sarrera sendoen maila altuago bat aztertu nahi dut.

Demagun familia-buruak 10.000 markoko lan-errenta duela, eta horri gainera beste 5.000 marko kapital-dibidenduetatik. Lehenik eta behin, horietatik 1.500 marko inguru ordainduko dira zuzeneko zergatan; gero, gutxienez 1.000-1.200 marko alokairu altuen moduan ordainduko dira.

Machine Translated by Google

betiko interesetarako kenduta. Beste 1000 marko xurgatuko dira ziurrenik bost edo sei kideko familia batentzat zeharkako zerga moduan, eta dagoeneko konturatzen da ez dela askorik geratzen kapitalista txiki eta ertainek aurreko urteetako zerga-tasa zoriontsuen pean gozatzen zituzten kapital-dibidendu ederretatik. Izan ere, gaur egun ezin da gehiago "soberakinaz" hitz egin; aitzitik, gaur egun norberak aztertzen baditu egungo zerga-proposamen fantastikoak, ziurrenik lanetik eratorritako errenta askoz gehiago kenduko da zergapean.

Jakina, egoera oso bestelakoa dirudi kapitalista handiarentzat, adibidez, milioi bat baino ez baitu kapital dibidenduetan biltzen. (Gaur egun, horrelako pertsonak nahiko ugariak dira Alemanian). Kapital dibidenduen gaineko zergatik, gizon zoriontsu honek gehienez 50-60 mila marko ordaintzen ditu. Zeharkako zergei dagokienez, aurreko adibideko familia-aitak baino ez du ordaintzen. Azken finean, bere aurrekontuarekin, nahiko eroso bizi daiteke 40-50 mila markorekin, egungo aro garesti honetan ere. Gutxi gorabehera 900.000 marko geratzen bazaizkio, horregatik, maileguen % 5eko interesarekin, beste 45.000 marko lortuko ditu hurrengo urtean, eta hori, legez, langileen kontura.

Zalantzarik gabe, bere interesetatik bakarrik bizi den pentsiodun txikiak kalte egingo lioke. Lan egiteko gai bada, noski, lanetik diru-sarrerak lortzeko erabakia hartu behar du. Horrekin, askoz hobeto kokatzen da bere lan-ahalmen fisikoa edo mentala baino ez duten milioika lagunekin alderatuta. Hori nahi ez badu, bere aberastasuna jan beharko du. Azken finean, 20 urte ditu behin eta berriz jateko, % 5eko interesarekin jasotzen duen urteko kopurua kontsumitzen jarraitzen badu. Lan egiteko moduan ez dauden edo gaixotasunak edo adinaren ondorioz ahulduta dauden pertsonentzat, jakina, bizibide egokia antolatu behar da biztanleriaren segmentu guztientzat gizarte-ongizatea garatuz.

Gizarte ongizatea honela ikusten dut:

Demagun emakume zahar bat, alargun bat, orain arte 60.000 markoko kapital-inbertsio baten interesekin bizi behar izan duena, interes-esklabutzaren legez aldarrikatutako abolizioaren bidez, bere diru-iturriaz gabetzen dela. Kasu honetan, pentsio-sistemaren hedapen zabalenaren bidez, aipatutako pertsonari bere kapitalari dagokion pentsioa jasotzeko aukera emango litzaioke, eta horrekin urteko pentsioa aurreko interes-errendimenduarekiko handitu ahal izango litzateke, diruaren balio murriztuagatik konpentsazio jakin bat emanez pertsona-zirkulu horri ere. Horrela, adibidez, Reich-eko, estatuen edo estalitako bonuetan emandako 60.000 markoen truke, 4.000 markoko urteko bizitza osorako pentsioa eman ahal izango litzaioke. Alargunak seme-alabak baditu eta aberastasunaren zati bat haiei utzi nahi badie, orduan 40.000 marko bakarrik pentsio bihurtzea onar dakioke, eta gainerako 20.000ak seme-alabentzat gordeko lirateke. 40.000 markoetatik, pentsio-eskatzailearen adinaren arabera, jasotako kapitalaren 1/12 arte eman daiteke urtero. Gainera, kontuan izan behar da hemen ere, interes-esklabutza indargabetzearen ondorioz zerga zapaltzaileak bertan behera utzita, alargunaren bizi-kostua nabarmen jaitsiko dela.

Biztanleriaren geruza bakoitzaren interes pertsonalak xehetasunez aztertzea saiakera honen helburuetatik haratago legoke. Eskari iraultzaile hori ezin da interes pertsonalei buruzkoa izan; hala ere, ideia indarrean jartzen den heinean, ondorio osasungarriek azkenean pertsona bakoitzari mesede egiten diotela ikusiko da.

Goian aipatutako arazoaren bidez, gerra-bonuen interesetatik nola askatu, argi utzi nahi izan dut kapitalista txikiek —hau da, hiperamerikar publizitate baten bidez induzitu diren ehunka mila guztiak—

Machine Translated by Google

gerra-bonuen harpidetzarako aurrezkiak bideratzeko kanpaina — ez bakarrik ez dute interesen onurarik jasotzen, noski, eurek ordaindu behar baitituzte zergekin, baizik eta, kapital handia babesteko egokitutako zerga-legeekin, milioi markoko harpidetzen interes-ordainketak lagundu behar dituzte.

Iruditzen zait, berehalako kontsiderazio hauetaz gain, seme-alaben ongizatearen mesedetan guztiei egindako dei batek berak konbentzitu behar duela obligazio-emaile kezkatua Reich-aren zorren betiko interesak uko egitea guztiz naturaltzat onartzera. Kasu honetan, zer galtzen du benetan bere aberriari 10.000 marko eman dizkion abertzaleak, ehun urteko epean 50.000 marko interesetan jasotzeko erreklamazio usuratsuaz gain, printzipala ere gutxitu gabe? Betiko lan egin beharko dute bere seme-alabek eta bilobek, interes guztiak ordaintzeko besterik ez.

卐卐卐卐卐

Maileguan emandako zenbatekoen itzulketaren auzia hainbat modutan konpon daiteke. Arazoari buruzko nire ideia nagusien laburpenean, Bavariako Herri Estatuko gobernuari [Kurt Eisnerren agindupean] joan den urteko azaroaren 20an [1918] aurkeztu nizkionak, proposatu nuen itzulketak interes-ordainketaren ordez % 5eko urteko tasan 20 urtez egitea. Uste dut ondorengoan askoz ere iradokizun hobea egin dezakedala, bere sinpletasunagatik lehentasuna merezi duena: "Gerra-bonuen ziurtagiriak interesak bertan behera uztean dirutzat hartuko dira". Hori da Kolonen Arrautza. Neurri honen abantaila, lehenik eta behin, inork ez duela ezer sentitzen da bertatik. Gerra-bonuen ziurtagiriak gordailuetan daude oraindik; baina gazteek ez dituzte lortzen, ezta liburu batek, ez armairu batek, ezta norbaitek bere lagunari mailegatuko liokeen beste objektu erabilgarri batek ere.

Dirua behar izanez gero, gerra-bonu bat atera eta horrekin ordaintzen da. Gerra-bonuen billeteek, azken finean, gure beste 10, 20, 100 eta 1000 markoko billeteek bezainbesteko edertasuna eta paper-balioa dute. Ezin da esan merkatua diruz gainezka egongo denik interes-ekonomiatik interesik gabeko ekonomia nazionalerako trantsizio hain gorabeheratsuan. ekonomia. Gerra-bonuen ziurtagiri guztiak ondo babestuta daude eta bankuko kutxetan edo jendeak segurutzat jotzen dituen beste ezkutaleku batzuetan gordeta daude, hala nola artilezko galtzerdi edo simaur-pila batean. Izan ere, ezin da ukatu gure paper-moneta jaulkitua, 40.000 milioi inguru, ez dagoela zirkulazioan, baizik eta gehienbat goian deskribatutako moduan gordeta dagoela. Gerra aurreko boom ekonomikoan gure diru-beharra ere 4.000-6.000 milioi ingurukoa zen, eta pentsaezina da gaur egun gero eta ohikoagoa den eskudirurik gabeko ekonomian bikoitza baino gehiago beharko genukeela6 .

卐卐卐卐卐

Interesen ezeztapena modu berean egin behar da interes finkoko aktibo guztientzat. Aktibo horientzat, dibidenduak sortzen dituzten aktiboentzat bezala, hasieran proposatutako "itzulketa" 20 edo 25 urteko pentsioetan gomendatzen da, batez ere hipoteka maileguentzat.

Hipoteken interes-esklabutzaren abolizioak, zalantzarik gabe, etxebizitza arazoaren konponbidea esan nahi du, alokairu neurrigabeetatik askatzea. Ez dago batere ageriko zergatik titularra

6 Geroagoko atal batean, Federrek dio gerra-bonuen ziurtagiriak diru gisa erabiltzea ez dela erabaki duela. ideia onena. Banku-kreditu bihurtu behar direla proposatzen du.

Machine Translated by Google

hipoteka batek behin maileguan hartutako zenbateko batetik interesaren betiko onura izan behar duela, zergatik eman behar zaion ondasunen etorrera erraz eta amaigabea, zergatik herri gehien batek, interesaren printzipio osasungaitz honengatik bakarrik, urtez urte alokairu altuak ordaindu behar dituen. Oso labur esan bedi, agerikoa denez, ezin dela alokairuaren ezeztapen osoaz hitz egin, etxeen kudeaketak eta mantentzeak etengabeko lana eta dirua eskatzen baitute. Beraz, alokairuen jaitsiera hipoteken itzulketa lortuaren bidez berez gertatzen den neurrian bakarrik gerta daiteke.

Gauza bakarra azpimarratu behar da zorrotz: interesarekiko esklabutzaren abolizioak ez duela zerikusirik gure balioa sortzen duen lan osoarekin, ekintzailetza-espirituari, lan produktiboari, ondasunen fabrikazioari, aberastasuna eskuratzeari inolako oztoporik jartzen ez zaiolako. Aitzitik, ikusi dugun bezala, langile-herri osoa askatzen da zama itogarri, zentzugabe eta astun batetik; gure arima-bizitza pozoi mozkortzaile batetik garbitzen da.

卐 卐 卐 卐 卐

Interes-arazoaren emankortasuna historian zehar zein zuzen aitortu den esan dezakegu, garai eta herri guztietako adimenak harekin okupatu izanaren egitateagatik...

Itun Zaharreko hainbat pasartetan, hala nola Lebitarrena 25 eta Deuteronomioa 15, interesak amaitzeari buruzko arauak aurkitzen ditugu, zazpigarren urtea beti onarpen edo jubileu bat izan behar dela dioen moduan, non herri-kideen zor guztiak arindu behar diren.

K.a. 594. urtean, Solonek zor pertsonalen esklabutza legegintza bidez abolitu zuen. Lege horri Seisachtheia handia (zama astintzea) deitu zioten.

Antzinako Erroman, K.a. 332ko *Lex Gemiciak* erromatar herritarrei debekatu zien interesak kobratzea.

Justinianoren garaian interes konposatuaren debekua ezarri zen, eta araudia ezarri zen ez zela interes gehiago eskatu behar hasierako maileguan emandako zenbatekora iritsi arte atzeratutako interesak.

Leon I.a Handia Aita Santuak 443. urtean debekatu zuen interesak kobratzea; ordura arte, klerikoei bakarrik debekatuta zegoen mailegu baten interesak eskatzea. Interesen debekua Zuzenbide Kanonikoaren parte zen orain, eta baita laikoentzat ere derrigorrezko araudia. Legeria sekularra ere pixkanaka bat etorri zen ikuspegi kanonikoekin, eta baita interesak kobratzeagatik zigortzea ere mehatxatu zuen. Hori aurkitzen dugu Erromatar Inperio Santuko 1500, 1530 eta 1577 urteetako polizia-ordenantzetan.

Noski, lege horiei aurka egiten zitzaien eta sarritan saihestu egiten zitzaien, eta atzera begirako historiko labur honetan gertakari historiko harrigarri gisa aipatu daiteke XI. eta XVII. mendeetako zuzenbide kanonikoaren arabera kristauei interesak kobratzea debekatuta bazegoen ere, juduei baimenduta zegoela.

Oso xarmagarria litzateke kasu bakoitzean ikertzea zein tumore ekonomikok eragin zuten zama-kentze indartsu horietara. Bereziki baliotsua litzateke ikustea zein botere eta indarrek urratu dituzten interesen debekuak behin eta berriz.

Erdi Aroan, zalantzarik gabe, usureroek lan laburra egiten zuten askotan; nekazariak edo herritarrak odolustuta zeudenean, elkartu eta irabazi-asmoa zutenak jipoitu eta hiltzen ziren. Gaur egun,

Machine Translated by Google

interes-arazoaren fase guztiz desberdin batean sartu zen. Pogromo horiek oso gaitzesgarriak dira.

Gainera, jada ez da zorne-poltsikoa kenduz aurre egin ziezaiekeen gaixotasun-sintoma lokalki mugatuen kontua; gertatzen ari dena gizateria osoaren gaixotasun larria da.

卐卐卐卐卐

Oso azpimarratu behar da gure egungo kulturak, harreman ekonomikoen nazioartekotasunak, hain zuzen ere, interes-printzipioa hain hiltzaile bihurtzen duela.
Aurreko atzera begirako historikoa ez da gaur egungo egoeren analogia gisa hartu behar. Babiloniarrek asiriarrek, erromatarrek kartagotarrek, germaniarrek erromatarrak garaitu zituztenean, ez zen interesarekiko esklabutzarik jarraitu; ez zegoen nazioarteko munduko potentziarik. Gerrak ere ez ziren maileguen bidez finantzatu, bake garaian metatutako altxorrekin baizik. David Humek ikuspegi orokor ona ematen du honen inguruan bere Saiakerari buruzko Kreditu Publikoari buruz. Aro modernoak, jabetzaren jarraitutasunarekin eta nazioarteko zuzenbidearekin, bakarrik ahalbidetzen du mailegu-kapitala infinituraino igotzea. Kristoren jaiotzan interesetan inbertitu zen penikea ez da gehiago existitzen, ordutik jabetza-eskubide guztiak hainbat aldiz indarkeriaren menpe egon direlako; aldiz, Rothschild zaharrak interesetan inbertitu zuen penikea oraindik existitzen da, eta existituko da, nazioarteko zuzenbidea baldin badago, betikotasunerako.

Gainera, kontuan hartu behar da Lurraren eremu zabalak aro modernoan bakarrik igaro direla ekonomia naturaletik diru-ekonomiara. Oso garrantzitsua da zentzu honetan XIX. mendearen erdialdean bakarrik indargabetu zirela interesak kobratzeko murrizketa guztiak, eta baita interesak debekatzeak ere: horrela, Ingalaterra 1854an, Danimarka 1856an, Belgika 1865ean, Austria 1868an.

Horrela, gaur egungo diruaren jabetzatik bereiztezin den interesaren kontzeptua ez da mende erdi baino askoz zaharragoa. Baina hain zuzen ere interes-kontzeptu horrek eragin du lehen aldiz dirua ezagutzen dugun koerzio unibertsal horren botere deabruzko bihurtzea.

Estatuen kapitalistekiko zorpetze hasiberria eta gero gero eta handiagoa XIX. mendearen erdialdera arte ez da iritsi . Garai hartatik aurrera bakarrik ikusten dugu estatua herri-komunitatearen fidatzaile izatetik interes kapitalisten fidatzaile izatera igaro dela. Garapen hau gorenera iritsi da gerra-bonuetan, herrialde guztietan aurkitzen ditugunak, eta hauek, aitortu dugun bezala, interes mamonistak soilik zerbitzatzen dituzte, eta horiek mundu-mailegu baten kreditu-eraikin erraldoiarekin koroatu beharko lirateke.

卐卐卐卐卐

Atzera begirako labur hauek erraztu beharko ligukete azkenean mailegu-kapitalari beretik betiko eta amaigabe hazteko botere gainmundarra mailegatu behar zaiola dioen ustea haustea. Lehortzeko potentzial izugarri batez hornitua. Munduko ekintzek eta gaiztakeriek eraginik gabe, mailegu-kapitala hodeien gainean tronuan egon daitekeela dioen ideia haustea hautsi behar dugu, iragankortasunak eraginik gabe, suntsipen-indarrek eraginik gabe, gure kanoi erraldoien tiroek eraginik gabe. Izan ere, obusek hautsitako etxeak eta txabolak, trenbideak eta zubiak ere hauts eta errauts bihurtuko balira ere, hipotekak existituko lirateke oraindik;

Machine Translated by Google

Trenbide-bonuak eta zor-ziurtagiri publikoak ez dira horrela ezabatzen. Herriak eta hiriak, probintzia osoak gerraren suntsipen eroaren biktima bihurtzen badira, zer da emaitza? Zor-ziurtagiri berriak dira horrek esan nahi duena. Begiak distiratsuz, gutiziaz, hodeien gainean tronuratuta dagoen Urrearen Nazioartekoak gizateriaren oldarraldi eroa ikusten du. Eta ez da urrun gizateria osoa azkenean mammonismoaren interes-esklabo gisa bakarrik zerbitzatuko den garaia.

Ideia nazioartekoa da; mundu osoa askatu behar du. Gora lehenengo nazioari ausardia handiz pausoa ematen du. Laster beste batzuk etorriko dira.

Askotan egiten didaten galdera, ea ideia nazio mailan gauzagarria den, nik Baiezkoarekin erantzun. Barne-zorretan gaude.

Atzerriko interes-eskaeren aurka, naturalki, ezin dugu oraingoz; hauek ordaindu besterik ez dira egin behar. Gehiegizko kapital-irteera ahal den neurrian blokeatu behar da, baina, legegileak hilketa, giza hilketa, iruzur eta abarren aurkako legeak lantzeari uko egiten dion bezain gutxi, beti egongo bailirateke gaizkileak, herri batek, bere osotasunean, bere finantza publikoak sendatzeko beharrezkotzat jotzen den urrats bat emateari ere ez dio eutsi behar, herriaren elementurik onenak ez direlako beren lapurreta herrialdetik kanpo segurtasunera eramaten saiatzen ari. Gerra-bonuen ehunka milioi, baita milaka milioi ere atzerrian gastatuko liratekeela suposatzen badugu; hori ere ez litzateke bultzada esanguratsua izango interes-esklabutza ezabatzeko; izan ere, proportzionalki, 250.000 milioi marko baino gehiagoko interes finkoko barne-inbertsio-aktiboetatik, gehiengo zabala oraindik herrialdean egon behar da.

Laburbildu dezagun berriro ere. – Interesen menpekotasuna abolitzea da gure finantza publikoak behin betiko sendatzeko bide erradikala. – Interes-komunitatea abolitzeak esan nahi du zuzeneko eta zeharkako zerga zapaltzaileak uko egiteko aukera dagoela, estatuaren jabetzako enpresek, batez ere sektore egoki gehiago sozializatu ondoren (barne-nabigazioa, elektrizitatea, aire-trafikoa, etab.), soberakin nahikoa emango baitiote kutxa publikoari estatuaren gizarte- eta kultura-zeregin guztiak laguntzeko.

Kontu ekonomiko hau alde batera utzita, interes-komunitatearen ezabapenak lan produktiboari merezi duen lehentasuna emango dio ahalegin-arlo guztietan. Dirua berriro ere dagokion rolera itzultzen da, gure ekonomia nazionalaren bultzada indartsuaren zerbitzari izatera. *Berriro ere dena bihurtuko da, egindako lanaren bono bat,* eta hor bidea garbitzen da helburu handiago baterako, gure garaiko diru-irrikaz abstentziorako.

Ideiak langile-populazio osoaren fronte bateratu bat ezartzera bideratzen du: ikusi dugun bezala, mailegu-kapitala asetzeko zeharkako zergak oso astunki kargatzen dituen langile ez-jabetutik hasi eta funtzionario eta langileen burges klase osotik, nekazaritza eta merkataritza txikiko klase ertainetik igaroz, diruaren tirania gupidagabea sentitzen duena etxebizitza tamalgarrien, lurren alokairuaren, banku-interesen eta abarren moduan, gure industria handiaren buru, asmatzaile eta zuzendari nagusietaraino, guztiak mailegu-kapital handiaren atzaparretan itsatsita daudenak, eta zeinentzat bizitzako lehen zeregina beti da pentsioen, dibidenduen eta eszenaren atzean jokatzen duten diru-botereen interesen alde lan egitea. Intelektualtasunaren zirkulu guztiak ere talde honetan sartzen dira –artistak, idazleak, aktoreak, jakintsuak, baita beste profesional independente batzuk ere–.

Mailegu-kapital handiak, pertsona fisikoen talde gisa edo interes-printzipioaren pertsonifikazio gisa, kontzienteki edo instintiboki ezkutatzen saiatzen den arren bere kontrol-irrika mugagabea, eta gure tradizio juridiko osoak, beraz, plutokrazia baten babeserako balio duen legearen gainean, jabetzaren babesa hain indarrez azpimarratu badu ere eta, horrela, gure herriaren justizia-zentzua barneratu badu ere, *interesaren menpekotasunaren abolizioa...*

Machine Translated by Google

dirua etorri behar da, Urrearen Internazionalak mundu osoa mehatxatzen duen esklabutza ekonomikotik ateratzeko bide bakarra bezala, mammonismoaren pozoia kanporatzeko moduetako bat bezala, bere ustelkeriarekin eta gure garaiko mentalitatearen kutsadurarekin.

Gerra-bonuak banku-kreditu bihurtzea

1. atalean agertzen den gerra-bonuen ziurtagiriak eta abar legezko ordainbide bihurtzeko eskaerari hainbat alditan egin zaio aurre merkatua diruz gehiegi gainezka egitea ekarriko lukeelako objekzioarekin. Objekzio hori berez nahiko okerra da. Inflazioa gerra-bonuen existentzia hutsagatik gertatzen da.

Hala ere, egia da, bere okerra izan arren, dirutzat jotzen diren paper horien presentzia fisikoarekiko kezka ez dela desagertzen ari, eta, beraz, errealista ez izan arren, kezka honek albo-ondorio tamalgarriak sor ditzakeela, inflazio berri bat gertatu izan balitz bezala. Horregatik, 1. §-a aldatuz, interesak ordaintzeko betebeharra legegintzaldi bidez bertan behera utzi ondoren, gerra-bonuen ziurtagiriak, beste obligazio publiko batzuekin batera, [ez dirutan, baizik eta] banku-kreditutan bihurtzea eskatzen dugu.

Formulazio honek abantaila handia du: gerra-bonuen paperezko existentzia fisikoa desagertuko litzateke; gerra-bonuen ziurtagiriak Reichsbank-era bidaliko lituzkete bankuek, bankariek, aurrezki-erakundeek eta abarrek, eta suntsitu egingo lirateke balio nominalaren kreditu-oharra jaulki ondoren. Horrela, Alemaniako ia pertsona guztiek banku-kreditu bat jasoko lukete, erabili ahal izango luketen banku-kontu ireki bat.

Prozedura horrek abantaila handia izango luke, halaber, inbertsio handiagoak jabetza pribatuan mantentzea ezinezkoa izango litzatekeelako, epea amaitu ondoren entregatu gabeko ziurtagiriak baliogabetzat joko bailiratekeelako.

Gainera, gutxienez posible litzateke kontrolatzea zenbat gerra-bonu gastatzen den herrialdetik kanpo [horrela, Alemaniaren merkataritza-balantzari eraginez]. Hala ere, azken puntu horrek ez du inola ere oztopatu behar interesen menpekotasunaren abolizioaren betetzea. Atzerriko herrialdeekin alderatuta ahulegi sentitzen garenez, atzerritik datozen interes-eskaerak (bakarrik) ase behar ditugu. Nik neuk uste dut atzerriko bonu-jabeen interesen ezeztapena ere onartu beharko genukeela. Ez dugu beldurrik izan behar atzerriko interes-eskaerak armen indarrez beteko direnik, hainbeste aurrerapen egin baita [gerra-eromenetik] autokontzientziaren antzeko zerbaitera itzultzeko, eta historian inoiz ez da estatu handi baten aurka gerra-ekintzarik egin pertsona pribatuei eragiten dieten finantza-neurrien ondorioz.

Ez da imajinatu behar frantziar herriak ere Alemaniari ultimatuma emango liokeenik Mayer, Schulze eta Cohn jaunen interes-erreklamazioengatik, mugaz bestaldera eramandako gerra-bonu alemaniarren ondorioz.

Horrez gain, posible litzateke, munduari estatuaren porrot baten itxura ere ekiditeko, gerra-bonuen zozketa bat egitea, eta noski, erraz manipulatu liteke ziurtagirien entrega bidez lortutako estatistiketan oinarrituta, hasieran atzerrian dauden pertsonei dagozkien zenbakiak soilik atera eta Reicheko billeteetan ordaindu ahal izateko.

Hirugarren gauza bat gerra-bonuen banaketaren egiaztapen ongi etorria izango litzateke, eta horrekin batera, oraindik ere badago aberastasun-zerga biltzeko oso erraz bat, bekadunek, noski, Reichsbank-eko bulegoei agindu besterik ez lukete egin beharko NN jaunaren kontua hainbeste eta hainbeste marko zergarekin kargatzeko. Modu honetan zerga-

Machine Translated by Google

ordainketak askoz errazagoak izango lirateke – nahiz eta, noski, zergadunen helegite eskubidea bere osotasunean mantenduko litzatekeen.

Gerra-bonuak banku-kreditu bihurtzearekin (bihurtzearekin), gizarte-berdinketa jakin bat ere lor liteke, gerra-bonuetan egindako inbertsio txikiagoak, beraz, gerra-bonuen harpidetza ekintza abertzaletzat hartu behar diren guztien harpidetza txiki guztiak; demagun 5 edo 10 mila marko arte, balio berekoak izango lirateke, eta harpidetza handiago guztiak ezarriko den tasa batean kreditua izango lirateke. Gobernuaren gainerako paper guztien kredituak berdin-berdin kudeatuko lirateke.

Iruzkin bereziak Zuzenbidearen eskariari buruz Manifestua

1. §-ari

buruz Guztiz ezinbestekoa da estatu eta udal zor-harpidetza guztiak modu berean tratatzea, gure diru-sistema osoaren erregulazio bateratu eta eskala handiko bat bakarrik ezarri baitaiteke, interes-esklabutza abolitzearekin batera.

2. §-an

Argi dago dagoeneko interes-esklabutzaren abolizioa aldi berean aplikatu behar zaiela gainerako interes finkoko paper guztiei, paper horien gorakada absurdu bat ez eragiteko, eta hori gertatuko litzateke, noski, paper publikoak bakarrik interesik gabekotzat joz gero. Zorraren murrizketa, berez, urteko ordainketaren bidez lortuko litzateke, eta horrela, zorrez betetako objektu guztien zorpetze etengabe eta koherentea lortuko litzateke.

3. §-an

Paragrafo hau oso lotuta dago aurrekoekin, baita 5. ataleko hipoteka-maileguen nazionalizazioaren eskaerarekin ere. Hipotekekin zamatutako nekazari edo etxejabeak, lehen bezala, bere hartzekodunei ordaindu behar zien zenbatekoa ordaintzen jarraitzen du, baina ez betiko interes gisa, baizik eta itzulketa gisa. Horrela, 20, 25 edo 30 urte igaro ondoren, aurretik zegoen interes-tasaren arabera, lurraren eta etxearen jabetza zorretatik askatuko da. (Hipoteka-bankuak, bere aldetik, denbora horretan bakarrik jarrai dezake estaldura-bonuen interesak estaldura-bonuen titularrei ordaintzen). Zorretatik askatzeko modu honekin batera sortzen da komunitatearen jabetza-eskubidea hipotekatik askatutako higiezinen gainean.

Etxebizitzen erregistro unibertsal bat, edo hobeto esanda, higiezinen katastro bat, etorri beharko litzateke lehenik; izan ere, zorrik gabeko higiezinen jabetzak, jakina, inbertitutako kapitala itzultzeko eskubidea ere badu, eta baita alokairuaren zati baten gaineko erreklamazio iraunkorra ere, higiezinen jabetzarekin batera datozen gastu, karga eta abar guztiak ordaintzeko, baita jabeak berak egiten duen lanagatik dagokion ordainsaria ere7 .

Azter dezagun hau ikuspegi orokorrean, hiri-apartamentu-eraikin baten adibidearekin.
Etxeak 100.000 markoko balioa du. Horren aurrean, hipoteka-banku baten 50.000 markoko inbertsioa erregistratzen da %4an 1. posizioan, eta korporaziorik gabeko 20.000 markoko inbertsioa %5ean.

7 Etxebizitzen erregistroaren eta zorrik gabeko jabeen eskubideen arteko lotura harrigarria da, alokairuko etxebizitzen hazkundea kudeatzea ez bada ideia, arrazoizko errentagarritasuna mantentzeko.

Machine Translated by Google

2. posizioa, eta 30.000 marko etxejabeak berak jarritako zenbatekoa da. Alokairuaren diru-sarrerak 7.000 marko dira. Hortik 2.000 marko ordaindu behar dira lehenengo hipotekarako, 1.000 marko bigarren hipotekarako eta 1.000 marko gastuetarako, gastuetarako eta abarretarako: guztira 4.000 marko. Horrela, 3.000 marko geratzen zaizkio etxejabeari bere 30.000 markoko inbertitutako kapitalaren interes-ordainketa gisa [nolabait esateko].

Diruaren interesaren legezko ezabapena ezarri ondoren, hamar urteren buruan egoera hau da: 1. hipoteka 30.000 marko, 2. hipoteka 10.000 marko. Etxejabeak bere kapital-inbertsioa erabat berreskuratu du, baina, bestalde, 50.000 markoko jabetza-eskubide publiko berri bat dago. Horrekin batera, estatuak alokairutik datozen diru-sarrera gehiagori buruz hitz egiteko eta alokairuaren zenbatekoa zehazteko eskubidea hasten da8 .

Orain, itzulketari dagokionez, ez litzateke bidezkoa izango etxearen jabea hipoteken maila berean jartzea. Izan ere, bere kapitala ez da mailegu-kapital hutsa, interes-esklabutza ezabatzeak eragin beharko lukeen zentzu estuagoan; hemen "arrisku" kapitalaz ari gara, zehazki ondasun baliotsu bihurtutako diruaz, zehazki etxe batean. Beraz, etxearen jabearen esku dago ordainketa-epe luzeagoa eman ala etxearen funtzionamendu-gastuetan behin betiko sartutako ehuneko bat.

Ezin da hemengo helburua proposamen lotesleak egitea; hemen iradokizunak baino ez dira egiten interes-ekonomiaren eta interesik gabeko ekonomiara igarotze erraz bat nola gerta daitekeen higiezinen arloan ere.

Adibidea osatzeko, demagun 25 urteren ondoren egoera honela dela: une horretarako hipoteka guztiak kitatuta daudela; gastu iraunkorrak bakarrik dira berdinak edo, etxearen adin handiagoa dela eta, 1000 markotik 1500 markora igo dira agian. Demagun etxejabeari kopuru horretatik ematen zaion etekina ere 1000 eta 1500 marko artekoa dela; beraz, badirudi alokairu-sarreren 3000 marko inguru negoziaezinak diren gastuak estaltzeko erabiltzen direla, eta jatorrizko 7000 alokairu-sarreren gainerako 4000ak libreki erabil daitezkeela. Horrela, estatuak alokairuak erdi baino gehiago jaisteko aukera du; hori egingo du, adibidez, langileen etxebizitzetan, edo estatuak alokairuak % 20, 30 edo 40 bakarrik murriztu ditzake, eta horrela, alde horretatik diru-iturri izugarria lortuko du beste behar publiko batzuetarako, batez ere, noski, etxebizitza publikoen eraikuntzarako. Jauregietan alokairuak ez dira jaisten, edo ez dira asko jaisten, eta horregatik baliabide gehigarri handiak bihurtzen dira etxebizitzak hobeto eraikitzeko edo gizarte-helburu berezietarako ere. Etorkizuneko egoera honek, ordea, agerian uzten du –eta oso ikuspegi emankortzat jotzen dut hau– komunitateak (estatuak) orain ere alokairuaren zenbatekoa zehazten parte hartzeko barne-justifikazioa, goian zirriborratu dudan moduan, langileen etxebizitzen alokairua jaitsiz.

Estatuak higiezinen jabetzan parte hartzeko duen eskubide gero eta handiagoan ere badago jaulkipen-banku sendo baten oinarria, eta hipoteka-hartzekodunei kreditua jaulkitzea.

4. eta 5. §-ei buruz

Paragrafo hauek diru-sistema osoaren sozializazioa eskatzen dute. Dirua soilik eta esklusiboki egindako lanaren bono bat da, berezko komunitate batek jaulkitzen duena.

8 Federrek ez du adierazten nola lortu duen 50.000 markoko zifra: apartamentu-etxearen balioaren erdia da, baina baita enpresa-hipotekaren zenbatekoaren berdina ere. Seguruenik, garrantzitsuena da hipoteketan zor den zenbatekoa baino handiagoa ez dela, eta, beraz, ez diola minik eragiten etxearen jabeari. Seguruenik, Federrek trantsizio minik gabekoan jartzen duen garrantzia kontuan hartuta, etxearen zor den zenbatekoa balioaren erdia baino txikiagoa balitz, Federren planaren araberako estatuak ez luke hipoteketan zor dena baino jabetza-zati handiagoa eskatuko.

Machine Translated by Google

estatua. Diru-txartelak jaulkitzea estatuaren oinarrizko eskubide subiranoetako bat da. Estatuaren diru-txartelen faltsutzea zigorrik larrienen menpe dago; *beraz, gizarte-eskaera oso sendoa da sistema monetarioa kolektibitatearen kontrolpean jartzea.* Kolektibitatearen lan-indarra da diru-txartelen oinarri bakarra, eta oinarrizko egitate hori ez aintzat hartzeak bakarrik ekarri du gure finantza publikoen hondatzea eta, oro har, sistema monetarioaren anarkia osoa.

5. §-an proposatutako bankari pribatuek kreditu pertsonal eta komertziala uztearekin batera, ebaki sakonagoa egiten da kreditu-sistema osoan. Estatuko kreditu-sistemarentzat, udal-kredituarentzat eta baita higiezinen kredituarentzat ere, interes-esklabutza abolitzeari eutsi behar zaio zorroztasun eta energia handienarekin, oro har estatu sozialerako ezinbesteko baldintza baita.

Egoera bestelakoa da kreditu pertsonalarekin. Kreditu pertsonalaren interesik eza ere eskatzen dugu, berez eta berez; baina eskaera horrek ez du garrantzi handi eta nagusi bera. Gogoratzen ditugu interes finkoko mailegu-kapitaleko 250.000 milioiak...

dibidenduak ordaintzen dituzten akzioetan 12.000 milioi bakarrak.

Kreditu, akzio, partaidetza-ziurtagiri, meatze-akzio, kapital-partaidetza eta abar horiek guztiak arrisku-kapitala dira. Kapital honen etekina dirua eman zaien pertsonen industriaren eta eraginkortasunaren araberakoa da. Hemen arriskuaren eta galera-arriskuaren elementua sartzen da jokoan, konfiantza pertsonalaren auziaz gain. Horretarako, oraindik ere ezinbestekoa dirudi mota berezi bateko konpentsazio bat. Akzioen eta abarren jabeak ez du inola ere konpentsatzen edo onurarik jasotzen bere dirua eman dion enpresak ezer irabazten ez badu. Bere dirua erabat galtzen du enpresa erortzen bada.

Bestelakoa da, adibidez, Reicheisenbahn-eko obligazio-bonuen jabearekin.
Reicheko trenbideak [Elsaß-Lothringen] erabat galdu dira Elsaß-Lothringen galerarekin. Hala ere, trenbide-bonuen titularrak bere interesak jasotzen jarraitzen du. Norengandik? Kolektibitatearen zergetatik. Trenbideek edozein tamainatako defizit-saldoarekin funtziona dezakete, Prusian eta Bavarian, azken urtean bezala; hala ere, bonuen titularrek berdin jasotzen dituzte beren interesak. Norengandik? Langileen lan-potentzialetik eta kontsumotik ordaindutako zergatik.

Oinarrizko bereizketa hau guztiz argi utzi nahi genuke, azkenean
banpiroak jendearen lan-potentzialetik nondik xurgatzen duen antzematea.

Horrela, kreditu pertsonala banku pribatuaren bidezko harreman pertsonaletara geratu beharko litzateke, edo hobeto esanda, berriro ere esleitu beharko litzateke. Bankariak pertsonalki ezagutzen duen kreditu-eskatzailearen eraginkortasun pertsonala berriro ere kreditu pertsonalerako faktore erabakigarria bihurtu beharko litzateke. Estatuak ezarritako tasak bere kabuz erregulatuko dira, diruaren jariakortasunaren arabera, eta hori, nolanahi ere, interes-esklabutza ezabatzearekin hasiko da.

§ 6an

5. §-ko puntu nagusia dibidendu-aktiboetarako ere baliozkoa da bereziki. Gizarte-estatu-komunitatearen intereserako, eskatu behar da maileguan hartutako kapitala itzultzen saiatzea industria-enpresa handientzat ere – hemen inbertitzaile hutsak direnekiko industria-lan indibidualen zorra murrizteko.

Izan ere, mailegu-kapitalaren eta herri guztien arteko harremanean ikusi ahal izan genuena hemen ere errepikatzen da eskala txikiagoan. Hemen ere kapitalistak langilea esplotatzen du,

Machine Translated by Google

arduraduna, ingeniaria, ekintzailea, denak berdin, dibidenduak irabazi behar izatearen beharrak lehentasuna duelako9 .

Hala ere, industriak eta negozioak betiko interes-xurgatzailetik askatzea lortzen badugu, orduan bidea libre dago produktuen prezioak jaisteko eta soberakin-balioa emateko eta banatzeko, neurri batean komunitateari, neurri batean enpresa zehatzetako langileei, erdi mailako zuzendaritzari eta zuzendaritza-batzordeei, beraz, benetan manufaktura eta balioak sortzen dituzten bakarrak diren horiei.

7. §-an

Paragrafo honetan, jakina, aseguruen arlo osoa ere sartzen da jokoan, eta hori oinarri analogiko interesik gabeko batean eraiki daiteke. Ordaindutako primak ezin dira handitu interesen gehikuntzaren bidez; aitzitik, aseguru-etxeak aurrezki-erakunde bihurtuko dira; beste era batera esanda, aseguruen arriskua eta abantaila mantentzen dira. Horretarako, komunitate politikoak ardura izan behar du.

8. §-an

Gure diruaren debaluazioari dagokionez, gure zor-ziurtagirien masa izugarriaren ondorioz bakarrik sortu dena, aberastasun-zerga mailakatua eskatzen dugu. "Mailakatua" dela azpimarratzen dugu.

Billeteen kopurua eta abar murrizteko aberastasun-zerga [finko] bat ez litzateke besterik auto-engainu bat, non harea botatzen den jendearen begietara. Izan ere, nonahi dagoen aberastasun guztiaren erdia konfiskatzen badut eta bonuetan eta orean ordaintzen badut, horrela lortzen den guztia paper kopurua gutxitzea da, eta trukean bihurketa-faktore batek zirkulazioan dagoen paper osoaren balio fiktiboa lehengo maila berera igoko du. Benetako balioa beti kontsumorako ondasunei eta erabilerarako ondasunei dagokie, inoiz ez egindako lanaren paper-bonuei.

Beste galdera bat da ea gure marko-monetaren kanbio-tasa hobetu daitekeen. Baina kanbio-tasaren hobekuntza hori ere, azken finean, lan-potentzialaren eta ekoizpenaren araberakoa da soilik, beste era batera esanda, gure ekonomia nazional osoaren ekoizpen-aukeraren araberakoa.

Eragozpenak eta haien ezeztapena

Inoiz ez da ideia bat gai izan oposiziorik gabe finkatzeko, are gutxiago interesen santutasunari eta bortxaezintasunari buruzko uste finkatuetatik hain erradikala aldentzen den ideia bat. Aurretik planteatutako objekzioekin eta espero direnekin, beti egin behar da bi behaketa: galdetu behar da, lehenik, egiten diren objekzioen zein zati den interes-esklabutza abolitzearen ideiaren nahitako distortsioan oinarritzen dena, eta bigarrenik, zer esan beharko litzateke zintzotasunez eta egitateetan oinarritutako zalantza guztiei erantzunez?

Eragozpen ohikoena baieztapen hau da: interesik kobratu gabe inork ez du dirurik maileguan emango.

9 Sozietate anonimoen arazoa da hau. Alemanian ohikoa den bezala, familiek askatasunez eta garbi kontrolatzen dituzten enpresak dira. ez dute ezaugarri hori.

Machine Translated by Google

Egia esan, ez dugu inork bere dirua maileguan utzi nahi gehiago. Kreditua zen trikimailua, zen tranpa, zeinetan sartu zen gure ekonomia, eta zeinetan orain laguntzarik gabe harrapatuta dagoen.

Herriak benetan premiazkoa badu kapital handiagoa, orduan beharrezko dirua interesik gabe lortzen du estatuaren altxortegi zentralean, itzulketa bakarrik egin behar delarik. Azkenean, billete berriak jaulkiko ditu. Zergatik jaulki behar ditu interes-ziurtagiriak?! Paperak interesak ematen dituen ala ez, ez du axola! Bere euskarri bakarra eta bakarra herriaren lan-potentziala eta zerga-potentziala da. Zergatik zamatu gastu publiko guztiak hasieratik betiko interesaren berunezko pisuarekin?

Bai, baina nola bete beharko lituzke estatuak komunitatearentzako bere kultur lanak? Oraindik ere behar ditu dirua eta zeregin honetan bidezkoa izan daiteke interesak kobratzen dituzten maileguen bidez bakarrik.

Baieztapen hau pentsamolde guztiz mamonista batean oinarritzen da. Manifestu hau sakon irakurri ondoren, nahita kalkulatu beharko litzateke okerra egiteko; izan ere, lehenik eta behin, frogatu dugu interes-esklabutza abolitu ondoren, estatuaren zeregin kultural eta sozial guztiak estatuaren jabetzako enpresekin, posta zerbitzuaren, trenbidearen, meategien, basoen eta abarren diru-sarrerekin estali daitezkeela, beste ezer gabe. Bigarrenik, herri estatu subiranoak [Volksstaat] edozein unetan du boterea zeregin kultural bereziak zaintzeko, estatu mamonistan arautzat jotzen diren interes-ziurtagirien ordez interesik gabeko balio-token jaulkipenaren bidez. Erabat ezinezkoa da ulertzea zergatik estatuak zeregin kultural bereziak, adibidez, trenbidearen, ubidearen eta hidroelektrikoaren eraikuntza, garestiagoak bihurtu behar dituen beretzat, guztiz beharrezkoa ez den interes-promesa betiereko batekin. Ezin baditu eraikuntzaren kostuak ordaindu egungo estatuaren jabetzako enpresen diru-sarreretatik, orduan ez dago arrazoirik ikusteko zergatik ez duen estatuak dirua sortu behar; Herri subiranoak ordaindu behar du, hain zuzen ere, diru hori ordainketa-bide gisa aitortzen duen bitartean. Zergatik egon behar du, ordea, herriak, bere lan- eta zerga-potentzial osoarekin, beste papertxo baten atzean (interesak sortzen dituen mailegua), zeinak herriari kapitalistaren onurarako betiko interes-betebehar bat baino ez dion ezartzen!? Beraz, alde batera utzi estatu mammonistaren obsesio hau!

Kapitalistek, orduan, jaulkitako paper billeteak hartu eta papera metatuko dute.
dirua.

Bi modutan ezeztatzen da hau. Lehenik eta behin, dirua edukitzea errentagarri ez bihurtzeko eskaera beteta egongo litzateke, noski, eta interes-esklabutzaren abolizioa kapitalistek eurek borondatez egingo lukete, kapitalistak bere borondatez uko egiten baitio interesari etxean billeteak pilatzen baditu. Bigarrenik, kapitalistak bere diruarekiko duen beldurrak ez du hori sinesgarri egiten; imajinatu besterik ez dago etxean diru kopuru handiak pilatuta dituen eta etengabe lapurrek, lapurrek, etxe-miaketek, suteek eta uholdeek mehatxatuta ikusten duen dirua metatzen duenaren gau logabeak. Konbentzituta nago herritar zintzoa denbora gutxian kezka horiez aspertuko litzatekeela eta laster estatu-bankura joango litzatekeela. Estatu-bankuak ordainagiria ematen du eta orain kontuaren erantzule legala da, baina ez interes-ordainketen erantzule. Bestela, noski, hirugarren aukera bat geratzen da oraindik guztiontzat zabalik, zehazki bere diruarekin lan egitea, balioak sortzea eta ondasunak fabrikatzea, industria-ekimenetan parte hartzea, bere bizitza gero eta aberatsagoa eta ederragoa egitea, artea eta jakintza sustatzea, laburbilduz, bere dirua onuragarriki erabiltzea Mammonen Kultua baztertuz.

Hala ere, gerta daiteke helburu batzuetarako kapital behar pribatu premiazkoa agertzea premiaz, adibidez, asmakizunak probatzeko, artisau edo enpresaburu gazte eta trebeek negozioak sortzeko, etab.

Machine Translated by Google

Hasteko, honek ez du zerikusirik interes-esklabutzaren abolizioarekin!
Lehenik eta behin, logikoki suposatu behar da interes-esklabutza abolitu ondoren, noski, bere dirua modu seguruan inbertitzeko eta interes-kontsumo alferrikakoa espero izateko aukerarik ez duen kapitalistak, lehenago bezala, bere dirua helburu horietarako arriskatzeko joera izango duela, beraz, norabide horretan falta edo beharra orain arte baino askoz gutxiago gertatuko da. Edo, aitzitik, ez al da entzun behin eta berriz negozio-gizon eraginkorrenengandik, asmatzaile azkarrenengandik, hain zuzen ere, zein zaila den dirua lortzea estatu mamonistan helburu horietarako, "dibidendu" bat bermatu ezin bada? Bigarrenik, etorkizuneko estatuaren zeregina izan behar da indar eskudun guztiak sustatzea laguntza eskuzabalaren bidez. Izan ere, lehenago ere bazeuden horretarako hasierak estatu burokratiko zaharrean, baina hain bihotz txikikoak, ezen, estimulu baten ordez, inhibizioa eta erresistentzia sortu baitziren, laguntza publikoa ematearekin batera zetozen araudi jazartzaileengatik. Hirugarrenik, kontuan izan behar da hainbat milioi marko esleituz, izugarri lor zitekeela. Lanaren poza, asmatzaile, ingeniari, artisau eta abarren ahalegina eta irmotasuna hain dira handiak, ezen, asmakizun zoriontsuen emaitzetan estatuak parte hartzeko duen eskubidearen bidez, gastuak ziurrenik aberatski sarituko liratekeen (Ingalaterra, adibidez).

Interes-esklabutzaren abolizioak aberastasunaren agortzera dakar nahitaez.

Ai! Nork dio hori? Baina noski! Kapitalaren interes-ordainketen kontsumora egokitu duen eta lan egitea erabaki ezin duenarentzat, berarekin egia da: urtean % 5 kontsumitzen badu, 20 urtean bere aberastasuna erabat agortuko du. Noski, baina hori guztiz egokia da! Nahi duguna interes-esklabutza abolitzea da; pentsio batekin bizitzea herritarren ideal gorena izateari uztea nahi dugu. Mammonismoaren dekadentzia hau amaitu nahi dugu; izan ere, ez dugu gehiago onartu nahi batek, askok, erosotasunez bizi daitezkeela betirako maileguen interes-ordainketetatik soilik — beste era batera esanda, besteen kontura!

Errepikatzen dut: ez da batere egia interesaren jaurerriaren abolizioak aberastasunaren ezabapena eta agortzea ekarriko lukeenik. Aitzitik, interes-esklabutzaren abolizioak ondasunak fabrikatzen eta balioa sortzen duen lanean oinarritutako aberastasunaren sorrera sustatuko luke, interes-gastu eternoetatik askatuta eta zamarik gabe. Interes-esklabutzaren abolizioak, ikusi dugun bezala, bizitza osoko kostuen murrizketa orokorra dakar; zergaren gehiegizko pisutik askatzen gaitu, langile bakoitzarentzat aurrezkiak metatzeko aukera etorkizunean orain arte baino handiagoa izan behar delarik. Beste gauza bat! Industria, merkataritza eta merkataritzaren ondasunak eta balioak sortzen dituen lan ekonomiko nazionala ez da inola ere oztopatzen, baizik eta interes-esklabutzaren abolizioaren bidez ahalik eta gehien sustatzen da.

Zer lortzen du langileak kapitalistek interes-ordainketa gehiago jasotzen ez badituzte?

Galdera hau ez litzateke gehiago planteatu behar! Lehenik eta behin, noski, langileen etengabeko oihu bat zen kapitalistek langileak esplotatuko zituztela; bigarrenik, argi eta garbi ikusi dugu langilea dela, beste inork baino gehiago, maileguen interesak ordaindu behar dituena. [Beste era batera esanda, langileak lortzen duena zerga txikiagoak eta bizitzeko kostu txikiagoa da.]

Familia loturak ahuldu eta kaltetu egiten dira norbaitek aberastasunik uzten ez badu. haurrak.

Bai, zein da hemengo errealitatea? Oro har, uste dut diruak ia ez duela zerikusirik familia-sentimenduarekin. Edo entzun al da guraso aberatsagoen seme-alabek atxikitzen direla...

Machine Translated by Google

beren gurasoek guraso pobreenek baino gehiago maite dituzte? Edo guraso aberatsek beren seme-alabak aberatsagoak baino gehiago maite dituzte? Zer da garrantzitsuagoa haurrentzat, gurasoek ahalik eta heziketa onena antolatzea eta diziplina pixka bat ikastea, langile, osasuntsu eta ausart bihurtuz, ala ahalik eta diru-zorro handiena uztea?

Kasu zehatzetan, zalantzarik gabe, seme-alaben etorkizun ekonomikoa bermatzeko ahalegin justifikatua onartu beharko da. Ahalegin hori, eta beraz, gurasoek seme-alabekiko duten aurrezpena, ez da inola ere kaltetuko interes-esklabutza ezabatzeak; aitzitik. Aurrezteko aukera handiagoa izango da, gure ekonomia nazionala interes-esklabutzaren presio orokorretik askatzen denean.

10.000 markoko irabaziak eta 5.000 markoko pentsio-sarrerak dituen gizonaren adibidetik ikusi dugunez, tamaina ertaineko eta txikiko fortuna guztiei onurarik gabeko ondorioak lapurtzen zaizkie etxebizitza-alokairuaren eta abarren gaineko zerga zuzen eta zeharkakoen bide bihurgunetsuaren bidez. Ezin dut nahikoa errepikatu: aberastasun txiki eta ertaineko jabeentzako bonuen interesa iruzurra da, auto-engainua, zirkuluetan ibiltzea, baina kapital handiak, bere prentsa dedikatuaren bidez, modu diabolikoan zabaldu eta aldarrikatu du mundu osoan interesaren santutasunean eta bortxaezintasunean fedea. Dirudienez, guztiei aukera ematen die interesaren kontsumo eder eta anestesiatzailean parte hartzeko, interesaren kontsumo alfer eta langabearekin batera etorri behar duen kontzientzia txarra lokartzeko, eta borrokarako kideak errekrutatzeko, mammonismoaren ondasun goren honen defentsan.

Funtzionarioak, estadistak, esango du: estatuak ezin dio uko egin bere hartzekodunekiko hartu duen betebeharrari.

Zer esan nahi du “betebeharrak”? Morala al da inola ere estatuak hasieratik jakin behar dituen betebeharrak hartzea, zeinen inguruan soilik bete ditzakeen betebehar horiek hartzekodunei interesak zerga zuzen eta zeharkakoen bidez kopuru berean kentzen badie? Non dago moralitatea horretan? Edo ez al da agian zintzoagoa onartzea: “Interesak ordaindu ditzaket zergatan kopuru bera biltzen badut bakarrik – baina gerra garaian dirua behar nuen, eta horretarako gerra-bonuarekin iruzurra egin nuen; barkatu behar didazue, maiteok; azken finean zuentzat izan zen, eta orain ez dugu gehiago ezkutaketa-jokoan jolastu nahi; nik, estatuak, ez dut interesik ordaintzen eta zuk, zergadunak, ez duzu zergarik ordaindu behar interesengatik; horrek nabarmen erraztuko ditu gure transakzioak. Horrela, zerga-burokrazia erraldoia eta, era berean, interesak zerbitzatzen dituen burokrazia apartekoa gabe moldatuko gara. Ezta? Akordioa al dugu?” Eta zuk, Scheidemann jauna, ez duzu berriro zure izena publizitate-zutabe guztietan jartzen, gobernu konprometitu zaharraren estatu-idazkari gisa, gerra-bonuen segurtasunari eta bortxaezintasunari buruzko adierazpen ergela batzuen artean. Lotsagarri uzten duzu zeure burua: iruzur osoaren onura, hain zuzen ere, mailegu-kapital handiarentzat bakarrik joan da.

Finantza-funtzionarioek eta banku-profesionalek aldarrikatzen ari dira gerra-bonuen eta zor publikoen interesen esklabutza abolitzea ezinezkoa dela, porrot publikoaren sinonimoa baita.

Barkatuko didazu: zure hitzaldien arabera, publikoki porrot eginda gaude edo hala izan behar dugu. Hala ere, publikoki porrotaren adierazpen agerikoa litzateke egin genezakeen ergelkeria handiena: egungo boteredunen benetako ezgaitasunari ezgaitasun horren berrespen historikoa gehituko lioke goizegi.

Zergatik deklaratu porrot? Eskuineko galtzaren poltsikotik ezkerrekora 3 marko sartu baditut,
Ezin dut horregatik eskuineko prakaren poltsikoaren porrot deklaratu!

Machine Translated by Google

Ez zen desberdina izan gerra-maileguarekin! Reich-ek herriaren poltsikoetatik atera zituen lehenengo mila milioiak, gero dirua berriro itzuli zen; gero mailegu berria etorri zen eta berriro dirua itzuli zen; berriro etorri zen ponpa eta mila milioiak xurgatu zituen eta berriro jaitsi ziren, harik eta, jokoa bederatzi aldiz errepikatu ondoren, estatuak pozik 100.000 milioi zor sortu zituen arte. Horregatik, herriak 100.000 milioi paper findu zituen eskuetan. Hasieran, jendeak askoz aberatsago bihurtu zela imajinatu zuen; gero estatua etorri zen eta esan zuen: "Izugarria da; 100.000 milioi zor ditut eta porrotaren aurrean nago". - Bai, baina zergatik? Nolanahi ere, auto-engainu bat besterik ez da hori! Nik neuk ezin dut inoiz porrot egin noizean behin nire dirua poltsiko batetik atera eta bestean sartzen badut. Beraz, lasai egon gaitezke estatuaren porrotarekin gure barne gerra-bonuen zorrei dagokienez. Beraz, ez dugu benetan porrot publikoa deklaratu beharrik, eta aurreztu dezakegu interes-ordainketa ergela horien eta zerga handien, baina are ergelagoen, lan erraldoia.

Askatu gaitezen azkenean mailegu-kapital handiaren aginduetatik! Mailegu-kapital handiak bakarrik ateratzen du etekina mailegu-interesen gaineko zerga-iruzur honetatik, urre-puska ederragoa geratzen baitzaio eta langileek soberakin hori zeharkako zerga moduan ordaintzen baitute; bitartean, ordea, kapitalista txiki eta ertainak bere isatsaren atzetik dabil, besterik gabe.

Mundu mailako ekonomia-arduradunak dio: Interes-esklabutzaren abolizioa ezinezkoa da Alemanian bakarrik lortzea; nazioartean egin behar da; bestela, kreditu guztia galduko dugu, kapitala alde egingo du, eta munduko gainerakoekiko ditugun interes-betebeharrak bete beharko ditugu oraindik.

Aitortzen dut neuk ere denbora luzez galduta egon nintzela galdera honi buruz. Galderarik zailena da, munduko gainerakoarekin dugun harremana inplikatzen duelako; bitartean, gaiak bi alde ditu. Alde batetik, interes-esklabutza abolitzearen ideia herri produktibo guztien oihu nagusia da, diruaren interesarekiko nazioarteko esklabutzaren aurka; bestetik, gure barne finantza-arazoen sendabide erradikala da. Baina ez da benetan arrazoirik sendabide bat erabiltzeari uko egiteko, gaixo dagoen bizilagunak aldi berean erabiltzen ez duelako. Hala ere, ergelkeria gehigarria litzateke Alemanian zirkulu ero batean ibiltzen jarraitzea eta zergak eta interesak ordaintzea, jarduera barregarri honek kapitalista handiei bakarrik mesede egiten diela argi aitortu dugunean eta inori ez. Beraz, erakutsi dezagun gure askatzaile adibidea; askatu gaitezen diruaren interesarekiko esklabutzatik, eta laster ikusiko dugu askatzaile garaile honen indarrak munduko herriak gurekin jarraitzera bultzatuko dituela.

Egia esan, konbentzituta nago gure ekimena – ekimen hau ez badu zapaltzen – Alemaniar Mammonistak – beste herriak behar eutsiezin batekin batera eramango dituzte.

Espartakistak dio: ideia osoa kapitalaren babesa baino ez da; hala ere orduan lehen bezala geratzen da: pobreak ez du ezer eta aberatsak geratzen dira.

Bai, lagun maitea; oro har, oso zaila da zurekin eztabaidatzea — zure arimaren sakonean benetan komunista bazara, eta, beraz, benetan baieztatzen baduzu "gauza guztiak gizaki guztienak dira"10 , eta horrekin batera, Errusiako buruzagi boltxebike handien, batez ere Leninen, ideia errealak ezagutzen badituzu eta zuzentzat jotzen badituzu, eta, horren arabera, Leninek izendatutako Sobietar Errepublikaren hurrengo zereginak, "kontuen eskaintza unibertsala eta ekoizpen eta banaketa guztiaren kontrola", gizatiarki posibletzat jotzen badituzu.

10Peter Kropotkin, Ogiaren konkista

Machine Translated by Google

Hala ere, argi baduzu zeregin hau benetan tirania ikaragarri baten pean bakarrik dela bideragarria, baldin bada, eta bihotz-bihotzez komunista edo espartakista konbentzitu bat bazara oraindik, orduan ez dezagun elkarren artean gehiago eztabaidatu; ez dugu elkar ulertzen eta hizkuntza desberdinak hitz egiten ditugu, eta etorkizunak erabakiko du, boltxebismoaren kaosetik azkenean sor daitekeen estatu estua edo espero dudan estatu berria, interes-esklabutzatik askatutako ekonomia nazionala duena.

Baina zure bihotz komunistaren sakonean —zintzoa bazara— oraindik ere emaztea eta seme-alaba nahi dituzula ohartzen bazara, eskimal edo zulu kafre bat baino hurbilago dagoen giza arima bat nahi duzula, sobietar zuzendariak agindutako fabrika-lanetan oraindik ere polita izango litzatekeela zure etxola txikia, baratze-lursail txiki bat edukitzea pentsatzen baduzu, zure arimaren sakonean ez baduzu benetako asebetetzerik emango kaleko txakur bat bezala zure bidean gurutzatzen den emame oro erabiltzeko eskubidea izateak, norbaiti zure emaztea deitu nahi badiozu, zure soldatatik zerbait aurreztea pentsatzen baduzu, eta hori zurea bakarrik izan beharko litzateke, orduan jada ez zara komunista; orduan bihotzean hautsi duzu jada hain ozen aldarrikatutako zure "Gauza guztiak gizaki guztienak dira" esalditik; orduan, hain zuzen ere, ez duzu nahi gauza guztiak gizaki guztienak izatea; zeuretzat nahi duzun hori nahi duzu —emaztea, seme-alaba, etxea, baserria, aurrezkiak— dagoeneko baduzu edo lortzea espero baduzu ere, orduan ere zurea bakarrik izan beharko litzateke.

Eta ikusten duzu, lagun maitea, zure bihotzean susmatzen baduzu aldea eragin diezazukeela, ausazko norbait etorri eta zure aurrezkiak "guztien" izenean kenduko balitu, eta beste haur bat ekarriko balizu zuretzat eta zureak eramango balitu berarekin, haur guztiak "guztien" zirelako, orduan, lagun maitea, ez dezagun jarraitu elkarri erabat ahaztuta hitz egiten.

Agian eska diezazuket hausnartzeko ea, hain zuzen ere, gauza guztiak gizaki guztienak izan behar direla dioen mezu komunistak ez ote lukeen nahitaez *kultura ororen amaiera esan nahi,* jabetzaren kontzepturik ezak, logika sinesgarriz, gizakia piztiaren mailara jaisten behar baitu.

Gauza guztiak gizaki guztienak balira, kontuak esleitzea eta lur gaineko ekoizpen eta banaketa guztiaren kontrola Leninen zentzuan behartu ahal izango balitz, orduan, kasurik onenean, inurri-kolonia bat sortuko litzateke. Baina kasu horretan, hizkuntzarik, arimarik eta pentsamendurik gabe ere molda gaitezke; isil-isilik eta instintuz egin dezakegu gure lan behartua. *Gizakiaren amaiera hor dago.11*

Baina nahikoa orain, Espartako laguna. Utzi oinarrizko gogoeta hau zure buruan eta bihotzean sakonki sartzen. Zure galderari erantzun zehatzagoa emango diozu beste aldeekin izandako elkarrizketan.

Eta orain, bi orientazio sozialistetako kideok, moderatu eta independente!12

Ezin dut imajinatu zure aldetik interes-esklabutzaren abolizioaren aurkako kontraesan edo eragozpen larririk etorriko denik, eta hala ere, kategorikoki jokatu behar dut zurekin, ideien mundu sozialista osoarekin batera, Marxetik hasi eta egungo buruzagienganaino, Ebert, Scheidemann, Kautsky eta abar.

1. Sozialistaren nahia: *langile klasearen gorakada* baldintzarik gabe nagusituko den ideia da; *orain arte, ados gaude.*

---

11 “Gizakiaren Amaiera” Ezekiel liburukoa da. Bertan gizakiaren helburua esan nahi du, baina hemen esanahi bikoitza izan dezake. Komunismoaren pean gizakiaren helburua esklabutza adimengabea bihurtzen da, hau da, gizakiaren suntsipena.

12 Federek hemen Alderdi Sozialdemokrata eta bere adar bakezalea den Alderdi Sozialdemokrata Independentea aipatzen ditu.

Machine Translated by Google

2. Helburu handi hau lortzeko urratutako bideak ia erabat okerrak dira, zeren eta

3. uste faltsuetan oinarritzen dira.

4. Estatuaren ideia sozialista [marxistak] nahitaez komunismora eramaten du, beraz, gainbehera.

5. Hala ere, sozialdemokraziak helburu desberdina duelako, langile klasearen gorakada, langile guztiena oro har, barne gatazka izugarri bati aurre egin behar dio, marxismoaren ondorio logikoek langile mugimenduaren helburu praktikoaren guztiz kontrako aldera eramaten baitute.

6. Barne-zatiketa honetatik sortzen da norabidean dagoen ziurgabetasun agerikoa gobernua.

7. Helburu praktiko handiaren mesedetan (langile klasearen igoera), lerro zorrotzagoa jarri behar da Espartakoren eta komunismo boltxebistaren aurka, eta haien metodoei gure indar guztiarekin aurre egin behar zaie. Baina sindikatuen bidez antolatutako sozialdemokraziak ahul sentitzen da gaur egun talde erradikal hauen aurrean, pentsamendu marxista hezkuntzaren oinarrizko printzipio gisa hartu duelako, eta pentsatzeko modu marxista guztiek logikoki komunismora eramaten dutelako.

Orain froga: 2. puntuak dio Sozialdemokraziak urratutako bideak ia erabat okerrak direla.

Herrialde osoan zehar burutu den agitazio osoak gure nazioaren biztanleriaren baitan zatiketa sakona ekarri du. Enpresaburu mota guztietakoen, edozein burgesia-deialditakoen, itxuraz laguntzarik gabe lan egiten duten eskuzko langileen esplotatzaile eta odol-zurrupatzaile gisa etengabe errepikatzen diren kalumniek, bidegabeko mingotstasunera eta lanaren harrokeriara eraman dute, eta gaur egun, nahitaez, "proletarioen diktadura" eskatzean adierazten da (Manifestu Komunista). Erfurt Programaren funtsezko eskaera - ekoizpen-bideak jabetza pribatutik komunitatearen jabetzara eta funtzionamendura transferitzea - gaur egun "sozializazioaren" oihuan bildu da.

Politikari serio ororentzat guztiz argi dago gure hondamendi ekonomikoaren sozializazio osoak estatuaren porrot osoa ekarriko lukeela. Baina ezin da ausartu hori herriari ireki eta libreki aitortzera.

Ez sozializazioa, baizik eta dessozializazioa izan beharko litzateke leloa orain. Horrela, sozializazio ororen porrot nabarmena konpentsatzen saiatzen da zerga-proiektu engainagarrien bidez, eta bide horretatik "desjabetzaileak desjabetzea" bigarren aldiz. Horrek guztiak ez du esan nahi ekonomia nazional osoa hondamendira uztea baino. Hazkundearen ordez (ekoizpena bikoiztea, iraultzaren ondorengo aldiko literatura sozialista osoak agindu zuen bezala, ezinezkoa da), guztiz kontrakoa gertatu da.

Hala ere, gauzarik txarrena egungo gobernu sozialistak atzerriko mailegu handiak onartzea pentsatuko balu litzateke. Horrekin ez litzateke gure gainbehera ekonomikoa zigilatuko bakarrik, baizik eta, gainera, Ententearen interes-esklabutzara erabat amore emango genuke, eta hortik ez litzateke itzulerarik izango.

Oinarrizko porrota, oinarrizko akatsa, herriari egindako itun, eskaera eta promesen kate oker hau eraiki dena, kapital industrialarekiko eta mailegu-kapitalarekiko jarrera guztiz okerra da. Alderdi Komunistaren Manifestua, Erfurt Programa, Marx,

Machine Translated by Google

Engelsek, Lasallek eta Kautskyk ez dute kapital industrialaren eta mailegu-kapitalaren arteko alde erradikala aitortu.

Puntu honetan Sozialdemokrazia osoak berriro ikasi behar du; oinarrizko akats hau argi eta garbi aitortu eta erreserbarik gabe onartu behar da. Gero, ordea, ondorio posible bakarrak ere atera behar dira etengabe. Hala ere, hauek industriaren, enpresaburuaren aurkako amorru hutsala, guztiz okerra delako, erabat uko egitea esan nahi dute. *Langilea eta lan-emailea elkarrekin daude;* helburu bera dute: lana, ekoizpena; izan ere, ekoizpenik gabe, lanik gabe, ezin da bizitzarik, kulturarik, aurrerarik eta gorarik egon. Gizakien artean dauden oposizio ageriko eta saihestezinak, gizakiak direlako, enpresaburuaren eta langilearen interes partekatu handia baino askoz ere garrantzi gutxiago dute. Oposizio hauek soldata-kontratuen eta merkataritza-erakundeen bidez konpondu daitezke eta konpondu izan dira, bi aldeen elkarren gogobetetzerako.

Baina ez dezagun gehiago sakondu indar-lerro politiko handienei buruzko gure tratatuaren esparruan hutsalak diren galdera hauetan, eta azpimarratu dezagun soilik lanaren interes kolektiboa gure industria nazionalarekin, gure herriaren ekonomia nazionalarekin bat datorrela.

Bestela irakasten duenak eta enpresaburuaren eta langileen arteko oposizioak garrantzitsuagoak direla aurkezten duenak, langileekiko arduragabea dela erakusten du; horrela, langilea elikatzen eta eusten duen zuhaitzaren sustraiak aizkora jartzen baititu.

Sozialdemokraziak, ordea, hori egin du, eta horrekin batera erruduntasun betierekoa ekarri du Alemaniako langileen aurrean; horrekin batera, miseria esanezin bat ekarri dio gure herriari, bere promesa guztiak ezin dituelako bete, *elkar ulertzearen bakea ezin digulako ekarri, guretzat lana sortu ezin duelako, gure aurka indar armatua ere sortu behar duelako, funtzio publikorik gabe ezin duelako moldatu, lan egiteko betebeharra eskatu behar duelako, 20 urtetik gorako gizon-emakumeentzako sufragio unibertsal, berdin eta zuzenak ez duelako inori laguntzen bizibidea irabazten, estatuak pertsonen eta ondasunen segurtasuna bermatzen ez badu, egoera kaotikoak gertatu behar direlako, gizabanakoa gizartean integratu eta menpekotu gabe ez dagoelako estatuaren bizitasunik posible.*

Horrela, etsipen sakon eta etsigarri batek zeharkatzen du herri osoa. Banakoek oraindik ulertzen ez badute ere, ministroek, parlamentuko kideek eta herriaren ordezkariek pozik gezurra esaten jarraitzen diote elkarri, "iraultzaren lorpenak" "erreakzioaren" aurka defendatu behar direla esanez: bi termino hauek zer esan nahi duten, ezer esan nahi badute, ez litzaioke inongo estadista zintzok herriari argi eta garbi esango.

Iraultzaren ekintza negatiboak, *dinastia zaharkituen serie baten kargutik kentzea, ofizialen kargutik kentzea, nobleziaren abolizioa, armadaren desegitea,* laburbilduz, "Suntsipen Handia", ez dira benetan "irabazi" bat.

Eta erreakzioa?! Jainkozko zuzenbidearen doktrina ustel eta hondatuak ez du inondik inora herri osoan behar besteko babes moralik ekintza bortitz bat eragiteko; burgesia, benetako burgesiari dagokionez, koldarregia da, moralki ustelegia, klase-kontzientzia duen lanaren aurka biltzeko: beraz, ez da beharrezkoa langileen klase agintariak erreakzio dinastiko edo burges batez kezkatzea.

Baina herriaren ustezko iraultzaren lorpenekiko etsipen sakona, beste era batera esanda, herriaren egoeraren benetako hobekuntzarik ez izateagatik, horixe da arrisku handiena. Etsipen honek masa handiak gero eta ezkerrerago urruntzea dakar, non dagoeneko egindako promesak askoz ere gehiago gainditzen diren.

Machine Translated by Google

Azken finean, ezin da gehiago "gauza guztiak gizaki guztientzat" bezalako promesak egin. Eromena hutsa da hori, baina ideia, fenomeno, jarduera oro luzatu eta muturreraino puztutako oro eromena bihurtzen da azkenean, eta gero bere aurkako bihurtzen da. Gauza bera gertatzen da dena guztiena izan behar dela dioen ideia komunistarekin, azken finean hau amaitzen baita eta denek... ezer ez izatean konpontzen baita. Gosea, etsipena, miseria, gaixotasuna eta beharra Errusiara iritsi dira; jendeak ausardia eta bizitzeko poza galdu ditu azkenak.

Errepikatzen dut: ideia sozialisten munduan dagoen oinarrizko akats izugarria, azken finean, kapital industrialaren eta mailegu-kapitalaren arteko funtsezko desberdintasun sakona ez aitortzean datza. *Interesak irensten dituen mailegu-kapitala da gizateriaren izurritea.* Mailegu-kapital handiaren etengabeko hazkunde ahalegingabea eta amaigabea da, ez lan-kapital produktiboa, ondasunak ekoiztekoa, industriala, herrien esplotaziora eramaten duena.

Ezin dut hemen alde batera utzi funtsezko desberdintasun hau zergatik ez den aitortu aztertzea; ea benetan ez den aitortu, edo agian mailegu-kapital handiaren mesedetan ilundu den; ea kapitalismoaren aurkako borrokan buruzagi eta buruzagiek, ea Manifestu Komunistaren, Erfurt Programaren egileek eta egungo buruzagiek beti beharrezko kontzientziaz jokatu duten.

Gauzarik larriena eta ikaragarriena da beste baten erabateko seriotasuna eta uste sendoa zalantzan jartzea; are larriagoa dirudi bizitzako gertaeren kausak eta harremanak arretaz bilatzen diren heinean. Beraz, ez diot galdera honi berari erantzunik eman nahi, baizik eta lotura handi eta ilunei erreferentzia egin nahi diet Disraeliren, Ingalaterrako lehen ministro handienaren, Lord Beaconsfielden, adierazpen bat aipatuz. Hau idazten du bere Endymion eleberrian:

"Inork ez du axolagabekeriaz tratatuko arraza-printzipioa. Historiaren gakoa da, eta historia hain nahasia izatearen arrazoia da printzipio honen eta dakarren ezagutza guztiaren ezjakinak ziren gizonek idatzi dutela." [Sergius baroia Endymioni]

Burgesa.

Burgesa, zeinarentzat atsedena bere betebehar burgesa dela dirudien, zalantzarik gabe, iraultza-eskaera berri guztiek asaldatzen dute, beti ideia berri guztiekin gertatzen den bezala. Berarentzat ezinegona esan nahi du; agian zerbait pentsatu beharko lukeelako horri buruz. Aldaketa oro gorrotagarria da berarentzat; atsedena nahi du, eta zoritxarrekoa bere diru-zorroa irrikatzen duenarentzat. Orain, hain zuzen ere, interesak, etxebizitzen alokairutik lortutako diru-sarrerak, bonu babestuen interesak, hipoteken bidez kobratzen dituen interesak nahi zaizkio; laburbilduz, zer den bere atsedena, bere poza eta bere zorte ona.

Hala ere, galdetu behar dugu zer esango duten mailegu-kapitala duten klaseetako kideek. Benetako burgesaz gain, hauek osatzen dute... Burgesa giza mota bat da, eta ez da ezer gehiago hasi behar; burgesa gizateriaren zuhaitzaren adar bat da, zenbat eta lehenago moztu behar dena, orduan eta hobeto. Hauek dira harroputz eta bere buruarekin asebeteta dauden Babbittak, beren horizonte tamalgarriki estuekin, inolako entusiasmorik gabe. Egunak betiko monotonia batean igarotzen dituzte kafearekin, goizeko egunkariarekin, goizeko edariarekin, eguerdiko egunkariarekin, bazkariarekin, arratsaldeko siestarekin, kupoiak mozten, arratsaldeko edariarekin, tabernako lagunekin eta noizean behin zinemarekin. Mundua mugitzen duen guztiaren ulermenik gabe, gazteriak irrikatzen duen guztiaren, herria, estatua eta gizartea atsekabetzen dituen guztiaren, gerra eta garaipenaren inguruan kezkatu gabe, landaretzan eta gainbeheran dabiltza, aldi berean harroputz eta menpeko - baina burgesia hain klase zabala da, ezin da alde batera utzi.

Machine Translated by Google

Horrela, interes-esklabutza abolituz, aurrezkia suntsitzen da; jendea pobreziaren etxera iristen da.

Interes-esklabutzaren abolizioak, oro har, aurrezkian eragina izan dezakeela erabakitasunez ukatu behar da. Aurrezpenak ez du zerikusi handirik nagusi diren ikuspegi ekonomikoekin, xahuketa bezainbeste. Aurrezpena eta xahuketa giza ezaugarriak dira, daudenak edo ez daudenak, garai batek interesaren ideia onartzen edo gaitzesten duen axolagabe.

Trantsizio garaietan, agian, aurrezkiaren gehikuntza edo gutxitzea sustatu daiteke. Kasu honetan, ordea, askoz gehiago uste dut pertsona arrazional eta ekonomikoki pentsakor batek bere buruari honako hau esango diola: "Etorkizunean ezin dut nire interesekin bakarrik bizitzea espero. Hala ere, urte gehiago bizi nahi ditut eta nire seme-alabei zerbait utzi; beraz, orain gehiago aurreztu behar dut". Interesen esklabutzaren abolizioak, nire ustez, eragin hori jende gehienarengan izan behar du. Adinekoei dagokienez, noski, laguntza publikora bideratuko dira.

Hemen ere berriro azpimarratu behar dut, jabetzaren gaineko zuzeneko zergak eta bizimodu guztien gaineko zeharkako zergak kontuan hartuta, interes-ordainketa eder horietatik ezer ez dela geratzen, salbu eta – eta benetan bidegabea den zerbait da eta borrokatu beharrekoa– diru-sarrera guztiak betiko interes-ordainketetatik soilik datozen pertsona horren kasuan. Beraz, aurrezkiaren beherakada ez da beldurtzekoa izango, seguruenik.

Kapital handia (nazkagarria) benetan hain emankor ez dena al da? Ez al ditu sortu aurrerapen handirako bitartekoak ere, eta horrek gizateriarentzat mailegu-kapitalaren interesak suntsitzen dituenak baino fruitu handiagoak ematen ditu?

Ez! Galdera planteatzeak frogatzen du mammonismoaren fraseologiak gure ikuspegi argia lainotu duela.

Kapital handiak ez ditu aurrerapen handirako bitartekoak sortu; aitzitik, kapital handia lanetik hazi da! Kapital guztia metatutako lan bat da. Kapital handia berez ez-produktiboa da, diru hutsa berez gauza guztiz emankorgabea baita. Burutik, lanetik eta eskuragarri dauden edo dagoeneko garatutako lehengaietatik edo baliabide mineraletatik, balioak sortzen dira, eta ondasunak fabrikatzen dira – lanaren bidez eta lanaren bidez bakarrik.

Izan ere, hainbeste diru isurtzen bada lur emankorrenean, ikatz-meategi aberatsenean, lurrak ez du horregatik alerik ematen, ezta ikatz-meategiak bere kabuz ikatza botatzen ere! Baiezta dezagun hau behin betiko.

Jendeak dirua asmatu badu, beraz, oso erabilgarria eta arrazoizkoa da; izan ere, edozein kasutan Ekonomia konplexu batean behar da (unibertsalki aitortutako) "lan burutuaren bono" hau. Baina "diru-inperio" hauetan berez betiko handitasunera hazteko potentzial bat egotea –eta diruak hori egiten du, interesa sor badezake–, gure izatearen muina horren aurka matxinatzen da; dirua lurreko beste agerpen guztien gainetik goratzen duena da; dirua idolo bihurtzen duena da. Eta hori guztia gizateriaren auto-engainu erraldoiena besterik ez da!

Ezer ez, ezer ere ez, ezin da dirutik bakarrik etorri. Mahaia, armairua, arropa, etxea, tresna, laburbilduz, inguratzen gaituen guztiak du balioren bat; azkenean, altzari hautsi bat erabil daiteke oraindik berotzeko egur gisa, baina hogei markoko billete batekin ezin da ezer egin;
Ezin dut gazta zati bat ere bildu bertan. Jendeak zentzuz adostu ondoren bakarrik, egindako lanagatik bonoak idazteko kontsumorako ondasunen trukea erraztea, horrekin bakarrik jasotzen du paper zatiak esanahia eta xedea, eta oso arrazoizkoa da nekazariak bere aleagatik ikatz-meategiko enpresarengandik ez ikatza jasotzea, dirua baizik; horrela...

Machine Translated by Google

beste lan batzuengatik egindako bonoa, adibidez, sardexkak, zeramika, goldea eta sega. Baina horrekin diruaren boterea amaitu beharko litzateke.

Horrela, gizateriaren aurrerapen handia ez da diruaren bidez egin, baizik eta gizonek eurek, haien espiritu ausartak, haien ausardia harroak, haien adimen azkarrak, haien eskuen indarrak, haien lan partekatuak, beraz, sozialak eta neketsuak. Hain harro eta hain argi ikusi behar dugu. Gizonak ziren gauza, ez noski gizonek merkataritza sinplifikatzeko asmatu zituzten paper zati tamalgarriak.

Programa gehiago

Interes-esklabutzaren abolizioa ez bada ere estatu-ardura berriaren azken helburua, benetan da ekintzarik zorrotzena, herri guztiak nazioen liga batean batzeko gai den ekintza bakarra, herri guztiak hartzen dituen mammonismoaren tiraniaren aurka. Baina ez da amaiera.
Aitzitik, interes-esklabutzaren abolizioak urrats gehiago ekarri behar ditu, zeren eta, ikusi dugun bezala, gaiztakeria globala errotik harrapatzen baitu, eta, hain zuzen ere, erro nagusitik.

Interes-esklabutza abolitzeko oinarriak ezartzen dituen eskaera betetzen denean bakarrik garbitzen da bidea lehen aldiz gizarte-estatuarentzat. Hori argi eta garbi aitortu behar da, eta botere mamonista guztien gainetik lortu behar da. Sozializazioaren aldeko oihuak [interes-esklabutza irauten duen bitartean] ez dira industria guztien trust bat eratzeko eta konglomeratu erraldoiak nonahi sortzeko saiakera baino, eta horien gainean mailegu-kapital handiak, aberastasun-zerga guztiak gorabehera, etorkizunean ere eragin erabakigarria izango du. Oinarri mamonista batean oinarritutako estatu sozialista absurdoa da eta berez mamonismoz kutsatuta dagoen sozialdemokraziaren eta kapital handiaren arteko konpromiso batera eramaten du.

Guk, aldiz, estatu mamonistaren bazterketa erradikala eta estatuaren berreraikuntza sozialismoaren benetako espirituaren araberakoa eskatzen dugu, non oinarrizko ideia nagusia elikatzeko betebeharra den --non komunismoaren oinarrizko eskaera zahar batek bere asebetetze arrazional eta erabilgarria aurki dezakeen--, herriko kide bakoitzak aberriko lurzoruarekiko duen eskubidea jasoko duen moduan, estatuak elikagai garrantzitsuenak banatuz.

Gainera, estatu berriaren egitura gisa, herriaren ordezkaritza eskatzen dugu Herri Ordezkarien Ganberaren bidez, oinarri zabalenean hautatuko dena, eta horren ondoan Lan Ganbera iraunkor bat, hau da, nazioko langileek ahotsa izango duten kontseilu zentrala, lanbide eta klase ekonomikoaren araberako banaketaren arabera.

Azkenik, estatuaren zuzendariei erantzukizun handiena eskatzen diegu. Estatuaren eraikuntza berri hau oinarri sozialista-aristokratiko batean lan gehigarri batean jorratuko da.
laster argitaletxe beraren eskutik agertuko dena. Hala ere, eraikuntza guzti honen aurrebaldintza interes-esklabutza abolitzea da.

Nire sinesmen sendoak, are gehiago, nire ezagutzak argi eta garbi aitortzen dit interes-esklabutzaren abolizioa ez dela soilik bete beharrekoa, baizik eta nonahi hartu behar dela poz deskribaezin batekin. Izan ere, kontuan izan: gizateriaren hobekuntza helburu duten beste ideia, mugimendu eta ahalegin guztiekin alderatuta, asmo onekoenak izan arren, nire proposamenak ez du giza izaera hobetu nahi; aitzitik, substantzia toxiko baten aurka jotzen du, trebeki –ez, deabruz– asmatutako fenomeno baten aurka, gizakiaren sentimendu sakonenaren guztiz aurka, gizateria gaixotzeko, gizateria materialismoan harrapatzeko, duen gauzarik onena, arima, lapurtzeko. Eskuz esku, ondoan.

Machine Translated by Google

doa diru-botereen tirania izugarri eta gupidagabea, zeinarentzat jendea interes-esklabo baino ez den, dibidenduaren truke, interesaren truke lan egiteko bakarrik existitzen den.

Sakonki kezkatuta, Bibliako esaera zaharren argitasun eta egia izugarria ezagutzen dugu, zeinen arabera juduen jainko Yahveh-ek bere herri hautatuari agintzen dion: "Munduko altxor guztien jabe izatea eman nahi dizut; zure oinetan Lurreko herri guztiak egongo dira eta zuk haien gainean gobernatu".

Mundu mailako galdera hau guztion aurrean dago orain. Mundu mailako galderak ez dira esku keinu batekin konpontzen, baina ideia argi eta garbi dago. Eta ekintza arduraz zabaldu behar da; argi ulertu behar dugu etsairik beldurgarriena dugula aurrean, mundua hartzen duten diru-potentzia. Beste aldean indar guztia, gure aldean justizia bakarrik, lan produktiboaren betiko justizia.

Luzatu eskuak niregana, herrialde guztietako langileok, batu zaitezte!

Machine Translated by Google

Alemaniako Estatua maila nazionalean

Fundazio Sozialista

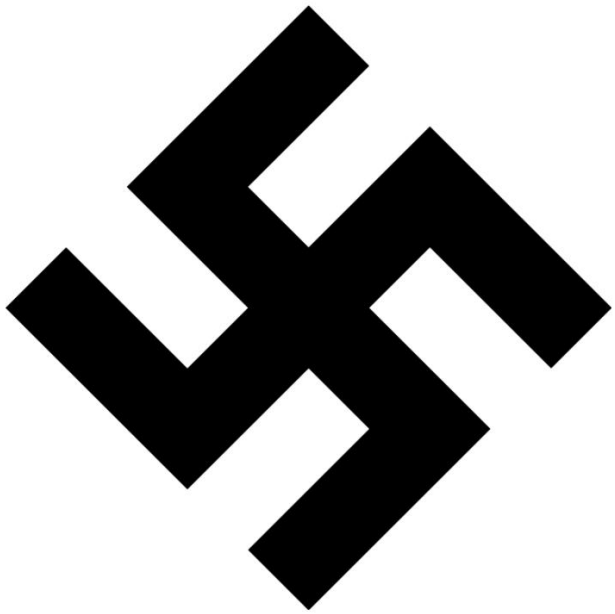

Machine Translated by Google

Hitzaurrea

egilea

Adolf Hitler

Ideia bikain orok bi gauza behar ditu: botere-nahia eta helburu argiak. Botere-nahia, askapen-nahia, gure bihotzetan dago distiratsu eta indartsu. Gottfried Feder-ek bere liburuan, Alemaniako Estatua oinarri nazional eta sozialista batean, gure helburuak argi eta garbi eta modu sinplean aurkeztu zituen, denek ulertzeko moduan. Bertan, milioika pertsonen itxaropenak eta irrikak forma eta adierazpen indartsua aurkitu dute. Gure mugimenduaren literaturak bertan lortu du bere katekismoa.

Munich, 1923ko azaroaren 8a

Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Hitzaurrea
bosgarren ediziora.

Hemen agertzen da nire lana, *Alemaniako Estatua oinarri nazional eta sozialista batean,* "Liburutegi Nazional Sozialista" sailaren barruan. Testua funtsean eta funtsean aldatu gabe mantendu da, baina lan hau agertu zen garaiko (1923) inguruabarrei eta bertatik hartutako adibideak aipatzen zituzten pasarteak ezabatu egin dira eta juduen auziari buruzko azalpenak laburtu egin dira, azken horri lan berezi bat eskainiko baitzaio.

Edizio berriak bereziki frogatu beharko luke oinarrizko programan ezer ere ez dela aldatu.

Murnau, 1931ko urria

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Zorionekoak behar larri bat duten pertsonak

ideia politiko goren bat ezartzen du, eta horrek

bikaina eta sinplea izatea,

garaiko beste edozein ideia bere zerbitzura behartzen du.'

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Sarrera
lehen ediziora.

Etorkizunari begiratzen diogu itxaropen eta irrika sendoz beteta. Alemania biziko da, Alemania ezin da erori. Alemania aro berri baten erditze-min izugarriek astinduta bezala dago. Auto-erruduntasunaren kate ikaragarriak, baita atzerriko torturatzaileak ere, eroriko dira eta sorbalda-altxatze indartsu batekin astinduko dira, eta Alemania nazioen buruan ibiliko da.

Hainbeste sufrimendu eta atsekabe kolapso eta gainbeherarekin lotuta ez balego, zoriontasun sentimendu batekin parte hartu ahal izango genuke aro berri baten sorrera egunetan. Eguneko degradazioei, oraingo nahasmenari begiratzen badiogu, borondate indartsua, lan serioa, intuizio inspiratua ikusten ditugu nonahi. Arima alemaniarrak hegoak mugitzen ditu hegaldi berri eta altu batera.

Gaur egungo zereginak inoiz baino indartsuagoak, handiagoak eta zailagoak dira alemaniarren historia hain mingarrian.

Beraz, zeregin bikoitza konpondu behar da - ez bakarrik estatua eta ekonomia "berreraikitzea" - baina forma berri bat emateko. Eta horrela, forma berri bat gure herriaren bizitza kultural eta intelektualarentzat ere.

Alemania batu baten aldeko alemaniar irrika zaharra errealitate bihurtu behar da azkenean, lege ekonomiko berri bat sortuko da eta interes-kapitalismoaren ekonomia amesgaiztoa ezabatuko du.

Hain zabalak eta gaindiezinak dira zain ditugun zereginak. Larria eta ohartarazlea da iraganaren espiritua atzean; historikoki gertatu denaren aurrean miresmenez beteta, Alemaniako tradizio onenaren oinarri sendoan, lehen ariar jakindurian oinarrituta, herria eta estatua, ekonomia eta kultura berriro sortu behar dira.

Hemen langileek beren erantzukizun izugarriaren kontzientzia izan behar dute, izan ere, nazio osoaren itxaropenak eramaten ditu - askatasunerantz!

Baina ideia nazionalsozialista askoz gehiago da arbasoen ohitura zaharretara itzultzea edo desbideratzea baino, estatu marxistaren eta forma ekonomikoaren kateak hausten ditu, lehenengo eta erabakien ideia gisa, kontzienteki borroka gogorrena egiten du botere mamonistaren aurka, judu guztien inperialismoaren mundua hartzen duen boterearen aurka, harrapari, berekoikeria eta axolagabekeriaren espirituaren aurka.

Alemaniako askatasun mugimendu unibertsal eta handi honek bere kanpaina-egile indartsuena, borondate sendoena eta helburu-kontzienteena aurkitzen du Alemaniako Langileen Alderdi Nazional Sozialistan. Alderdiak bere helburuak programa labur batean azaldu ditu, mugimenduaren oinarrizko eskaerak 25 klausuletan laburbiltzen dituena. Alfred Rosenbergek, Alemania Handiko mugimendu nazionalsozialistaren organo polemikoa den Nationalist Observer13 egunkariko editore nagusiak, eskerrak emateko moduko moduan, programaren puntuak banan-banan azaldu ditu lan labur batean14 .

13Volkischer Beobachter aldizkaria 1920an erosi zuen NSDAPek alderdiaren organo gisa, eta Dietrich Eckartek editatu zuen. 1923an hil zen arte, Alfred Rosenbergek zuzendu zuen arte.

14Rosenbergek lehen aldiz argitaratu zuen bere Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung 1923an.

Machine Translated by Google

Lan honetan oinarrituta, gutxienez, lagunei eta etsaiei esan diezaiekegu zer nahi duen Alemaniako Langileen Alderdi Nazional Sozialistak. Bestalde, Nazional Sozialismoaren literaturan falta da Nazional Sozialismoak abiatzen dituen ideia politiko eta ekonomikoen berri emango lukeen lan oso bat, zein bide urratu nahi dituen politika nazionalari dagokionez bere azken helburura iristeko, hau da, Alemaniako estatu nazional sozialistara, lanaren eta errendimenduaren estatura. Lan honek zeregin hori bete nahi du.

Beraz, Nazionalsozialismoaren abiapuntua, bidea eta helburua argitu beharko ditugu, erakutsiko dugu non bereiziko den funtsean Alemaniako estatu nazionalsozialista egungo estatutik, zein arlo geratuko diren funtsean ukitu gabe, zein arlotan egingo diren erreforma garrantzitsuak eta non hasi beharko diren funtsean bide berriak.

Bizitza publikorako bide berriak bilatu eta agerian utzi beharko ditugu, batez ere finantza politika nazionalarentzat, arraza-auziaren eta harekin lotutako auziei aurre egiteko. Gainera, funtsean, dagoeneko ozenki zabaldu diren etsaitasun-eragozpenei, distortsioei eta gezurrei aurre egin beharko diegu.

Geure buruari ezarri diogun zeregina oso handia da, eta hala ere, Alemaniaren berritze osoaren zati txiki bat besterik ez da.

Ahalegin guztiak alferrikakoak lirateke heriotzarainoko erabakitasuna eta borondate mugagabea baldin badaude... Liderrak ez zuen ideien eraginkortasunaren alde lan egin.

Borondate sendoena ere alferrik galduko litzateke bihotzean ez bagenu irudi argi eta garbi bat eramaten Alemaniako estatu honek - Alemania, gure aiten eta seme-alaben lurraldea - *gure borondatearen arabera - gure garaipenaren ondoren!*

Machine Translated by Google

1. Oinarriak

Oinarri Moralak.

Sozialista Nazionalaren estatu-arduraren oinarria herriarekiko eta norberarekiko erantzukizun osoa da.

"Interes publikoa norberaren interesaren aurretik" da Nazionalsozialismoaren lehen legea.

Arraroa dirudi printzipio hori estatu baterako orokorrean ezarri behar izatea, historiatik ezagutzen baititugu agintarien gogoan ongizate orokorra beren estatu-lidergoaren oinarri gisa zegoen garaiak. Gaur egun printzipio hau beste edozein kontsiderazioren aurretik jartzea beharrezkoa bada, hori egungo egoera publikoak sentimendu politiko zuzen honen adierazpen bakarra baino ez direla adierazten duen egitate bat besterik ez da. Lehenengo printzipio honetan ikusten dugu, era berean, zein estu lotuta dauden moralitatea eta ekonomia elkarren artean.

Interes publikoa norberaren interesaren aurretik, lehenik eta behin eskakizun morala da. Baina, aldi berean, hizkuntza-argitasun bikainarekin adierazten du osotasunaren ongizatearen eta norbanakoak norberaren eskurapen eta jabetza pertsonalerako duen ahalegin justifikatuaren arteko ordena hierarkikoa. Beraz, Nazional Sozialismoaren printzipio honek ez du inola ere baztertzen jabetza pribatua. Aitzitik: Nazional Sozialismoak guztiz eta erabat onartzen du jabetzaren garrantzia. Badaki jabetza pertsonala eta eskurapena libreki xedatzeko eskubidea ekonomia ororen oinarria dela eta, hortik haratago, goi-mailako kultura ororena; baina Nazional Sozialismoak ere onartu du jabetza pribatua aitortzeko muga zehatzak jarri behar direla, hau da, non jabetza botere-tresna huts bihurtzen den eta modu esplotatzailean erabiltzen den osotasunaren ongizatearen aurka.

Agian ia ez dago lehenengo printzipio hau modu orokor honetan kontraesanean jarri nahi duen pertsona seriorik. Zailtasuna interes publikoen eta pertsona pribatu indibidualen arteko ebaluazio zuzenean egongo da. Zalantzarik gabe existitzen diren arren...
interes publikoaren gogoetak interes pribatuen aurretik joan behar direla dioen adostasunari dagokionez, harrigarria da gure artean balio duten ideia juridikoen arabera, hain zuzen ere jabetzaren erabilerari dagokionez, delituzkoaren gainetik zehaztutako mugarik ez dagoela. Jakina, debekatuta dago norberaren aurkoaren aurka indarkeriaz jokatzea (estortsioa - hilketa -
hilketa - traizioa eta aberaste ez-legitimoa, etab.), baina ez da inoiz eta inon debekatuta egon neurrigabeko aberastasuna pilatzea eta askotan zalantzazkoak diren banku- eta burtsa-baliabide teknikoak erabiltzea. Gainera, legeak hartzekodun orori zor duen zordun bati bere etxea eta ondasunak modu errukigabean kentzeko eskubidea ematen dio baldintza kaltegarriak daudenean -
gaixotasunak, heriotzak, malformazioak, uzta txarrak eta goseteak - sortutako betebeharrak betetzea ezinezko egiten dute. Epaile esperientziadun orok kasu ugari konta ditzake, non gure lege zurrunak existentzia ekonomikoak suntsitu dituen, justizia zentzumen osasuntsu orok, ordea, zorte txarrak jazarritako gizon langile eta arduratsu bat hartzekodunaren presio eta atzapar basatiaren menpe aldi baterako uztearen aurka matxinatu den kasuetan.

Norberaren eskubide mugagabea eta, oro har, legezko erreklamazioak onartzeak, logikoki, interes publikoa kaltetzera eraman behar du, gure estatu-printzipioaren "interes publikoa norberaren interesaren aurretik" aurkako ideia juridiko antisozial honen ustiapen berekoiaren bidez.

Machine Translated by Google

Gure artean nagusi den oinarrizko formulazio faltsuaren aldean, kapitalista beste muturra dago, estatuaren eta ekonomiaren ideia marxista. Forma ekonomiko honen oinarrizko ideia jabetza pribatuaren ukazioa da. Doktrina marxistak jabetza zuzenean "lapurreta" gisa azaltzen du (Proudhon)15. Aldatzen du , batez ere proletario alemaniarrek hain argi ez duten atzerriko hizkeran, "desjabetzaileen desjabetzea"16 - beste era batera esanda, jabetzaren desjabetzea! Estatua, herria, kultura eta ekonomia suntsitzen duen doktrina honek bere muturreko baina logikoa den gauzatzea aurkitu du Errusiako boltxebismoan. Bere alderdi ekonomikoan, mutur hau esaldi honetan laburbil daiteke:

"Dena guztion esku dago".

Jabetzaren despertsonalizazio batekin dugu zerikusia hemen, jabetza guztia osotasunaren jabetza anonimora transferitzearekin.

Gure artean oraindik nagusi den jabetza-eskubide mugagabearen muturrekoak, berriz, Mammon jainkoaren tenpluaren aurreko azken urratsera eraman gaitu jada, zeinaren atean urrezko letrekin idatzita dagoen: "Dena Batari dagokio". Forma ekonomiko beldurgarri honek ere jabetzaren despertsonalizaziora eraman behar du -beste modu batean bakarrik-, azkenean, gizateria langile osoa hemen finantza-botere anonimo baten zor-esklabutza izugarri batean sartzen baita.

Sozialismo marxistaren eta mendebaldeko demokraten mammonismo kapitalista altuaren muturreko ekonomikoen aldean, Nazionalsozialismoaren ideal ekonomikoak "Bakoitzak berea" printzipioa gauzatzea eskatzen du.

Printzipio honetan daude, hain zuzen ere, morala eta ekonomia berriro ere estu-estu lotuta. Printzipio moralak merkataritza-bizitzatik kentzea hain da ezaugarria gaur egungo ekonomiarentzat, non jabetza handiagoaren botere handiagoak, maltzurkeria handiagoak, estatuaren agintea saihesteko arteak ere, tratu arriskutsuenetan ere, oreka aldatzen duen. Hiri handi guztietan beren gaiztakeriak egiten dituzten milaka existentzia ilunei begirada bat emateak, kopuru fantastikoak erabiltzen dituztenei, parte-hartzaileen erresistentzia guztia gorabehera epaiketara iristen diren hainbat auziri begirada bat emateak erakusten digu zein izugarri hondatuta dagoen gaur egungo merkataritza-moralitatea. Kontuan har dezagun, horren aldean, klase ertaineko eta ezkondutako langileen zirkuluetan dagoen miseria izugarria, ezin baitute jada ordaindu haurtxo eta hazten ari diren seme-alaben esnea eta ogia, argi izan dezagun, oro har, kasu askotan, lan ohoragarriarekin, bizitzarako oinarrizko beharrak nekez lor daitezkeela, batez ere...

Zaindu eta hazi beharreko haurrak daudenean. Lanbide intelektual eta libreen larritasunak neurri guztiak gainditzen ditu; lehen mailako artistak, batez ere gaur egun nagusi den gustu juduaren orientazioarekin bat ez datorrenean, gosez hiltzen dira; benetako alemaniar poemak ezin dute jendaurreko emanaldirik lortu. Baina guztiz deskribaezina da estatuaren finantza-politikaren kudeaketa txarraren ondorioz aurrezkiak lapurtu dizkietenen larritasuna, kapital txikiko pentsiodun eta erretiratuenak, gerrako elbarrituak, ongintzako laguntzara behartuta daudenak, baita bonu publikoen ziurtasunean, gure moneta nazionalaren egonkortasunean eta markoaren urre-estalduran fidatu diren guztiena ere. Egoera hori ekonomiaren deskonposizioa da - anarkia. Lan-indarra ordainsari eskasarekin ordaintzen da, nagitasuna saritzen da, merkataritza ohoretsua larritasunarekin jasaten da, merkataritza osasungaitza, bitartekari-merkataritza, irabazi-asmoa da onena. Zenbat eta ekoizpen bat alderdi kulturaletan hobea izan, orduan eta okerragoa da lor daitekeen ordainsaria. Konfiantza ordaintzen da...

---

15 Pierre Joseph Proudhonek (1809-1865) 1840ko Qu 'est-ce que la proriete? hori "la propriete c'est le bolumena".

16 Esaldi hau, frantsesezko 'Texpropriation des expropriates' hitzetik hartuta, Marxek erabili zuen Das Kapital liburuan, I, 24. kapituluan: "Jabetza pribatuaren azken ordua jotzen du, desjabetzaileak desjabetzen dituzte".

Machine Translated by Google

traizioa, eta hain zuzen ere estatuarena, legearen eta justiziaren babesle, moralitate publikoaren abokatu izan beharko lukeena.

Ez dugu batere behar bizitza publikoko ustelkeria, prentsaren judaizazioa eta pobretzea eta gure kanpo-politikaren lidergo tamalgarri eta ezindua aipatu gure bizitza publikoaren eta gure moralitate ekonomikoaren gainbehera handia adierazteko.

Bizitza publikoaren pobretze eta kutsadura materialista honen aurka, estatuaren ideia nazionalsozialistak estatuaren eta ekonomiaren printzipio frogatua ezartzen du: *"Bakoitzak berea* ", baina batez ere *"Interes publikoa norberaren interesaren aurretik".* Printzipio hau estatu nazionalsozialistaren printzipio gidari izatera igotzean, nazionalsozialismoak Alemaniako historiako garairik onenekin eta loriatsuenekin lotzen du bere burua.

"Suum cuique"17 jadanik Alemaniako Erdi Aro osasuntsuaren printzipio ekonomikoa zen, baina batez ere denbora luzez gremioen ordenazioaren bidez ziurtatu zen bakoitzari berea esleitzen zitzaiola. Maisuaren eta ikaslearen arteko lan komunak, gutxienez zentimo erdi edo heren baten truke, langileari bere diru-sarrerak ziurtatzen zizkion, lan eta errendimendu hobeak aitortza eta saria aurkitzen zituen eta, errendimendu bikainaren kasuetan, ospea eta irabazi aberatsak.

"Suum cuique" hitzak Prusiako ordena gorena ere apaintzen du, Arrano Beltzaren Ordena, nahiz eta hemen zentzu berezian merezimendu berezi bati zor zaion bere koroa. Hain zuzen ere, interpretazio hau bereziki dagokio Nazionalsozialismoari - ez hainbeste hemen gorteko apaingarrien edo zerbitzu militarraren aldebakarreko ohorearen kontua delako, baizik eta estatuarekiko eta herriarekiko betebeharra betetzearen eduki moral sarituak bertan adierazten duelako, betebeharra betetzea, modu altruistarik gabe eta soldata kobragarrien aurretiko kontuan hartu gabe egiten dena, interes pertsonalak bigarren mailan utziz, estatuarekiko eta herriarekiko barne-erantzukizun sentimendu irmo batetik sortua.

Gu, Sozialista Nazionalok, printzipio hau beste norabide batean ere zabaltzen dugu, Erdi Aro Alemaniarreko "bakoitzari berea" eta Friedrichen estatuko "Bere koroa merezitzeko" ideiari gehitzen diogu, enfasi handiena jarriz: *"Kriminalari bere zigorra!".* Bakoitzari berea, bere koroa merezitzeko, lan ordenatu eta ohoragarri orori bere ordainsari egokia, errendimendu berezi orori bere ordainsari handiagoa, pertsona pobre orori eta errugabetasunez larrialdietan erori den pertsona orori laguntza publiko nahikoa, baina berdin moralitate publikoaren eta errespetagarritasun ekonomikoaren aurka jokatzen duten guztiei - merezitako zigorra.

Hala ere, azpimarratzen dugu ez dagoela inola ere estatu nazionalsozialistaren betebeharren barruan estatuko herritarra banaka gainbegiratzea gai ekonomikoetan, ekonomia ahalik eta ondoen aurrera egitea tutoretza burokratikotik libre. Badakigu, halaber, estatuko herritar bakoitzaren arriskua gutxitzeak estatuaren bidez -Naumannen "arriskurik gabeko gizona" zentzuan, hau da, estatuak oinarrizko existentzia bermatu beharko lukeen gizona- Naumannek espero zuenaren guztiz kontrakoa lortuko lukeela.18 *Estatuaren betebeharra bere burua mantentzen duen ekonomia baten aurrebaldintzak sortzera mugatu behar da.*

---

[17] Bakoitzari berea.

18 Friedrich Naumann (1860-1919) teologo protestante eta politikari liberala izan zen, 1896an sortu zuena eta liberalismo sozial mota bat zabaldu zuena Die Hilfe aldizkariaren bidez. Lehen Mundu Gerraren ondoren, Naumann Deutsche Demokratische Partei-ko (DDP) lehen presidente bihurtu zen.

Machine Translated by Google

ahalik eta libreen egungo interes-kapitalismo estatuan ezagutzen ditugun lukurreria-fenomeno beldurgarrietatik.

Beraz, estatuaren ongizatea berriro ere lege gorena bihurtu behar da, estatuaren eraginkortasunak "Interes publikoa norberaren interesaren aurretik" printzipioa beste edozein kontsiderazioren aurretik jarri behar du.

Printzipio honek, ordea, ezinbesteko egiten du estadista, estatu-funtzionario eta bizitza publikoan kargu garrantzitsuak dituztenen artean, gaur egun gobernutik eta bizitza publikotik ia erabat desagertu den ezaugarri bat: erantzukizuna.

Gure bizitza publiko osoa gaur egun arduragabekeriaren zeinupean dago zuzenean. Ordezkariak ez dira erantzule - batek dio "immuneak" direla - parlamentuan egiten eta hitz egiten dutenagatik.
Termino etsigarria, esamolde hau medikuntzatik hartua dela gogoratzen denean, non gorputza dagoeneko pozoiez hain saturatuta dagoela esaten den, non pozoi berriek gorputzari askoz gutxiago edo batere ez dioten kalterik egiten, gorputz osasuntsu batek, berriz, horiengatik hilko litzatekeen bitartean. Frakzioak ez dira gehiengoaren erabakien erantzule, ministroak ez dira beren kargua betetzearen erantzule, alderdien funtzionarioak baino ez baitira, gobernu baten eraketan parte hartzen dutenak. Zerbait gaizki ateratzen bada, herriak jasaten ditu kalterik handienak, baina ustezko ministro arduraduna alderdiko beste funtzionario arduragabe batek ordezkatzen du. Benetako erantzukizunaz ez da aipatzen.

Erregeen jainkozko eskubidearen garaian, zoritxarrez, Jainko Ahalguztidunari egindako deia askotan agintari jaunen arduragabekeriaren forma berezi bat zen (salbuespen bakanak, zeinentzat jainkoarekiko erantzukizuna herriarekiko erantzukizun sentimenduaren sinonimoa zen espresuki aitortzen dira). Oro har, ordea, jainko maite hau beti izan zen, azken finean, babes-ezkutu eroso bat besterik ez, eta horren atzean ezkutatu zitekeen, bere nagusiaren aurrean bakarrik ardura zuen funtzionarioaren, bere erregearen aurrean bakarrik ardura zuen ministroaren eta bere jainkoaren aurrean bakarrik ardura zuen agintariaren eskailera-mailan, agintari klasearen eta bere ordezkarien arduragabekeria izugarriena herriaren benetako bizi-beharrei dagokienez.

Nazionalsozialismoak estatuak onartutako arduragabekeria hau erabat ezabatu beharko du.

«Erantzukizun gorena» burdinazko letrekin idatziko da estatu nazionalsozialistaren sarrera-atearen gainean. Herri handi baten interesetarako lidergo-kargu batean egoteko ohorea duenari ezin zaio behar bezainbeste gogorarazi bere erantzukizuna. Izan ere, erantzukizun-sentimendu sakonena bere bihotzean duen bakarra izan daiteke liderra. Estatuko langile guztientzat eta bizitza publikoan dihardutenentzat erantzukizun hau bereziki zehaztu eta zorrotz bete behar da. Horrela bakarrik behartu daiteke benetan suspertzea, nolabait esateko.

Horrela bakarrik berpiztu eta hazi daiteke gauzarik preziatuena, buruzagiari eta herriari berriro ere benetako komunitate nazional eta historiko bihurtzeko aukera emango diena: konfiantza. Eta konfiantzatik hazi daiteke berriro fedea, eta horrek, buruzagiaren erantzukizunarekin, Alemaniaren suspertzea eta berritzea ekarriko du, alemaniar arimaren berpizkundea, lan eta errendimendu nazionalistako egoera batean, non bakoitzak berea aurkituko duen.

Machine Translated by Google

Oinarri Ekonomikoak

Gorputz ekonomiko osasuntsu batean, moralitatea eta ekonomia nazionala ezin dira bereizi. Bestela, ekonomiak modu larrienean sufritzen du, batez ere ekonomia ororen zereginik ohoragarrienari dagokionez: *eskaria asetzea.* Merkataritzan federik gabe, ahaleginik gabe, funtzionarioen eta langileen leialtasunik gabe, ezin da lan bat aurrera egin.
Ekonomia oro aurrera ateratzeko ezinbesteko baldintzak dira eraginkortasuna, justizia, ekintzailetza-espiritua, energia eta elkarrekiko konfiantza, zeregin ekonomiko batean parte hartzen duten guztien artean. Gauza horiek guztiak esan behar dira beren aparteko garrantzia aitortzeko bakarrik. Orainaldian eta iragan hurbilean ekonomikoki aktibo egon behar izan duen orok daki zenbateraino falta diren gauza eder hauek gaur egun. Eta nork jasaten ditu azkenean marxismoaren salbazio-doktrinen eta haren eragiketa-metodoen, greben, sabotajeen eta lan arduragabe eta nahasiaren kalteak? – Baina azkenean biztanleria bera da, estatua eta herria desegiten dituzten doktrina horien bidez, komunitate-sentimendu guztia galdu eta klase-borrokan bere lanik garrantzitsuena ikusten duena. Beraz, alderdi honetara ere zuzendu behar dira, batez ere nazionalismo-eremuetatik datozen kexak, jada ez garela herri bat, lehenik eta behin berriro herri bihurtu behar dugula galdutako botere-posizioa eta nazioarteko ospea berreskuratu nahi badugu.

Kexa hauek justifikatuta daude, baina kexekin ez da aurrera egiten. Marxismoak ez zuen zalantzarik izan bere ideal ekonomiko eta politikoa gauzatzeko horretarako ahalmena zuenean, ez zuen kikildu disidenteen aurkako zapalkuntza basatia egiteaz: Errusian etsaiak betiko isilarazi zituen burgesia intelektual osoa hilz, gure artean errepublika babesteko legeen bidez.19 Botere politikoa eskuratzea, jakina, erreforma ekonomiko edo politiko nazional ororen aurrebaldintza da. Hori komunistek eta sozialdemokratek bezain ondo dakigu, baina botere politikoa ez dugu berez nahi, ez lortutako botere-posizioa klase jakin baten aurka ustiatzeko, baizik eta lan-komunitate batean lotutako kide nazionalen arteko bake ekonomikorako aurrebaldintzak sortzeko. *Eskariaren asebetetzea20* da ekonomia nazionalaren zeregina, ez errentagarritasuna, gaur egun ia erabat erabakigarria baita ondasunen ekoizpenean. Nazionalsozialismoaren oinarrizko jarrera honekin, estatu kapitalistaren oinarrizko ideia ekonomikoen aurka sartzen gara. Ez zen beharrezkoa zena ekoitzi lehenik, baizik eta errentagarria zena. Hasieratik ez zen nahikoa interes eta dibidendu emango ez zituen gauzarik onartu. Gaur egungo interes kapitalistaren ekonomia errentagarritasunaren eromenaren adibide bereziki argi gisa balio dezake etxebizitza eraikuntzak, etxebizitza behar izugarria izan arren –beraz, premia larriena izan arren–, ez duelako egiten, errentagarria ez delako! Etxebizitza eraikuntza modu politiko nazionalean, zentzu altuago batean, errentagarria izango litzatekeela kontuan hartuta, ez du azalpen gehiago behar, baina berehala argi dago estatuaren zeregin sozialei dagokienez esandakotik. Gainera, jendea gose eta izoztuta badago, orduan irabazira zuzendutako ekonomia kapitalistak ez du inola ere bere betebeharra ikusten behar hori asetzeko oinetako, arropa eta barruko arropa merkeak eta onak ekoiztuz, etab., biztanleriaren erosketa ahalmena txikiagoa denez, hori ez baita "errentagarria". Bestalde, luxuzko industria arlo guztietan guztiz lanpetuta dago, inoiz ez baitzen ahaleginik egin aberastasuna hain...

---

[19] Gerraosteko Alemaniak antzeko lege bat zuen, Konstituzioa Babesteko Lege Federala (Bundesverfassungsschutzgesetz), 1950ean onartua.

[20] Eskariaren asebetetzeaz ulertu behar da bizi-beharrezkoenak prezio merkeen bidez asetzea. nazio-komunitate batean elkartutako guztien osotasuna.

Machine Translated by Google

gaur egun bezala luxu hutsez inguratzeko irrikaz. Baina errentagarritasunaren ideia kapitalista, egia esan, zentzugabekeria ekonomiko bihurtzen da gaur egun dena gobernatzen duten gure ekonomiaren adarretan, banku eta burtsa sisteman. Bankuen aginte-posizioaren egitateak argi eta garbi frogatzen du ideia kapitalistaren zentzugabekeria ekonomikoa. Bankuen eta burtsen "ekoizpenekin" ez da inoiz haur bat elikatu, ez da inoiz izoztutako pertsona bat jantzi, oro har, ez da inoiz bizitzarako beharrezkoa den behar txikiena ere hornitu. Adierazpen hau ez da inola ere esaldi demagogiko bat, ez du barne hartzen diru-transakzioen erakundeen baztergarritasuna ere, argi erakusten du zein alde handia dagoen eskaeraren asebetetze ekonomiko nazional baten artean, hala nola sozialista nazionalen nahien artean, eta guztiz kapitalismo pribatuan oinarritutako irabazietan oinarritutako ekonomia baten artean.

Estatu Nazionalsozialistak ere bere bankuak eta bestelako finantza-erakundeak izango ditu, baina ez dira gehiago ekonomia nazionalaren agintariak izango, haien zerbitzariak baizik, dirua ez da gehiago estatuaren eta herriaren jauna izango, baizik eta ondasunen trukerako beharrezko laguntza besterik ez.
Badakigu zehazki banku eta burtsa kapitalaren aurkako borroka honek mugimendu nazionalsozialistarentzat borrokarik gogorrena izango dela, gaur egun munduak inoiz izan duen botererik handiena banku eta burtsa kapitalean kontzentratzen baita.
Hemen boterearen aldeko bizitza eta heriotzaren arteko borroka da, eta aurkariak gure lagun eta jarraitzaile gehienek baino hobeto daki hori. Borroka hau askoz zailagoa izango da, biztanleriaren sektore osoak oraindik errentagarritasunaren eromenean harrapatuta baitaude.

Oinarrizko galdera bat, leku honetan berriro ere argi eta garbi erantzun behar dena, da nola kokatzen den Nazionalsozialismoa funtsean jabetzarekin. Lehen kapituluko oinarrizko behaketetatik eta batez ere bertan deskribatutako Marxismo Sozialismoarekiko oinarrizko oposiziotik, ondorio naturalak sortzen ditu Nazionalsozialismoarentzat jabetzaren oinarrizko aitortza. *Jabetza* pribatuaren aitortza hau sakonki errotuta dago bizitza arioan. Ingurunea ezagutzen duen adimen sortzailea, ingurunea kontenplatzen duena bere mundua sortu eta eratzeko, lurretik bere fruituak lan gogorraren bidez ateratzen dituen gizaki sortzailea, finkatzen dena, beretzat etxeak eta hiriak eraikitzen dituena, bere ahaideen, bere arraza-kideen zirkuluan finkatu eta errotu ondoren, lurzoruan errotutako azpiegitura horretan kultura altuago batera iristen dena eta beretzat bere mundua sortzen duen gizakia, zentzu intelektual altuago batean, filosofia, poesia, musika, artea eta eskultura arloetan, gizaki honek ezin du modu ezberdinean ulertu bere eskutik jaiotako lanak ere bere jabetza direla baino. Gizaki sortzailearen ezagutza honetatik sortzen da zuzenean besteen ondasunarekiko errespetua, eta legea sortzen da.

Sortzaile-gogoaren aurkakotasun funtsezko eta bateraezinean dago beste gizaki batzuen lapur-gogo zikoitza, sorkuntzaren hatsa ezagutu ez dutenak, leku batetik bestera urduri mugitzen direnak, inon sustrairik jarri ezin izan dutenak, lurzorutik hedapen luzean eta garapen luzean ez direnak, gero eta kultura altuago baterako, baizik eta, beren gogo urduriarekin eta diruarekin, herrialdez herrialde mugitu direnak, hiri edo lur-zati indibidualak "bazkatu" ondoren. Sortzaile-nazioen soroetan ere, judua funtsean urrun zegoen benetako ekoizpenetatik, ez dugu judua nekazari gisa ezagutzen, ez merkatari gisa, ez ingeniari edo maisu eraikitzaile gisa, ez fabrika eta soldatapeko langile gisa, eta benetako sormen-jenioa arrotza zaio arte ederretan eta zientzietan ere. Mugitzen ari den gogoak bere jarduera bereizgarria hasten du esku sortzaile batek lan bat sortu duenean, objektu bat ekoitzi duenean bakarrik, han badaki gogo zikoitzak ondasun horiek lortzeko...

Machine Translated by Google

bere burua eta bere abantaila ekonomikorako mugitzeko. Ez zuen eskari ekonomiko nazionala hornitzeko, baizik eta ekoizpenetik kontsumorako trafiko honetatik ahalik eta irabazi handiena lortzeko, ekoizlearen eta kontsumitzailearen artean kokatu zen - merkataria sortu zen. Gaur egun, merkataria eta diru-trukatzailea zuzendaritza batzordea eta banku-jaun bihurtu dira. Mundu osoko ekonomia hankaz gora jarri da modu zentzugabeenean. Buru azkarra, asmatzailea, ausarta, sortzailea eta produktiboa ez da gehiago agintzen; buru okerra, bere kabuz ezer sortzeko gai ez dena, esplotatzailea eta zikoitza, agintzen du. Diruak lanaren eta odolaren gainetik agintzen du.

Juduaren adimen mugikorrak dena mugikor bihurtzea lortu du, lurra ere hipoteken bidez, industria handienak anonimizazioaren eta akzioen bidez, eta, estatu-bonuen ekonomiaren bidez, nazioarteko kapitalak gobernuak beren herrietatik ere bereizi ditu. Gaur egun, gobernu guztiak mailegu-kapital handiaren menpe daude eta beren herriekiko duten harremanean, Wall Streeteko, Londresko Cityko eta Pariseko jaun anonimoen interes-biltzaileak baino ez dira.

Behaketa labur hauek erakutsi digute herri sortzaileen eta judu zikoitzaren arteko oposizio bateraezinaren sekretu sakonena. "Arioak sortzen du, juduak mundua bereganatzen du beretzat".

Hemen laburki gehi daiteke jabetzaren eta edukitzearen artean oso alde fina dagoela. Jabetzak ez du zertan jabetza izan behar, jabetza ezin da auto-sortua izan. Jabetzaren kasuan, jabetzaren jatorria ez da zalantzan jartzen. Juduak herri ariarren jabetza bereganatu du eta orain sortzaileak gobernatzen ditu bere finantza-boterearen bidez. Jabetza forma abstraktu honek, legezko erreklamazioen, bonuen, hipoteken eta abarren moduan, mundu osoa *kapitalaren menpe jarri du gaur egun interesaren bidez.* Interes kapitalistaren ekonomia formak, oro har, ez du jabetzaren mugarik ezagutzen, nazio osoak, beren lan guztiarekin, banku eta burtsako magnate gutxi batzuen interesen menpe jartzen uzten du.

Interes-kapitalismo lapurtzaile ez da gutxi beldurgarri honen aurka, Nazionalsozialismoak *jabetza-eskubidearen mugak ezartzen ditu.* Muga honen printzipioa esaldi honetan datza: "Interes publikoa norberaren interesaren aurretik". Jabetzarako muga hau, gainera, oso altu jar daitekeela da Nazionalsozialismoak ez dituela inola ere baztertuko industria-lan handienak ere, sortzaileen jabetza pribatuan jarraitzen duten bitartean (Krupp, Mannesmann, Thyssen, etab. pentsatzen ditugu), osotasunaren interesen aurkakoak direlako, batez ere lan handi horien jabeek gizarte-gaien ulermena eta sentsazioa dutenean eta ekoizpenetik lortutako irabazi propio egokiaren, salmenten prezio egokiaren eta ekonomia nazionalaren eskaria asetzearen eta langileen parte-hartze modu egoki eta duinaren artean muga egokiak aurkitzeko gai direnean.

Hemen ekoizpenaren kanpoko formei buruzko oinarrizko behaketa labur batzuk egingo ditugu. Gerra aurretik indartsu hazten ari zen Alemaniako ekonomia enpresa handi, ertain eta txikien nahasketa oso zoriontsu batek bereizten zuen. Orain, oro har, negozio handietarako joeran, ekonomia nazionalarentzat arrisku bat dago, negozio handien gainetik dagoen hurrengo urratsa ez baitago jada eskaera asetzeko, baizik eta merkatuaren nagusitasunaren eta prezioen diktaduraren interes kapitalista altuei erantzuten. Hala ere, argi eta garbi onartzen da industria batzuek negozio handi gisa bakarrik funtziona dezaketela. Hori industria astun gisa izendatzen ditugun industria-adarrei aplikatzen zaie. Xehetasunetan sartu nahi izan gabe, funtsean esan daiteke estatu nazionalsozialistak ez duela arrazoirik ekonomiaren kanpoko forma hauetan oinarrizko aldaketak egiteko. Nazionalsozialismoak "sozializazio edo nazionalizazio" mota guztiak baztertzen ditu zentzu marxistan. Gure ideal ekonomikoak ahalik eta gehien eskatzen du...

Machine Translated by Google

Ekonomikoki libre dauden existentzia kopurua, hain zuzen ere enpresa ertain eta txikietan. Badakigu beren lana eta lan-errenta libreki erabil ditzaketen gizon libre eta independenteek bakarrik dutela erantzukizun-sentimendu serio bat beren lanarekiko, lur honetan bakarrik sortzen direla pertsonaia indartsuak eta *askatasunaren eta erantzukizunaren* lurzoruan bakarrik loratzen dela komunitate-zentzua, lan komunaren bidez bizitza eta patuaren komunitate batera lotuta daudenak batzen dituena eta, horrela, nazio libre eta autokontziente bihurtzen dituena.
Lurzoru horretan bakarrik bat egin daiteke norbanakoaren ongizatea osotasunaren ongizatearekin.

Estatuaren eta ekonomiaren mugei buruz

Manchesterismoa21 eta Estatu Sozialismoa aurkako poloak dira estatuak ekonomian esku hartzean bete behar dituen mugak ezartzeko orduan. Lehenengo doktrinak ahalik eta askatasun handiena eskatzen dio estatuaren zaintza orori, hobekien nahiago luke estatua gaueko zaindari baten paperera baztertzea. Estatu Sozialismoak uste du negozio gehienak estatuak berak zuzentzen eta administratzen dituela hobekien. Sozializazio edo nazionalizazio forma muturrekoenek, hau da, enpresak guztiek kudeatzea errusieraz izendatzen duten terminoak, erakutsi diote sozialisten esperimentuak inpartzialki eta argi eta garbi ikusi dituzten guztiei ekoizpen komunista mota horiek bideraezinak direla epe luzera.
Ekonomiaren oinarriei buruzko gure azalpenak jarraitu dituenak erraz ezagutu ahal izango ditu fenomeno honen barne-arrazoiak. Alde batetik, ekintzailetza-ekimenaren zapalkuntzak, irabazi-asmoaren faltak, lehiaren ezabapenak, eta bestetik, Sobietarrek gogorki indarrez erabiltzen zuten lanerako konpultsioak ekoizpenaren abantaila minimora murriztu behar du.

Gure Alemaniako ekonomia-bizitzatik ezagutzen dugun negozioen "estatuaren kontrol" modu mailakatu eta leunagoa ekonomia publikoaren arlo desberdinetan bakarrik aplikatu behar da arrakastaz eta abantailaz. Ekonomia librearekin lehian egiten diren arloetan, batez ere industria-ekoizpen handiaren arloan (ikatza), arrakasta komertziala oso mugatua da ekonomia librearekin alderatuta, zeinak erabaki garrantzitsu guztiak estatu-enpresen kasuan nahitaez posible dena baino azkarrago eta modu independenteagoan hartzeko gai baita. Oro har, zein negozio diren estatuaren kontrolerako egokiak epaitzeko, argi izan behar dugu zein posizio hartzen duen estatuak ekonomia nazional baten funtzionamendu osoan.

Azaldu dugu Nazionalsozialismoak ekonomiaren zeregina eskariaren asetzean ikusten duela. Ekoizlea eta kontsumitzailea, fabrikatzailea eta erabiltzailea, dira ekonomia ororen bi parte-hartzaile nagusiak. Orain badakigu erabilera, azken finean, beti eta nonahi guztiz indibiduala dela, edo oso argi adierazten dela: ogi zati bakoitza pertsona batek bakarrik kontsumi dezake, arropak ere erabilera pertsonalerako soilik dira, fiat batek edozein unetan zirkulu txiki eta konektatu bati bakarrik ematen dio teilatua, lantokiak edozein unetan lankide kopuru handiagoari bakarrik ematen dio posizioa, baina oraindik mugatua, beraz, ezin dugu inola ere produktuen kontsumo edo erabilera komun bati buruz hitz egin. Beraz, kontsumoa, azken finean, indibiduala bada, gauza bera gertatzen da ekoizpenarekin, ondasunen ekoizpenarekin ere. Zenbat eta baliotsuagoa izan lan produktiboaren produktua, orduan eta argiago dago hori indar sortzaile oso pertsonal batetik soilik sortzen dela. Zientzia eta arte ederren arloetako gogoaren lanetarako, asmakizun eta aurkikuntza teknikoen arloan, hau berehala argi dago, baina baita muntatutako lanaren kasuan ere

21 Manchesterismoa XIX . mendean Manchesterren sortu zen pentsamendu ekonomikoaren eskola da, 1815eko eta 1846ko Cora Lege protekzionisten aurkako erreakzio gisa. Merkataritza askea defendatzen zuen eta industrialariak babesten zituen aristokrazia lurjabearen nekazaritza interesen aurka. Mugimendu honen sustatzaile nagusiak Richard Cobden (1804-1865) eta John Bright (1811-1889) izan ziren.

Machine Translated by Google

fabrika-itxurako enpresetan, non makinen bidezko mekanizazioak ia erabat ezabatzen duen giza banakako lana, azkenean oraindik baliozkoa da langile horrek zehazki fabrikatzen dituen oinetako parea honek bakarrik fabrikatu dezakeela eta ez beste batek. Hala ere, produktuen kalitatea jaisten da mekanizazioa handitzen den heinean. Nekazaritza-negozioan dagoeneko baliozkoa da arau zaharra: "Jaunaren begiak gizentzen ditu behiak", hau da, hazlearen arreta pertsonalak bakarrik lortzen ditu emaitzarik altuenak.

Ekonomia komunistaren saiakera guztiak porrot erabatekoan amaitu dira beti.
Beraz, funtsean adierazi behar dugu bai kontsumoa bai ekoizpena sozializazioaren aurka doazela. Orain, gizateriak familiako ekonomia indibidualaren jatorrizko forma ekonomikoak alde batera utzi eta lanaren banaketaren bidez forma ekonomiko konplexuagoetara igaro bezain laster eta estatu-komunitate handiak eratu zituenean, ekoizpenaren eta kontsumoaren artean zerbait berria tartean sartu zen: *merkataritza eta finantza-sistema.*

Ekonomia-filosofiazko behaketa oso soil honek estatuak bere jarduera ekonomikoa mugatu behar duen arloen froga argiena ematen digu. Izan ere, berehala argi dago hemen pertsona guztiek berdin interesa duten gaiei buruzkoa dela. Eta logikoa da hemen estatuak bere betebeharren esparrua interes komunen gorpuzte gisa aurkitzea.

Gure filosofia ekonomikoa zuzena bada, estatuak zerbait eredugarria egin behar izan du arlo horietako batean, baldin eta dagoeneko saiatu bada. *Garraioaren arloan ere gauza bera egin du.* Gerra aurretik Alemaniako trenbide agintarien errendimendua eredugarria izan zen, eta gaur egun ere hala da, betebeharrarekiko eta kontzientziarekiko leialtasun zaharrak oraindik ere nagusi diren neurrian. Askotan, Amerikako estatu gabeko trenbide sistemari ere perfekzio berezia egozten zaio; hau ere testuinguru jakin batean egia da, trafikoa askoz libreago gertatzen baita, eta guregan burokrazia sistemarekin lotutako zailtasun txiki asko nekez saihestu zitezkeen. Amerikan dimentsio handiko lokomotorak eraikitzeak ere harridura eragin zigun lehenago, baina horren arrazoi nagusia Amerikako trenbide sarearen zabalera zabalagoak teknikoki errazago egiten zuela izan zen. Baina hau ez da garraioaren alderdi bat, baizik eta gure behaketen esparruan ez dagoen egitate tekniko bat. Bestalde, askoz garrantzitsuagoa da gure galderarako trenbideetako garraioaren segurtasuna. Eremu honetan, Alemaniako trenbideak etengabe jabetu ziren estatu-garraioaren zeregin goren honen inguruan, eta ospea aldarrikatu dezakete, teknikoki eta antolakuntza aldetik, posible zen guztia egin izanagatik. Zein arduragabekeriaz jarri zen arriskuan bidaiarien bizitza eremu honetan, hain zuzen ere Amerikako eta Frantziako trenbideetan, Amerikako eta Frantziako trenbideetako trenbide-istripuen historiatik ateratzen da nazionalizazioaren aurretik, betiere Parisko Rothschild-en irabazien bilaketa arduragabeari balio ziotelako. – Beraz, hemen ere berriro ikusten dugu errentagarritasunaren ideia kapitalistaren eta eskaera asetzeko ekonomiaren betebeharraren ideiaren arteko oinarrizko aurkakotasuna.

Merkataritzaren zeregina, lehenik eta behin, ekonomia nazionalari zerbitzatzea da, ondasunak eta pertsonak erabilera edo lan lekuetara modu seguru, azkar eta merkean transferituz. Errentagarritasunaren gaia bigarren postuan baino ez da agertzen estatu enpresa batean, edo tarifa politikaren kontua da soilik. Merkataritzari dagokio, jakina, posta eta telegrafo sistema ere. Hemen ere, Alemaniako posta eta telegrafo administrazioaren errendimenduen oroimen ohoragarria besterik ez da behar, estatuak zeregin ekonomiko nazional garrantzitsu hau zein modu seguru, azkar eta fidagarrian bete zuen erakusteko.

Machine Translated by Google

Merkataritza, berriz, betidanik kontsideratu izan da ekimen pribatu ekintzaileen zeregin esklusibotzat. Orain, ezin da merkataritzaz hitz egin garraio sistemaz bezain zalantzarik gabe. Estatuko erregulazio baterako, hasieratik ondasun mota jakin bat baino ez da kontuan hartzen, hain zuzen ere, kontsumo masiboko ondasunak. Gerra aurretik elikagai garrantzitsuenen merkataritzaren estatu erregulazio bat ulertzea espero zitekeen bezain gutxi –merkataritza askearen doktrinak gure pentsamolde ekonomiko nazionala gobernatu baitzuen–, gaur egun, gerraosteko garai ahaztu gabean elikagai garrantzitsuenetan izandako usura lotsagabea ikusita, estatuaren zeregina dela elikagai garrantzitsuenen prestaketa, transferentzia eta banaketa bermatzea dioen ideia lur emankorrean erortzea aurkitzen dugu. Salbuespenez, gure antipoden artean ere, ekonomia arloan, boltxebikek, arazo hau konpontzeko ahaleginak aurkitzen ditugu, hau da, ekoizpenaren eta banaketaren estatuaren kontrolaren bidez. Hor gaizki dagoena, jada erakutsi dugun bezala, ekoizpena beti estatuak kontrolatutako moduan egin nahi izatea edo ulertzea da. Bestalde, ekoizpenaren banaketa egokia, zalantzarik gabe, estatuaren zeregin bereziki garrantzitsua da. Harrigarria da Errusian iraun duten erakunde burges bakarrak nekazaritza-ekoizpen eta kontsumo-kooperatibak izan direla, hau da, interes komunaren alde elikagai garrantzitsuenak biltegiratzeko eta biltzeko zeregina zehazki ezarri zuten erakundeak, eta, bestetik, kontsumitzailea interes komunaren alde hornitzeko zeregina. Gure alemaniarren ikuspegi orokorra
Bizitza ekonomikoak erakusten digu orain, gure artean ere, ideia hau ez dela guztiz berria, baizik eta kooperatiba ideia gero eta gehiago sendotzen ari dela nonahi eta, horrela, Nazionalsozialismoak oso gai garrantzitsu hau arautzeko buruan dituen aurrebaldintzak sortzen ari dela. Nekazaritza produktuen erabilera kooperatiboak, alde batetik, nekazariari bere produktuak prezio egokietan ateratzea bermatzen dio, ongarriak, nekazaritza tresneria eta abar erostea bermatzen dio, eta bereziki eskaera asetzeko ahaleginak egiten ditu nekazaritza biltegiak sortuz. Bestetik, kontsumitzaileen sindikatuek, beren aldetik, urrats guztiz praktikoak eman dituzte produktuak kontsumitzaileei ahalik eta zuzenean hornitzeko eta, batez ere, bitartekarien merkataritza ezabatuz. Ekoizpen kooperatiben eta kontsumo kooperatiben bat-egitea estatuaren gainbegiratzeapean arazo hau konpontzera kondenatuta dago.

Hemen ere galderaren muina berriro ere hau da: *ez errentagarritasuna, baizik eta eskaria asetzea da ekonomiaren lehen zeregina.*

Merkataritzarako nahikoa baino gehiago geratzen da okupatzeko, batez ere arrisku pertsonalaren faktorea zalantzan jartzen den arlo guztietan. Beti segurua den elikagai batentzat, eta salmenta-egoera guztietan, enpresaburua ezaugarritzen duten faktoreak hasieratik ezabatzen dira.

Finantza-sistema hirugarren eta garrantzitsuena da estatuaren erregulazioaren menpe jarri behar dena. Finantza-teoriko askok dirua produktuen trukerako truke-bide gisa azaltzen dute; azalpen hau ez da faltsua, baina ez da osoa eta ez da argia ere. Hala ere, definizio honek dirua ondasunen trafikorako laguntza dela dioen sentimendu zuzena adierazten du. Estatuak txanpon-izenaren pribilegioa beretzat aldarrikatzen duen egitateak jada frogatzen du estatuak dirua bizitza publikoko arlo bereziki garrantzitsutzat jotzen duela. Estatuak zigor-kodean faltsutzeari buruzko atal sorta oso bat sortu izanak, era berean, frogatzen du lehen mailako gai publikoa dela. Izan ere, estatuak aspalditik zehaztu du bere autoritatearen bidez zer den baliozkoa diru gisa jendaurrean.

Machine Translated by Google

merkataritza. Finantza-teorikoen orientazio berezi batek –Kartalistak22– diruaren estatu-teoria adierazten du, laburbilduz hau adierazten duena: "Dirua estatuak dirua dela deklaratzen duena da". Horrela, dirua diruaren substantziatik guztiz bereizten da, eta estatuaren subiranotasunaren zigilua nahikoa da burdinaz, aluminioz, portzelanaz eta, batez ere, paperaz "dirua" egiteko. Orainaldiak irakasten digu teoria hau errealitate bihurtu dela. Finantza-teoriko hauen aurkariek –Metalistek23– diruak barne-balio bat izan behar duela dioen ideia zaharrari eusten diote, beraz, metal preziatuez (urrea eta zilarra) egin behar dela. Oraingo egoerek ez dute orientazio hori berresten, izan ere, estatuak paperarekin dirua ere egiten baitu, eta, hain zuzen ere, zerbait eros daitekeen dirua, billeteak baliorik gabeko paperez eginda daudenean ere. Baina diru horren erosahalmenaren auzia beste kontu bat da. Hemen, diruaren erosahalmenaren beherakadak, paper-diruaren kopuru handitzearen alderantzizko proportzioan dagoenak, metalistei arrazoia ematen diela dirudi, izan ere, urrezko eta zilarrezko txanponek ez dute paper-diruaren erosahalmenaren galera eragin. Baina hori beste arrazoi batengatik da, hain zuzen ere, urrezko diruaren merkantzia-izaeragatik. Ez du urrezko dirua benetako urrea delako mantentzen bere erosahalmena, baizik eta urrezko dirua ere merkantzia bat delako. Gaur egungo hogei markoko txanponak ez du bere erosahalmena lortzen '20 Marks' estatu-moneta zigilutik, baizik eta findutako urre merkantzia edukitik. Baina ezin gara hemen gehiago luzatu finantza-teoriako gai polemiko hauetan, gai hauei buruz gehiago hitz egin beharko dugu estatu-sistema finantzarioaren irudikapenean, erreforma nazionalsozialistaren arrazoibidearen arabera. Hemen kontua da aitortzea finantza-sistema, une honetan estatuaren eta ekonomiaren mugei buruzko galderari dagokionez, nolanahi ere, bizitza ekonomiko osoko gai garrantzitsu gisa, merkataritza eta elikagai garrantzitsuenen negoziazioa bezala, estatuaren aldetik fidagarritasun-erregulazio zorrotzenaren menpe egon behar diren arloetakoa dela.

Finantza arazoaren garrantziak berak ez du gaur egun azalpen berezirik behar. Dena gobernatzen duten finantza-botere handien boterea agerikoa da ikusi nahi duen edonorentzat. Pertsona zorrotzak aspalditik aitortu du estatuak finantza-sistemari dagokionez duen jarrera ezgai eta faltsua dela estatu-finantzen egungo egoera katastrofikoen oinarrizko arrazoia. Estatu-banku zentralak deituriko gehienak ez direla batere estatu-erakunde hutsak, baizik eta gobernuek gainbegiratze-eskubide batzuk baino ez dituztela gorde beren buruentzat akzio-sozietateak, finantza-sistema publikoaren arloko egoera nahasiaren ideia bat ematen du jada.

Oinarri politiko nazionalak

Ez dago estaturik botererik gabe eta, autoritaterik gabe, gobernurik gabe. Ezer ez da agerikoagoa eta zentzumen komunarentzat berehalakoagoa. Gure pentsamendu publikoaren guztizko utzikeriari egotzi behar zaio, gure artean, gobernu-zirkuluetan, gaur egun oraindik uste badugu gai garela gobernatzeko botere militar eta politikorik gabe.

Botere-tresnarik gabeko boterea pentsaezina da; botere politikoak eta botere-bide militarrak elkar baldintzatzen dute, ekonomia eta morala bereiz ezin daitezkeen bezain estu. Galdutako boterea berreskuratzeko, botere-tresna militar bat sortzeko bide bakarra dago.

22 Kartalistek dirua fiat edo gobernuak jaulkitako tokenak (latinez: charta) moneta nazional gisa erabiltzearen alde daude.
23 Metalistek diote diruak bere balioa metal preziatuetatik datorrela eta diru fiataren aurka daude, berezko baliorik ez duelako.

Machine Translated by Google

Zein izugarri zigortua izan den gure aberri pobrea boterearen ideia ukatu eta egunero eta orduro bizi dugun fanfarria bakezaleari eman zaiolako. "Egoera okerrago bat saihesteko" geuk errenditu eta gure armak suntsitu ditugu, "egoera okerrago bat saihesteko" Versaillesko ituna sinatu dugu, "egoera okerrago bat saihesteko" Berlingo gobernuak baietz eta amen esan dio eskatzen zitzaigun guztiari, "egoera okerrago bat saihesteko" gaiztakeria, umiliazio eta esplotazio oro gure aurka gauzatzea onartu dugu. Koldarkeria eta amildegiaren lotsagabeko lelo honekin, alemaniar herria gero eta miseria sakonago batera eraman dute. Eskatzen zitzaiguna bete dugu, eta...

Alemaniar izan nahi zuen ministroak, Rathenau doktoreak24, publikoki deklaratzera ausartu zen: Ez dago betetzeko ezintasun absoluturik, herri bat zenbateraino erortzen utzi daitekeen larritasunean kontua da! Beste era batera esanda, Rathenauren hitzak nahikoa argiak diren arren: nazio alemaniarra guztiz babesgabea da, politikoki guztiz boteregabea da, intelektualki ia zorabiatu egin da, lanean jarrai dezake. Erruduntasun zama erraldoi batekin zamatzen utzi du bere burua, ezen Aukeratutako Herriaren kideek, kalte-ordain hauekin, betiko bizitza liluragarri bat eraman dezakete munduko herrialde guztietan, lan alemaniarraren kontura. Baina orain arriskua dago alemaniarren langile-talde erraldoia ere zama fantastiko horren azpian hautsi daitekeela. Horregatik, alemaniarrak etengabe bizirik mantendu behar dira estimulatzaileen bidez, eta, hain zuzen ere, horrela mantendu behar dira beren errendimendu fisikoaren mugan, indar guztiak erabiliz lan egin dezaten, beti egunen batean beren zametatik askatuko diren itxaropen engainagarrian. "Kontua da zenbateraino erortzen utzi daitekeen larritasunean herri bat!" Hau zen Rathenau ministroaren sentimendu politikoa, errepublikano guztiek hain goraipatua.

Alemaniako estatugintza modernoaren paradigma hau gogoratu badugu, hain gertu dagoen adibide beldurgarri hau berresteko besterik ez da izan, defentsarik gabeko eta armagabeko nazio batek dena jasan behar duela, baita iseka oro ere. Horren aurka, baliozkoa da guretzat kanpotik boteretsu den estatu batean sinestea, bakea eta askatasuna berma ditzakeen bakarra baita. Arrazoi historikoak alde batera uzten ditugu, ez da manifestu baten zeregina, historialariaren kontua baizik.

Kanpotik zuzendutako botere-politikaren ideiaren parekoa barnetik zuzendutako estatu konstituzional zurruna da. Baldintza ideal horretara nahiko hurbildu ginen Bismarcken botere-estatuan, baina finantza-sistemari eta jabetza pribatuaren eta hortik eratorritako eskaerei buruzko arloetan, gure ideia juridikoak ideia kapitalistaren menpe zeuden erabat.

Ez da beharrezkoa azpimarra berezirik barne politikari dagokionez Nazionalsozialismoak baldintzarik gabe legearen ikuspuntuan oinarritzen dela, denak legearen aurrean berdinak izan behar diren heinean eta gizarte-ordenan desberdintasunik ez egon behar den heinean. Baina funtsezko eraldaketa bat beharrezkoa da.
legearen oinarrizko ideiari dagokionez gauzatu daiteke, zeinak alemaniarrentzat barne-behar bat adierazten baitu, osotasunaren interes gorenekiko menpekotasun borondatezkoa, gaur egun gure artean balio duten legearen aginduak boterearen agindu gisa agertzen diren bitartean, eta, hain zuzen ere, osotasunaren zerbitzura ez dagoen botere baten agindu gisa, baizik eta, hain zuzen ere, jabetzaren gaiei dagokienez, jabetzaren babesa babesaren aurretik jarri duen.

24 Walther Rathenau (1867-1922) industrialari eta politikari judua izan zen, 1922an Berreraikuntza ministroa eta 1922an Kanpo Arazoetarako ministroa izan zena. Alemaniak Versaillesko Itunaren araberako betebeharrak bete behar zituela azpimarratzeak alemaniar nazionalisten etsaitasuna piztu zuen eta 1922ko ekainean hil zuten. Weimarreko gobernuaren hilketa honen aurrean izandako erreakzioa 1922ko uztailean Republikschutzgesetz (Errepublika babesteko Legea) aldarrikatzea izan zen, Federek askotan aipatzen duena.

Machine Translated by Google

pertsonarena. Zuzenbide publikoaren ordenamendu berriaren gaia beste atal batean aztertu beharko da xehetasun gehiagorekin.

Orain, laburki, kanpoko estatu-formaren gaiei helduko diegu. Gai honi buruzko azken erabakia ez da inola ere premiazkoa. Oro har, gure barne-baldintza politikoen oinarrizko garbiketa baten ondoren bakarrik konpondu daiteke. Barne-garbiketa politiko horretarako bide bakarra gure gorputz nazionalean deskonposizio- eta gaixotasun-iturriak erabateko determinazioz moztu eta erretzen dituen diktadura baten bidez soilik dela iruditzen zaigu.

Halako lider bati eskatzen dizkiogun eskakizunak izugarri altuak dira; bere herriarekiko maitasun sutsuak, borondate tinko batek, bere erabaki guztietan ia ziurtasun somnanbuliko batek bereizten du. Bere gaitasun intelektualak batez bestekoaren gainetik egon behar duela agerikoa da, baina ezagutza eta gaitasunak arlo ezberdinetan ez dira faktore erabakigarria. Ezagutza eta ikaskuntza beste batzuek lor ditzakete - Zenbat gizon dauden ezagutza handikoak, pentsamendu argi handikoak, intuizio handikoak, talentu artistiko finenekoak - baina azken gauza hori falta bazaie, borondate sutsua, bulkada tinkoa, seriotasun moral sakonenean oinarrituta, orduan ez dira inoiz nazioen buru izango, aitzindari eta lider gisa, gailur berrietara iritsiko. Kristo eta Lutero, Savonarola25 eta Mahoma bezalako erlijio-jenioak datozkigu burura , Bismarck eta Cromwell bezalako estadistak, Friedrich Handia eta Yorck26 bezalako jeneralak, etab. Diktadorea erabat libre egon behar da beharrezkoak ez diren murrizketa eta zalantza guztietatik, berarentzat ezin da saihestezintasunik egon, bera izan behar baita historia egiten duena eta ausart eta erabakitasunez heltzen diona bere ordua iristen denean, nazioaren irrika gorpuzten du, eta beraz, ez da inoiz huts egiten eta bere ekintzak askapena ekartzen dienen maitasun fanatikoak eramaten du. Gorrotatzeko gai izan behar du, bere herria eta bere zeregin sakratua maite dituen bezain indartsu eta gupidagabe. Bere laguntzaile eta lankideekiko harremanean, *jende libre eta berdinen artean lehenengoa da.*

Alemaniako ideia zahar honek osatzen du liderraren arteko burdinazko lotura honen oinarria eta bere lagunak kausaren mesedetan.

Liderra da bere burua frogatu duelako, eta bere burua frogatzen duen bitartean.

Badirudi botere guztiak bikoiztu egiten direla haren presentziak
Energia ezkutu oro ateratzen du,
Bakoitzari bere talentu berezia erakutsiz,
Hala ere, dena naturak egin zuen bezalakoa izaten utziz,
Eta beste ezer ez izatea bakarrik begiratzen
Leku eta une egokian.

(Schiller, Wallenstein)27

Zorrotza eta gogorra da bere buruarekin, bere legeen arabera gidatzen da. Denbora du eta denentzako entzuten du, baina gai da garrantzitsua eta garrantzirik gabekoa bereizteko. Bere helburua lortzeko, agian ez du beldurrik izango...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) estatuaren eta kleroaren ustelkeriaren aurka predikatu zuen dominikar fraide bat izan zen, eta Florentzia Jerusalem Berri boteretsu bihurtuko zela profetizatu zuen, bere bizio moralak zuzentzen bazituen. Gainera, uko egin zion... Alexandro VI.a Aita Santuaren Liga Santua Frantziaren aurka babesteak 1497an eskumikatu eta hurrengo egunean exekutatu zuen urtea.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) prusiar landa-mariskal bat izan zen, eta Julius von Grawert prusiar jeneralaren eta frantsesen arteko lankidetzaren aurka egin zuen Napoleonek 1812an Errusia inbaditu zuenean, eta, beraz, funtsezkoa izan zen Napoleonen aurkako Seigarren Koalizioaren eraketan, eta horren ondorioz Napoleon Elba uhartera erbesteratu zen 1814an.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, bere Wallenstein trilogiako lehen antzezlana (1799). Itzulpena Samuel Taylor Coleridgerena da.

Machine Translated by Google

odola eta gerra, agian ez du atseden hartu eta erlaxatu bere helburua lortu arte, orduan bere sorkuntza gehiago ziurtatzen du gizatiarki posible den neurrian, baina berak ere atzera egin dezake, Sula diktadoreak egin zuen bezala, eta horrela bere lana modu bikoitzean ziurtatzen du, urrutitik jarduten baitu baina hala ere ez baitu bere nortasun sendoaren bidez dena estandar apartekoekin neurtzera behartzen; bestetik, jarraitzaile libreago eta independenteago bat garatu ahal izango da Titanak eguneroko bizitza politikoa etengabe zehazten ez badu, baizik eta zentzu espiritualean lider izaten jarraitzen badu. Ekintza distiratsu horrek bereiziko du Alemania berriro gailurrera eramango duen diktadorea. Orduan, lokatzetik ateratzeko bidea lider aparteko baten lorpenaren bidez aurkitzen bada, bizitza nazional independente baterako barne eta kanpoko aurrebaldintzak berreskuratuko dira, orduan nazioak berriro erabaki dezake estatuaren kanpoko formari buruz.

Etorkizuneko estatu formari buruzko gure ikuspegia funtsean eragingo du bizitza publikoaren zenbait forma, batez ere sufragioa eta hortik eratorritako herri ordezkaritza, eratzeko moduak. Zalantzarik gabe, pentsa genezake estatu forma errepublikar osasuntsu baten aukera, antzinako Erroman bezala. Izan ere, Alemaniako ia oroitzapen historiko guztiek estatu forma monarkikora jotzen dute. Orain, estatu forma monarkikoarekin ez dago inola ere lotuta ideia dinastikoa. Aitzitik, badirudi askotan interes dinastikoak nazioen kalterako asko garatu direla. Beste faktore batek kontu handiz ibiltzeko aholkatzen gaitu estatu forma monarkikoaren berreskarpen posiblearen auzian - dinastien arteko herentziaren ondorioa. Alemaniako herriaren historia mingarrian, behin eta berriz aurki daiteke agintari garrantzitsu baten ondorengo hirugarren belaunaldiak bere arbasoen ondarea xahutu duela, nazioaren ohorea eta duintasuna kaltetu duela, inperioaren botere posizioa galdu duela eta herritarren bakea eta ongizatea suntsitu dituela. Alemaniarrak monarkiaren abantailez hitz egiten duenean, batez ere errege-etxe hereditario baten pean, imajinatzen duena beti da historiak "Handia" ezizena eman dienen pentsamendua. Horrela pentsatzen dugu Karlos Handia, Otto Handia28, Federiko Handia29 eta benetako agintari hauekin parean dauden gutxi batzuk; baina Luis Piotsuaren30, Otto III.a31, Wentzeslao32 , Karlos VI.a33 izenekin lotutako ezgaitasunaren, nagikeriaren, berekoikeriaren, xahukeriaren, fantasiaren, herriarekiko urruntasunaren eta beste ezaugarri arriskutsu batzuen galeriaren oroitzapen laburra besterik ez da .

,

---

[28] Karlomagno (742-814 inguru) frankoen errege bihurtu zen 768an eta bere agintea Frantziatik haratago hedatu zuen, karolingiar lurralde batera. Mendebaldeko Europako zatirik handiena hartzen zuen inperioa.

29 Otto Handia (912-973) Saxoniako dukea izan zen, 936an alemaniarren errege bihurtu zena, 955ean magiarrak garaitu zituena eta 961ean Italiako erreinua konkistatu zuena. 962an Joan XII.a Aita Santuak enperadore koroatu zuen eta Erromatik errege izan zen Erromako Erromatar Santu Enperadore gisa.

30 Luis Pieux (778-840) Karlomagnoren semea zen, eta harekin batera gobernatu zuen 813tik aurrera. 817an bere inperioa hiru semeen eta bere iloba Bernardoren artean banatu zuen, Italiako errege izan zena. Hala ere, Bernardo bere osabaren aurka matxinatu zen eta itsutzeko zigorrarekin zigortu zuten, eta handik gutxira hil zen. Luisek publikoki barkatu zuen bere krudelkeria eta, horrela, agintari gisa zuen ospearen zati handi bat galdu zuen. Frankoen inperioa gerra zibilek markatu zuten bere erregealdiaren gainerakoan.

[31] Otto III.a (980-1002) izan zen Erromatar Inperio Santuko agintaria 996tik aurrera, eta eslaviar herrien oposizio handiari aurre egin behar izan zion bere erregealdian, eta, ondorioz, Elba ibaiaren ekialdean zeuden lurralde inperialak utzi behar izan zituen, nahiz eta, hala ere, kristautasunaren eragina sendotzea lortu zuen Polonian eta Hungarian.

[32] Vaclav I.a (907-935 inguru), Pÿemyslidar dinastiakoa, Bohemiako dukea izan zen 921etik aurrera. 929an, Bohemia ekialdeko frankoen errege Henrike Oilaskoak erasotu zuen eta azken horri tributuak ordaintzera behartu zuen. Vaclav bere anaia Boleslavekin bat egiten zuten noble talde batek hil zuen, eta hurrengo Bohemiako dukea bihurtu zen.

33 Karlos VI.a (1368-1422) 'le bien-aime' (Maitea) eta 'le fou' (Eroa) deitzen zioten. Eromen aldiak jasan zituen eta bere erregealdia Ehun Urteko Gerraren etengabeko gatazkek markatu zuten. Karlosek Borgoinarekin zuen etengabeko liskarra Ingalaterrako Henrike V.ak aprobetxatu zuen, frantsesak Agincourteko guduan 1415ean garaitu baitzituen.

1420an sinatutako Troyesko Itunaren bidez, Henrikei Karlos VI.aren alaba Katalina eman zitzaien ezkontzan, baita Frantziako tronurako oinordetza ere.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 nahikoa da argi aitortzeko estatu dinastikoak ez duela inola ere nazioaren ongizatearen bermerik barne hartzen.

Alemaniarraren monarkiarako joera adierazten duena lider baten beharra eta lider baten menpe jartzeko prestutasuna da. Azken ezaugarri hau da, hain zuzen ere, alemaniarren ezaugarri tipiko bat, ondo baino hobeto ezagutzen dugu alemaniar izaeraren ezaugarri hau bere alde on eta txarretan. Heriotzarainoko leialtasunak garaipen indartsuenen alde borrokatu eta irabazteko aukera eman zion, atzerriko banderak ere jarraitzeko aukera eman zion; baina baita ahulenen independentzia falta ere, baliogabetasun eta morrontza punturaino, atzerriko gauzen maitasuna eta epaiketa falta barne hartzen ditu.

Beraz, oinordetzari buruzko galdera ez da zaila konpontzen Alemanian bertan. Galdera askoz zailagoa liderraren arazoan datza.

Liderraren hautaketa orain arte beti kasualitate hutsaren esku utzi izan da. Printze-ohe ezkongabea ez da inola ere berme gaitasun intelektualaren eta monarka bati eskatu beharreko izaera-ezaugarrien. Eta gogoratzen badugu gaur egungo Alemaniako ekonomia, non alderdiko kide izateak kargu gorenetarako gaitasuna erabakitzen duen, arreta berezia eman behar diogu galdera honi.

Zailtasuna, nolanahi ere, herriaren patua bere eskuetan jarri behar denaren moral eta izaera ezaugarriak zaintzean datza. Hala ere, diktadore batek bere gain hartzen du lidergoa, nazio-irrika eramaile gisa, etorkizuneko liderra nazioaren borondate kontzientetik sortu behar da, onena eta egokiena bezala.
Horrela, guztiz irekita gera daiteke balio gorena pertsona bakar batengan batu behar den ala estatuaren lidergoa bi edo gehiagok osatu behar den. Nolanahi ere, gauza bat irmo dago guretzat, estatuaren gai gorenen gidaritzaz arduratzen denari, koroatutako buruei edo kontsular duumor triunbiratuei, erantzukizun gorena, kasurik onenean, konstituzioan oinarrituko dela. Beraz, erantzukizun gorena izango da oinarrizko oinarri politiko nazionala, estatu nazionalsozialista aurreko gobernu motetatik bereiziko duena.

Estatu Nazionalsozialistaren oinarri politiko nazionalen alderdi berezi bat estatu nazionalista baten eskaera da, non atzerriko herrialde eta arrazetako kideak estatu-gaien gidaritzatik eta kargu publikoak bere gain hartzeatik kanpo geratzen diren.

Alemaniako historia osoaren ikasgai handia laburbil daiteke Alemania beti pobrea, ahula eta zorigaiztokoa izan zela bere agintariek atzerriko interesak bilatzen zituztenean eta probintzia eta hiri indibidualen kezka txiki eta estua Reich-eko arazo komunen gainetik jartzen zenean; eta era berean, Alemania beti izan zen indartsua eta boteretsua batuta zegoenean eta bere agintariek modu alemaniarran pentsatzen eta sentitzen zutenean eta probintziak eta hiriak aberri komun handiaren kide gisa sentitzen zirenean. Nazioaren itxiera kanpotik askatasun eta aniztasun osoarekin barnetik. Hau da estatu alemaniar baten ideia zuzena. Bismarck

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) Prusiako erregea izan zen 1797tik. Napoleondar gerretan neutraltasun politika jarraitzea saiatu zen arren eta Hirugarren Koalizioan sartu ez bazen ere, gerraren aldeko alderdiak, bere erregina Luisek babesten zuenak, 1806ko Laugarren Koalizioan sartzera behartu zuen, eta horrek Jenako gudura eraman zuen, non Prusia Napoleonek garaitu zuen.

35 Wilhelm II.a (1859-1941) azken enperadore alemaniarra izan zen eta 1888tik 1918ko azarora arte gobernatu zuen. Wilhelmek ez zituen Bismarcken sozialisten aurkako lege zorrotzak babestu eta kantzilerra kargutik kendu zuen 1890ean. Sarajevon Franz Fernando artxidukea erail ondoren Austria Serbiari erasotzera behartuta egon zenean, Austria-Hungaria babestea erabaki zuen, Errusia, Frantzia eta Ingalaterra inplikatu zitzakeen gerra baten arriskuak ezagutzen bazituen ere.

Machine Translated by Google

oso gertu egon zen alemaniar estatuaren ideiaren ideal horretara, baina gure anaia arraza alemaniar Austrian36 oraindik Reichetik kanpo jarraitzen zuten.

Beraz, alemaniar tribu guztiak estatu nazional itxi batean batzea da gure helburu politiko nazional nabarmenena. Barne-politikoki, probintzia handien izaera federatiboa eta federala, historikoki sortu zen bezala, mantendu edo berreraiki behar da. Alde horretatik, oinarrizko lerro politiko nazionalak hauek dira: Reicharen funtzio guztiak, atzerriko herrialdeekiko Alemaniako Reicharen botere-posizio politikoari dagokionez, Reicharen eskumenekoak dira. Hauek dira Kanpo Arazoetako Ministerioa, enbaxadak eta kontsulatuak, pasaporte-sistema, kanpo-merkataritzaren kontrola, aduana-sistema eta, batez ere, armada eta itsas armada.

Barne-politikari dagokionez, berriz, probintzia edo estatu federal bakoitzaren independentzia zabalenaren ideia sustatu behar da. Finantza-independentzia nazioaren existentzia independentearen aurrebaldintza da, beraz, zerga-legegintza batez ere probintziei eskuordetu beharko zaie.

Zuzenbide zibil, merkataritza- eta zigor-zuzenbideko legeria estatuko legeak arautuko du.
Reich baina praktikan probintziako justizia eta polizia agintarien menpe.

Era berean, garraio erakundeak Reicheko legearen zuzentarauen arabera arautuko dira, baina hala ere, finantza aldetik, administrazio eta eragiketa aldetik, probintziako subiranotasunaren pean geratuko dira.

Erlijio askatasuna konstituzioak guztiz babestu behar duela ez da aipamen berezirik behar; aldiz, alemanez idatzita ez dauden eta guztiontzat eskuragarri ez dauden idatziak eta estatuarentzat arriskutsuak diren doktrinak dituzten erlijioek ez dute babes hori izango.

Reich-aren oinarrizko izaera sozialistaren forma konstituzionala bereziki azpimarratzen da lan-zuzenbidearen arloan, baita gaixotasun, istripu, zahartzaro eta ezintasun aseguruen arloan ere, eta gaur egun baino hobeto ezarriko da.

Ikuspegiak eta helburuak ezartzea

Denborarekin lotutako gaien tratamendu sakon orok hiru galderei erantzuna eskatzen badu: Nola dago orain? Nola sortu zen? eta Zer orain? –ikerketa oinarrizko hori gabe ez baita inoiz lan oso eta kontzientziatsu bat espero–, hau zentzu altuago batean baliozkoa da estatu berri bat eraikitzeaz ari garenean. Lan honen esparruan egungo egoeraren deskribapenak, jakina, bere lekua du estatuaren eta ekonomiaren egungo baldintza kritikoen ezaugarri esentzialak ateratzea den neurrian bakarrik. Zeregin horretan, batez ere, saihestu behar da sintomak kausa gisa hartzea. Hain zuzen ere, horixe da kanpoko edo gehiegizko efektuek engainatzen ez duten diagnostiko ororen artea, gauzen arrazoian sakonago begiratzen duena. Hori argiago ikusten da adibide medikoan edo gizaki bizidun baten kasuan. Gorputzean hantura bat agertzen bada, kausa lehenik gorputzeko zati horren gaixotasunean bilatu behar da; gorputzeko zati hori gaixorik egoteak odolaren egoera txarrean du kausa; baina ezagutza hori ere ez da azken kausatzat hartu behar, odolaren egoera txarra, aldi berean, elikadura txarraren edo nahikoa ez izatearen ondorioa izango baita. Orain, sendabideak ez luke arrakastarik izango medikuak borrokatuko balu...

36 Austriako Errepublika Alemaniarra 1918an Lehen Mundu Gerraren ondoren sortutako estatuari eman zitzaion izena izan zen, Austria-Hungariako Inperioko alemanez mintzatzen ziren lurraldeetatik abiatuta. Gaur egungo Austriako lurraldeez gain, honako hauek hartzen zituen barne: Hego Tirol eta Tarvisio (gaur egun Italian), hegoaldeko Karintia eta hegoaldeko Estiria (gaur egun Eslovenian) eta Sudeteak eta Alemaniako Bohemia (gaur egun Txekiar Errepublikan).

Machine Translated by Google

kanpoko fenomenoa bakarrik; horrela, kasurik onenean, aldi baterako arintze bat sortuko litzateke, minak baretuko lirateke, baina gaixotasuna jarraituko luke. Odola garbitzeko tratamendu baten bidez sendatzeko saiakerak ere ez luke sendabide iraunkorrik ekarriko oinarrizko kausa, hau da, elikadura eskasa edo txarra edo beste inguruabar kaltegarriak, ezabatzen ez badira. Barrutik kanpora begira dagoen tratamendu horrek bakarrik ekar dezake benetako sendabidea. Hori argi dago guztiontzat. Zehazki, ikerketa egin behar da gorputz nazional gaixo batekin ari bagara. Hemen ere, ez da oso erabilgarria gaixotasunaren kanpoko sintomak borrokatzen badira. Oso ondo sentitzen da egia triste gisa esaera ezaguna: "Gaizkile txikiak urkatzen dituzte; handiak libre uzten dira". Interes komunaren aurkako urraketen maiztasuna kanpoko seinale bat baino ez da eszenaren atzean ongizate komunari kalte handia egiten dioten gauzak gertatzen direla. Izan ere, estatuan zerbait usteltzen bada bakarrik iraun dezakete kalte handi horiek eta estatuaren beraren existentziarako arrisku iraunkor bihurtu. Horrela, estatua bera gaixorik badago, oso litekeena da horren kausa herri-kezkak eta estatuaren beraren funtzio eta autoritateak direla. Beraz, sendabidea espero daiteke, azken finean, estatuaren ideia osasuntsu berri batetik, estatu-lidergo osasuntsu eta indartsu bat sortuz, guztiz independentea dena eta iraganeko bekatuekin zamarik ez duena. Dauden botereekin konpromiso batetik abiatzen den edo aurreko estatuaren eroritako formei berriro lotzen saiatzen den irtenbide orok bere gainbeheraren hazia darama bere baitan. Zentzu honetan, ohartarazi behar da berez txarrak ez ziren baina oso azkar erori ziren estatu-forma historikoei lotzea saihestea.

Zeintzuk dira egungo krisiaren ezaugarririk deigarrienak?

Kanpotik eta azaletik – sukarraren kasuan bezala – tenperatura altua edo, termino ekonomiko-politikoetan itzulita: asaldura, tentsioa uneoro, ezinegona eta nahasmena. Oso esanguratsua da pertsona ito eta alfer orok, baina baita zordun errealen armada osoak ere, beti goraipatu izana ahots ozenez "adesoa eta ordena" sendabide gisa. Atsedena eta ordena, jakina, ez dira helburu politiko bat oro har, baizik eta baldintza osasuntsuak nagusi direla erakusten duen baldintza bat besterik ez. Baina nazio bat gaixorik badago, guztiz naturala eta agerikoa da hori ezinegona eta nahasmenean agertzen dela. Beraz, "adesoa eta ordena" bakarrik predikatzen eta ezartzen saiatzen den jarrera politikoa guztiz okerra da; bestalde, gaixotasuna gero eta sakonago sartzen laguntzen du, heriotza kalanbre ikaragarrienekin sartu arte.
Ultzerek eta supurazioek ere, pertsonifikatuta pentsatuta, naturalki nahi izaten dute gaixoa nahiko lasai egotea, baziloak hain azkar ugaldu eta gorputz osoan zehar zabaldu eta barnean ere guztiz usteldu baitaitezke. Ez, guztiz kontrakoa: kanpoan supurazioekin! Hauek kendu egin behar dira, ezin dira eraso kirurgikoaren minak kontrako arrazoi gisa erabili; pazientea bere ingurune txarretik atera behar da, eta batez ere dieta osasuntsu eta sendoa jaso behar du.

Beste sintoma batzuk hauek dira: estatu-karguak elementu desegokiekin betetzea, estatu-gaiak gehiengoaren erabakien bidez konpontzea, parlamentuan erantzukizunik ez duten gehiengoaren erabakiak hartzea, parlamentu horiek kanpotik libreena eta unibertsalena den baina barnetik espekulatzen duen sufragio baten arabera hautatzea...
masen epaiketa faltak eta ikuspegi hobea eta erantzukizun sentimendu handiagoa zapaltzen ditu besterik gabe. Parlamentuko gehiengoen menpe dagoen gobernu batek - kasualitatez sortzen direnak eta alderdi politikoen kontsiderazioek bakarrik erabakitzen dutenak -, bere aldetik, ezin du jada ongizate orokorraren zaindari objektiboa izan, baizik eta

Machine Translated by Google

alderdiko politikari handinahi eta doktrinario tematientzako oinarri. Sintoma horiek guztiak "parlamentarismo" hitzean laburbil daitezke.

Parlamentarismo hau herriaren autogobernu gaitasunaren gezur demokratiko handia da. Noski, pentsa dezakegu erantzukizunez kontziente diren estatu-hiritarrak gai publikoei buruz modu autoritarioan epaitzeko eta beren komunitatearen edo herrialdearen patua gidatzeko gai direla, baina sufragio unibertsalak, 21 urtetik gorako pertsonentzako zuzena eta sekretua, sexu bietakoak, bere baitan darama nahitaez behekoen eta eskrupulurik gabekoen gobernu zitalaren hazia.

Parlamentuen eta horien menpe dauden gobernuen aginte zitalarekin batera, gaur egun errealitatean, marxisten antikapitalismo lelo guztiak gorabehera, *mailegu-kapital handia dago.* Finantza handiak estatuaren eta ekonomiaren agintari mugagabea dira. Inongo gobernuk ez du ausartzen neurri zorrotzak hartzen banku eta burtsa munduko irabazi-interesen aurka. Nazio guztiak interes eta bidesari lotu zaizkio nazioz gaindiko potentzia honi zor nazional erraldoien bidez. Interes-esklabutza honen emaitzak izugarriak dira, mundu osoa astintzen dute harreman ekonomiko eta politiko nazionaletan. Interesen bilketa gobernuen lan nagusia bihurtu da, hain zuzen ere. Horrek esan nahi du nazioentzat zerga-esplotazio eta xurgatze izugarria, zuzeneko eta, batez ere, zeharkako zergak erabiliz, etengabeko inflazio progresibo baten bidez, eta horrek, bere gailurrean, klase ertain osoari aurrezkiak lapurtzera eraman du. Diru-poltsaren aginte mugagabe honek, interesaren gaineko erreklamazio legalaren maskararen atzean, mundua inoiz gobernatu duen aginterik basatiena erabiltzen du. Masen pobretzea eta pobretzea dakar, eta batez ere dirua eskuratzea berez helburu ez den eta, beraz, ez da haien pentsamendu osoaren erdigunea den zirkulu horiena. Hortik bakarrik sortzen da finantza-arau absolutuaren ondoriorik beldurgarriena, hau da, arau honen menpe dauden herrien degradazio morala. Sen guztiak eskuratzera eta jabetzera bideratzen dira, leialtasun eta fedearen kontzeptu guztiak irabaziaren bilaketa gupidagabean hondoratzen dira, gizon errespetagarria behartuta dago bizitzera, bere errespetagarritasunaren sari gisa, gero eta sakonago hondoratu behar duela, eskrupulurik gabekotasunak irabazi erraldoiak ekartzen dituen bitartean negozio posible eta ezinezko guztien kasuan. Zirkulu handi eta etsiak beren bizibidearen alde borrokatzen dira, lanaren bidezko diru-sarrera jasangarriak gero eta zailagoa bihurtzen da.

Fronte itxietan, langileek soldata gero eta handiagoak estortsioa egiten saiatzen dira, grebek lantoki ekonomikoak astintzen dituzte, haien ekoizpena geldiarazten dute eta, zeharka, horrekin batera, batez ere ekonomia nazionalerako ondasunen ekoizpen handienaren menpe daudenak kaltetzen dituzte, hain zuzen ere langileak berai.

Fenomeno oso gisa, baldintza hauek *"Mammonismo"* kontzeptupean laburbil ditzakegu .

Mammonismo honen beste aldea Mammonismoaren urraketaren biktimen umore intelektualetik sortutako *ikuspegi marxista* da . Oso ondo dakigu marxisten buru-belarriek umore intelektual hori trebeki erabili ahal izan dutela nazioarteko kapitalaren kudeatzaile gisa eta, aldi berean, esplotatuen gorrotoa eurengandik urrundu dutela, baina hemen jarrera intelektual batekin egin behar dugu lan, ez bakarrik oztopo gisa, baizik eta oso modu etsaian ere bai, nazio osasuntsu baten berrezarpenari aurre egiten diona.

estatua.

Marxismoaren funtsa jabetza pribatua ukatzen duelako eta, ondorioz, ekonomia orori eta, hortik haratago, goi-mailako kultura orori lurra kentzen dion egitatean ikusi behar dugu; are gehiago, klase-borrokaren ideia sustatu duelako eta, ondorioz, herria zatitu duelako egitatean.

Machine Translated by Google

klase desberdinak elkarren artean borrokan. Nahikoa da Errusiako herriaren miseria izengabea adieraztea, non, Sobietar estatuan, nazioa eta ekonomia hiltzen zuen doktrina oker hau errealitate bihurtu zen neurri gorenean.

Eta orain gaixotasunaren benetako patogenoak bilatzen baditugu, bitxia bada ere, nonahi juduak buru eta onuradun nagusi gisa aurkitzen ditugu.

Juduen auzia munduko galdera bihurtzen ari da, zeinen konponbidean ongizatea eta nazioen atsekabea menpekoa izango da.

Galdera honi lan berezi bat eskainiko zaio Liburutegiko serie honetan37 .

Historiaren berrikuspen batek erakusten digu nazio etsiek behin eta berriz saiatu direla gaitz honetatik askatzen judu banakoak zapaldu eta desagerraraziz, baina belaunaldi batzuk igaro ondoren, juduak berriro indartsuago eta ekonomikoki boteretsuago itzuli dira pogrom horien ondoren.

Beraz, saihestu behar dugu juduen auziaren konponbidea modu primitiboan bilatzea - izan ere, ezin da izurritearen baziloa banan-banan hil, bizitzeko behar-beharrezkoak kenduz bakarrik desagerrarazi daiteke.

Mundu osoan pizten ari den antisemitismoa nazioek beren etsairik handiena eta hilgarriena aitortu duten seinale da, baina orain gure lana da ezagutza emozional zuzen hori modu zuzen eta arrazoizkoan bideratzea.

Marxismoaren aurkako borroka , eta ondorioz juduen aurkakoa, pozoitutako masen etengabeko hezkuntzaren bidez lortzen da. Gure borrokaren lehen etapa da.

Interesen esklabutza haustea da azken eta gogorrena den borroka ekonomikoa, herria eta estatua finantza supranazionalen urrezko saretik askatzeko.
boterea.

Etapa hauetan zehar borrokatu ondoren bakarrik, eta garaipena guztiz lortu eta ziurtatu ondoren, izango da garaia erreforma gehiago guztiak egiteko, ahuldu eta gaixo dagoen nazio-gorputz horri bizitzeko gogo berri bat eta indar bizi-berri bat emango diotenak, gure buruetan dagoena lehenik gauzatuko duena, denok bihotz distiratsuz sinesten duguna eta borondate irmoz bilatzen duguna:

Alemaniaren berpizkundea.

Alemania Handi berri, libre eta batu bat, lan eta errendimendu egoera osasuntsu, sendo eta indartsu batean.

37 Federen juduei buruzko lana, Die Juden, 1933an argitaratu zen Nationalsozialistische Bibliothek-en 45. liburukian.

Machine Translated by Google

2. Programa

Programaren jatorria.

Lan orok plan bat behar du, gauzatze ororen aurretik sorkuntza intelektuala egon behar da. Zenbat eta argiago eta hobeto landutako eraikuntza-planak, orduan eta ederrago eta azkarrago eraikiko da eraikina. Egitura politiko berriek ere eraikuntza-plan argi bat behar dute, horri hemen programa politiko deitzen zaio.

Programa politiko bati jarri beharreko eskakizunak oso altuak eta oso anitzak dira. Ardura handiko zeregina da, norberaren herriaren ongizatea eta atsekabea plana ona izan den ala ezaren araberakoa baita. Programa batek, gainera, ahalik eta laburren, bizitza publikoko arlo garrantzitsu guztiak jorratu behar ditu, kritika guztiei eutsi behar die, ez du xehetasunetan galdu behar, ez die aurkariei puntu ahulik eskaini behar, ez du geroago ase ezin daitezkeen itxaropen utopikorik piztu behar. Programak etorkizuneko estatuaren eta ekonomia berriaren irudi fidela izan behar du. Nahi den estatu- eta ordena ekonomikoaren zirriborroa erakutsi behar die guztiei, baina ezin du xehetasunetan gauzatzea mugatu edo aurreikusi.

Programa orok historia eta garapen bat ere badu, baina zalantzarik gabe mugimendu baten oinarrizko zuzentasunaren froga da, hainbeste urteren ondoren, bere oinarrizko ezaugarrietan ezer funtsezkorik aldatu behar ez bada eta iluntasun batzuk bakarrik kendu behar badira. 1923ko otsailaren 24ko programa zaharraren programa-puntu garrantzitsuena eta deigarriena , 11. zenbakia, "Lanik eta ahaleginik gabeko diru-sarreren abolizioa, interes-esklabutza haustea", premiazkoa da tratamendu programatiko sakona izatea termino nazional, finantzario eta ekonomiko politikoetan. Puntu honen tratamendu zehatza ez zen garai hartan hain beharrezkoa, garai hartan horri buruzko idazki zehatzagoak, interes-esklabutza eta estatuaren porrota hausteko manifestua, haren irtenbidea, ia idazki bakarrak zirelako eta mugimenduaren sortzaile eta lehen jarraitzaileentzat guztiz ezagunak eta ezagunak zirelako. Nolabait, idazki horien eduki intelektuala izan zen jarduera sozialistaren esparrua gehitu zuena -
garai hartan jada oinarrizko ezaugarrietan zehaztuta zeuden planekin - Anton Drexler38 eta Adolf Hitlerren inguruan zirkulu txiki bat bildu zuen berritze-borondateari , ideia nazionalista eta populisten zirkuluari.

Hain zuzen ere, programa-puntu eta eskaera hauei esker bereizten da funtsean eta funtsean Nazionalsozialismoaren askatasun-mugimendu alemaniarra beste talde, mugimendu eta alderdi populista eta nazionalista guztietatik, eta bereziki bereizten da alderdi parlamentario deituriko guztietatik, zeinak, beren aldetik, aginte mammonista-plutokratikoaren adierazpen bat baino ez diren.

Programaren formulazio berrian beste behar bat argiagoa lortzea zen
bizitza publikoko arlo bakoitzari buruzko forma eta egituraketa argi bat. Hori gertatu da.

Nire betebeharra da hemen beste lan berritzaile bat pentsatzea, Austrian eta Bohemian Nazionalsozialismoaren agerpen paralelo bati zor diona, hau da, liburua.

---

38 Anton Drexler (1884-1942), Dietrich Eckart eta Federrekin batera, Munichen bizi zen Deutsche Arbeiter Partei austriarraren pareko alemaniarren sortzaileetako bat izan zen. Drexlerrek alderdiko ohorezko presidente gisa jardun zuen, eta Hitler alderdiko buruzagi argi eta garbia bihurtu zen 1921ean. Drexlerrek alderdia utzi zuen 1923an, eta berriro sartu zen Hitler boterera iritsi zenean 1933an.

Machine Translated by Google

Jung39 ingeniaria, Txekoslovakiako Sudete alemaniarren ordezkaria Pragako Parlamentuan.

Austriako Nazionalsozialismoaren hastapenak gerra aurreko garaira arte doaz.
Bere ideien esparrua ideien mundu sozialista ideia nazionalistekin harmonian jartzeko ahaleginean oinarritzen zen gehiago, Reicheko Alemaniako Nazionalsozialismoak, kolapsoaren ondoren sortu zenak –Austriako Nazionalsozialismo horren existentziaz jakin gabe, hain zuzen ere– hasieratik marxismoaren aurkako borroka-jarrera funtsezkoa hartu zuen bitartean.

Gaur egun, bi mugimenduak bat egin dute helburu komunak lortzeko.

[39] Rudolf Jung ingeniaria, Troppauko ordezkaria

Machine Translated by Google

NSDAPen Programa Nazional eta Ekonomikoa

Gure helburua da – Alemaniaren berpizkundea espiritu alemaniar batean, askatasun alemaniarrerantz.[40]

Helburu nagusi honetara iristeko bidea hau da:

I. Printzipio politiko nazionala: Alemaniako Reicha alemaniarren sorterria da.

1. Kanpo-politikan:

1. Alemaniar guztiak barne hartzen dituen estatu nazional itxi baten ezarpena.

2. Alemaniako interesen atzerriko ordezkaritza indartsua.

2. Arraza-politikan:

3. Juduak eta alemaniarrak ez diren guztiak ardura-kargu guztietatik kentzea bizitza publikoa.

4. Ekialdeko juduen eta beste atzerritar parasito batzuen immigrazioa debekatzea. Atzerritar eta judu arazoak dituztenak deportatu egin daitezke.

3. Herritarren Politikan:

5. Alemaniako kulturari eta komunitateari konpromisoa hartzen dion alemaniarrak bakarrik egin dezake estatuko herritartasun eskubideak gauzatu.

6. Alemaniarra ez dena gonbidatu gisa bakarrik bizi daiteke estatu alemaniarrean eta atzerriko legearen menpe dago.

7. Alemaniarren eskubide eta interesak atzerriko kideen aurretik doaz. nazioak.

II. Printzipio ekonomiko-politikoa: *Ekonomia nazionalaren zeregina eskaria asetzea da, eta ez mailegu-kapitalaren ahalik eta errentagarritasun handiena lortzea.*

8. Nazionalsozialismoak funtsean jabetza pribatua onartzen du eta menpe jartzen du estatuaren babesa.

9. Herriaren ongizateak, ordea, muga bat jartzen dio aberastasuna neurrigabe metatzeari norbanakoen eskuetan.

10. Alemaniar guztiek lan-komunitate bat osatzen dute ongizate komuna sustatzeko eta kultura.

11. Alemaniar ororen lan-betebehar orokor honen esparruan eta jabetza pribatuaren oinarrizko aitortzarekin, alemaniar orori bere lan-errentak eskuratzeko eta libreki erabiltzeko aukera ematen zaio.

12. Bizitza ekonomikoko arlo guztietan, baita nekazaritzan ere, enpresa txiki, ertain eta handien arteko konbinazio osasuntsua mantentzen da.

13. Enpresa erraldoien (korporazioak, sindikatuak eta trustsak) aurka egingo da.

14. Lukurutza eta estortsioa, baita herriaren kontura eta kaltetan egiten den aberaste gupidagabea ere, heriotzarekin zigortuko dira. 15. Alemaniar guztientzat urtebeteko derrigorrezko lana ezartzea.

[40] Puntu hauen inguruko eztabaida zehatz bat izateko, ikus Feder-en Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Munich, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP and its general concepts, Munich, 19

Machine Translated by Google

III. Finantza-politikaren printzipioa: *Finantza-sistema estatuaren zerbitzura dago, finantza-botereek ezin dute estatu baten barruan estatu bat osatu; beraz, gure helburua: Interesen esklabutza haustea honen bidez:*

16. Estatuaren eta, ondorioz, herriaren askapena interes handiko zorretatik mailegu-kapitala.
17. Reichsbank GmbH-ren eta banku zentralen nazionalizazioa.
18. Zeregin publiko handi guztien finantzaketa (energia hidroelektrikoaren garapena, errepideak, etab.), interesik gabeko estatu-altxorraren bonoen jaulkipenaren edo eskudirurik gabeko metodo baten bidez maileguak saihestuz.
19. Moneta egonkor baten sarrera, oinarri estali batean.
20. Interesik gabeko kreditua emateko irabazi-asmorik gabeko Eraikuntza eta Ekonomia Banku baten sorrera (moneta erreforma).
21. Zerga sistemaren berregituraketa sakona printzipio ekonomiko sozialista eta nazionalen arabera. Kontsumoa zeharkako zergaren zamatik askatzea eta ekoizpena zerga mugatzaileetatik askatzea (zerga erreforma eta zerga salbuespena).

IV. Gizarte-politika printzipioa: *Ongizate orokorra da lege gorena.*

22. Zahartzaro aseguruaren garapen eskuzabala, bizitza osorako errenta sistema nazionalizatuz. Behartsu den Alemaniako kide nazional orori pentsio egokia bermatuko zaio adin jakin batetik aurrera edo bizibidea irabazteko ezintasun iraunkorra goiztiarra gertatuz gero.
23. Enpresa produktiboetan diharduten pertsona guztien errendimenduaren eta adinaren araberako diru-sarreretan partekatzea, lanaren zeregin ekonomiko nazionalak betetzeko erantzukizunean parte hartzearekin batera.
24. Lan zintzoan oinarrituta ez dauden gerra eta iraultza irabazi guztien konfiskatzea, baita metatze eta usuraren bidez eskuratutako ondasunena ere, eta gizarte asegurua garatzeko erabiltzea.
25. Etxebizitza eskasia ezabatzea Reich osoan etxebizitza eraikin berri integralak eginez, 21. artikuluaren arabera sortuko den Eraikuntza eta Ekonomia Banku berriaren bidez.

V. Kultur politikan: *Zientzia eta arte eder guztien loraldia, politikoki librea eta ekonomikoki osasuntsua den estatu baten oinarrian, da gure kultur helburu nagusia.*

Honen bidez lortu behar da:

26. Gazteen hezkuntza fisikoki osasuntsu eta intelektualki libre dauden gizon bihurtzeko Alemaniako bizitza intelektualaren tradizio handien arabera.
27. Erlijio eta kontzientzia askatasun osoa.
28. Kristau fedearen babes berezia.
29. Alemaniar sentimendu moralaren aurka doazen eta estatua eta nazioa suntsitzeko izaera duten edukiak dituzten doktrina erlijiosoak ezabatzea eta baztertzea.
30. Literaturan eta prentsan, antzerkian, artean eta beste hainbatetan eragin kaltegarri guztiak ezabatzea. zinema.
31. Alemaniako unibertsitateetan irakaskuntza askatasuna, izaera handiko gizonen klase agintari baten eraketa.

Machine Translated by Google

VI. Militarki:

32. Nazioa defendagarria bihurtzea askatasun osoko lege militarra ezarriz
Alemana.

33. Mertzenario tropen abolizioa.

34. Aberriaren defentsarako milizia-armada bat sortzea, diziplina hierarkiko zorrotz baten bidez eraikiko den ofizial-gorputz profesional baten pean.

VII. Beste erreforma batzuk:

35. Prentsa sistemaren erreforma. Alemaniako herriaren kezkak urratzen dituzten prentsa tresna guztiak ezabatzea. Albiste guztien erantzukizun zorrotzena...
faltsuki edo joeraz distortsionatuta.

36. Sufragioaren erreforma, hauteskunde-kanpainen egungo modu ustelak eta hautatuen erantzukizunik eza (immunitatea) indargabetuz.

37. Ganbera profesionalen garapena.

38. Botere judizialaren erreforma arloan

Lurzoruaren legea – (lurraren gaineko jabetza-eskubidearen oinarrizko aitorpena, kapital pribatuaren aldetik lurra errentagarri ez izatea, estatuaren lehentasunezko erosteko eskubidea eta lurra estatuari itzultzea kudeaketa arduragabea izanez gero).

Zuzenbide zibila - (ohore pertsonalaren eta osasunaren babes askoz zorrotzagoa, gaur egun indarrean dagoen jabetzaren aldebakarreko babes juridikoaren aldean).

39. Konstituzio erreformak:

Konstituzioa: Alemaniako izaerari dagokion konstituzioa estatu subirano baten lidergoa da, posizio gorenean zentratutakoa. - Kargu goren hori herriak hautatutako monarka batek edo bi edo hiru Reicheko funtzionario gorenek betetzen duten ala ez, herriak geroago erabaki beharko du.

Reicharen izaera federala: tribu eta historiaren bidez barne-lotutako probintzia ezberdinetako alemaniar herriaren osaerak baldintzatzen du estatu federal bakoitzaren barne-gaien independentzia osoa.

Reicharen kezka alemaniar herriaren kanpo ordezkaritza, pasaporteak eta bidesariak, eta, gainera, armada eta itsas armada dira.

Hiru aurkari nagusi daude Nazionalsozialismoaren programa nazional eta ekonomiko honen lorpenaren bidean. Marxismoa, parlamentarismoa eta, bien gainetik, mailegu-kapital handia.

Gure marxismoaren aurkako borroka Karl Marx juduaren estatua desegiten duen doktrinaren aurka, klase-borrokaren herria desegiten duen doktrinaren aurka, jabetza pribatua ukatzen duen ekonomia desegiten duen doktrinaren aurka eta historiaren kontzepzio materialista ekonomiko hutsaren aurka zuzentzen da.

2. Gure parlamentuaren aurkako borroka ustezko herri ordezkarien arduragabekeriaren aurka zuzentzen da, zeinek -immuneak direnez- ez baitute inoiz beren erabakien ondorioen erantzukizunik hartu behar, baita horien ondorioz sortutako kalte guztien aurka ere (ustelkeria, nepotismoa, eroskeria) eta, ondoriorik txarrena - parlamentu horren menpeko gobernu baten aurka.

Machine Translated by Google

3. Gure Mammonismoaren aurkako borroka, beste bi gudu-fronteen gainetik kokatua, mundu osoko finantza-boterearen aurka zuzenduta dago, hau da, gure herriaren etengabeko finantza- eta ekonomia-ihesaren eta mailegu-kapital handiaren bidezko esplotazioaren aurka.

Hala ere, borroka hau, bestetik, gure bizitza publiko, ekonomiko eta kulturalaren arlo guztietan dituen agerpen ustelgarri guztiekin batera, egoismoaren eta diru-gogoaren arima suntsitzen duen espiritu materialistaren aurkako borroka intelektual indartsua ere bada.

Azken eta sakoneneko analisi batean, bi mundu-ikuskeren arteko borroka da, funtsean bi egitura intelektual desberdinen bidez adierazten direnak: espiritu produktibo eta sortzailea eta espiritu mugikorreko diruzalea. Lurzoruan errotuta dagoen eta berriro ere mundua esperientzia metafisikoan gainditzen duen espiritu sortzaileak bere ordezkari nagusiak gizaki ariarragan aurkitzen ditu; mundu honetakoari soilik zuzendutako espiritu diruzale, sustrairik gabeko merkataritza- eta materialistak, berriz, juduagan aurkitzen du bere ordezkari nagusia.

Nazionalsozialismoak, antisemitismoak bezala, gaizkiaren lehen erroa ikusten du juduen espiritu materialistan, baina badaki munduko historiako borrokarik indartsuena ezin dela eskaera antisemita negatibo hutsetan geratu, beraz, Nazionalsozialismoaren programa nazional eta ekonomiko osoa askoz ere nabarmenagoa da, zalantzarik gabe berritzailea baina negatiboa den borroka antisemita horren gainetik, Nazionalsozialismoaren lan eta errendimendu egoerak nolakoa izan beharko lukeen irudi sortzaile eta eraikitzailea emanez.

Helburu nagusi hau lortzen bada, Alderdi Nazional Sozialista desegingo da. *Nazional Sozialismoa orduan Alemaniako herri osoaren bizitzaren edukia bihurtuko da.* Alemaniako Langileen Alderdi Nazional Sozialista, oro har, ez da alderdi parlamentario bat hitzaren ohiko zentzuan, baizik eta etorkizunera begira dagoen biztanleriaren zati erabakia, aurrera begirakoa eta borondate eta gogo sendoko lider baten inguruan bildu dena, Alemania kanpotik lotsaren eta ezintasunaren, barnetik suntsipenaren eta ustelkeriaren, kanpotik posizio boteretsu eta inposatzaile batera eramateko, eta, barnetik, ekonomikoki sendoa, kulturalki loratua, intelektualki eta moralki maila altuko komunitate nazional batera eramateko.

Geibel41-ek abesten duen bezala, Alemaniako irrikazko Reicha eraiki nahi dugu :

Kanpotik bat, ezpata indartsu batekin,
Bandera altu baten inguruan bilduta,
Barne aberatsa eta anitza,
Tribu bakoitzak bere erara!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) poeta eta antzerkigile alemaniarra izan zen, hainbat poema abertzale idatzi zituena. Poema horiek Heinrich Heine eta Ludwig Borne idazle juduen inguruko garaiko "Alemaniar Gazte" literatura-zirkulu liberalak erasotu zituen, baina geroago sozialista nazionalak bultzatu zituen.

Machine Translated by Google

3. Estatu Nazionalaren Egitura
Estatu sozialista

Alemaniako estatuaren ideia nazionalsozialista

Botere politikoaren oinarriei buruzko kapituluan aipatu dugu alemaniar agintariek beren zeregin huts-alemaniarretatik aldentzen ziren orok ondorio kaltegarrienak ekarri zizkiola alemaniar herriari. Alemaniako historia aztertzen bada, beti aurkitzen da estatu nazional itxi baten irrika alemaniarra aldi historiko laburretan bakarrik gauzatzen zela, behin eta berriz desagertu zela alemaniar amets hori, eta behin eta berriz hondoratzen zela Alemania indargabetasunean eta desintegrazioan. Horrela, Alemaniako historia osoan irakaspen bat dago sendo: nazioa boteretsu zuzendutako estatu baten barruan ixteak bakarrik ahalbidetzen dio Alemaniari bere egoera geopolitiko kaltegarritik sortzen zaizkion arrisku izugarriei aurre egitea. Ia inon ez du Alemaniak mugarik, ia nonahi dago libre eta babesgabe etsaien erasoen aurka. Ez Ingalaterra inguratzen duen itsasoak ez Espainia eta Italia bere bizilagunengandik bereizten dituzten mendi garaiek ez diote Alemaniari defentsa naturalik ematen. Frantziak alde ireki bakarra du gure aurka, Errusiak berdin. Alemania bakarrik dago beste nazioen artean erdian - bihotz gisa - eta Europako gudu-zelai gisa. Alemaniako lurretan borrokatu ziren Espainiako, Frantziako, Ingalaterrako, Suediako, Errusiako eta Mongoleko armadak, Alemaniako lurretan Hogeita Hamar Urteko Gerrako erlijio-gerra izugarriak egin ziren, eta alderantziz, alemaniarrek odola isuri zuten atzerriko interesengatik lurralde guztietan. Ama Germaniak odola isuri zuen bere atzerriko armadek eragindako milaka zaurietatik, eta - bere semeen borrokek eragindakoetatik. Amaigabe tragikoa da Alemaniako historia, hain tragikoa ezen Alemaniako Reich bateratu eta itxi baten irrika alemaniarra ipuinetan sartu zen, Barbarroja zaharraren sagetan Kyffhäuser-en42. Mendeetan zehar, Alemaniako estatuaren ideiaren gauzatzea mantendu zen - nazioko jende onenaren irrika eta itxaropena, harik eta, 1871n, errementari boteretsu batek Alemaniaren batasuna landu zuen arte. Asko falta zen ama-aberriarekin lurralde-loturan bizi diren alemaniar guztiak barne hartuko zituen Alemaniako Estatu Handiaren gauzatzean. Baina Alemaniako irrikaren gauzatze partzial honek Alemaniako historiaren loraldi handia eman zigun, lehenago gutxitan bezala.

Baina ez dugu "baldin eta" eta "baina"-ekin konturatu beharrik, aitzitik historiatik ikasi behar dugu. Politika bilakatzen ari den historia da, eta "historia egiteatik" gure herriaren salbazioa loratuko bada, orduan gure estatugintzak, gure politika nazionalak, historian sortu denarekiko errespetuz, aurreko garaietako akatsak saihestu eta tradizio onenari lotu behar dio bere burua. Gizonak, historiarik gabeko politikariak, bere besaulkitik dogmatikoki historia egiten duenak, hondamendia baino ez dio ekarriko herriari, azken urteotan bizi izan dugun bezala, Alemaniako gobernu-ikuskizun marxista berrien eskutik. Gizarte-forma zaharraren erabateko haustura hondamendia eta kaltegarria den bezainbeste, batez ere suntsipen hori mugimendu marxistaren indarraren berdina denean, zaharra gutxi kontserbatu daiteke zaharra delako soilik.

Hemen datza berriro ere espiritu kontserbadorearen tragedia, sormenez emankorrik gabekoa eta

42 Turingia eta Saxonia-Anhalt estatuen arteko Kyffhäuser muinoak Friedrich Barbarroja (1122-1190) Erromatar Inperio Santuko enperadorearen atsedenlekutzat hartzen dira; enperadorea Hirugarren Gurutzadan Turkiako Saleph ibaian ito zen.

Machine Translated by Google

Irudimenik gabe, berria den guztia baztertzen du berria delako, eta aspaldi galdu duten beren funtsa iraunkorki eusten dielako. Jendea eta estatua ez dira momiak eta eraikuntzak, izaki bizidunak baizik; behin moztutako arropak ez dira betiko egokitzen.

Nazioen patutik oinarrizko ezaugarri nahiko handi batzuk baino ez dira eramaten, eta oinarrizko ezagutza hori alde batera uzteak beti mendekatu izan du nazioen aurka modu mingotsean. Guretzat, alemaniarrentzat, oinarrizko doktrina historiko nazional-politikoa hau da: "Batu zaitezte!"

"Batu"[43] hitzak , ordea, ez du "batasuna"[44] esan nahi, baizik eta "ados egotea"[45]. Alemaniar tribuen kanpo eta barne politikaren printzipioei buruzko adostasunetik bakarrik haz daiteke, bere lorerik finena, barne-askea den estatu bat, kanpotik boteretsua eta nazioarteko pisua duena.

Beraz, Alemaniako estatuarentzat ezin da Europako edo nazioarteko motibo ekonomiko, eliztar edo humanitariorik egon, baizik eta Alemaniako nazio osoaren ongizatea soilik. Ekintza politikorako "motiboez" ari naiz. Aldi berean, naturalki, eliztar, ekonomia eta, oro har, giza izaeraren eraginak daude, eta horiek behar bezala baloratu eta kontuan hartu behar dira. Baina printzipioa izan behar da eta izaten jarraitu behar du Alemaniako estatu nazionalak alemaniarrak bakarrik ordezkatu behar dituela, eta hori barne politikan zein kanpokoan.

Beraz, gure helburu politiko nazionala hau da:

1. Alemaniar guztiak barne hartzen dituen estatu nazional itxi baten ezarpena.
2. Alemaniako interes guztien atzerriko ordezkaritza indartsua.

Ideia Nazionalista.

Kontzientzia nazional sendo baten esnatzeko edo, hobeto esanda, berpizteko aurrebaldintza da

judu eta ez-alemaniar guztiak bizitza publikoko ardura-kargu guztietatik kentzea.

Gure bizitza publikoko ia arlo guztietan juduen inbasioaren aurkako defentsa-borroka erabakia Nazional Sozialismoak bakarrik egiten du energia osoz. Juduen aurkako borroka alemaniar espirituaren eta alemaniar askatasunaren aldeko borroka kontzientea da.

Juduen eragina eta eragina ezin dira inola ere konparatu beste herrien botere harremanekin eta borrokekin, baizik eta gorputz osasuntsu baten eta eraso dioten germen pozoitsu hilgarrien arteko bizitzaren eta heriotzaren aldeko borrokarekin. Organismo bizidun bat bazilo pozoitsuek erasotzen dutenean, galdera hau da: edo gorputzaren indar osasuntsua atzerriko intrusoen nagusi bihurtuko da - orduan kanporatuko ditu - edo ez da gehiago haien nagusi izango, orduan hilko da haien ondorioz. Era berean, mundu osoko juduen harrera-herrientzat hau bakarrik dago: edo juduak gorputz nazionaletik kendu - edo juduaren ondorioz hil.

Giza gorputzaren eta mikrobioen arteko konparaketak, hain zuzen ere, oso modu grafikoan erakusten digu zein desorekatua den iritzi engainagarri gogokoena, juduak beren eraginkortasun handiagoagatik bakarrik igo zirela nonahi, eta oso okerra eta bidegabea dela arrazoi horregatik erasotzea eta jazartzea. Ezin da esan kolera baziloa gizakia baino askoz indartsuagoa eta eraginkorragoa dela eta horregatik menderatu duela gizaki osasuntsua – ez,

[43] 'einig'

[44] 'Einheit'

[45] 'Einigkeit'

Machine Translated by Google

gizakiarentzat pozoia da. Eta, hain zuzen ere, organismo bizidunak pozoi inbaditzaileen aurka duen borroka honetan, pozoitzearen sintoma bereziak sukar egoerekin, kalanbreak, paralisiaren sintomak eta abarrekin batera agertzen diren bezala, juduak erasotutako nazioen borroka gaixotasunaren antzeko sintometan adierazten da: ezinegona eta asaldura bizitza zibil eta politikoan, konbultsio indartsuak gorputz nazionalean, nahasmena, izua, gerra zibila, paralisiaren sintoma tipikoekin txandakatuz, batez ere nazioen zati intelektualetan - gobernuetan. Orduan galdera bakarra dago, etsaia ezagutzen duten nazio-kontzientzia duten zirkuluek gobernuak ohartarazten eta argitzen edo gobernua eratzen eta juduak beraiek neutralizatzen lortzen duten ala ez - orduan sendabidea ziurtasunez sartzen da; hori lortzen ez badu, orduan heriotza nazionala berdin ziurtasunez sartzen da. Ez dago hirugarren biderik. Aldi baterako isolamenduak - irudi medikoekin jarraitzeko - itxurazko erremedioak baino ez ditu ekartzen: lehenago edo beranduago baziloak berriro agertzen dira gorputzeko odol-hodietan, bigarren borroka honen amaiera hilgarria da orduan pazientearentzat.

Azken arrakastarako erabakigarria – bizitzan oro har bezala – botere-nahia da. Botere-nahi hori gabe – nazioa mantentzeko nahi hori gabe, nazioa laguntzarik gabe hondamendira bidean dago. Literalki erortzen ez dena esklabo, felaheen, morroi eta juduen munduko boterearen zerbitzari bihurtzen da.

Bizitza eta heriotzaren arteko borroka da. Soldadu eraginkor asko abiatu dira, baina gure kide nazionalen gehiengoa oraindik lo dago. Behin eta berriz heztea, nekaezin, da irtenbidea. Hezkuntza hau hain zaila egiten duena, hain zuzen ere, arioaren antzutasuna eta samurtasuna da, arraza-gai garrantzitsu hauetan.

Gure herri alemaniarren barruko arraza-nahasketa sendoak, zalantzarik gabe, ia erabat lurperatu du gehiegiengan arraza-kontzientzia argi eta altua, eta, beraz, arraza-legeen ezagutza zehatzaren ordez, judu arrotzen aurkako nazka-sentimendu mugagabea baino ez da geratu. Juduak, bere aldetik, bi mila urte baino gehiagoz zorrotz jarraitu ditu bere arraza-legeak, odolaren garbitasuna mantentzeak izaera eta nazioarentzat duen garrantziaz jabetuta46 .

Beste alde batetik, arraza-agitazioa zabor zaharkitu gisa irudikatzeko gai izan da, eta hori, Alemaniako arraza-nahasketari dagokionez, zoritxarrez, justifikazio itxura batekin posible izan zitzaion. Alemaniarrek arraza-zientziarekiko duten juduen mespretxuari "Alemania, mantendu zure odol garbia!" eskaerarekin erabateko determinazioaz aurre egin beharrean, alemaniarra arlo honetan ere juduaren arte psikagogikoen47 aldean okerragoa zen. Ilustrazioaren mendeak, bere ideal humanitarioekin, juduen emantzipazioa ekarri zien gure arbasoek lapurreta eta usura juduen espirituaren izurritearen aurka beren jakinduria altuagoan landu zituzten kateetatik, baina guri nahasmena eta ziurgabetasuna baino ez zitzaizkigun ekarri oinarrizko galdera honetan. "Juduak ere gizonak dira" esaldiarekin - inork ez zuen eta ez du inoiz ukatu - juduen eskubide zibiko berdintasunerako sarrera eman zen. Horrela, egitura intelektual guztiz desberdina zuen atzerriko juduen aurkako erresistentzia nazional-arraziala baretu zen eta horrela, herritarren emantzipazioaren aurkako borroka hasieratik oztopatu zen.

Plataforma honetatik gure ekonomia osoaren konkista gertatu zen orain, eta, duela gutxi, bizitza publikoa juduen gobernu mugagabearen egungo egoerara arte.

---

46 Ikus arraza eta juduei buruzko Liburutegi Sozialista Nazionalaren liburukiak!

47 Konbentzitzeko arteak.

Machine Translated by Google

Juduen beraren testigantza sorta oso batek agerian uzten du estatu baten barruko estatu gisa sentitzen direla, beste herrialde batzuetako arraza-kideekin lotura estuagoa sentitzen dutela harrera-herriekin baino.

Herrien arteko elkartasun estua dutelako juduen sentimendu honetatik zuzenean sortzen dira bertako herrientzat arriskuak, nazioen kanpo-harreman politikoen arloan, gerran zein bakean.

Hasieran, ordea, juduen arreta abantaila ekonomikoen eskariari zuzendu zitzaion. Hemen ere, irabazien bilaketa mugagabea, hartzaile ziren herriekiko sentimendu sozialik ezak oztopatua, oso lagungarria izan zitzaien.

Kreditu sistema modernoaren asmatzaile eta eramaile gisa, laster erraza izan zen estatuen finantza-ekonomia osoa eta, banku eta burtsaren bidez, baita sektore pribatua ere, gehienbat, beren eraginpean jartzea.

Hemendik, beraz, beren finantza-egoera sortu ondoren, juduak nazioaren produktu intelektual-kulturalei ere luzatu zien hatza; hemen haien espiritu mugikorra, haien umore azkarra, haien ulermen kritikoa - askotan ariar espiritu serio, astun eta xumearen abantaila nabarmentzat har daitezkeen ezaugarriak - etorri zitzaizkien laguntzera.

Baina errealitatean, lapur sena besterik ez zen, haien kontzientzia falta eta eskrupulurik eza – dagoeneko haien doktrina erlijiosoetan iragartzen dena. Juduarentzat, Schulchan Aruch48-ren doktrinen arabera, ez-juduaren jabetza nagusirik gabeko jabetza bezalakoa da – hor juduak bereganatu dezan! Juduak banku eta burtsa teknikaren baliabide guztiak jarri zituen bere zerbitzura. Anonimizazioak – gure ekonomiaren despertsonalizazioa sozietate anonimoaren burtsa-formaren bidez – neurri batean kapitala lanetik bereizi du, akziodunak kasu bakanetan badaki zerbait bere fabrikaz, alde bakarreko interesa baino ez du *bere diruaren errentagarritasunean.*

akzioen moduan inbertitu duenean. Fenomeno hau aipatu behar da hemen, gure ekonomiaren despertsonalizazio honekin batera baitago bere degradazioa ere. Enpresaburu eta fabrikatzailea, bere bezeroen beharrak ezagutzen dituena, oraindik negozio-ohore zaharra duena eta ekonomiaren benetako beharrei erantzuten dien produktu sendo, on eta iraunkorra ekoiztea bere betebehartzat jotzen duena, benetan enpresaburu sendo hau oso bestelakoa da akziodun handi modernotik, akzio-pakete handi baten jabetza kapitalista hutsarekin interes bakarra ezagutzen duena, ahalik eta etekin handiena lortzea. Enpresetan objektu on eta merkeak fabrikatzen diren ala ez, oro har, balio produktiboak akzio-sozietate batek sortzen dituen ala, kreditu-enpresen (bankuen) kasuan bezala, oro har, baliorik sortzen ez den, kapitalistarentzat - akziodunarentzat - axolagabekeria handia da. Horrek ondorio gehigarri gisa du ekoizpena beharretara gutxiago bideratzen dela, ezen, are gehiago, behar itxurazko bat bakarrik piztu behar dela publizitate erraldoiaren bidez. Lehenago, enpresarien ohorezko kodean guztiz debekatuta zegoen norberaren produktuak goraipatzea; hori egiten zuena merkatu-pregoilaria zen, eta halako merkatu-pregoilariaren goraipamena lehia desleialtzat hartzen zuen negozio-gizon sendoak. Hala ere, judu-merkatariak hain zuzen ere merkatu-pregoilarien merkataritza-negozio mota hauek egiten zituen erabateko irmotasunez, eta horretan bere *konbentzimendu-arteak* erabilgarriak ziren. Gaur egun, judu-pregoilariaren ordez, judu-publizitatea agertu da.

48 Schulchan Aruch juduen zuzenbidearen kode autoritarioena da eta 1563an idatzi zuen Yosef Karok Palestinako iparraldean.

Machine Translated by Google

Zientziaren arloan garapen antzekoa gertatu zen, batez ere zientzia ekonomikoaren arloan – ekonomia nazionala deritzonean. Pixkanaka, ekonomia nazionalaren zeregina ez zen gehiago ikusten ekonomiaren zilegitasun eta behar nazionalen ikerketan eta ikerketen emaitzetatik lidergo ekonomikorako jarraibideak lortzean zetzala, baizik eta gero eta gehiago egoeraren deskribapen bat baino ez zen egiten, aurkitutako fenomeno eta forma ekonomikoak onak, egokiak eta aplikagarriak ziren ala ez ikertu gabe, ekonomia nazionalaren benetako beharretara. Horrela, jendeak lortu zuen, eta gaur egun inoiz baino gehiago lortzen du, kalte izugarriak eragitea ekonomiari eta, ondorioz, komunitate nazionalari – zientifikoki kontuan hartuta – eta, horregatik, modu aldaezinean. Eremu honetan sartzen da bereziki estatuaren eta kreditu zerbitzu pribatuen industriaren doktrina, eta batez ere interesaren doktrina. Galdera hau beste leku batean xeheki landu dugu, hemen nahikoa izan daiteke adieraztea funtsean gaur egun ekonomia nazionala deitzen duguna aberastasun pertsonalerako instrukzio kapitalista pribatu bat besterik ez dela eta nazio produktiboen langileen lapurreta kapitalista usurazalea justifikatzeko saiakera ondo antolatu bat.

Aipatzekoa da ekonomia nazionaleko irakasleen artean oso kopuru handia dagoela juduen ehunekoa.

Laikoarentzat deigarriagoa da juduen literatura eta arte munduan sartzea zelai.

Gure egungo antzerkia aztertzen duenak harrituta geratuko da bertan zabaltzen den apaltasun eta zinismoarekin. Bereziki baliozkoa da zinemaren fenomeno modernoarentzat. Lizun eta ergelen dramak menderatzen ditu gure eszenatokiak; dialektika subertsibo eta azkar batekin, alemaniar onari irakasten zaio moralitatea eta etika, ohorea eta kontzientzia funtsean ergelkeria hutsa direla, eta horiek gabe ezin dela urrunago joan. Publikoaren aurkako eraso hauekin batera, judu antzerki-agentziaren traba dator, non artista-joera dutenen ezagutzak ez baitu erabakitzen lanpostu bat bilatzen dutenen antzerki eta kontzertu-agenteekiko esker ona baino.

Baina gero, iritzi publikoaren manipulazioa etorri zen, hedadura zabalean, eguneroko prentsaren bidez. Ia egunkari handi guztiak pixkanaka juduen jabetzara igaro ziren.
Horrela itxi zen alemaniar herriaren inguruko zirkulua. Aginte ekonomikoari gehitu zitzaion aginte intelektuala. Juduen interesentzat kaltegarria zen guztia ahalik eta denbora gehien gorde eta isilarazi zen publikoarentzat; hala ere, ideiak edo emanaldiak indarrean jartzen baziren, orduan hasten zen benetako sorgin-ehiza, hasieran ahalegin horiek barregarri bihurtzen saiatuz, eta, horrek ere laguntzen ez bazuen, gezurrak eta gaizki-ulertuak, baita pertsonalki gutxiesten ere, erabili behar ziren. Eroskeriak eta mehatxuak saiatu ziren, eta azkenean ez zen uko egiten aurkari edo ohartarazle deserosoa ekonomikoki estaltzeaz, edo hiltzeaz ere.

Azken arma beldurgarri hau, oro har, ez zen erabiltzen, edo oso gutxitan erabiltzen zen, pertsona pribatuen aurka, ia inoiz ez baitzen herriaren benetako lagun baten erreakzioak, botere politiko edo estatalik gabe, eraginkortasun maila bat lortzen juduen organo publikoetan gezur eta kalumnia bonbardak hautsi aurretik.

Alderdietan, masen atsekabea gehiegikeria handien bidez piztu zen, eta jabeen eta haien ustezko babesleen, estatuaren agintaritzaren eta armadaren, aurkako klase-gorrotoa piztu zen. Hemen ere – estatu nazionalaren aurkako eraso hauetan bezala, nonahi – juduak izan ziren gehienbat asaldatu eta sustatu zutenak. Gogoratu besterik ez dago Karl Marx, klase-borrokaren doktrina marxistaren sortzailea, benetan judua zela (Mardochai

Machine Translated by Google

(bere benetako izena zen). Alemanian zuen heraldoa, Ferdinand Lassalle49, jatorriz Feist Lasal, ere judua zen.

Gerra eta iraultzan, orduan, juduen suntsipen lana burutu zen alemaniar estatuaren aurka. Printzeak kanporatu zituzten, ofizialei sorbaldak kendu zizkieten, funtzionarioak goseak men eginarazi zizkien, beren langileak eskuragarri jarri ahal izateko - ezinbestekoak baitziren Alemania modernoko estatu sozialista-kapitalista altuarentzat ere. Horrela, alemaniar nazioa desarmatu, emagaldu, buruzagiak lapurtu, jabegabetu eta bortxatu, demoralizatu eta ahuldu zen, eta bizitza publiko osoan zehar, ekonomian eta politikan, artean eta antzerkian, juduek hegemonia zalantzaezina bereganatu zuten.

Haien agintearen oinarria beren aberastasun izugarria da.

Beren harrera-herriekin alderatuta kopuru txikia izan arren, bizitza publikoko postu garrantzitsu guztiak beren judu arraza-kideen edo juduekin estuki lotuta dauden alemaniarren eskuetara eraman ahal izan dituzte. Baina, hala ere, juduak alemaniar gorputz nazionaletik kentzea guztiz posible da, are gehiago industrian eta nekazaritzan, lanbideetan eta administrazioan benetan garrantzitsua den ekoizpen-jarduera ia erabat judurik gabe dagoela kontuan hartuta.

Juduak gure erakunde nazionaletik kentzeak ez luke nekazaritza-ekoizpena oztopatuko – oraindik ez dut judurik ikusi goldearen atzean ildoa inguratzen – ezta lantegiak geldiarazi beharko langile faltagatik – langileek jakingo dute judu batek ere ez duela ikatza altxatzen lan gogorrean edo sutegian gelditzen – gure errementarien eta metalgileen, arotzen eta zapatarien lantokiak ez lirateke umezurtz geratuko – etxeak ez lirateke inola ere hondakin gisa geratu beharko juduak kanporatu ondoren, estatistikek ez dute ezer aipatzen judu hargin eta arotzez, teilatugileez edo beiragileez. Baina merkataritzan ere ez litzateke geldialdirik agertuko juduak jada ez baleude. Garraio-sistemaren arloan, estatuak orain arte zaindu du pertsonen eta salgaien trafikoa modu eredugarrian eta, nolanahi ere, nork ikusi ditu juduak trenbide-gidari edo lokomotora-gidari gisa –

edo tranbia-gidari gisa, edo gurdizain edo garraio-langile gisa?

Baina juduen merkataritza eta finantzetarako joera tipikoari dagokionez ere, gerra aurreko administrazio militarreko postuek erakutsi dute biltegiratze eta hornidura zerbitzu zaindua egiteko gai direla, merkataritzan bertan ehunka mila merkataritza-langile eta negozio-gizon alemaniar ari dira lanean, merkataritzaren benetako alderdiak eta beharrak ulertzen dituztenak, eta estatu-bankuan eta posta-bankuan juduen lapur-ekonomiatik askea den ekonomia nazional osasuntsu baten oinarria osa dezaketen erakundeak ditugu.

Azterketa labur samar honetan ikusi badugu juduak ez direla inola ere gure estatu eta nazio bizitzan ordezkaezin den funtzio bat, eta, aldiz, beren nagusitasuna modu gupidagabeenean erabiltzen dutela, harrera egiten dieten herrien kalterako, orduan ondorio ageriko eta logiko gisa sortzen da juduak gure naziotik kanporatzeko eskaera.
Alemaniako nazio-komunitatearekiko konpromisoa hartzen duen bakarra izan daiteke estatu-hiritarra50 .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) sozialista alemaniar-judua zen, Marxekin ezaguna zena, nahiz eta azken honek oportunistatzat jotzen zuen Bismarck kontserbadorearekin akordioak egiteko prestutasunagatik. Beraz, Marxek ez zuen Lassalle babestu azken honek Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Alemaniako Langileen Elkartea) sortu zuenean.
Elkarteak (1863an) sufragio unibertsal zuzena lortzea zuen helburu nagusi.

50 Klausula hau 1935eko irailaren 15eko Nurenbergeko Legeen bigarren zatian sartuta zegoen , 'Reich-eko herritartasun legea', 2. artikuluan: "Reich-eko herritarra odol alemaniarra edo ahaide odolekoa den eta, bere jokabidearen bidez, herri alemaniarrari eta Reich-i leialki zerbitzatzeko gogoa eta gaitasuna erakusten duen menpekoa da". Juduak gizarte alemaniarretik erabat bereiztea lege hauen lehen zatian ezarri zen, 'Odol alemaniarra eta ohore alemaniarra babesteko legeak'.

Machine Translated by Google

Arraza-auziaren berrikuspen honetatik, naturalki eta nahitaez, ekialdeko juduen immigrazioaren debekuaren beste ondorioak ere ondorioztatzen dira. Juduen auzia erabat ez ulertzea da immigrazioaren debekuaren bidez ekialdeko juduak uxatzeko nahikoa dela uste izatea. Guztiz beharrezkoa da, aldi berean, gure artean kokatutako gure herriaren etsai diren juduak atzerritarren ekintza baten menpe jartzea. Ekialdeko juduak dira, noski, juduak etengabe hornitzen diren ur-biltegi handia. Immigrazio honek bere baitan dakarren arrisku handia azken urteetako esperientziek argi eta garbi agerian utzi dute. Urte gutxitan, ekialdeko judu hauek negozio-trikimailu eta loraldi guztien bidez aberastasun izugarria lortu ahal izan dute. Gure epaitegiak elementu arrotz horiek egindako iruzurrez beteta daude. Estatuak ez du inolako interesik beren burua produktiboki erabilgarri egiten ez duten pertsona horien immigrazioan.

Estatu Nazionalsozialistaren ekialdeko juduekiko jarrera honek ez du baztertzen beste nazioetako kideak ere, gorputz nazionalean parasitoak direnak, kanporatuak izan daitezke.

Galdera hauen eztabaidak estatu-politikaren hirugarren atalera garamatza orain. Nazionalsozialismoa: herritartasun eskubidea.

Herritartasun Eskubidea.

Herritartasun eskubidea eskuratu behar da. Printzipio honetan, Nazionalsozialismoa nabarmen desberdintzen da gaur egun indarrean dagoen eskubidetik, zeinaren arabera 20 urtetik gorako heldu alemaniar orok, gizonezko zein emakumezko sexukoak, estatuko herritartasun eskubideak erabil ditzakeen. Era berean, gaur egun, Weimarreko konstituzioaren arabera, aukera hau judu arrazako kideentzat dago zabalik. Era berean, estatuko kidetza hau edozein atzerritarrek lor dezake azaleko formalitate batzuk betez.

Weimarreko konstituzioak ez du, oro har, estatu-herritarren kontzeptua ulertzen, baina 110. artikuluan estatu bateko kide izateaz hitz egiten du, eta 109. artikuluan, gizonezko eta emakumezko sexuko estatu-kide guztien legearen aurreko eskubide berdintasunaz. Kontzeptu honen lausotasunak, jakina, baztertzen du herritartasun-eskubidea eskuratzeko aurrebaldintza moral eta arrazialen eskakizuna. Honen aurka, Reicheko konstituzioaren 113. artikuluak atzerriko hiztun diren "nazioaren atalak" (!) hartzen ditu bere babes berezipean; "ezin dira desabantailatuak izan beren garapen tradizional librean, batez ere beren ama-hizkuntza hezkuntzan erabiltzean, baita barne-administrazioan eta justiziaren administrazioan ere".

Atzerriko herritarren inguruko hausnarketa oso honekin alderatzen bada Errepublika Babesteko gure Legearen praktika norberaren kide nazionalen aurka, gerra-kriminalak etsaiari emateko betebeharra, 112. artikuluan bermatutako ziurtasunarekin, hau da, "atzerriko gobernu bateko alemaniarrik ezin izango da jazarpen edo zigorrera eman", eta, aipatutako azken artikulu hau Krupp51 eta bere zuzendarien aurka frantsesek emandako epaiketa lotsagarriekin alderatzen bada, agian konstituzio honen egilea Preuss52 judua izan zela aipatzea nahikoa da gertaera horiek guztiak argitzeko.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach-ek (1870-1950) Friedrich Krupp AG zuzendu zuen 1909tik 1941era. Hans von Seeckten (1866-1936) Reichswehr-ekin lankidetzan, Kruppek Alemaniaren berrarmatze sekretua egin zuen Versaillesko Ituna urratuz. 1923an, frantsesek eta belgikarrek Ruhr eskualdea okupatu zutenean, Kruppi isuna ere jarri zioten... Essenen Krupp fabrikako (hamahiru langileen hileta publiko handia), okupazioan zehar frantsesek tirokatuta hil zituztenak.

52 Hugo Preuß (1860-1925) Weimar Errepublikako Barne ministro alemaniar-judua izan zen eta funtsezkoa izan zen 1919ko Weimarreko Konstituzioa formulatzean.

Machine Translated by Google

Ez "poloniarren etorkizun zoriontsuagoa", Betthmann-Hollweg-ek53 bere parlamentuko hitzaldi zorigaiztoko batean esan zuen bezala, eta ezta Errumaniako juduen hobekuntza ere (Kuhlmannen arabera)54 izan daiteke alemaniar estatu baten ideia nagusia, baizik eta alemaniar herriaren ongizatea bakarrik. Gidari-gai hau NSDAP-en programa nazional eta ekonomikoan adierazten da (Programa, 35. or.) 7. zenbakian: *"Alemaniarraren eskubide eta interesak atzerriko nazioetako kideen aurretik daude" eta 6. zenbakian: "Alemaniarra ez dena gonbidatu gisa bakarrik bizi daiteke Alemanian eta atzerritarren legearen menpe dago".*

Honen arabera, estatuko herritartasun eskubidea eskuratu egin behar da. Duintasunik ezagatik ere gal daiteke. Juduak funtsean baztertuta dauden eskubide bat da, eta beste nazioetako kideak ere baztertu daitezke.

Alemaniako estatu-herritartasuna eskatzailearen barne-baldintza Alemaniako kultura eta komunitatearekiko konpromisoa da. Alemaniako nazioarekiko konpromiso hori hartzen ez duenak, Alemaniako estatuaren etsaitzat hartzen duenak, bere herriarekin baino beste nazioetako kideekin lotura estuagoa sentitzen denak, ezin du Alemaniako estatu-herritartasun eskubiderik jaso, ez baitu Alemaniako komunitatearekin zerikusirik izan nahi.

Erokeria bat dirudi, hain zuzen ere, Crispien55 eta beste batzuek bezala Alemania izeneko aberririk ezagutzen ez dutela publikoki aldarrikatzen duten pertsonek herrialde honen patuari buruz aholkuak eman nahi izatea, herriaren ordezkari gisa, ordezkari gisa, pribilegio bereziak dituztela aldarrikatzen dutenean eta lege zorrotzen babesaz (errepublikaren babesaz) gozatzen dutenean parlamentu honetatik gobernu-karguetara igotzen badituzte.

Alemaniako estatu nazionalsozialistak hain zuzen ere gizon horiei eskatuko die konturik gogorrena, eta gobernu eta parlamentu iraultzaileetako kideek atzera begirako erantzukizuna hartu beharko dute beren ekintzen edo ez-egiteen gainean. Beraz, bizitza publikoan dauden pertsona guztien erantzukizunaren gainean garatuko diren legeak atzera begirako ahalmenez hornitu beharko dira.

Hemen ez da, Alemaniako iraultzaren akatsaren kasuan bezala, "proletario" gosetuen soldaten aldeko borrokaren kontua, kapitalista asegabe eta aseezinen aurka, beraz, ez da langileen sentimendu osasuntsu eta zuzenak klase-borrokaren ideiaren bidez engainatzeaz, baizik eta hemen egungo parlamentu eta gobernu sistemaren onuradunen arduragabekeriari amaiera eman behar zaion eskaera moralaren kontua da, eta herriaren beharrei neurrigabe aberastu direnak edo beste zirkulu batzuen amarruak lagundu dituztenak merezitako zigorra jaso dezaten.

"Txiki-txikiak urkatuak dira; handiak libre uzten dira" leloa ez da zuzena izan behar. Estatu Nazionalsozialistak, aitzitik, zigorra zehazteko kasuan, txiki-txikiak limurtu izana aringarri gisa hartuko du kontuan, eta, bestetik, alemaniar herriaren aurkako gaizkile handiak justiziaren aurrera eramango ditu legearen zorroztasun osoz.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) Alemaniako kantziler izan zen 1909tik 1917ra. Gerra garaian, Bethman-Hollweg-ek buruzagi militarrek defendatutakoak baino politika moderatuagoak nahiago zituela zirudien.

54 Richard von Kuhlmann (1873-1948) Alemaniako Kanpo Arazoetarako Estatu Idazkari gisa aritu zen 1917ko abuztutik 1918ko uztaila. 1918ko maiatzean Bukaresteko Bakea negoziatu zuen Errumaniarekin.

Arthur Crispien (1875-1946) Alderdi Sozialdemokratako parlamentari hautatu zuten 1920an , eta Sozialdemokratische Partei-ko (SPD) presidentekide bihurtu zen 1922an.

Machine Translated by Google

Estatu auzitegi honen garbiketa-lana ezin da inola ere gelditu iraultzarekin boterera iritsi zirenekin. Inperioaren gobernuaren menpekoei ere erreparatu beharko die, beren arduragabekeriaz Alemaniaren gainbehera hau posible egin zutenei. Erantzule nagusia – Bethmann-Hollweg – bere lurreko epaileengandik kendu dute, gauza bera gertatzen da hurrengo errudunenarekin – Erzberger56, zeinak , 1917ko uztaileko parlamentu-iraultza tamalgarriaren aita gisa, etsaien irabazteko gogo hondoratua berriro piztu baitzuen. Eisner57 bera ere

eta Rathenau beren nazio-suntsitzaile jardueraren eszenatokitik kendu dituzte, modu ilegalean, dudarik gabe, baina historiaren burdinazko legeen arabera. Baina oraindik bizirik dirauten asko, 1918ko urtarrileko munizio greba antolatuz, borrokan ari zen armadaren bizkarrean sastakaia sartu zutenak, eta oraindik bizirik dirautenak hitzez eta idatziz irabazteko nahia hautsi zutenak, oraindik bizirik dirautenak "garaile eta galtzailerik gabeko bakea" predikatu zutenak, oraindik bizirik dirautenak eta zuzentzat hartzen dutenak gerran eta iraultzan herriaren atsekabea beren neurrigabeko aberastasunerako gaizki erabili zutenak.

Zalantzarik gabe, halako eskaera politiko nazional batek beldurra eta izua zabalduko ditu, eta hamar milaka pertsonak beren bizitzen beldur izango dira bihotz garbikoak ez direlako. Baina Nazional Sozialismoarentzat, justizia sozialaren eskaera honekin, Alemaniako herriaren patuaren auzia dago, ea Alemaniako herriak nazio noble bat lortzeko bidea aurki dezakeen, edo bizitza miserable bat jasango duen degradazioan eta ustelkerian fellaheen nazio gisa. Mugimendu Nazional Sozialistarentzat, bere arrazoia ere galdera honek erabakitzen du.

Beraz, estatu-herritartasun eskubidea ez da Alemanian jaiotako ororen sehaskan jarriko den zerbait; aitzitik, estatu-herritartasun eskubide honek bere baitan hartzen ditu estatuarekiko eta nazioarekiko betebehar moral gorenak ere. Hala ere, estatuarekiko eta nazioarekiko erantzukizun hori betetzea babestu behar da, eskubide hori berriro ere merezi ez izanez gero gal daitekeen aukeraren bidez ere.

Bestalde, estatu-herritartasun eskubidea eskuratzea ez da erruki ekintza bat izango, baizik eta alemaniar komunitatearentzat duina dela frogatzen duen eta alemaniar arraza eta komunitate historikoarekiko konpromisoa hartzen duen edozein alemaniar langilek aurkez dezakeen erreklamazio bat.
Bere armada eta lan betebeharra bete duenak, bere lanean langile ohoretsu gisa aktibo denak, estatu-herritartasun eskubidea eskuratzeko eskubidea du.

Baina estatu-herritartasun eskubide honekin lotuta dago norberaren lan guztian osotasun handiagoaren ikuspegia ez ahazteko betebeharra ere, eta baita norberaren jarduera ekonomikoan beti kontziente izatea norberaren lana osotasunean egokitu behar dela, hau da, arlo jakin batzuetan askatasun osoa izan arren, Alemaniako estatu-herritarren jarduera ez litzatekeela osotasunaren ongizatearen aurka zuzendu behar.

56 Matthias Erzberger (1875-1921) Deutsche Zentrumspartei-ko (Alderdi Zentral Katolikoa) kidea izan zen, eta Betthman-Hollwegen eskuineko eskua kontsideratzen zen. Gerran, 1917ko erdialdean, gerraren amaiera negoziatua eskatu zuen eta Alemaniako armadarekiko konfiantza ahuldu zuen. Erzbergerrek Lehen Mundu Gerrari amaiera eman zion armistizioa sinatu zuen eta, Weimar Errepublikako Finantza ministro gisa, Versaillesko Ituna onartu zuen. 1921ean erail zuten Freikorps-eko komandanteak, Hermann Ehrhardtek (1881-1971), sortutako 'Antolakuntza Kontsul'eko kide ultranazionalek.

57 Kurt Eisner (1867-1919) judu sozialista alemaniarra izan zen, Wittelsbach familia boteretik kendu zuen iraultza antolatu zuena. Bavariako dinastia 1918ko azaroan. Bavariako lehen ministro errepublikano bihurtu zen eta Bernako Sozialisten Konferentzian sozialista moderatuak erasotu zituen Lehen Mundu Gerra eragitean Alemaniaren errua ez onartzeagatik. Arco von Valley konde nazionalistak hil zuen 1919ko otsailean.

Machine Translated by Google

Ekonomia Nazionala

Ekonomia nazionalaren zeregina eskaria asetzea da, eta ez mailegu-kapitalaren ahalik eta interes-errendimendu handiena lortzea.

Printzipio hau ekonomia guztietarako berezkoa dela pentsatuko litzateke, eta hala ere, ekonomia sozialista nazionala egungo interes-kapitalismoko ekonomiatik desberdina da, hain zuzen ere printzipio gidari honetan. Ez da hain erraza gizaki produktiboaren zentzumen xaloarentzat eskaria asetzeko balio ez duen ekonomia nazional bat imajinatzea; eta hala ere, argi utzi behar da orain ekonomiaren egungo jabeentzat -banku eta burtsako kapitalarentzat- eskaria asetzea funtsean oso garrantzi gutxikoa dela. Nazioarteko kapitalak interesa du...
bertan bakarrik eskaeraren asetze hori modu kapitalista usurazalean ustia daitekeen neurrian.

Izan ere, ekonomiarekiko bi jarrera funtsean desberdinekin dugu zerikusia hemen. Biztanleria osoaren aldetik ekonomia osoarentzat premiazko eskaera bakarra, jakina, janari beharra asetzea da, ondoren etxebizitza eta arropa eskaera asetzea, eta ondoren bakarrik biltzen dira eguneroko beste behar guztiak, arte eta kultura plazer gorenetaraino. Tartean daude laguntza zerbitzuak, garraio sistema osoa eta horrekin lotutako guztia, merkataritza eta finantza sistema. Ondasunen ekoizpenak, bere aldetik, ekonomia osasuntsu batean du helbururik onena beharra ahalik eta modurik onenean estaltzea, ekoizpen kostuak estaltzen dituen ordainketa baten bidez, eta enpresari dagokion lan-errenta eta irabazien zati egoki bat barne hartzen dituena, zeinaren bidez ezinbesteko galerak eta enpresaren hobekuntzak eta berritzeak ordaindu ahal izateko.

Enpresaburu justuaren arreta ez dago kasu indibidualetan irabazi neurrigabeak lortzera bideratuta, nahiz eta zorte oneko gertakariek hori posible egin dezaketen. Enpresaburu justua guztiz kontziente da bere zeregin ekonomiko nazionalaz, ekoizpena ezartzeko moduan, non beharra erabiltzailearentzat kostu txikienekin ase daitekeen, aldi berean enpresa hazi eta loratu dadin, ekoizpen-kostuak gero eta txikiagoak izan daitezen soldatak murriztu gabe.

Ekintzailetza-pentsamenduaren benetako modu horren adibide argigarriena, agian, Jenako Zeiss lantegiko sortzailekide eta zuzendaria den Ernst Abbe58 da. Gizon honek oso ondo ulertu du ekintzailetzaren zeregin ekonomiko nazional hau, eta ahal zuen guztia egin nahi izan du hori gauzatzeko.

Baina alderdi honetan, oro har, ez dugu arrazoirik gerra aurreko gure ekintzaileei buruzko kexa berezirik egiteko. Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 bezalako gizonak , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64, etab.-ek ohorezko lekua lortu dute beren buruari, baita sozialki ere, Alemaniako industriaren historian. Ez zeuden guztiak irabaziaren aldebakarreko bilaketak gobernatu,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) fisikaria eta ekintzailea izan zen, eta Carl Zeissek, Jenako Unibertsitatearen sortzaileak, kontratatu zuen. Carl Zeiss AG enpresa, tresna eta sistema optikoak ekoizten zituena. Abbe enpresaren jabekide bihurtu zen.

59 Alfred Krupp (1812-1887) Friedrich Krupp-en (1787-1826) semea zen, zeinak Krupp Cast Steel Company sortu baitzuen 1811n. Alfred Krupp-en zuzendaritzapean, konpainia garai hartako arma fabrikazio enpresa nagusia bihurtu zen.

60 Mannesmann 1890ean sortu zen eta hasieran altzairuzko hodi juntagabeak ekoizten zituen.

61 Werner Siemens (1816-1892) Telegraphen-Bauanstalt konpainiaren asmatzaile eta sortzailea izan zen 1847an. Gaur egun. Siemens AG munduko elektroteknologia-enpresa handienetako bat da.

62 August Thyssenek (1842-1926) Thyssen-Fousol burdinola sortu zuen 1867an, eta beste industria astun batzuk eskuratu zituen, eta hauek 1926an Vereinigte Stahlwerke sortu zuten, Bigarren Mundu Gerraren aurretik munduko meatzaritza eta altzairu kartel handiena.

63 Borsig August Borsigek (1804-1854) 1837an sortutako lokomotora-enpresa bat izan zen.

64 Krauss-Maffei 1838an sortutako makinak ekoizten dituen enpresa bat da.

Machine Translated by Google

denak xume eta apal mantendu ziren beren buruarentzat, beren lanen oparotasuna baino ez zen haien izarra.

Izan ere, Alemaniako industriaren nekaezin produktibo eta asmamen ahalmenak ekarri du ez bakarrik biztanleriaren hazkunde erraldoiak lana eta ogia aurkitu izana, baizik eta, soldatak igo arren, biztanleriaren sektore guztien bizi-maila osoki hobetu arren, produktu garrantzitsuenak merkeago egin ahal izatea etengabeko hobekuntza eta asmakizun berriei esker. Alemaniako eskulangileak ez luke inoiz ahaztu behar hori langile adimendunei zor diela.

Eta beste gauza bat azpimarratu behar da hemen berriro ere, arreta handiz: Alemaniako ekonomiaren loraldi handi honen oinarria eta aurrebaldintza boteretsuki zuzendutako Bismarck Reich izan zela. Bi faktore hauek, Alemaniako Reicharen egoera politiko bateratua eta, beraz, boteretsua eta Alemaniako enpresari eta langileen lan-indarra aurrekaririk gabeak, biztanleria osoaren bizi-mailaren igoera integrala erregistratzea ahalbidetu zuten, Alemaniako biztanleriaren hazkunde erraldoia elikatu, jantzi eta etxebizitza eman ahal izatea eta Alemaniatik emigrazioa kopuru hutsaletara jaistea.

1870etik aurrerako hamarkadetako alemaniar migrazioaren zenbakiek alemaniar ekintzailetza eta merkatari espirituaren soberakin osasuntsua baino ez zuten barne hartzen, alemaniar langiletasunaren eta alemaniar errendimenduaren aitzindari gisa mundura zabaldu zena.

Gehienbat, Alemaniako Reicheko ekonomia nazional osoak ekonomia nazional osasuntsu bati ere ezartzen dizkiogun oinarrizko eskakizunei erantzun zien.

Eskaria ondo asetuta zegoen. Hala ere, garai hartan ere bazeuden arazo sakonak gure ekonomian izandako kalteak modu askotan adierazi ziren.

1. *Gure estatuaren finantzak* gero eta zor handiagoetan erori ziren, alemaniar herria gero eta aberatsagoa eta boteretsuagoa bihurtu zen aldi berean, alemaniar industria- eta merkataritza-eraginkortasunaren produktuek munduko salmenta-merkatuak konkistatu zituztenean, gure barne-ekonomia arrakastaz arrakasta zihoan eta osasun- eta bizi-baldintzak urtez urte hobetzen ziren garaian.

Orain, noski, ez da seinale ona zorrak gero eta handiagoak izatea. Fenomeno horrek beti adierazten du zerbait ez dagoela ondo. Izan ere, guztiz absurdo eta zentzugabetzat hartu behar da gero eta aberastasun handiagoa duten herritarrek ez badute aldi berean finantza osasuntsu eta oparoak izaten. Hau are harrigarriagoa izan behar da Alemaniako Reicherako eta estatu federaletarako diru-sarrera izugarri handiak trenbideetatik, posta eta meategietatik, baita estatu-basoetatik eta abarretatik ere, Reich-ek eta estatu federalek, beren finantza-subiranotasunagatik, beren herritarren zerga-ahalmen handia aldarrikatu zezaketen kontuan hartu gabe.

2. Beste kalte ekonomiko sakon bat gure nekazaritza eta hiri-ondasunen zorpetze progresiboa izan zen. Horren aurka aplikatu zen lur-erreformaren mugimenduak arazo osoaren zati garrantzitsu bat zuzen aitortu zuen, zoritxarrez eraginkortasun osoa lortu gabe.

3. Gure industriaren inflazioaren gertakariak, kreditu mota guztien bidez, behatzaile zorrotzak ere kezkaz bete beharko lituzke. Zalantzarik gabe, oparotasun gero eta handiagoa den garaian, merkataritza- eta industria-enpresek atzerriko diruaren onarpena eta horrekin lotutako interes-betebeharra arin hartzen dute, izan ere, lanaren eta diru-sarreren aukerak nabarmen handituta zama horiek eramatea ahalbidetzen du.

Machine Translated by Google

Baina, ai krisi ekonomikoak hasten badira! Orduan, interes-lotutako kredituaren erabilera bere kalte ekonomiko osoan agertzen da.

Urte hauetan sortu zen akzio-sozietate motak, kapitala hari lotutako lanetik bereiztearekin batera, hau da, diruaren errentagarritasunean interes kapitalista hutsak bereizteak, hartzekodunen aldetik, banakako ekintzailearen lankidetza osasuntsutik eta bere existentziaren eta bere enpresaren identifikazio osotik, era berean, kalte ekonomiko sakonen hazia erein zuen.

4. Diru-bitartekaritza erakundeen, bankuen, botere-posizio gero eta handiagoak nazioaren lagun ohoragarria kezkaz bete beharko zukeen. Ekonomiaren zerbitzari izatetik, bankuak ekonomia nazional osoaren jaun eta jabe bihurtu ziren mugarik gabe. Modu aipagarri eta esanguratsuan, bankuen botere-posizio gero eta handiagoak ez zuen inola ere gure ekonomia nazionalaren oparotasun aldiberekorik ekarri, baizik eta, aitzitik, zenbat eta tamalgarriagoa bihurtu gure ekonomia, orduan eta gehiago handitu ziren bankuak.

Ez dugu hemen garapen honetan gehiago sakondu nahi, asko esango dugu horri buruz ekonomia finantzario eta monetario hutsaren eztabaidan. Finantza eta kreditu sistemaren bidezko kalte ekonomiko nazional handiaren erro laukoitzaren aipamena oso garrantzitsua izan zen, ekonomia osoaren alderdi hau hain zuzen ere benetako ekonomia nazional baten aurkakoa bihurtu baita, hau da, botere finantzarioen aldebakarreko lapur-ekonomia bat.

Parasitoek jotako gorputz baten irudia berez ezartzen ez zaionak egungo egoera mantentzeko interesa izan behar du edo ekonomia esplotatzaile honen onuradunen menpe egon behar du. Zoritxarrez, azken hau gizon askoren artean gertatzen da. Horregatik, lapur-baroi sistema ekonomiko moderno honen aurkako barne-erresistentzia ez da modu egokian agertzen.

Bereziki txarra da gauza hauek arduraz jorratu behar dituen zientzia bera ere, eta batez ere zientzia bera ere, salbuespen batzuk kenduta (Othmar Spann65), egungo interes-kapitalismoaren ekonomian murgilduta egotea eta haren menpe egotea. Gaur egungo ekonomia nazionala ez da egiaren eta ezagutza zuzenaren aldeko liderra, baizik eta krimen ekonomiko nazionalaren bozeramaile bihurtu da.

Egia eta jakinduria handi guztiak gizaki xume orok uler eta hausnar ditzake bere alderdi esentzialetan. Honekin ez da nahastu behar oinarrizko ezagutza horretara iristea ez dela hain erraza, noski. Jakina, ezagutza bera, intuizioa, betiko ezagutza-egarri den ariman distiratzen duen argi distiratsu baten antzekoa da. Zaila da, ordea, adimenaren ondorengo lana, adreiluak adreiluz adreilu pilatu behar baitu gogor, materialak ahalik eta arreta handien aukeratuz, pentsamendu-egitura osoa eraikitzeko, amaitutako lana guztiontzat berez agerikoa izan dadin.

Kasu horietan, ez dago laudorio hoberik norberak noizean behin pentsamendu horietara iristea baino. Horrela, lan honetan lanean ari nintzela (1923ko uda), jaso nuen...

65 Othmar Spann (1878-1950) austriar ekonomialari eta soziologo antisozialista bat izan zen, Adam Mullerren (1779-1829) teoria ekonomikoek eraginda – Adam Smithen ekonomia liberal materialistaren aurka zegoena. Vienako Unibertsitateko irakaslea izan zen 1919tik 1938ra, sozialista nazionalek irakasle izatea galarazi zioten arte. Austriaren Anschluss (anexionatzea). Spannek NSDAP alderdiaren orientazio nazionalistarekin bat egiten bazuen ere, estatu korporatibista baten inguruko bere ikuspuntuak ez zituzten guztiz babestu sozialista nazionalak.

Machine Translated by Google

W. Schober66 ingeniari austriarraren lan bikaina, non Austriako finantza- eta kreditu-egoeraren garapen negargarri osoa aurreikusten zen duela 30 urte jadanik argi eta garbi.

Schoberrek adierazi zuen funtsean okerrak diren doktrina ekonomiko nazionaletatik erabat aldentzeak bakarrik geldiarazi zezakeela ekonomia nazionalaren garapen negargarria – zoritxarrez, inolako arrakastarik gabe.

Arrazoi nagusia garai hartan izan zen Schoberren lagunek, Alderdi Kristau-Sozialistakoak, hasierako akordio sutsu baten ondoren, aitzakia alferrekin alde egin ziotela: "Oraindik ez da garaia heldua", baina errealitatean, ez zitzaiolako egokitzen finantza kristau handiari.

Bankuak aspaldi utzi zion aurrezki-kapitalaren eta ekonomiaren eta lan-kapitalaren arteko bitartekari fidagarri izateari. Gaur egun, banku handiek beren zuzendariak eta ordezkariak dituzte akzio-sozietate guztietan. Ezin da ezer gertatu bankuak jakin gabe. Eta zer interes du bankuak orain ekonomian? Kapitalak ahalik eta irabazi handiena lortzea du interes bakarra; nolanahi ere, guztiz axolagabea da horrekiko. Ez du bere zeregina ikusten ekonomia ongarritzea, dirua maileguan emanez tasarik merkeenetan, hain zuzen ere, ekonomia nazionala krisi mota okerrenek mehatxatzen dutenean –hala ere, hori litzateke bere zeregin gorena–; banku handiek, are gehiago, kreditu-paketeekin eta kreditu-abisuekin ateratzen dira une horretan, manufaktura-industriak bere lanerako kreditu aurreratu bat behar duenean premiazkoena.

Honako hau ere kontuan har daiteke: Zein beharrizan estaltzen dute bankuek? – Batek esango du: diruaren beharra. Noski. Baina nola eta zein baldintzatan? Okinak, zapatariak, fabrika-jabeak, negozio-gizonak, janariaren, arroparen eta abarren benetako beharra estaltzen dute, eta horren truke baliokidea jasotzen dute, prezioa, dirutan edo diru-transferentzia baten bidez. Horrela beharra asetuta geratzen da, eta fabrika-jabeak, etab., berriro ere lan-kapitala du erosketetarako, soldatak ordaintzeko eta gehiago fabrikatzeko. Hemen zirkulu ekonomiko bat osatzen ikusten dugu. Ekoizleak erabiltzailearen beharra asetzen du, diruak bere zeregina betetzen du truke-negozio baten bitartekari gisa eta ekonomia berriro ongarritzen du ekoizlearen eskuetan.

Diru-mailegu negozioaren kasuan guztiz bestelakoa da. Lehenik eta behin, ez dago banku batek bere salgaia –dirua– emateko betebeharrik, adibidez, merkatari ororentzat dagoen bezala. Beraz, ziurtatu dezake dirua aldekoei bakarrik ematen diela. Gainera, bankuak, kasu gehienetan, maileguaren balioa baino askoz handiagoak diren bermeak eskatzen ditu, eta zor-ziurtagiri bat ere eskatzen du, zeinaren arabera zordunak zorra itzultzeko konpromisoa hartu behar duen duen eta irabaziko duen guztiarekin. Beste era batera esanda, dirua emateko, bankuak bere botere-eremuan maileguan hartutako zenbatekoa baino askoz handiagoak diren aktiboak erakartzen ditu; zor-ziurtagiri bat ere ematen uzten du, eta horrek zordunaren lan-errentak bere eskuetan uzten ditu. Baina hori ez da nahikoa: diru-mailegu bikoitz eta askotan bermatu honengatik, bankuak are gehiago ordaintzen uzten dio denborarekin izugarri bihurtzen diren interesen moduan. Beraz, ekonomikoki kontuan hartuta, ez da inola ere errendimendu produktiboa den prozedura batekin ari gara lanean; itzulketa-ordainketa –baimena, zor-ziurtagiria– berehala ematen da, eta, horrez gain, zordunak beste ordainketa jarraitu bat onartu behar du, urte gutxiren buruan jasotako diruaren balioa gainditzen duena, bahitzailea behar izan gabe.

66 Wenzel Schober (1846-1928) trenbide-ingeniari austriarra izan zen, eta Josef Schlesinger Vienako irakasleak (1830-1901) bezala, bere ekonomia-idazkietan juduen nazioarteko finantzarekiko mendekotasuna Austriako arazo ekonomikoen kausa nagusitzat jo zuen. Bere lanik nagusien artean daude Die Noth und ihre Ursachen, 3 liburuki, Viena, 1880-82, eta Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

askatzea edo zorra konpontzea. Finantza-negozio hori, jakina, ekonomikoki nazionalki absurdoa da, lukurreria hutsa da.

Kredituaren benetako zentzua, beste baten eraginkortasun ekonomiko handiagoaren sinesmenarena, hauxe da: aurreztutako diruaren jabeak ez du ikusten bere dirua modu errentagarrian erabiltzeko moduan dagoenik, beraz, konfiantza duen norbaitengana jotzen du, diru hori fidatu diezaiokeela eta aurrezkiak eskaeran itzuliko dizkiola bermea eskaintzen dion norbaitengana, osorik eta gutxitu gabe. Maileguak zordunaren lan-ahalmen ekonomikoan indartzen badu, irabazi askoz handiagoak lor ditzakeen heinean, zuzentasun edo esker oneko ekintzatzat har daiteke zordunak hartzekodunari, dirua itzultzeaz gain, bere irabazien zati bat ere ematen badio. *Ekonomia monetario eta kreditu pribatuaren kontzepzio honek Erdi Aro osoa menderatu zuen, Elizaren interes-doktrinaren muina osatu zuen. Interes-eskaera usuratzat hartzen zen.* Gaur egun, Elizak usuratzat jotzen zuen interesa gure ekonomia osoaren axioma bihurtu da: kredituaren zentzu ekonomiko nazionala zentzugabekeria ekonomiko nazional bihurtu da. Zalantzarik gabe, dirudunarentzat doktrina hori aberaste iraunkorraren iturria da. Ez delako benetan urrea –itxuraz nahi lukeen bezala– berez dirua sortzen duen botere bat delako, gizakiaz gaindiko fenomeno bat, lurreko iraungikortasun legeetatik askatuta, dena bere sorginkeriaren menpe iraunkor eta betiko jartzen duena, baizik eta finantza eta nazioarteko ekonomia modernoan edozein ondasun ekonomikok berez interes-eskubidea duela dioen lege gisa sentitzen delako, neurri batean diruan jaiotzetikoa dena, lanaren eta diruaren arteko harremanaren alderantzikapen izugarri hau lege gisa onartzen delako, ukitu ezin den zerbait bezala, zientziak justifikazio-arrazoi ugari eman behar dituen zerbait bezala.

Horrela bakarrik izan zen posible ekonomia nazional osoa bere zeregin bakar eta naturaletik desbideratzea, hau da, beharrak asetzeko eta, horrela, guztiontzako lana eta janaria sortzeko, eta batez ere banku- eta burtsa-kapitalaren jabeen aberaste pertsonalerako tresna gisa erabiltzea.

Gure mugimenduaren aurkako borroka politikoaren trikimailu gogokoena da orain gure ekonomia nazionalaren *esplotazio kapitalista handiaren* aurkako gure oposizio hau eta justizia sozialaren eskakizunak asetzen dituen ekonomia nazional baten aldeko borroka jabetzaren eta beste jabetza modu batzuen arteko oposizio gisa agertzea, gure "Interes publikoa norberaren interesaren aurretik" aldarrikapena komunistatzat hartzea. Horren aurka, etengabe aipatu beharko genuke programa nazional eta ekonomikoaren 8. artikulua (Programa, 35. or.):

"Nazionalsozialismoak funtsean jabetza pribatua onartzen du eta menpe jartzen du" gobernuaren babesa".

Hala ere, legegintzaren zeregina izango da mugak ezartzea aberastasun neurrigabea norbanakoen eskuetan metatzea, osotasunaren kontura.

Positiboki eta ekonomiarako berarentzat sortzen da, ekonomia osoarentzat eta bere zereginentzat Nazional Sozialismoaren espirituan eskaera gisa, "Programa Nazional eta Ekonomiko"-ren 10. eskaera: *Alemaniar guztiek lan-komunitate bat osatzen dute alemaniar herriaren ongizate eta kultura komuna sustatzeko.*

Hemendik dator, aldi berean, *alemaniar orok bere indarren arabera intelektualki eta fisikoki lan egin behar duela dioen eskakizun morala, baina bere lan hori osotasunean txertatu behar dela.*

Azpimarratzen dut hau eskakizun moral bat dela. Beraz, ez da ezartzea Sobietar Errusian sartu den lan egiteko konpultsioa. Oso bestelako zerbait da

Machine Translated by Google

estatu-herritartasun eskubide osoak eskuratu aurretik alemaniar orok urtebeteko derrigorrezko lana egitea eskatu genuen.

Oso bestelakoa da, berriz ere, gure helburu nagusia, hain zuzen ere, gaztaroan eta helduaroan gogor lan egin duten kide nazional guztientzat kezkarik gabeko zahartzaroa bermatzea dela.
Hain zuzen ere, kapital maileguan hartzeko interes eta bidesari zor zaion odolustearen menpe etengabe ez dagoen ekonomia nazional baten kasuan, erraz lortuko da, eta lortu behar da eta ahal da, soberakin handiak ematea, non kide nazional guztiei adin jakin batera iristean edo goiztiarra den lan-ezintasun baten kasuan funtzionarioen erretiro-ordainsariaren antzeko zahartzaro-pentsio egoki eta nahikoa bermatzen zaien.

Gizarte-politika eskaera hau ekartzen dut hemen, zeregin honen betetzea ekonomia nazional osoaren errendimenduari dagokiolako, ez baita soilik langileari etengabe esateko gai den puntua hitzaren zentzu zabalenean: Lan egin behar duzu!, baizik eta, lan egiteko beharraren atzean, zerbait lasaigarria eta adiskidetzailea ezartzen duelako - zahartzaro seguru baten aukera bizitza osoan bere betebeharra bete duen ororentzat.

Jabetza pribatua gure ekonomiaren oinarri gisa aitortzearen esparruan sartzen da, jakina, alemaniar orok bizitza irabazteko aukera librea eta bere lan-errentak eta lortutako aberastasuna libreki erabiltzeko aukera babestuta dagoela ("Programa Nazional eta Ekonomikoaren" 11. zk.). Oinarrizko eskubide hau mugatzea legearen bidez bakarrik onartzen da, eta horren arabera, komunitatearen interesen aurka ez dagoen lan hori bakarrik hartuko da kontuan lan gisa. Kate-merkataritzak eta irabazi-asmoak ere lan asko eragiten dute, zalantzarik gabe; era berean, lapur batek izerdi tanta gehiago isuriko ditu askotan bere "lanean" etxe bat eraikitzen ari den harginak baino, baina "lan" hori, hain zuzen ere, alde bakarreko aberastasun pertsonalera bideratzen da, besteen kontura eta kaltetan. Beraz, "lan" hori kaltegarria da oro har, eta, beraz, gogor zigortu behar da.

Halako zehaztapen espresu bat ez da inola ere soberan, zeren eta zuzenbidearen praktikatik maiz agerikoa baita, eta izugarrizko neurrian, zenbat gauza izendatzen diren bertan lan zintzotzat. Mugatik oso gertu dauden jarduera sorta oso bat ere badago, non zaila den esatea lan hori oraindik "osotasunarekin" harmonizatzen denik.

Nolanahi ere, tresna legalak sortu behar dira osasun nazionalaren aurka fisikoki edo intelektualki zuzendutako jarduera edo enpresa horiek guztiak zapaldu ahal izateko. Gauza bera gertatzen da biztanleriaren larritasunaren ustiapenarekin, irabazien eta usuraren bidez.

Nazioaren aurkako izurrite horientzat heriotza zigorra eskatzen dugu. Finantza
Zigorra edo espetxe zigorra ere ez da eraginkorra pertsona eskrupulurik gabeko horien aurka.

Laburbilduz, beraz, Nazionalsozialismoaren politika ekonomikoak ekonomiaren errentagarritasunean oinarritutako kontzentrazio faltsu bat ezabatzen lagunduko du, eta, horregatik, ekonomia nazionalaren zeregin zuzen eta arrazoizko bakarra berreskuratuko du: eskariaren asebetetzea.

Honek ez ditu inola ere baztertzen merkatari, fabrika-jabe eta negozio-gizon zintzoen diru-sarrerak eta irabaziak; aitzitik, ez da inola ere zailtasunik sortu behar irabaziak lortzeko ahalegin justifikatuarentzat, ahalegin hori interes publikoen esparruan sartzen den bitartean.

Beraz, ekintza purgatibo baten kontua da, eta gero, bai bere formei dagokienez bai bere errendimenduei dagokienez aurkaezina den Alemaniako ekonomia mantentzearena. Honen bidez ulertu behar da "Programa Nazional eta Ekonomiko"-ren 12. zenbakiak eskatzen duena: *Bizitza ekonomikoko arlo guztietan, beraz, baita nekazaritzan ere, enpresa handi, ertain eta txikien konbinazio osasuntsua mantentzen da.*

Machine Translated by Google

Horrekin batera, Nazionalsozialismoaren oinarrizko posizioa ematen da gizarte-ordena desberdinetan.

Nazionalsozialismoak *nekazariak babestuko eta sustatuko ditu bide guztien bidez, nazio boteretsu baten eta biztanleriaren elikaduraren oinarri gisa.*

Programaren 17. puntuak egoera berezietan jabetza librea kentzea aurreikusten duen klausula bat badu ere, horrekin, Adolf Hitlerrek 1928ko apirilaren 13an aldarrikatu zuen bezala, "beharrezkoa izanez gero, modu ilegalean eskuratutako edo herriaren ongizatearen ikuspuntutik administratu gabeko lurrak konfiskatzeko aukera legalak sortzea" esan nahi zen soilik. Hau, beraz, batez ere juduen lurzoru espekulazio enpresen aurka zuzentzen da". Beraz, klausula hau bertako biztanleria babesteko soilik diseinatu zen.

Bereziki maite du Nazionalsozialismoak *merkataritza- eta merkataritza-klase ertain osasuntsu baten oparotasuna eta independentzia.*

Eta industria astun deritzonaren ekoizpen-moduetan ere, Nazionalsozialismoaren ikuspuntutik, ez dago ezer funtsezkorik aurka egiteko. Hain zuzen ere, industria handi honek dena modu eredugarrian arrazionalizatu du, hau da, ez du kosturik saihestu ekoizpen-metodo hobeak eta sinpleagoak lortzeko. Enpresen egungo gainkarga –

Komunizazioa helburu izateak –benetan salbuetsi ezin diren pertsona kopuru gehiegirekin (hemen batez ere norberaren zerga eta aseguru arduradunak mantentzeko beharraz ari gara pentsatzen, etab.) industriaren nazionalizazio ahaleginaren aurka egiten du zuzenean.

Sozialismo Nazionalaren zeregin ekonomiko-politiko hauen amaieran beste antolakuntza-emaitza erraldoi bat dago: *"Alemaniar bakoitzarentzat urtebeteko lan-zerbitzua ezartzea".*

Hemen ere, printzipio moral sakon batek behartzen du eskakizun hau: betebeharrak.

Estatu-herritartasun eskubideak erabili nahi dituenak estatuari ere zerbitzatu behar dio, bere betebeharraren kontzientzia eta bere estatuarekiko leialtasuna frogatu behar dio ekintzen bidez eta, hain zuzen ere, ordainsaririk gabe, hau da, aberasteko aukerarik gabe, soldaduak bere aberriari zerbitzatzen dion bezala.

Derrigorrezko lan-zerbitzuaren ideian zerbitzu militar unibertsalaren ideiaren osagarri guztiz bat ikusten dugu.

Lehengo bi eta hiru urteko zerbitzu-aldiarekin alderatuta, soldadu eraginkor bihurtzeko prestakuntza nabarmen murriztea posible dela uste dugun arren, beharrezko eta komenigarria iruditzen zaigu alemaniar gazte orok estatuari zerbitzatu diezaiokeen merkataritza-jarduera bat edo gehiago ezagutzea.

Lanaren kalitatearekiko betebehar-kontzientzia hainbeste sufritu du makinaren agintepean eta langileen enpresarien aurkako klase-etsaitasunaren doktrina are suntsitzaileagoaren pean, ezen arlo honetako tutoretza estatuaren zuzendaritza zorrotzaren pean, printzipio uniformeen arabera, guztiz ezinbestekoa dirudi. Hain zuzen ere, enpresariek, zentzu onean, ongi etorria emango diote erakunde horri eta ez dute inola ere lehiaketa gisa hartuko. Lan-armada hori ezin da lehiaketa bat izan dagoeneko, esperientziaren arabera, estatuaren jarduera ekonomiko produktibo oro gehiegi kargatu behar baita bere aparatu ofizialarekin, langile gazte eta esperientziarik gabekoen enpleguak eta prestakuntzak bere eraginkortasunaren zati handi bat kontsumitzen baitu.

Bestalde, lan-zerbitzuko urte honetako zeregina izango da ereduzko estatu-enpresetako gazteei teknologiaren aurrerapen guztiak hobeto ezagutzea. Beharko lukete, baldin bada...

Machine Translated by Google

ahal den neurrian, langileen eta militarrean zerbitzatzen duten kide nazionalen benetako beharrak estaliko ditu.

Horrela, estatuaren gainerako ekonomia nazionalarekin lehiatzea ez da zalantzan jartzen, gehienez ere arlo batzuetan prezioen erregulatzaile gisa jardun lezake merkatu-prezioekin, eta horrek oraindik ere merkatari askeei eta ekintzaile askeei irabazi arrazoizko bat lortzeko aukera zabala uzten die.

Ezin da manifestu honen zeregina xehetasun gehiagotan sartzea. Hala ere, laburki zirriborratu eta argitu behar dira, badakigulako galdera honen konponbide zuzena oso onuragarria izango dela gure moral ekonomikoa berreskuratzeko, lanarekiko betebeharraren ideia nazioarekiko betebehar moral gisa esnatuko delako ekonomia osoak lortuko duen onura alde batera utzita.

Estatu-herritarraren posizioari dagokionez, ekonomia nazionalarekiko
Bismarckek behin adierazi zuen:

"Ez gara zoriontsu izateko bizi, gure betebeharra betetzeko baizik."

Printzipio moral hau da estatuarekiko eta gure jarreraren oinarria ere.
ekonomia.

Machine Translated by Google

Finantza erreforma nazionala – Dirua eta kreditua Estatu Nazional Sozialista

"Interesaren araua."

Interes-esklabutza hausteko eskaera guztiz berria da programa politiko batean. Gertakari hori bera nahikoa litzateke zirkulu zabalenek Nazionalsozialismoaren aurkako oposizio sutsuena aurkezteko.

Aurkarien zatirik handiena, alde handiz, egungo interes-kapitalismoaren ekonomian dena galdu dutenek osatzen dute, eta ideia hauetan hezi direnek, oraindik ere galdutako pribilegioak galtzearen beldur direnek. Oposizio honek ez du inolako bultzadarik, barne-bultzadarik eza baita, hain zuzen ere, kapital-pentsioaren idealak harrapatuta duen zirkuluaren ezaugarria.

Beste talde bat maileguen menpe daudenak edo behintzat hala direla uste dutenak dira. Talde honek, jakina, ez du benetan interesak ordaintzeko betebeharra ezabatzearen beldur, baina bai beldur da ez duela zirkulazio-kapital gehiago jasoko dena lehen bezala jarraitzen ez badu.

Beste talde bat arazoarekiko oposizioa duten ekonomialari nazional zoragarriak dira Interesetik askatzea da haien jakinduria ekonomiko nazionalaren alfa eta omega.

Beste talde bat ikuspuntu hobea ez duten baina arrazoi pertsonal edo alderdikoiengatik Nazionalsozialismoaren oinarrizko eskaera honi baieztapen faltsu eta gaizki-ulertuekin aurre egiten dioten gaiztoak dira.

Nazioarteko finantza-zirkuluak interes-araubidea erabiltzen dutela, hain zuzen ere Eskari honen kontuan hartuta, gure etsai adiskideezin eta mingotsenak agerikoa da.

Oposizio gaiztoa eta profesionalki interesatua izan ezik, jarrera etsai eta mesfidati baten arrazoi nagusiak hauek dira: ezjakintasuna eta alferkeria intelektuala, ergelkeria.

Hemen aurkari boteretsuekin dugu zerikusia, inposatzen saiatuko litzatekeen edozein sistemak huts egiten duen aurkariekin, azalpen sinesgarrien presiotik medusa bezala atzera egiten dutenekin, baina presioa lasaitu ondoren, pentsamolde zaharretara itzultzen direnekin.

Beraz, zer ulertzen da "interes-esklabutza"z? *Interes-esklabutzaz* ulertu behar da estatuak eta herriak finantza-botere gaindikoekiko duten interes-zorra. Beraz, hemen esklabutza mota berri baten kontua da, finantzen agintearekiko esklabutzarena. Esklabutza hau printze absolutuen agintepean inoiz izan den edozein aginte mota baino beldurgarriagoa eta krudelagoa da, modu inpertsonalean erabiltzen baita, inolako sentimendu gizatiarrik gabe, hedatzeko eta handitzeko sena asegaitz batekin obsesionatuta, konparaziorik gabeko botere-gosearekin.

Arau honen existentzia adierazteko ohiko esamoldea hau da: "Diruak mugitzen du mundua". Baina hemen dirua botere finantzarioaren nagusitasunaren sinbolo gisa baino ez da erabiltzen. Dirua bera, metalezko eta paperezko monetak, ez dira ez onak ez txarrak berez, eta ez dute inolako aginterik. Dirua, moneta gisa, ezinbestekoa da ondasunen eta zerbitzuen trukean. Horregatik, botere finantzarioen agintea diruaren aldetik bakarrik jorratzeko saiakera guztiak hasieratik okerrak dira eta eraginkortasunik gabe kondenatuta daude, aginte honen kasuan ez baitugu sistema monetario estuaren gaia jorratzen, boterearen gaiak baizik.
Botere-tresna gisa dirua, aipatu bezala, ez da ez ona ez txarra, bere erabileraren araberakoa da soilik. Hiltzeko moduan ere erabil daitekeela, hau da, gaizki erabilia izateak ez du zerikusirik.

Machine Translated by Google

inola ere neutralizatu bere erabilera-aukera amaigabe anitz eta ezinbestekoak. Diruak ere, modu erabilgarrian erabilita, eragin onuragarria du ekonomia nazionalean. Ez da oker esan diruari odola dela erakunde ekonomiko nazionalean. Diruak truke-bide gisa duen zereginari leial jarraitzen dion bitartean, jasotako edo irabazitako dirua berriro ekonomiara bideratzen den bitartean, ezin du *eragin* kaltegarririk izan ekonomia nazionalean.

Orain faktore bat sartzen da: dirua aurrezteko metodo gisa erabiltzeko nahia. Nahi hori bera guztiz justifikatuta dago, aitzitik, guztiz desiragarria da aurrezki zentzua berriro ohoratzea, baldin eta –bai, baldin– aurrezkiak posible balira gaur egungo egoeretan. Gure alemaniar diruaren debaluazio iraunkorra eta mehatxagarria estatuaren finantza-politika arduragabe baten bidez aurreztea ergelkeria bihurtzen du, aste edo egun batzuk igaro ondoren, diruaren balioa aurreko balioaren zati batera jaitsi baitaiteke. Beraz, diruak aurrezki-diru gisa bere zeregina bete behar badu, balio *egonkorra izan behar du.*

Alemaniako diruak, oraindik ikertu beharko ditugun arrazoiengatik, ez duenez balio egonkorrik une honetan eta ezin duenez balio egonkorrik izan, aurrezle alemaniarrak aldi ezegonkor guztietan bilatzen du balio egonkorreko diru hori. Balio egonkorreko diru hori moneta noble deiturikoak dira, dolarrak, franko suitzarrak eta florin herbeheretarrak, Eskandinaviako herrien diruak, etab., baita metal preziatuetatik lortutako diru metalikoa ere.

Baina orain, ekonomiaren funtzionamendu-kapital gisa diruaren zeregin ekonomiko nazionala diru egonkorra metatzeko nahi honen aurka dago. Galdera hau sakonki ulertzeko, dirua, bere funtsean, *"egindako lanaren sinadura" baino ez dela eta izan behar duela onartu behar dugu.* Ohiko azalpena: "Dirua trukerako bide bat da" ez da inola ere faltsua, baina ez du galdera agortzen. Diruaren zeregina da, eta hain zuzen ere garrantzitsuena, ondasunen trukea bitartekatzea. Baina zeregin hau beste gauza batzuek ere betetzen dute, hala nola txinatarren te-paketeek, beltzen kauri-oskorrek, etab. Gaur egun estatuak banatzen duen diruaren barne-*funtsa ,* baita diru-ordezkoena ere, beste pertsonek egindako lanaren sinadurak direla da – bonuak ere esan liteke–. "Egindako lan" aipatzean, produktu ekonomiko guztiak ulertu behar ditugu osorik, beraz, lehengaiak ere bai, hauek ere merkataritza- edo salmenta-balioa baitute harrobiak ateratzen badira eta merkatura ekartzen badira bakarrik. Ondasun-trukea errazteko, ekonomia konplexu batean posible egiteko, truke-bide bat asmatu behar zen, salgai bakar baten ekoizleak bere behar *anitzak* truke-bide horren bidez ase ahal izateko, baliozkotasun orokorra zuena. Zapatagile batek urtero oinetakoak eta botak egiten ditu, baina eguneroko ogia, haragia, esnea, arrautzak, arropa eta abar behar ditu. Zapatagileak ogia erosten dion okinak urtean bota pare bat edo bi behar izan ditzake, baina ezin zaio urte osoan ordaindu denek botekin bakarrik jaten duten ogi guztiagatik, errotari eta egur-hornitzaileari irina eta erregaia ere ordaindu behar die, baina hauek ere ezin dituzte bota gehiago erabili, beraiek beste zapatagile batetik botak eta oinetakoak lortzen baitituzte.

Baina okinak ezin dio, naturalki, errotari bere irina ordaindu bere produktuekin, okinak komunitatearentzat egin behar du ogia. Beste era batera esanda: truke-ekonomia hutsa guztiz ezinezkoa da lan-banaketa zabala duen ekonomia nazional garatu batean. *Truke-bitartekari* bat beraz, ezinbestekoa da. Orokorrean, truke-bitartekari hau estatuak babestutako erregistro orokorrean onartua izan behar da, ekonomia nazionaleko ekoizpenen erregistroa; erregistro hauekin zerbait erosi ahal izan behar da, eta denek behartuta egon behar dute beren merkataritza-produktuak truke-diru honen truke ematera.

Machine Translated by Google

Adibidez, okerra da esatea dirua egindako lan baten erregistroa dela.
Zalantzarik gabe, diru hau egindako lan gisa onartzen da, baina ez ziklo ekonomiko bat dagoeneko osatu delako, baizik eta diru hau egindako lan-jarduera askoren erregistroa delako – edonork bere bizitzako beharretarako eta beste behar batzuetarako beharra asetzeko erregistroak. Behar hori asetuta dagoenean eta dirua ekonomiara itzultzen denean bakarrik osatzen da diruaren oinarrizko zikloa. Baina dirua esku batean gordetako diru gisa geratzen bada, orduan trukearen erdia baino ez da egiten, zikloaren erdia baino ez da egiten. Diruak oraindik ez du bere helburua bete, aitzitik, asmatu zen eta existitzen den helburutik atera da. Funtsean, diruaren zeregin ekonomiko nazionalaren etenaldi hau, arrazoi ekonomiko eta politiko nazionalengatik, onartezina dela adierazi behar dugu. Ezinezkoa da, jakina, jasotako finantza-kopuru guztiak berehala eman behar izatea, finantza-merkatua diruz hain ugari hornitu behar izatea, non pertsona pribatu orok bere antolamendu ekonomikoak egin ahal izan ditzakeen bere hileko beharrak edo urteko zerbitzu handiagoetarako zenbatekoak gordetzeko moduan, baina guztiz onartezina dela adierazi behar da, ekonomikoki, estatuak komunitatearen ongizaterako banatzen duen dirua zirkulazio publikotik erretiratzea metatutako diru gisa.

Beraz, finantza-sistemari gastatzeko betebeharra ere badagokio, hau da,
lortutako dirua berriro zirkulazioan jarri.

Hemen ere, nahiko zorrotz zehaztu daiteke aurrezkia ez dela inola ere ezinezkoa. Aurreztea, ondo ulertuta, ez da inola ere dirua pilatzea zikoitz eta zikoitz, baizik eta –aurreztearen ideiaren eta haurren laguntzaren arteko konbinazio gogokoena erabili nahi bada–
, ondasunen sorrera eta erosketa da, etxe txiki baten erosketa edo eraikuntza, objektu baliotsuen erosketa, bilduma, liburu, irudi, etxeko gauza baliotsuen erosketa, negozio-establezimenduaren hedapena eta hobekuntza, stocken handitzea, etab., eta hori askoz "aurrezki" hobea da urrea metatzea baino.

Hain zuzen ere gu, alemaniarrok, mundu-ikuskera handieneko heziketa jaso behar izan dugu gai honi buruz. Deskribatutako "aurrezki" zuzen honek bere buruari saririk onena eman dio, diruan oinarritutako aurrezki faltsua mendekatua izan da mingots.

Gai hauetan ere, herriaren sentimendu zuzen eta hutsegitegabe hau islatu da saga eta ipuinetan. Diru metatua baliogabeko koska bihurtzen da edo desagertzen da, edo zorigaitz amaigabea dakar. Bestalde, beti eta nonahi, bere ahaleginagatik "zerbait lortu" duenak –eta arrazoiketa osasuntsu horren bidez beti ulertzen du ekonomia pribatu loratu bat, merkataritzakoa, komertziala edo industriala izan–

errespetua eta estimua lortu ditu. Aberastasunaren garapen hori ezin da gaitzetsi, ez dago diruaren espirituaren aurka zuzenduta, ekonomia osoaren kide oparoa den heinean, zentzurik onenean soziala da.

Finantza-sistemari buruzko behaketa labur baina beharrezko, ezinbestekoak direlako, egin ondoren, itzul gaitezen gure galderaren abiapuntuara: "Zer esan nahi dugu interes-esklabutzaz?"

Diruaren zeregin ekonomiko nazionalaz jabetzen ez diren pertsonen eskuetan dirua atxikiz, edo are gehiago bildutako dirua botere-tresna gisa erabili nahi dutenen eskuetan, blokeoa sortzen bada, zirkulazioan geratzen den dirua urriagoa bihurtzen bada, diru-estutzea agertzen da. Baina dirua dutenek ez dute oraindik, modu ekonomikoki osasuntsu nazionalean, beren dirua zirkulazioan berriro jartzen, beren aldetik etengabeko beharrak ase dituztelako eta etxeak eraiki edo beste batzuk erosi dituztelako.

Machine Translated by Google

merkataritza- edo industria-produktuak. Beraz, ez diote enpresaburuari edo fabrika-jabeari, zeinak bere enpresa mantentzeko lan-kapitala behar baitu, bere produktuak kentzen, baizik eta haiek atxikitako dirua ematen diote *modu ilegalean,* zentzu ekonomiko nazionalean, bidesari berezi baten truke – interesaren truke. *Estutze ekonomiko nazionala hasten da.*

Ekonomia nazionaleko langilearen ondasunen ekoizpenaren –ekoizlea– diruarekiko harremana kolpe batean hankaz gora jartzen da. Bere funtsean eta asmakizunean ekonomiari zerbitzatzeko zen dirua bat-batean emantzipatu da eta ondasunen ekoizpenean presioa egiten du. Finantza-araua hasten da. Zalantzarik gabe, ekonomia pribatua pozik dago bere enpresak horrela mantendu ahal izateagatik, ekoizpen nazional ekonomikoari zerbitzatzeko behartuta sentitzen baita. Diru-biltzaileak ekonomia nazionaleko langilearen betebehar ekonomiko nazionalaren sentimendu horretatik onura bikoitza lortzen du: lehenik, zor-ziurtagiri bat egiten zaio –beraz, titulu juridiko bat–, eta horren arabera, zordunak, bere aberastasun osoarekin, maileguan hartutako zenbatekoen itzulketa osoa egiteaz arduratzen da, kasu gehienetan beste aberastasun-objektu zehatz batzuk bereziki pignoratzen dira, eta bigarrenik, zordunak etengabeko ordainketa gehigarri bat egitera behartu behar du, interes deitzen dena.

Beraz, bermatutako kreditua ez da ematen kreditu hitzaren zentzu literalarekin bat datozen arrazoiengatik, hau da, eraginkortasun ekonomiko handiagoan eta errendimendu gaitasunean konfiantza izateko, *baizik eta ekintzaile ekonomikoak bere lan-errentaren zati bat ahaleginik gabe lortzeko duen beharra ustiatzeko asmoz soilik.* Kreditua ez da ematen ekoizpena sustatzeko, baizik eta diruaren jabetza "errentagarria" bihurtzeko soilik. Kreditua zein negoziotarako erabiltzen den funtsean axolagabea da hartzekodunarentzat; interesa badu, hori gertatzen da bere dirua seguru dagoela ziurtatzeko eta, batez ere, *interesak sortzen dituela ere.*

Oro har, bankuek bitartekatzen duten kreditu sistema gaur egun eraikita dago, non, oro har, kapitalista, diruaren eta kredituaren jabea, guztiz deskonektatuta dagoen lanetik. Ez du inolako harreman pertsonalik "bere dirua lanean uzten" dion ekoizpen-adar desberdinekin, esamolde engainagarri gogokoenak dioen bezala. Zer daki akziodunak "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67-ri buruz, zer daki lantegi hauetan ekoizten dena? Ez du inolako interesik horretan, alde bakarreko interesa baino ez du akzioak igotzen edo jaisten diren, eta zenbaterainoko dibidenduak ematen dituen bere kapitalak. Era berean, guztiz axolagabea da akzio-sozietateek edo kapitalismo-jardueraren beste modu batzuek (akzio-sozietatea, erantzukizun mugatuko sozietatea, sindikatua, etab.) ekoizpen orokorrari zerbitzatzen dioten. Gauza nagusia, erabakigarria den gauza bakarra, "errentagarritasuna" da. Horren froga bankuko akzioek duten ospea izugarria da. Banku handiek, baita kreditu-erakunde guztiek ere, oro har, ez dute ondasunen ekoizpenaren zentzuan lan produktiborik egiten. Hemen, banku-sistema handietan, interesaren ideiak –hau da, lan produktiboaren errentaren zati erraldoi bat diru-jabearen eskuetara transferitzeko aukera, eta, hain zuzen ere, azken honentzat, ahaleginik gabe– benetako orgiak ospatzen ditu. Gaur egun, ia ez dago bankuaren menpe ez dagoen enpresarik, interes-kapitalismo hutsean kudeatzen ez denik. Lan ekonomiko nazional osoa bankuaren eta burtsa-kapitalaren menpe dago, eta hari lotuta dago interesarekin.

67 Girmes Johannes Girmesek (1854-1912) sortutako ehungintza-enpresa bat da; Weser ontziola eraikuntzako enpresa bat zen, Riebeck-Montan meatze-enpresa bat zen, Otavi meatze- eta trenbide-enpresa bat zen, Salitrera Txileko gatz-konpainia bat zen, Steaua Romana Errumaniako petrolio-findegi enpresa bat da.

Machine Translated by Google

Bankuen jaunak –finantza handiak– ekoizpenaren jaunak ere badira, beraz. Haien menpe dago lana geldituko den ala merkatua zabor kopuru izugarri batez gainezka egingo den. Sektore pribatu antolatuarentzat, eskariaren asebetetzea guztiz kontu kasuala da.

Kreditu-sistema modernoaren interes-kapitalismo ekonomikoaren forma honetan, beraz, *immoraltasun ekonomiko nazional osoenarekin dugu zerikusia,* finantza- eta kreditu-sistemaren esanahiaren perbertsio osoarekin, ekonomiaren zerbitzari gisa, ekonomiaren jaun absolutu posiziora.

Lan sortzaile eta produktiboa esklabo bihurtu da eta usuraren espiritu judu maltzur eta betiko mugikorrak gobernatzen du mundua. Estortsio zati bat, diruaren atxikipen nazional ekonomikoki legez kanpoko baten bidez larrialdi egoera artifizial bat sortuz bakarrik posible dena. Eta hori gaur egun bidezkotzat hartzen da, inork ukitzen ez duen eskubide gisa, mailegu-kapital handiaren mundu-gobernuaren boterearekin gatazkan jartzen duelako.

Interesaren menpekotasuna perfekzionatu da!

Espiritu mugikorraren arte limurtzaileek estatua ere, finantza-sistemaren babesle dena, interes-esklabutzara lotzea lortu zutelako hobetu zen, non hark ere, eskuak lotuta, nazioarteko kapitala bere jaun gisa onartzen duen eta ekonomia nazionalaren babesle gisa duen benetako zereginetik desbideratzen utzi duen, mailegu-kapital handiaren interes-biltzaile posiziora.

Machine Translated by Google

Finantza Ekonomia Nazionala

Orain gure zeregin berezia da finantza-ekonomia nazionalaren garapen hori jarraitzea .

Hemen ere, gaur egun dauden gertakarien zehaztapenetik abiatzea modu egokia izango da.

Mendebaldeko kultura-zirkuluko nazioen bizitza nazionaleko fenomeno nabarmenena *estatu guztien zor izugarria da.* Garaileak edo garaituak izan, guztiek zor-zama erraldoiak dituzte beren ekonomietan, gerrak larriki kaltetuak izan direnetan.

Britainiar Inperioaren estatistika-lanik esanguratsuena The Statesman Yearbook da; urtekari nazional ofizial honek estatu bakoitzaren zor publikoen egoeraren ikuspegi zehatza ematen du, etab.

Horren arabera, Ingalaterraren zorra –hau da, langile klase ingelesarena– nazioarteko kapitalarekiko 1930eko martxoaren 31n 7.596.000.000 libera esterlinakoa zen, eta urteko interes-ordainketa 350 milioi libera esterlina ingurukoa zen. Oso erabilgarria da kopuru hori marko alemaniarretara bihurtzea, horrela ikusten baita hobekien interes-auzi honetan nazioarteko auzi zabalena dela.

Frantziak 279.000 milioi urre franko inguru zor dizkie bere barne eta atzerriko interes-hartzekodunei.

Ipar Amerikako Estatu Batuek, dolarraren lurralde bedeinkatuak, zor publikoa dute
16.000 milioi dolar inguruko zama.

Kanadan, Australian, Indian, Italian, Txekoslovakian, Polonian, nonahi aurkitzen dugu estatuen eta, beraz, herrien nazioarteko kapitalarekiko zorraren irudi tamalgarri bera. Nonahi, bizitza nazionala galdera baten inguruan biratzen da: Nola ordaintzen ditugu gure maileguen interesak, hau da, nazioarteko finantzekiko, mailegu-kapital handiarekiko zorrenak?

Estatu guztietako finantza ministerioak etengabe ari dira zerga iturri berriak aprobetxatzen, parlamentuek hilabetez aholkuak ematen dituzte zerga lege berriei buruz, baina erresistentzia guztia alferrikakoa da. Nazioarteko kapital usuratsuaren handitasunaren eta interes-ordainketen gaineko "legezko" erreklamazioen aurrean, parlamentuek eta gobernuek behin eta berriz kolapsatzen dute eta beren herriak aurrekaririk gabeko zerga-zamekin zapaltzen dituzte, nazioarteko iruzur erraldoi honi "Ez" batekin amaiera emateko ausardia izan beharrean.

Bidegabekeria lege bihurtu zen, jauna esklabo.

Gure aberri pobrean gauzak nola dauden egunero eta orduro bizi dugu.

Bortizki eta indartsu altxatu zen langile erraldoi gazte alemaniarra odol eta burdinaren bidez batasun nazionala lortu ondoren. Bere lan nekaezinak, bere espiritu sortzaileak asmakizun berriak ekarri zituen. Alemaniako ekintzailetza-espirituak eta ausardiak munduko merkatuak konkistatu zituzten. Harriduraz, Rothschildtarren eta beste banku-magnateen mailegu-kapital frantses eta ingelesak, baita finantza-gizon amerikarren, Kahn, Loeb, Speyer eta abarren, konfiantza-kapitalak ere, mehatxatuta ikusi zuten bere errentagarritasunean. Marka alemaniarraren balioa, hau da, produktu alemaniarrek duten kalitatea eta merkealdia, igotzen jarraitu zuen, kalkula zitekeen noiz iritsiko zen marka dolarraren baliora, harik eta Alemaniak Ingalaterrako munduko merkataritza gainditu arte, ikusi zen nola mundu osoan Alemaniako garraio-instalazioak, Alemaniako hezkuntza-erakundeak, Alemaniako higiene-erakundeak, Alemaniako hiri-administrazioak, Alemaniako metodo militarrak eredutzat hartu ziren, ikusi zen nola mundu osoan ingeniari alemaniarrek, Alemaniako lan-ahalmenaren aitzindari gisa, trenbideak, zubiak eta kaleak eraiki zituzten. Baina horrek guztiak esan nahi zuen mailegatutako kapitalaren errentagarritasuna...

Machine Translated by Google

nazioarteko finantzek mundu osoa mehatxatuta zegoen. Orduan, nazioarteko finantzek erabaki zuten, nazioarteko masoneriari laguntzarekin, Alemania inguratzea eta, gezur eta kalumnia guztien bidez, Alemania munduko etsai gisa aurkeztea. – Eduardo VII.a xake joko honetan aurrera bultzatutako pieza bat besterik ez zen. Grina nazionalistak piztu ziren Alemaniaren aurka, bai Ingalaterran bai Frantzian. Mundu Gerraren aurrehistoria politikoa adieraztea ez dago hemen, baina nolanahi ere ziurra da Alemaniaren aldea, bere indar militarra izan arren, galdu egin zela, oro har, ezin baita hitz egin Ententeko potentzien intriga jokoaren aurkako kontra-joko politiko bati buruz (ikusi Rosenberg, *Nazioarteko Masoneria68).*

Alemanian oraindik atzerriko sena politikoa zuen talde bakarrak ere, All German69-ek, ez zekien nazio armatuen arteko borroka indartsu hau ez zela arrakasta politikoa, baizik eta langile alemaniarrak nazioarteko kapitalaren interes-esklabutzaren menpe finantzarioa izatera zuzenduta zegoela. Alemaniaren gainbehera militarista zen, jakina, Frantziaren helburu berezia, eta itsas armada alemaniarra suntsitzea Ingalaterrarena, baina Frantziaren eta Ingalaterraren bi helburu inperialista horien gainetik beti egon zen nazioarteko kapitalaren mundu-dominazioaren aldeko ahalegina.

Nazioek elkar borroka basatian zatitzen zuten bitartean eta onenen odola gudu-zelaietan isurtzen zen bitartean, mundu osoko juduak mugimenduan zeuden. Juda osoarentzat uzta garaia iritsi zen.

Goi-finantzek finantzatu zuten mundu gerra; munduko nazio guztietan, judu eskribauak nazioarteko prentsaren erredakzioetan eseri ziren, eta gezurra esan eta nazioak elkarren aurkako etengabeko ahalegin berrietara bultzatu zituzten. 26 estatu horrela eraman zituzten Erdialdeko Inperioen aurkako gerrara. Ekialdetik ekialdeko juduen korronte bat iritsi zen Alemaniako lurraldeetara; hauek aurrera egin zuten, negoziatu, lapurtu eta aberastu egin zuten, hirietako pisuak hartu eta lor zezaketen guztia eskuratu zuten. Industria militarreko enpresetan, Alemaniako langileen lapurreta eta gobernu txarraren negozio hau judu arrazako kideek kudeatu zuten, eta juduak aurrera eta gora egin zuten estatuaren eta ekonomiaren posizio guztietara. Barne-demoralizazioa ere kontzienteki zuzendu zuten juduek, Haasek, Dittmannek, Cohnek, Luxemburgek, Barthek, eta gero Parvus-Helphandek, Eisnerrek, Levienek, Gradnauerek70, asaldatu eta bultzatuta, jende handinahiak, ergelek eta botere-gose diren kriminal alemaniarren aurka babestuta.

---

68 Alfred Rosenbergek Das Verbrechen der Freimanrerei (1921) izeneko lana argitaratu zuen, baita Freimaurerische ere. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) Nationsozialistische Bibliothek sailean, 9. liburukia.

69 Alldeutscher Verband 1891n sortutako erakunde nazionalista alemaniarra izan zen. Lehen Mundu Gerran, elkarteak alemaniarren hedapen-helburuak sustatu zituen, eta, gerra ostean, Erich Ludendorff jenerala (1865-1937) babestu zuen, Alemania sozialistek eta demokratek gerran traizionatua ("bizkarretik labankadaz zauritua") izan zela baieztatzean.

70 Hugo Haase (1863-1919) sozialista judua izan zen, eta 1911n Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD) alderdiko presidente bihurtu zen, August Bebel alemaniarrarekin batera. Bakezalea zela aldarrikatu zuen eta gerraren aurkako manifestazio erraldoi bat antolatu zuen 1914ko uztailean. Wilhelm Dittmann (1874-1954) SPDko kide nabarmena izan zen, eta espetxe zigorra jaso zuen 1918ko otsailean Berlingo armagintzako langileen greban parte hartzeagatik. Lehen Mundu Gerra amaitu ondorengo Azaroaren Iraultzan eta ondoren, Dittmannek paper aktiboa izan zuen parlamentuan, Alemaniako Alderdi Sozialdemokrata Independentearen (USPD) kide gisa. 1933an, Hitler boterera iritsi ondoren, Dittmann Suitzara ihes egin zuen. Oskar Cohn (1869-1934) politikari judua izan zen, Karl Liebknecht Liga Espartakistaren sortzailearekin lan egin zuena, eta sionista sutsua zen. Ihes e 1933an Parisera. Rosa Luxemburg (1871-1919) judu marxista izan zen, Liebknechtekin batera Espartakisten Liga sortu zuena, azkenean Alemaniako Alderdi Komunista (KPD) bihurtu zena. Luxemburg eta Liebknecht biak Freikorps-ek erail zituzten 1919an. Emil Barth (1879-1941) USPD-n sartu zen 1917an eta herriaren diputatuen kontseiluko (Rat der Volksbeauftragten) sei kideetako bat izan zen, 1918ko azaroan Alemaniako monarkia erori ondoren sortutakoa (beste kideak SPDko Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann eta Otto Landsberg eta USPDko Haase eta Dittman ziren).
Alexander Parvus (jaiotzez Israel Helfand) (1867-1924) Bielorrusiako ghettoko judu bat izan zen, eta funtsezkoa izan zen "iraultza iraunkorra" izeneko marxismo estrategia gauzatzen, Rosa Luxemburg, Lenin, Trotsky eta ...-rekin nazioarteko harremanen bidez. Turkiar Gazteak. Max Levien (1885-1937) errusiar judu boltxebike bat izan zen, 1913an alemaniar herritar bihurtu zena eta kidea.

Machine Translated by Google

Horrela erori zen azkenean Alemaniako nazioa barrutik. Judaren izarra odolez altxatu zen. Nazioarteko finantzei eta haren sorginkeriari tinko eutsi zion azken nazioa erori zen, armak bota eta Versaillesko aginduaren uztarri izugarriaren aurrean makurtu zen. Mila zaurietatik odoletan, *buruzagirik gabe,* ez benetan printzeak kanporatu izanagatik, izan ere, hauek baitziren benetako buruzagi gisa erabat huts egin zuten, Alemaniako nazioa bere parlamentuek eta gobernu parlamentarioek gidatu zuten, halakoetan beti aplika daitekeen zigor zorigaiztokoarekin, "Okerragorik ez izateko" esaldiarekin, mailegu-kapitalaren interes-esklabutzara.

KPDkoa (Alemaniako Alderdi Komunista). 1919ko apirilean, Levienek Bavariako Sobietar Errepublika ezarri zuen KPDko beste errusiar judu kide batekin batera, Eugen Levinerekin (1883-1919). Baina 'sobietar' esperimentu hau Friedrich Ebert presidenteak zapuztu zuen, eta honek Freikorpsak kontratatu zituen Munichen ordena mantentzeko. Levine Freikorpsek atxilotu eta exekutatu zuten 1919ko maiatzean, baina Levien Austriara eta Sobietar Batasunera ihes egin zuen, eta han ere exekutatu zuten 1937an Stalinen Purga Handiaren gara
Georg Gradnauer (1866-1946) SPDko kide judua izan zen, eta Saxoniako Erresuma abolitu ondoren Saxoniako lehen ministro-presidentea izan zen. Sozialista moderatua izanik, Leipzig-eko erradikalak zapaltzen saiatu zen Freikorps-en laguntzarekin, Municheko Ebert-en adibidea jarraituz. Hori hauteskundeetan kaltegarria izan zen eta 1920an dimisioa ematera behartu zuten.

Machine Translated by Google

Versaillesko Diktadura, Dawes Ituna eta Young Plana

Mundu Gerraren helburua lortu zen: Alemania, munduko nazio langileena eta eraginkorrena, munduko merkatuan lehiakide gisa kendua, militarki menderatua, liderrik gabe utzia, doktrina marxista faltsuek liluratuta eta pozoituta, moralki xahutua eta bere buruari kendu ezin dion zor mendi baten azpian lurperatuta, baina nazioarteko kapitalaren interes-esklabo gisa betiko zerbitzatu behar izan zuena.

Londresko ordainketa-planaren arabera, Alemaniak interes bat onartu behar izan du-132.000 milioi urre markoko zorra zuen, eta zor horri interesak ere gehitu zitzaizkion.

Barregarria litzateke hain izugarri larria ez balitz eta etsaiek hain errukigabe hartuko ez balute, bakezaleen esaldi guztien aurka, "baina ez da hain txarra izango", eta "arrazoizkotasunak garaituko du". Ez! Ez du garaituko! Eta nazioarteko finantzek dena egingo dute Alemania etengabe interes-esklabutza honetan mantentzeko. Gu bakarrik askatu gaitezke geure burua.

Alemaniar nazioaren tragedia sakona da, oro har, bere lan-zirkulu estuan eraginkorra den arren, berehala ziurgabe bihurtzen dela eguneroko lanaren mugetatik haratago begirada altxatzen duenean eta munduko gertaera handien aurrean jartzen denean. Hemen, kontzientzia handiko eta zehatza den alemaniarrak neurri guztia galtzen du, ikuskari eta sutsu bihurtzen da. Bere espezializazioan gauza bikainak egiten dituen "alemaniar irakaslea", munduko gauzen aurrean, egunkari komikoen objektu bihurtzen da, bere aterkia ahazten duenetik hasi eta ideologoen ugaritasun oparora arte; ofizial alemaniarrak, bere tropen eraginkortasun bikainaz fidatuta, izaera politikoko alderdi espiritual neurgaitzak eta ideien indarra gutxiesteko joera du, eta horrela azken arrakasta zalantzan jartzen du; funtzionario alemaniarrak bere burua biztanleriaren nagusitzat hartzen du, osotasunaren zerbitzaritzat hartu beharrean.

Beraz, handietan zein txikietan ikusten dugu alemaniar izaeraren ezaugarri negargarri hau: alemaniarrak espezialistak eta ametslariak dira. Banaka-banaka eraginkorragoak eta langileagoak arlo berezi guztietan edozein herri baino, edozein ideia handiren aurrean ilusioz beteta egoteko eta ausardia heroikoz bizitza ideia baten alde emateko gai direnak ere, baina nazioarteko gai ekonomiko eta politikoen zirkuluan irtenbide egokia ikusteko eta aurkitzeko trebetasun gutxiagokoak.

Alemaniarraren oinarrizko ezaugarri horren isla, arlo politikoan, hainbestetan gaitzetsitako sentimendu nazional falta eta gaitasun politiko eza da. Batez besteko alemaniarrak neurri batean eskakizun handien zentzua falta du; beraz, ez du ulertzen zor-zifra horiek direla benetan bere patua, zifra horiek, zor horren aitortza eta zor hori dirutan eta ondasun materialetan ordaintzeko borondatea eta saiakera direla alemaniar nazioaren egoera etsi osoaren oinarrizko arrazoia.

Are gutxiago ikusten du, ordea, ordainketa-betebehar alemaniar honen onuradunak ez direla benetan beste nazioak, baizik eta nazioarteko finantzak soilik.

Nazioarteko finantzentzat, ordea, maileguaren itzulketa ez da inola ere garrantzitsua, interesak ordaintzeko betebehar iraunkorra baino ez. Horregatik bakarrik ezarri zuen nazioarteko finantzek, Versaillesko ituna bere finantza-zatietan osatu zutenek, oinarrizko zenbatekoa hain altua hasieratik, ezen itzulketarik ezin baita inoiz pentsatu, baina, oinarrizko zenbatekoa azkenean murriztuz gero ere (nolanahi ere, interes-tasa aldi berean igotzearekin batera bakarrik), Alemania betiko interes-esklabutzan egongo da.

Machine Translated by Google

Interes-arau hau gure jende pobre eta langilearen gainean ezartzea izan zen azken helburua mundu gerraren amaieran, goi finantzen helburua zen eta helburu hori guztiz lortu da.

Versaillesko diktamenaren klausula garrantzitsuak hain dira beldurgarriak, hain argi erakusten dute interes-arau honen larritasun osoa eta gogortasun suntsitzailea, zeinak daukagun guztia eta lantzen dugun guztia nazioarteko finantzen eskura jartzen baitu, ezen ondorengo pasarteetan aipatzen baititut:

> 231. artikulua. Aliatuek eta elkartutako gobernuek adierazten dute, eta Alemaniak aitortzen du (!), Alemania eta bere aliatuak, sortzaile gisa (!), Alemaniaren eta bere aliatuen erasoak eragindako gerraren ondorioz Aliatuek eta elkartutako gobernuek eta haien kideek jasan dituzten galera eta kalte guztien erantzule direla.

Nahiz eta 232. artikuluan nahiko zinikoki onartzen den "Alemaniako baliabideak ez direla nahikoak galera eta kalte horien guztien konponketa osoa bermatzeko", hala ere, "galera eta kalte horiek guztiak konpentsatzeko" betebeharra eskatzen da.

> 233. artikuluak dio: "Kalte-ordainen neurria Kalte-ordainen Batzordeak zehaztuko du".

> 234. artikuluak dio: "Kalte-ordainen Batzordeak aldian-aldian aztertuko du Alemaniaren ordainketa-ahalmena... Baina ezin izango du inolako zenbatekorik uko egin Batzordean ordezkatutako gobernu desberdinen onespenik gabe".
>
> 234. artikuluak honako hau ezartzen du: "Alemaniak kalte-ordainen erreklamazioaren azken zenbatekoa zehaztu aurretik ordainduko ditu ... 20.000 milioi marko urrean (urre, ondasun, itsasontzi, balore edo beste modu batzuetan)".
>
> Alemaniak, gainera, II. eranskineko 12c artikuluan adierazitako bonuak jaulkiko ditu.

Eta orain dator, ederki gordeta eta amaieran Versaillesko Bake Itunaren VIII. ataleko II. eranskineko 12c artikulu honetan, Alemaniaren finantza-politiko itotzea. 12. artikulu honek bere puntu garrantzitsuenetan honako hau dio:

> Batzordeak itun honetan bermatzen zaizkion botere guztiak ditu eta aginte guztiak erabiltzen ditu.
>
> Oro har, Batzordeak du gainbegiratze eta betearazpen ahalmen zabalena kalte-ordainaren gaiei dagokienez. Baldintza eta erabaki hauek bete behar ditu:
>
> a) Zehaztutako eskaeren zenbateko osoaren zati oro, urrez, itsasontziz, baloreez edo ondasunez edo beste modu batera ordaintzen ez dena, Alemaniak bermatu beharko du Batzordeak zehaztutako baldintzetan, dagokion zenbatekoa bonu edo obligazioetara transferituz, zor den zenbatekoaren aitorpena eragiteko.
>
> b) Batzordeak aldian-aldian ebaluatuko du Alemaniaren ordainketa-ahalmena eta aztertuko du Alemaniako zerga-sistema (!), lehenik eta behin, Alemaniaren diru-sarrera guztiak, barne-maileguen interes- eta zor-zerbitzurako zehaztutako diru-sarrerak barne, tituluaren arabera zor dituen zenbatekoak ordaintzeko erabil daitezen lehentasunez (!).

Machine Translated by Google

> kalte-ordainak, eta bigarrenik, Alemaniako zerga-sistema Batzordean ordezkatutako beste edozein botererena bezain zapaltzailea (!) dela ziurtatzeko.

Paragrafo hau modu diabolikoan zentratuta dago Alemaniaren aurkako zapalkuntza iraunkorrean, praktikan aukera ematen du, mugarik gabeko zergak dekretatzen diren estatu lapur txiki bati erreferentzia eginez, Alemanian ere zerga berdinak ezartzeko. Baina aldi berean, zintzotasun basatiarekin onartzen du beste nazioak ere zor-esklabutza berean eduki behar direla. Eta orain dator c paragrafo lotsagarria.

> c) Aliatuen eta elkartutako herrialdeen bizitza ekonomikoaren berrezarpena erraztu eta burutzeko, Batzordeak, 232. artikuluan xedatzen den bezala, lehen ordainketa bat jasoko du Alemaniatik, berme eta erruduntasunaren aitortza gisa, titularrei urrezko bonuak emango dizkietenak, Reicheko edo Alemaniako estatuen gobernuek sartutako edo sartu ditzaketen edozein zerga edo kargarik gabe (!). Bonu hauek zatika (!) emango dira, eta hiru zatitan, behean zehaztutako moduan: 1. 20.000 milioi urrezko marko berehala ordainduko dira. 2. 40.000 milioi urrezko marko bonuetan emango dira, 1926tik aurrera amortizaziorako % 5 + % 1eko gehigarrizko karga batekin interesa izango dutenak. 3. Berehala emango da idatzizko konpromisoa 40.000 milioi urrezko marko gehiago bonuetan ordaintzeko, % 5eko interesarekin estaldura gisa.

Klausula hau Versaillesko agindu osoaren muina da. Badakigu Londresko Ultimatum71-ek ez zituen ordainketa gutxiago ezarri bakarrik, baizik eta zenbateko osoa 132.000 milioi urre-markotan ezarri zuen. Ondoren, 16. artikuluak espresuki adierazten du: "1921eko maiatzaren 1etik aurrera, Alemaniako gobernuak bere zorraren interesak ordaindu behar ditu". Interes-tasa % 5ean ezarri zen.

Ondoren, 17. artikulua dator, urraketa guztiak kontrolatzen dituena:

> 17. art. Alemaniak itunaren aurreko atalak ezartzen dion zorra ordaintzen berandutzen bada, Batzordeak berehala jakinaraziko die parte hartzen duen potentzia guztiei ez-betetze horren berri eta, aldi berean, horren aurka hartu beharreko neurriak proposatuko ditu.

Eta orain itun osoko klausularik lotsagarrienetako bat dator:

> 18. art. Alemaniak hitz ematen du ez dituela Aliatuek eta elkartutako potentziek justifikatuta dituzten neurriak (eta zer ez litzateke justifikatuta egongo etsaien begietan?) Alemaniaren nahitako (!) ez-betetzearen aurka hartzeak etsaitasun-tratamendutzat (!) hartuko. Neurri horien artean egon daitezke inportazio-debekuak eta zigor ekonomiko eta finantzarioak, eta, oro har (!) dagokien gobernuek zirkunstantziek hala eskatzen dieten neurri guztiak (!).

Klausula honekin, noski, atea eta atea irekitzen dira terrore ororentzat, baita basatiena ere, eta Alemaniako gobernuak espresuki sinatu du ezin duela kontuan hartu ere

71 Aliatuen arteko Konponketa Batzordeak, 1921eko urtarrilean, Alemaniak konponketa gisa ordaindu behar zuen zenbatekoa 269.000 milioi urre markotan ezarri ondoren, David Lloyd-George Britainia Handiko lehen ministroak, 1921eko maiatzaren 5ean, sei eguneko ultimatuma aurkeztu zion Londresko Alemaniako enbaxadoreari, zeinaren arabera, Alemaniak 132.000 milioi markoren itzulketa (urtarrileko 269.000 milioien kalkulutik zertxobait desberdina) eta Versaillesko Itunaren beste baldintzak betetzen ez bazituen onartzen, aliatuek Ruhr eskualdea okupatuko zuten.

Machine Translated by Google

zapalkuntza handiena, alemaniarren hilketa, kanporatze basatienak, arpilaketak, suntsipenak, etab. "tratu etsai gisa"!

Alemaniar herriaren etsai krudel, mendekatzaile eta gupidagabe bati egindako idatzizko entrega hau da, gainera, betiko aurreikusita, 23. artikuluak dioenez:

> Batzordea desegingo da Alemaniak eta bere aliatuek itun honen ezarpenagatik zor dituzten zenbateko guztiak ordaindu dituztenean edo Batzordearen erabakien arabera, eta zenbateko horiek guztiak edo haien baliokideak parte hartzen duten potentziei banatu zaizkienean.

Hau da Alemaniaren betiko interes-esklabutza.

Agian gure lagun eta etsai politikoek ulertuko dute orain zer ulertu behar den interes-esklabutzaz, agian ulertuko da zergatik dagoen interes-esklabutza beldurgarri honen *haustura* gure eskaeren erdigunean. Agian ulertuko da, halaber, zergatik den eskaera honen kasuan nazioarteko kontua lehen mailakoa. *Alemaniarentzat patuaren kontua besterik ez da ,* eta beste nazioentzat ere susperraldirako erabakigarriena den galdera.

Nazioarteko auzi honekin alderatuta, beste galdera guztiak ezerezean hondoratzen dira, interes-esklabutza hautsi gabe, oro har, ezinezkoa baita nazio produktiboen gorakada. Orain hasitako interes-esklabutza mantentzen bada, Mammon jainkoa tronura igoko litzateke. Jainkoa hil da, nazioen arimak hiltzen dira, giza nahaspila batek betetzen du mundua, nazioarteko finantzen interes-esklabo gisa. Diruak gobernatzen du mundua.

Versaillesko diktamenaren araudiak funtsezko puntuak izan ziren, eta 1924an Dawes Itunak ordezkatu zituen. Inflazioaren beldurren ondoren, Alemaniaren arpilaketa gehiago jarraituko zuen "oinarri sendoago baten gainean". Finantza altuek mota guztietako bermeak eman ahal izan zituzten, eta horien artean, esanguratsuenak eta irisgarrienak, Reichsbank eta Reich trenbideen desnazionalizazioa aipatu behar dira. "Zilarrezko hodei" profezia guztiak gorabehera, Alemaniako ekonomia erortzen jarraitu zuen, Dawes Itunaren araberako ordainketak egiteko ezintasuna azkenean ezarpenaren sadista itsu-itsuan amorratuek ere hauteman zuten. Young Plana sartu zen Dawes Itunaren ordez. "Arintzeak" ekarriko zituela uste zen. Orain amaiera da.

etorri.

Dawes Itunaren izugarrikerien inguruan Liburutegi Nazional Sozialistaren 7. liburukiak (1,80 puntuko prezioa) informazio zehatzena ematen du, jatorrizko testuaren berrargitalpena eta iruzkin kritiko zabala barne hartzen dituena. Serie honetako 13. liburukiak Young Planaren puntu nagusiak jorratzen ditu.

Machine Translated by Google

Mailegu Ekonomia

"Estatuak dirua behar badu, diru hori maileguan hartu behar die eurek erabil dezaketena baino gehiago duten herritarrei. Jakina, interesak ordaindu behar ditu diru horren itzuleragatik, bestela ez du dirua jasoko, izan ere, nahikoa zailtasun ditu dagoeneko bere maileguak ordaintzeko".

Formulazio hau David72, ministro sozialista ohiak, Berlinen izandako eztabaida batean erabili zuen nirekin. Nahita jarri dut formulazio hau hemen, gure garaiko interes kapitalistaren pentsamoldea modu eredugarrian islatzen duelako; gauza guztien artean marxista izateak erakargarritasun berezia ematen dio multzoari.

Orain, ehunka eztabaida eta hitzalditatik badakit goiko formulazioa hain erabat eratorria dela egungo interes-kapitalismoaren ideien mundutik, ezen ia inork ez lukeela sentituko estatuaren interes eta zor ekonomiaren azalpen honen faltsukeria, are gutxiago erantzun zuzena aurkituko liokeenik.

Honek arrazoi psikologiko oso sinple bat du, hots, goian emandako azalpena ekonomiaren interes-kapitalismo formaren barruan pertsona pribatu baten diru-beharren estaldurari aplikatzen zaiola.

Gizaki pribatuarentzat, ekonomia pribatuarentzat oro har bezala, egia da esaldia: "Norbaitek dirua behar badu, diru hori maileguan hartu behar du interesekin, eurek erabil dezaketena baino diru gehiago dutenengandik".

Baina, egia esan, saihestu egin behar dugu finantza-ekonomia nazionalaren galderei ikuspegi kapitalista pribatu batetik erantzutea, baizik eta estadista baten ikuspuntutik. Esan nahi dut, zoritxar handia litzatekeela pentsamolde ekonomiko pribatu hau zalantzarik gabe ekonomia nazionalera transferitzea.

Estatua, bere botere tresnekin, bere botere subiranoa, ez da inongo gizaki pribatu ausazkoarekin parekatu behar. Estatuak hiru aukera boteretsu ditu, eta horien bidez, bere subiranotasunari esker, bere zereginak betetzeko beharra ase dezake. Hauek dira bere *zerbitzu subiranotasuna,* bere *txanpon subiranotasuna* eta bere *finantza subiranotasuna.*

Zerbitzu-subiranotasunaz ulertu behar da estatuak bere herritarrak doako zerbitzuetara deitzeko duen eskubide subiranoa. Estatuaren subiranotasun hau norbanakoaren gainean bere esparrurik indartsuenean agertzen da derrigorrezko zerbitzu militarrean eta are gehiago gerra zerbitzuan. Estatuak gerra garaian bere herritarrei eska diezaiekeen eskaeren aurrean, kontuan hartu beharreko gauza pribatu guztiak atzera egin behar dira. Familia, lanbidea, negozioa eta irabaziak, dena isildu behar da estatuak bere semeak banderara deitzen dituenean. Baina estatuak bere herritarrak ez ditu gerra zerbitzura bakarrik dei ditzake, baita ekimen ekonomiko handietara ere, gogoratzen dugu laguntza-zerbitzuko legea, zoritxarrez, zerbitzu militarraren guztiz kontrakoa, egindako zerbitzuengatik ordainketa altua eta gero eta handiagoa ematen zuena, eta laster arrakala sakona sortu zen fronteko soldaduen artean, egunero aberriaren alde bizitza eskaini behar zutenak -ordaindu gabe- eta aberrian, frontearen atzean babestuta, soldata altuarekin enplegatuta zeudenen artean. Bide batez, zerbitzu-betebeharretan oinarritutako beste nazioen errendimendu sendoak ere gogora daitezke: gogoratzen dugu Txinako Harresiaren eraikuntza Praktikan, beraz, estatuaren subiranotasunaren barruan egongo litzateke erabat

---

Eduard David (1863-1930) Weimar Errepublikako Barne Ministroa izan zen 1919ko ekainetik urrira.

Machine Translated by Google

esku eta talde zerbitzu zaharrak73 berpiztu eta zabaldu eta haiekin zeregin ekonomiko handiak konpontzeko modu honetan, dauden indarrak desegiteko.

Estatuaren txanpon -*subiranotasuna* bigarren botere-iturri bat da, eta bertatik estatuak bere diru-beharrak zuzenean ase ditzake. Inork ez du ukatzen estatuak txanponak egiteko edo altxorraren billeteak jaulkitzeko duen eskubidea, izan ere, hortik haratago, estatuak, bere subiranotasunari esker, dirua iturri posible guztietatik ekoitzi du. Kobretik, nikeletik, burdinatik, portzelanatik, aluminiotik eta, batez ere, paperetik. Gogoratu besterik ez dut behar gure Reicheko gobernuak egunero 100.000.000.000.000 marko eta gero eta paper-diru berri gehiago jaulkitzea justifikatutzat jo zuen garaia. Ez dugu hemen xehetasun gehiagorekin sartuko ea hori zuzena eta onargarria zen ala ez, hemen adierazi behar dugu estatuak bere beharrak ase ditzakeela bere txanpon-subiranotasunaren bidez, eta ez dagoela behartuta "dirua maileguan hartzera eurek erabil dezaketena baino gehiago duten herritarrengandik interesekin".

Estatuaren finantza -*subiranotasuna* edo zerga-subiranotasuna ere ezingo du inork ukatu, eta hori ukatu eta banaka praktikan jokatu nahi duenak estatuaren autoritatea sentituko luke epailearen moduan. Estatuaren finantza- edo zerga-subiranotasuna, hau da, estatuak bere herritarrei finantza-zerbitzuak eskatzeko eskubidea, estatu-egiturak bezain agerikoa eta zaharra da. Forma hau ere naturalena eta osasungarriena da, nahiz eta arlo honetan gure garairako gorde den zerga-zentzu arrazoizkoa zentzugabekeria bihurtzea eta zerga-sistema herria guztiz arpilatzeko bide bihurtzea, nazioz gaindiko finantza-botereen alde. Hemen ere, zergak onartzeko gai ez gaitu gehiago kezkatu behar, baizik eta estatuak bere diru-beharrak zergen bidez estaltzeko gai dela soilik, beraz, berriro ere, ekonomia pribatuarentzat irekita ez dagoen bide baten bidez, baina estatuari kapitalistei interesak ordaintzeko betebeharra onartuz bere diru-beharrak asetzeko beharra erabat kentzen diona.

Zalantzarik gabe, estatuak, edozein pertsona pribatuk bezala, bere beharrak zorrak eginez estaltzeko aukera gehiago du naturalki. Baina hau dagoeneko bi ahoko ezpata da pertsona pribatuarentzat; estatuarentzat, ordea, alemanez argi eta garbi esateko, egin dezakeen gauzarik ergela da, oro har. Baina ez da gauzarik ergela bakarrik, baizik eta guztiz kriminala da estatuaren misioarekiko, interes komunak babesteko den aldetik.

Estatuen mailegu-ekonomiak ia erabat hondatu ditu estatuak eta nazioarteko finantzen esku utzi ditu, nazioen aberastasuna finantza-potentzien esku utzi du, eta gaur egun estatu-maileguak nazioak askatu ezin diren izain izugarria dira, eta horien bidez eroriko dira, interes-esklabutza hautsiz, mamu horri amaiera erabakia hartzen ez badiogu.

Honekin, politika finantzario nazionalaren eremuaren erdian gaude, beraz, alemaniar arruntak batere etxean sentitzen ez den eremu batean. Zer egin beharko litzateke orain zenbaki asko eta handi horiekin guztiekin? Estatuko herritar arruntak, oro har, ez ditu aurrekontu eztabaidak irakurtzen, eta hain erlijiosoa da arte finantzarioaren bide sekretu eta engainagarriekiko, ezen nahiago luke gauza horietatik guztiz libratu. Inkontzientean, hau zalantzarik gabe lotuta dago pertsona orok estatuaren zerga subiranotasunarekiko sentimendu txiki bat duelako eta inork ez duela zenbakiez gogorarazi nahi. Zerga-paperak bere etxera iristen direnean bakarrik ohartzen da gizaki modernoa gauza hauek benetan asko kezkatzen dutela eta beti dela edozein politika finantzario nazional faltsuren biktima.

73 Erdi Aroan jaunen nekazariei eskatzen zizkieten nekazaritza-zerbitzuak, eskuzkoak edo animaliekin egindakoak.

Machine Translated by Google

Orain, oso harrigarria da funtsean finantza-politika nazionaleko gaiak ez direla batere lehen begiratuan diruditen bezain opakoak eta misteriotsuak, aitzitik, hain argiak eta sinpleak direla, ezen edozein ulermen arruntek uler ditzakeen, gutxienez beren eskema orokorretan.

Beraz, ez da azalpen konstituzional handirik behar estatuak bere diru-beharrak estaltzeko deskribatutako aukerak oso ondo dituela esateko, denek baitakite eta bizi izan baitute beren bizitzan zer den estatuaren zerbitzu-subiranotasunaren izaera, eta denek jasotzen dituzte egunero estatuak jaulkitako paperezko billeteak, eta inork ez du zergarik libratzen. Beraz, munduko gauzarik naturalena litzateke estatuak bere diru-beharrak hiru modu hauetan soilik estaltzea.

Gizaki pribatuarentzat, ordea, hiru bide hauek ez daude zabalik, ez bailuke bere bizilaguna arrakastaz deituko lan egitera edo zergak kobratzera, ezta seguru egongo bere kabuz dirua inprimatu eta zirkulazioan jartzen saiatuko balitz ere. Berarentzat, hain zuzen ere, interesekin zorrak sortzeko bidea baino ez dago, baldin eta dagoeneko erabat uste badu besteen diruarekin bakarrik zoriontsu izan daitekeela eta zorrak sortzea saihestu ezin badu.

Baina estatuak, oro har, interesak sortzen dituzten maileguak onartzeko bide bakarra zuzentzat hartzea –horrela zorrak–, dirua behar duenean eta gaur egun bere beste eskubide subiranoak modu maltzur batean soilik erabiltzen dituenean herriarengandik sortutako zorrak kobratzeko, alferrik bilatzen den azalpen arrazoizko bat da hori. Egia esan, ez dago horretarako azalpen arrazoizkorik, baizik eta gure pentsamendu osoa, baita gai politiko finantzario nazionaletan ere, modu kapitalista pribatuan zuzenduta edo ustelduta dagoela. Iritzi publikoaren kutsadura orokor horrekin, estatuaren mailegu-politikaren azalpen logikoek, aipatu ditudan bezala, paper handia, benetan garrantzitsua, betetzen dute.

Juduak psikagogiaren maisu dela frogatu du gai hauetan ere. Kasu horietan, beti da oso zaila ez hitz egitea, oro har, arduradun diren estadistaren ustelkeria zuzenaz, ustea agerikoa da, eta hala ere, kasu gehienetan ez da ustelkeriarik egon, baizik eta ziurgabetasuna finantza eta kreditu sistemaren gaietan, ikuspegi laburra eta konplazentzia, eta horrek estatuen finantza administrazioak poliki-poliki baina ziur mailegu-delirio batean erori dira, eta orain arte ez dute irteerarik ikusten.

Egoera honen garapenean modu funtsezkoan lagundu du hasieran maileguen bidez diru-sarrerak emango zituzten trenbideen eraikuntza bezalako lan publiko handien finantzaketa kaltegabetzat jo izanak. Honela erabaki zen: trenbideen edo ur-bideen diru-sarreretatik interesak berehala estali daitezke, eta orduan prezioak kontrolpean ditugu. Estatuak ezin ditu bere baliabideekin lan handi horiek kolpe batean atera bere altxortegitik, beraz, esker onez onartzen du bankuen kreditu-laguntza. Horrek gobernuari ez dio arazorik ematen estatuko parlamentuan zerga berriak onartzeko, estatuaren baliabide likidoak ez dira erreklamatzen, eta trenbideek erraz ordaindu ditzakete soberakinetatik interesak. Mailegu-kapitalaren arte erakargarriak, berez diruarekin ezer egin ezin duenak, kendu eta interesak ordaintzen dizkion inor aurkitzen ez badu, beltza zuri bihurtzea lortu zuen eta estatua bera kapital pribatuaren interes-biltzaile bihurtzea.

Hala ere, gobernu edo parlamentu batek bere erantzukizunaz jabetuta egindako hausnarketa ekonomiko sinpleenak ere honako hau ekarri beharko luke: trenbideak atzerriko diruarekin eraikitzen badira eta urtez urte % 5eko interesa bakarrik ordaindu behar bada, horrekin lotutako guztiarekin, 20 urtean dagoeneko zenbateko osoa itzultzen da behin, 40an.

Machine Translated by Google

urteak bi aldiz igaro dira dagoeneko, eta hala ere zor bera dago oraindik. Hasierako inbertsio-kostuak baino askoz gehiago diren zenbateko aparteko hauek, zeharka, berriro ere herriarengandik bildu behar dira, biztanleria osoarengandik, interes-kopuru horien arabera hain zuzen ere igotako trenbide-garraioaren tarifak ordaindu behar baitituzte. Trenbide-tasa handi baten iragarpena behin egitea hobea da, edo izango zen. Orduan, tasa hauek, noski, nahiko zapaltzaileak izango ziren urte batzuetan, baina ez askoz gehiago, garraio-kostuak eta trenbideak oso laster bihurtuko bailirateke estatuaren aktibo zorrik gabekoa, eta horrek geroago urteko diru-sarrera handiak ziurtatuko zizkion. Baina istorio zaharra da txakurraren buztana zatika moztu nahiago dela, uste baitute askoz min gutxiago izango litzatekeela berarentzat. Jakina, kontrakoa gertatzen da. Halako ekimen nazional baten inbertsio-kostuak biztanleriak ordaindu behar ditu, baina maileguekin garatzen badira, orduan, ezinbestean, gehitzen zaizkio urteetan zehar zorra bera baino askoz gehiago diren interesak. Beraz, finantza-ergelkeria hutsa da horrelako obra publikoak maileguen bidez finantzatzea. Hemendik aurrera estatua bere mailegu-eromenetik salbatuko duena adierazi dezakegu: inork ezin dio estatuari debekatu, adibidez, halako ekimen produktiboetarako, kreditu-oharrak, estatu-altxorraren kreditu-oharrak jaulkitzea eta horren bidez lanak ordaintzea. Estatuaren diru-sorkuntza horrek, inflaziorik egon ezin den kasuetan, token berriek ere balio berri bat dutelako, kolpe batean zailtasun guztiak konponduko lituzke eta estatua eta herria betiko askatuko lituzke kapital pribatuarekiko interes-zorretik.

Beste leku batean sakonago aztertu beharko dugu arazo hau. Finantza administrazio trebe batek gauzak antolatu ahal izan beharko lituzke lan handiak zerga berezietatik egin daitezen, estatuaren beste diru-sarrera iturri batzuk erabiliz eta billete berrien jaulkipen partzial batekin soilik. Noski, aukera hau neurri handi batean gertatuko litzateke soilik estatuaren gainerako gastu guztiak, batez ere administraziorako, justizia administraziorako, hezkuntzarako eta abarretarako deituriko ez-produktiboak, estatuaren merkataritza-enpresen soberakinetatik estali ahal izango balira.

Ironia bat dirudi honek, trenbideen, posta eta abarren egungo defizit-ekonomia frenetikoa ikusita, baina ez geunden aukera horietatik hain urrun, 1919an erakutsi nuen bezala *Süddeutsche Monatshefte* aldizkarian (otsailean) argitaratu nuen lehen aldiz, "Eta orain zer?" izenburupean. Estatuak kapital pribatuarekiko zuen interes-betebeharrak bakarrik bereizten gintuen finantza-ekonomia nazional baten egoera ideal horretatik. Garai hartan jada indarrean zegoen engainuak, estatuak, dirua behar duenean, bere buruari dirua interesekin sartu behar diola, hori eragotzi du.

Argi dago, eta denek jarraitu ahal izan beharko lituzkete nire azalpenak, estatua ez dagoela inola ere atzerriko dirura bideratzen, beraz, zorra sortzeko, zerbait egin nahi duenean, adibidez, lan- eta talde-zerbitzua eska dezakeela eta azkenean zalantzarik gabe justifikatuta egongo litzatekeela estatu-altxorraren kreditu-oharrak jaulkitzea helburu horietarako, lan horiek herriaren zamarik gabe ezartzeko. Prozedura horrek abantaila izugarria izango luke lan horiek hasieratik interes eta bidesari-betebehar guztietatik askatzea; lanak berehala estatu-jabetza libre eta zorrik gabe bihurtuko lirateke. Lanen diru-sarreretatik jaulkitako estatu-altxorraren bonoak denbora gutxian trukatu eta suntsitu ahal izango lirateke; lan horien produktuak, edo salgaien eta bidaiarien garraioaren prezioak, nabarmen murriztu ahal izango lirateke. Horrela, oro har, zerbitzu handienak eman ahal izango litzaizkioke ekonomia nazional osoari, estatuak diru-sarrera iturri nahiko garrantzitsuak lortu ahal izango lituzke, komunitate nazional osoarentzat erabilgarriak izango liratekeenak eta estatua bera ere goi-finantzetatik guztiz independentea bihurtuko lukeena. Baina hala ere izan beharko luke...

Machine Translated by Google

beraz. Izan ere, estatua da finantza-sistemaren nagusia eta ez goi-finantzena, hau da, hala izango da etorkizuneko estatu nazionalsozialistan.

Benetan trikimailu psikagogiko iruzurti bat izan da bankuek lortu izana pentsamendu-prozesu ageriko eta berez nabari horiek –behin adierazita– jada ez diren ukatuko onartzea, eta estatua eta ekonomia aipatutako esaldiarekin nahastea eta kapitalaren interes-esklabutzara eramatea.

Badakit gauza hauek argi eta garbi dauden arren, nire irakurle askok oraindik ere mesfidati daudela beren giza ulermen osasuntsuaz eta ez dutela sinetsi nahi nola izan daitekeen absurdo hori posible, eta nahiago dutela hau pentsatu: "Ezin da hori egia izan, gure estadistak ezin dira hain ergela izan - baina ezin dut hau epaitu". Finantza-politika gaietan estatuaren inkonpetentzia agerikoari buruzko epaiketa faltaren aitorpen hau bikoitzki kontraesanean dago estatuaren neurriei buruzko errieta eta kexak erraz egiten direnarekin eta hemen pertsona orori zor zaion zorroan eragiten dioten gaiei buruzkoa delako egitatearekin.

Jende hauei beste ikuspuntu bat utzi nahi nieke kontuan hartzeko, hau da,
probintziako edo Reicheko parlamentuak kreditua onartzeko metodoari lotuta.

Halako estatu-zeregin handiak sakonki eztabaidatzen dira parlamentuetan. Eztabaida luzeen ondoren, kredituak azkenean "onartzen" dira. Estatu-herritar arruntak uste du orain dena ondo dagoela eta estatuak, hain aberatsa eta boteretsua denak, dagoeneko onartutako milioiak dituela. Pertsona oso argiek agian belarriaren atzean urratu eta beren buruari esango diote: "Horrek berriro zerga berriak esan nahi du". Baina uste dut ausardiaz esan dezakedala, hasiberriez gain -zeinen artean ez ordezkariek ez ministroek egon behar ez duten-, agian gehienez batek bakarrik argituko duela probintziako edo Reicheko parlamentuan kreditu-onarpen handi honek ez ¯ , duela beste modu batean "kreditu" hori interesekin maileguan hartzeko baimena baino esan nahi. "Parlamentuaren bidezko kreditu-onarpen" honek, beraz, dagokion ministroari bakarrik ematen dio ahalmena kreditu hau interesekin banku handietan lortzeko. Horrela, "parlamentuaren bidezko kreditu-onarpena" fartsa bihurtzen da, komedia bat, biztanleria osoa -azken finean kapitala eta interesak ordaindu behar dituena- ez baitzegoen "kreditua" emateko moduan, ez, lehenik mailegu-kapital handiaren bidez sortu behar zen.

Gauza logiko eta natural bakarra litzateke, hain zuzen ere, parlamentuaren bidez kreditu bat onartzeko kasuan, aldi berean eta automatikoki onarpena ere egotea, eta orain estatu-bankuak ere ordainduko edo baimenduko lituzkeela onartutako zenbatekoak, exekuzio-agintariek ekintzaileei emandako ordainketa-aginduen arabera.

Kredituak onartzen dira, beharrezko moneta lortzeko zerbait egin behar da; beraz, zentzugabea da –gaur egun ohikoa den bezala– lehenik mailegu bat idatzi eta gero kapitalistek “onartu” berri diren kredituak bigarren aldiz ematen badituzte.

Orain, esan daiteke estatuaren soberakina modu honetan ateratzen dela eta horrek eragin onuragarria izan behar duela herrialdearen finantza-egoera orokorrean, horrela kreditu-kudeaketa horrek inflazioa murrizteko moduan funtzionatuko duela. Baina, jakina, ez da horrela inola ere, eta, hain zuzen ere, banku-aditu batek ezin ukatu ditzakeen arrazoiengatik. Onartu daiteke mailegu horien zirriborro eta ordainketa horien zati txikiagoa eskudirutan ordaintzen dela, hemen bankura zirriborro horiekin iristen diren aurreztaile txikien zirkuluaz ari da, ehunka edo mila marko aurreztu dituztenak, orain interes-ziurtagiri batean inbertitu nahi dituztenak, paper magiko batean, zeinetatik urtero zati bat moztu behar den zenbateko jakin bat ordaintzeko, ziurtagiriak balioa galdu gabe. Baina bankura modu honetan sartzen diren dirua nahiko...

Machine Translated by Google

hutsala. Gainera, diru horiek gordailutzen diren bankuek ez dituzte inola ere diru-kopuru horiek estatuaren altxortegira eramaten, baizik eta zirriborro-kopuru horien transferentzia transferentzia edo likidazio bidez soilik egiten da.

Baina mailegu horien zirriborro handiago guztiak kapitalistek egiten dituzte hasieratik, beren bankuetan, eskudirurik gabeko transferentzia bidez edo banku-transakzioen prozesuaren bidez.
etab.

Beraz, errealitatean, ez da dirurik iristen estatuaren eskuetara, eta, halakorik jasotzen badu, berehala eman behar du bere lanak egiteko. Beraz, ustezko abantaila hori ez da existitzen. Aitzitik, hau da gertatzen dena: estatuak, dakigunez, mailegatutako zenbatekoengatik segurtasun-ziurtagiriak edo bonuak jaulkitzen ditu. Estatuaren bonu hauek fin-fin inprimatutako paperak dira, jasotako zenbatekoen gaineko estatuaren babes guztiak dituen zortresna bat dutenak, eta, gainera, interes-ordainketa daten zehaztapen beharrezkoak eta, beren kupoi-orrietan, estatuak kupoi-orrian adierazitako zenbatekoen interesak hiruhileko, seihileko edo urtero ordaintzeko konpromisoa hartzen duen kupoiak.

Gainera, kupoi-orri honi berritze-ziurtagiri (talon) bat gehitzen zaio, jabeari kupoi-orri berri bat jasotzeko eskubidea ematen diona, lehenengoa urte kopuru jakin baten buruan iraungi bada.

Orain, estatuak jaulkitako halako segurtasun-ziurtagiri batek, zeinaren kapital eta interes guztien erantzule den bere aberastasun osoarekin jabearen eskuetan erosketa-ahalmena esan nahi du. Estatu-ziurtagiri horien jabeak edozein unetan eros dezake zerbait beretzat ziurtagiri hauekin, ziurtagiri horiek zuzenean ordaintzen baditu edo lehenik burtsan edo bere bankarian saltzen baditu eta gero irabaziekin eskudirutan ordaintzen baditu.

Ez dago zalantzarik estatuak segurtasun-ziurtagiri berriak jaulkitzeak *erosketa-ahalmen gehigarria sortzea* dakarrela –hori zuzena edo justifikatua den ez zaigu oraingoz interesatzen–, gauza bera gertatuko litzateke, adibidez, estatuak paper-diru berria inprimatuko balu. Aldea honako hau litzateke: kasu batean, segurtasun-ziurtagiriak sortzen dira, eta horiek estatuari, zorraz gain, *interes-betebehar iraunkor bat ezartzen diote,* eta paper-diru berriaren jaulkipenaren kasuan, berriz, ez da inola ere interes-betebeharrik kontuan hartzen. Beraz, ikusten dugu jada azken forma, nolanahi ere, estatuarentzat eta herriarentzat onuragarriagoa izango litzatekeela.

Baina orain, finantzaketa horien metodoa gehiago jarraitzen badugu, ikusten da mailegu-bidea saihestuz estatu-lan handien finantzaketa zuzenak abantaila handi gehiago dituela.

Ikusi dugu estatuaren lanak finantzatzeko gaur egun hartutako moduak erosketa-ahalmen gehigarria sortzen duela, eta hori segurtasun-ziurtagiri berrien jaulkipenak adierazten du. Kasu honetan, noski, mailegu berrien zenbateko guztiak batera eman beharko dira eta eman beharko dira, nahiz eta eraiki beharreko trenbideak, ur-bideak eta abar eraikuntza-fasean egon eta oraindik ez izan aipagarririk den benetako baliorik.

Nik proposatutako moduan estatu-lan handi horiek finantzatzera pasatzen bagara, maileguaren publizitate-kostu izugarriak lehenik desagertuko dira. Gogoratu daiteke zein kopuru izugarriak irensten dituzten egunkarietako eskaintzek bakarrik. Gainera, hasieratik bankuei eta beste kreditu-erakunde batzuei ematen zaizkien ehunekoak desagertzen dira. Hauek ere, berriro ere, milioika dira. Gainera, maileguak balio nominalaren azpitik jaulkitzen dira, beste era batera esanda, 1000 markoko bonu batengatik 970 marko gehiago edo gutxiago ordaindu behar ditu ziurtagiri horien erosleak, eta hala ere, zenbateko osoa jasotzen du interesekin. Hauek ere hasieratik galerak dira...

Machine Translated by Google

estatuarentzat edo enpresarentzat zama bihurtzen dira eta kapitalistaren aldekoak. Izan ere, mailegu horiek beste erakargarri batzuekin "apaintzeko" joera dago, burtsan esaten den bezala, onura gehigarri bereziak eskainiz, zerga-salbuespena ere barne hartu dezaketenak. Hemen gogoratzen dut estatu batek inoiz makurtu den erakargarritasunik fantastikoena erakutsi zuen meatzaritzako prima-mailegua. Loteria eta jokoaren deabrua mailegu-iragarkiaren zerbitzura jarri zen, 1000 markoko bonu kopuru handi batean milioika irabaziak ordaintzeko promesa eginez; gainera, hobari-ordainketak deiturikoak egin ziren, eta, gainera, % 5eko interes-tasa iragarri bat, baina klausulekin babestuta, eta, gainera, zerga-serie baten kasuan, aurrezki-prima-mailegua zerga guztietatik salbuetsita zegoen! Nondik lortu nahi ziren prima eta onura horiek, loteria-irabazi zoragarri hauek ordaintzeko kopuru izugarriak, inork ez zuen kontuan hartzen – nahiz eta gizon serio eta zorrotz ororentzat argi izan behar zen kopuru horiek guztiak berriro ere herriaren poltsikoetatik atera beharko zirela. Izan ere, orduan jasotako zenbatekoak berehala erabili ziren gastu premiazkoenetarako. Hauek guztiak herriaren aurkako finantza-krimen politikoak dira, eta harrigarria da antzeztutako lotsagabekeria izugarria ikustea.

Beraz, maileguaren bidea hartzen ez bada, baizik eta dirua zuzenean sortzeko bidea hartzen bada, orduan estatuaren aurrekontuaren zama gogor eta bidegabe horiek guztiak kenduko lirateke; ez litzateke *beharrezkoak diren zenbatekoak aldi berean bildu beharko paper-diru berrietan,* baina hori nahiko poliki egin liteke, lan berriak aurrera egin ahala. Horrek abantaila izugarri gehigarri bat izango luke, ez litzatekeela estali gabeko diruaren jaulkipenik egongo, diru berria lanen beste zati garrantzitsu bat amaitutakoan bakarrik emango baita. Balio errealek guztiz estalitako diru batekin aritu beharko genuke hemen, beraz, egonkorra den diru batekin, egindako hainbeste orduko lanarekin parekatzen den diru batekin.
Baina eraikuntzarako diru berriaren jaulkipen modu hau ere, dagoeneko askoz onuragarriagoa dirudiena, ez da inola ere azken urratsa. Izan ere, ez da batere beharrezkoa izango sortutako lanen baliokidea den diru kopuru bat zirkulazioan jartzea, jaulkitako billete berriak estatuaren altxor publikoetara itzultzen baitira; horrela, berriro jaulki daitezke serie berriak zirkulazioan jarri beharrik gabe. Eta orain, eman dezagun urrats bat gehiago, hau da, deklaratu dezagun norberaren diru berriaren jaulkipena estatu berezi horretarako.
zereginak berez batere beharrezkoak ez direla uste da, eraikuntzarako norberaren dirua jaulkitzeko finantzaketa-prozesuaren baimena eta batez ere argitasuna ondo azaldu ahal izango bagenu ere, eta helburu jakin batzuetarako horri eutsi nahi bagenio ere.

Azken urrats hau estatu-zeregin horien *finantzaketa osoa, dirurik gabe,* da . Goian erakutsi den bezala, okerra da pentsatzea estatuak, maileguaren bidez, trenbide edo elektrizitate-zentraletako eraikuntzako enpresaburuei eta langileei ordaindu ahal izango dien dirua lortuko lukeela. Hala ere, ekintzaileek astero atera beharko dituzte bankuetatik beren lanaren ordainketa eskudirutan egiteko beharrezko zenbatekoak. Bankuek, berriz ere, beren altxortegiko akzioen eskaera izugarri handi hauek banku zentraletik edo Reichsbanketik estali behar dituzte, etab. Orain, garai normaletan, dagoen likidezia osoa nahikoa da langile guztien asteko soldata-ordainketetarako, eta funtsean ez da axolagabea aldi baterako, adibidez, langile gehiago leku batean kontzentratzen badira Bavariako Walchensee zentral elektrikoaren eraikuntzan, izan ere, han enplegatuta ez baleude, beste enpresa batzuetan banatuta egon arren, asteko soldata-ordainketak espero eta jaso beharko lituzkete, edo langabezia-aseguruaren bidez dirua jaso. Horrek esan nahi du estatuaren zeregin orokorra dela estatu osoarentzako ordainketa-bideen behar osoa zaintzea.

Machine Translated by Google

ekonomia, estatu-lan handiak egiteko langile gehiago aldi baterako enplegatuta dauden ala ez leku batean.

Soldata-ordainketetarako ordainketa-bideak hornitzea eta ekintzaileei beste eskudirutan egindako transferentziak ezartzea ordainketa-transakzioen zereginak dira eta ez dute zerikusirik kreditu-egoerarekin kausalki.

Beraz, gauzarik agerikoena eta naturalena litzateke biztanleria osoaren ordezkaritza legalaren bidez estatu-lan handi batzuetarako kreditu-baimenarekin batera, aldi berean, baimena ematea estatu-bankuak, onartutako kreditu horien arabera, beharrezko ordainketak egin ahal izateko. Jakina, modu normalean - ordainketa hauek egiten dira kontratatutako estatu-agintari ezberdinek (nekazaritza-sailak, kale eta ibaien ingeniaritza-sailak, trenbideen eraikuntza-atalak, helburu berezietarako sail bereziak, etab.) enpresaburuek eskatutako ordainketa-zenbatekoak aztertu eta, araudiaren eta kontratuaren arabera, ordainketa baimendu dutenean bakarrik.

Barneratzen den mailegu-iruzur osoa –nazio bat iruzur egiteko modu modernoa baino ez baita– guztiz alferrikakoa da eta kaltegarria besterik ez.

Machine Translated by Google

Reichsbank korporazioa.

Reichsbank ez da, estatu-herritar sineskor orok uste duen bezala, benetan estatu-banku bat, baizik eta akzio-sozietate bat. Beraz, Reichsbank ez da inola ere estatu-erakunde bat, nahiz eta estatuak, 1922ko ekainera arte, Ententearen eskariz guztiz "autonomizatu" zenean, zenbait arautze-eskubide izan. Bankuko funtzionarioak ere Reichek izendatu eta ordaindu zituen, baina aholku-kontseilua banku handien munduko eta nazioarteko juduen ordezkariek osatzen zuten soilik: biak pertsona-zirkulu bera dira.

1873an sortu zenean jada, lehen aholku-kontseiluak 15 kide ingururen artean honako izen hauek erregistratu zituen: Rothschild baroia, Bleichröder Merkataritza Kontseilari Pribatua, Mendelssohn Merkataritza Kontseilari Pribatua, Theodor Plaut, Oppenheimer Merkataritza Kontseilari Pribatua, Warschauer Merkataritza Kontseilari Pribatua eta Zwicker Merkataritza Kontseilari Pribatua, Stern Merkataritza Kontseilari, Gelpke Merkataritza Kontseilari; beraz, hamaika judu handi arraza garbikoak eta, apaingarri gisa, beste lau jaun alemaniar izenekin.

Xake mugimendu azkar bat izan zen berriro ere Bismarcken aholkulari bankariak, Bleichröderrek, Reichskantziler zaharrari gomendatu ziona: Reichsbank ez zela estatu-erakunde puru gisa garatuko, horrela etsaiak ezingo bailuke gerra kasuan jabetza pribatuaren nazioarteko aitortutako segurtasunean oinarrituta bereganatu, baizik eta estatu-banku puru gisa etsaiaren erasorako berehala irekita egongo zela.

Egia esan, judu azkarrak, beste finantzari handiekin batera, noski, Reicheko finantza-erakunde nagusia bere botere-esparruan sartzea baino ez zuen nahi. Jauntxoek hori ere lortu zuten eta, ondorioz, Reichak bere txanpon-subiranotasunaren arlo garrantzitsuenetako bati uko egin zion erabat: billeteak jaulkitzeko eskubideari.

Reichsbank-ek gaur egun posizio berezia du Alemaniako Reich-eko finantza-sisteman, eta gaur egun ere gutxienekoek argi dute posizio hori, estatuarentzat eta herriarentzat dituen ondorio izugarriei dagokienez.

Banakako ikerketa baten zeregina izan behar da zehatz-mehatz aztertzea nola erabili duten banku handiek Reichsbank-engan duten eragin erabakigarria, sortu zenetik, beren helburu egoistetarako.

Bismarck karguan egon zen bitartean, bere ikuspegi estadistak eta berarekiko errespetuak burtsako hienak kontrolpean mantendu zituzten; Reichsbank-en historia osoan behin bakarrik erabili zuen Bismarckek Reichsbank-en legeak aurreikusitako kantzilerraren betoa, hain zuzen ere, Errusiako akzioak onartzea debekatu zuenean. Gaur egun, Reichsbank, nazioarteko bankarien presio atseginaren pean, hasieran aipatu bezala, guztiz independente bihurtu da. Beraz, Reichsgovernment-ek ez du aukera gehiago negozioen kudeaketan modu erabakigarrian jarduteko.

Nazioen interes-esklabutzak bankuaren eta burtsaren agintea esan nahi du. Interes-esklabutza haustea da, alde handiz, Nazionalsozialismoaren zeregin handiena.

Gaur egun estatuan eta ekonomian gertatzen den guztia – dena kapital handiaren interes-eskari bihurtzen da lan produktiboaren aurka. Trenbide bat eraikitzen bada, mailegu bat sortzen da hortik, gerra bat egiten bada, gerra-maileguak sortzen dira hortik, baliabide naturalak edo energia hidroelektrikoa garatzen bada, energia hidroelektrikoko maileguak sortzen dira hortik, fabrika bat zabaltzen bada, akzio berriak jaulkitzen dira, enpresa berri bat sortzen bada, interes-kapitalismoko sozietate forma bat aukeratzen da, lana eta arriskua ekintzaileei eta irabazien zatirik handiena finantzarioei pasatzea ahalbidetzen duena. Mailegu bidez gehiago ez bada aurrera egiten, askoz sinplea

Machine Translated by Google

Dirua inprimatzeko modu zabala aukeratzen da, 1923ko inflazioaren garaian bezala, kapital handiaren interes handienak ere biltzen dituena. Sagako Midas erregearen kasuan bezala, zeinarentzat ukitzen zuen guztia urre bihurtzen zen, gaur egun gertatzen den guztia interesak sortzen dituzten balore bihurtzen da.

Zoritxarrez, munduko bankariek gose izugarria dute eta baloreak dira, hain zuzen ere, haien janaririk gogokoena, eta hori, noski, bikain egokitzen zaie. Ezin dugu espero gose izango direnik, Midas erregea bezala, zeinarentzat, jakina denez, ahoko janaria ere urre bihurtzen baitzen. Aitzitik, langileak izango dira lehenik goseak, interes-jaunak baino lehen.

Ez dute batere pentsatzen beren araua amore emateaz edo leuntzeaz, *beraz, interes-arau hau hautsi behar da.*

Orain hirugarren alderdi bat argitu behar dugu, interes-kapitalismoaren esplotazioaren irudia osatu eta biribilduko duena, baita laikoarentzat ere, hau da, *inflazioa.*

Machine Translated by Google

Inflazioa

Inflazioa gure finantza-mizeri politikoaren adierazpen argi eta garbi ikusgarria da. Inflazioa guztiei eragiten die –bizibidea irabazi behar duten guztiei– larritasun izugarriarekin.

Baina nondik dator inflazioa? Galdera honi azalpen ugari entzun dakizkioke, neurri batean erantzuten duen pertsonaren ikuspuntu estutik hartutakoak, neurri batean lelo demagogikoen hiztegitik hartutakoak, eta neurri batean benetako kausa partzialak adierazten dituztenak, azken kausa motibatzailea behar bezala jo gabe. Inflazioaren kausa hauek alderdi ezberdinek identifikatzen entzuten direnean, laster ez dago inolako ordena sozialik eta lanbiderik alde batek inflazioaren kausatzat izendatuko ez lukeenik.

Interes-esklabutzari buruzko liburuko azalpenak jarraitu dituztenentzat, erantzuna ez da zaila aurkitzen. *Inflazioaren jatorrizko errua lanak kapitalarekiko duen interes-betebeharrak darama.*

Interesa – zerga – inflazioa, horrela doa kate logikoa, zeinak, honetatik hasita, Estatuaren aldetik interes-promesa negargarri eta absurduak ondorio hau dakar: estatuak herriari zergak erabiliz atera behar dizkio onartutako interes-betebeharrak; zergak, eta, hain zuzen ere, mota guztietako zergak, zuzenak eta zeharkakoak, baita zeharkako zerga gaitzesgarrienak ere, estali gabeko billeteen jaulkipenarenak, inflazioa eramaten dute eurekin batera. Horrela, ziklo betiereko batean jarraitzen du, inflazioak estatuaren gastu gero eta handiagoak baldintzatzen baititu, eta horrek, mailegu-eromenean harrapatuta, beti uste du zor berriak onartuz bakarrik estali ditzakeela, zor berri horiek interes berriak dituzte berez, interes berriek zerga berriak beharrezko egiten dituzte, zerga-legedia pixkanaka erabat huts egiten du, zeren, moneta-kolapso horien kasuan, zerga-sarrera guztiak moneta-debaluazioaren atzetik geratzen baitira eta orain estatuak erresistentziarik gabe amore ematen dio diru-inprimategiaren finantza-boltxebismoari, 1923ko inflazioan izugarri bizi izan dugun bezala.

Nire lehen lan polemikoak batez ere lotura horiek argitzera bideratu ziren. Interesen esklabutza hausteko manifestuan74, interes arazoaren garrantzi orokorra garatu nuen, Estatuaren porrotaren inguruan: Irtenbidean, estatu mailegu sistemaren ergelkeria agerian utzi nuen zehazki, eta masa zabalen bizibidea garestitzen zuten zerga lege ugariak aipatu nituen, zeinen ekoizpenak osorik interes zerbitzurako erabili behar ziren. Hurrengo zerga greba lanean, 1920 eta 1921eko zerga lege uholde berriarekin, baita 1918ko Reichsbudget-arekin ere, froga sendoa eskaini zen Reich-aren eta estatuen finantza administrazio osoa erabat interes zerbitzura lotuta dagoela mailegu kapital handirako. Azken liburuan, ordea, egoera guztiz zikin hauen alderantzizko bidea adierazten da dagoeneko adibide nahiko nabarmen batekin.

Nahiko agerikoa da, ekonomia nazional bat paper-diruarekin uholde baten bidez, paper-diru honen erosahalmena etengabe jaitsi behar da.

Dirua, bere barne-izaeran, aitortu dugun bezala, egindako lanaren seinale denez, diruaren kantitate-teoria deritzona, behintzat bere ezaugarri esentzialetan, onartu behar da.

---

74 Erosketa-ahalmen potentziala merkatuan une honetan pisurik ez duen aurreztutako erosketa-ahalmena da. Honen barruan sartzen dira metatutako eskudirua eta baita inbertitutako aurrezki-kapitala ere.

Erosketa-ahalmen eraginkorra ekonomia nazionalean eskudirutan dauden eskari-erreklamazio guztien zenbateko osoa da. edo balore moduan ondasunen merkatuan aplikatzen dira eta ondasun material bihurtzea bilatzen dute.

Erosketa-ahalmen potentziala edozein unetan eraginkor bihur daiteke, fenomeno honen kasuan "markatik ihes egiteaz" hitz egiten da.

Machine Translated by Google

guk onartuta. Teoria honek irakasten du ekonomia nazional batean zirkulazioan dagoen diru kopuruak harreman egonkor jakin batean mantendu behar duela erosahalmenean aldaketak ez gertatzeko. Dirua neurri batean ondasunen stocken aurka dago eta - ondasunen kopurutik kalkulatuta - ohiko monetaren balio-unitate kopuru jakin bat ekoizten da, hau da, ondasunen batez besteko prezioa. Hemen oso gogor azpimarratzen dut 'batez besteko' adjektiboa. Izan ere, urrunago joan behar da eta esan: batez besteko prezio maila - beraz, inola ere ez banakako prezioen zenbatekoa - herrialdean guztira dagoen erosketa ahalmenaren zenbatekoaren menpe dago. Baina erosketa ahalmena dagoeneko kontzeptu zabalagoa da eskudiru-aktiboen kopurua baino. Baina ez dugu hemen xehetasun ekonomikoetan galdu nahi, bestela erosketa ahalmen eraginkorraren eta potentzialaren gaia prezioetan duen eraginari heldu behar baitzaio hemen. Nolanahi ere, ziurra da, adibidez, zirkulazioan dagoen monetaren milaka biderketak prezioen milaka biderketa ekarriko duela, gutxi gorabehera. Egia esan, ez dira prezioak benetan igo direnak, markoaren erosahalmena diruaren kopuruaren biderketaren alderantzizko erlazioan gutxitu besterik ez da egin.

Inflazioaren oinarrizko kausa estatuaren interes-betebeharra da. Interes-betebehar horrek zergak beharrezko bihurtzen ditu, estatuak bere herritarrengandik nolabait atera behar duena bakarrik eman baitezake.

Estatuak herritarrei egiten dien lapurreta mota hau, ikusi dugun bezala, hirukoitza da: bai zuzeneko zergak erabiliz, bai modu eraginkorragoan zeharkako zergen bidez edo inflazioaren zeharkako modu berezian. Azken forma hau da gaitzesgarriena, baita porrot egin duten estatuek burua uretatik kanpo mantentzen saiatzen dena ere – faltsutze perfektuena da. Baina azken forma hau bereziki kaltegarria da, horrela biztanleriaren zati eraginkorrenaren eta langileenaren aurrezki-aberastasuna suntsitzen baita besterik gabe.

Hau da Alemaniako herriaren tragediaren kapitulurik lazgarrienetako bat. Ehunka mila eskulangile, enplegatu, funtzionario, lanbide libreetako kide, mediku, ingeniari eta abarrek, bizitza osoan zehar, nekaezin eta irmoki, aurreztu dute beren buruarentzat eta beren familientzat, kezkarik gabeko eta independentea den zahartzaroaz gozatzeko. Aurrezkiak zentimoz zentimo eta markoz marka bildu dituzte, eta marko bakoitzak zahartzaroan egunero bizirauteko gutxienekoaren bermea esan nahi du. Baina zorigaiztoko jende hauek bere aurrezkiak fidatu dizkioten estatuak, ez zuen inola ere ordaindu aurrezki gisa fidatu zitzaion marko batengatik – aurreztutako zentimo horiek urrezko txanpon distiratsuetan gordailutu zirenean ere ez–, 30 milioi papermarko inguru75, baizik eta berak eragindako monetaren beherakada baliatu eta esan zuen: marko bat = marko bat. Horrekin batera, gizon horiei guztiei bizitza osoko lanaren fruituak lapurtu zizkien eta larritasun mingotsenera eraman zituen. Ondoren, estatuak engainatu zituen opari patetiko eta tamalgarriekin, karitate pribatuak lagundu behar izan zuen – baina hain zuzen ere forma hau lotsagarria izan zen kaltetuentzat, esku pribatuetatik opari horiek benetako opariak izaten jarraitzen baitzuten, zorigaiztoko hauek esker oneko izan behar zituzten opari karitatiboengatik, nahiz eta ondo irabazitako eskubideen lapurreta antolatua izan. Berreskuratuko balira, lapurtutakoengandik "eskerrik asko" ere ez luketen beharrezko eskubideen gainean.

75 Papiermark-a 1914ko abuztuan ezarri zen markoaren jaitsieraren ondorioz, eta urre-markaren eta urrearen arteko lotura bertan behera utzi zen. Inflazio-tasak gora egiten jarraitu zuen 1923ko azarora arte, orduan moneta egonkortu zen bilioi bat papermark-eko balioa zuen errentenmark berri baten sorreraren iragarpenaren bidez. 1924an indarrean sartu zen errentenmark-a bera ere urte berean ordezkatu zuen Reichsmark-ak.

Machine Translated by Google

Beste pasarte batzuetan adierazi dugu printzipio faltsu batek mendeku izugarria hartu zuela jende pobre hauen aurka - hain zuzen ere, kapital-pentsioaren ideala. Ez da zirkulu hauek patu hori merezi izan balute bezala, aitzitik - Estatu Nazionalaren betebehar ohoragarria izango da lapurtutako jende hauei ahalik eta ondoen konpentsatzea. Hala ere, espero da ikasgai beldurgarri honek herriaren inkontzientean dardarka jarraituko duela eta kapital-pentsioaren ideala hondoratuko dela eta aurrezki-ideal zuzenari - zahartzaroaren zaintza, emakumeen eta haurren zaintza etxe propioa, zelaia eta lorategia sortuz, etab. - aurrerapen eta garaipen batera lagunduko diola.

Estatuak herritarrei egiten dien lapurreta mota bigarrena, aipatutakoa, zeharkako zerga da. Zeharkako zerga, bere ondorioetan, gizarte-krimen bat da, hain zuzen ere. Gupidagabe eta errukigabe, inork saihestu ezin duen moduan, biztanleriaren zati handi bati gogor eragiten dio, aberatsak, oro har, zeharkako zergek ia ez dituzten bitartean ukitzen.

Zuzeneko zerga, zergadunaren gaitasun ekonomikoaren arabera sailkatzen bada, berez zerga justu eta egokia da. Zuzeneko zerga, estatuari zeregin komunaletarako egiten zaion ordainketa gisa, ez da inola ere ekoizpena garestitzen duen zerga bat, bizitzarako behar diren gauzak estaltzeko soberakin errealak daudenean bakarrik hartu behar baita. Baina gaur egun zuzeneko zerga tratatzen den bezala, inflazioa bezala, lapurreta hutsa da eta Weimar konstituzioaren 153. artikuluan adierazitako jabetzaren bermearen aurkakotasun zuzena du.

Laburbilduz, berriro ere adierazi behar da hemen inflazio batekin ari garela, eta inflazioa, oro har, estatuak nazioarteko finantzekiko dituen interes-betebeharraren ondorioz gertatzen dela. Gure nazioaren ekonomia-sistemaren odol-zurrupaketa iraunkorra da, gure estatuak zerga-biltzaile gisa jarduten duen finantza-botere supranazionalaren alde.

Inflazio mota oso berezi bati buruzkoa da hemen: interes-kapitalismoaren inflazioa.
Inflazio naturala uzta nahikorik ez dagoenean edo epidemia bat dagoenean herrialdea jotzen duenean sortzen da, eskari naturalak dauden eskaintzak baino handiagoak direnean. Hala ere, inflazio hori beti da aldi baterakoa. Hurrengo urte emankorrak larritasuna kentzen du eta prezioak beren maila naturalera itzultzen dira.

Hala ere, interes kapitalistaren inflazioa su irensle baten antzekoa da, munduko altxor guztiak kontsumitu eta gizateria osoa nazioarteko finantzen interes-esklabo bihurtu arte itzaltzen ez dena –edo interes-esklabutza hautsi arte–.

Machine Translated by Google

Finantza erreforma nazionala

Gure estatuaren finantzen gaixotasunaren diagnostiko zehatz baten ondoren, gure finantza-sistemarena bezala sistema orokorrean, erremediorako errezeta egokiak eman ahal izatea espero dezakegu.

Oraingo egoeratik etorkizunerako trantsizioa arautzen duten araudi eta neurri horiek ez dira lan honen esparruan sartzen. Neurri hauetarako baliozkoa da jarraibide orokorra, hauen bidez, ahal den neurrian, bizitza ekonomikoaren edozein asaldura saihestu behar dela. Jakina, ez da gertatuko hemen eta han larritasun jakin bat gabe eta aldi baterako esku-hartzerik gabe, baina, arreta handiz prestatutako eragiketa baten kasuan ere, ez da gertatuko odol-galera txiki bat gabe.

Gure azken helburu distiratsu handia *interesen esklabutza haustea da.*

Lehenengo eta oinarrizko neurria, finantza-sistema nazionala erakunde pribatu bati, Reichsbank plc-ri, uztearen ondoriozkoa, Reichsbank-en nazionalizazioa da.

Banku honen esparrutik nahiko agerikoa izan behar du "Reichsbank" bat Reich-eko erakunde bat izan behar dela, Reichspost edo Reichscourt bezala. Erabat adierazi behar da iritzi publikoa engainatzen duela Reichsbank-i, pic, izen hori eramatea baimentzea.

Benetako Reichsbank baten zeregina bikoitza izan behar da, beraz. Lehenik eta behin, Reich-eko finantza-negozioen hornidura beraren esku egon behar da, hauek ezin baitira administrazio-kargu indibidualen bidez bertatik eta zuzenean hornitu, posta eta trenbideekin gertatzen den bezala, eta, bigarrenik, ekonomia nazional osoaren euskarri sendoa izan behar du ordainketa-transakzioen bitartekaritza fiduziarioan. Bere zeregina, gainera, etengabe diru-transakzioetarako nahikoa eskudiru-aktibo egotea bermatzea izan behar da.

Zeregin sorta honetarako, finantza administrazio nazionalaren organo exekutiboa izan behar du, eta guztiz haren menpe jarri behar da. Reichsbankeko funtzionarioak estatu funtzionarioak izan behar dira, beste funtzionarioak bezala. Gaur egungoa bezala, juduen ordezkariek osatutako aholku-kontseilu bat guztiz soberan dago, jakina. Nahikoa da bankuaren finantza-jokabidea gainbegiratzeko estatu-komisario berezi bat izendatzea, bankuaren finantza-jokabidearen arduraduna dena. Bankuaren zereginak zehatz-mehatz mugatuko ditu bere Reichsbank legeak, bankuaren finantza-jokabideak berma dezan Reichsbank erakundeak interes nazionalak soilik zerbitzatzen dituela.

Baina badugu dagoeneko Reichsbank-i jarri behar dizkiogun eskakizun hauei guztiz erantzuten dien banku-erakunde bat. Bavariako Estatu Bankua da hau. Bavariako Estatu Bankua, egia esan, banku nazional hutsa da, eta inork ezingo du esan banku-erakunde gisa bere zereginak modu gaitzesgarri batean bete ez dituenik. Jakina, interes-kapitalismoaren ekonomian ohitura orokorren arabera ere lan egin duela kontuan hartuta. Baina, nolanahi ere, banku honek diru-transakzioak zerbitzatu ditu, banku-kapitalaren errentagarritasuna lehen zeregin gisa kontuan hartu gabe. Horrela, fenomeno oso nabarmena agerian utzi du bankuak, 8.000.000 markoko kapital oso txikiarekin, oso ondo kokatuta zegoela diru-transakzioen eskakizun guztiak asetzeko eta milaka milioiko diru-sarrerak kudeatzeko.

Ez da interesgarri esatea *Burtsaren Urtekarian (Saling-en Burtsaren Urtekaria, Kapitalista eta akziodunentzako Eskuliburua,* 1914/15erako, aurkeztua)

Machine Translated by Google

Alemaniako Bankua), Bavariako Estatu Banku honen (garai hartan oraindik "Bavariako Errege Bankua") existentzia alde batera uzten da, nahiz eta aukera eta lekua egon estatu-erakunde garrantzitsu honen eskuliburu honetako 644. orrialdean aipatzeko. Baina helburu kapitalista pribatuak soilik zerbitzatzen ez dituen banku bat, argi dago, goi-finantzarentzat, ez dela banku bat.

Gainera, nabarmentzekoa da gerraren eta Municheko boltxebista garaiaren ondoren, ahaleginak egiten ari zirela Bavariako Estatu Bankua "oinarri zabalago batean" jartzeko, burtsako esamolde tekniko atseginak zioen bezala, erakunde independente hau ere kapital pribatua "errentagarri bihurtzeko" eskuragarri egon zedin. Beraz, gure eskaerak ia kontserbatutako eredua du Bavariako Estatu Bankuan. Horrela, banku bat estatu-erakunde gisa kudeatzea ezinezkoa dela dioen objekzioa ezeztatzen da.

Reichsbank-arentzat berarentzat, Reichsbank-en legeak nazionalizazio bat proposatzen zuen, eta horren arabera, Reich-ek eskubidea izango zuen, urtebeteko abisuaren ondoren, lehen aldiz 1891ko urtarrilaren 1ean, eta gero hamar urteko aldietan, Reichsbank desagerrarazteko eta haren aktiboak (balio handiko eraikinak barne) eskuratzeko, aktibo garbiaren balioaren ordainketa baten truke (!), edo akzio guztiak balio nominalean eskuratzeko (!!). Beraz, 1921eko urtarrilaren 1ean, Reich-ek Reichslegegintzaren akats larri bat zuzendu ahal izango zuen alemaniar herriaren aurka, Reichsbank-en jabetza osoa 180 milioiren truke eskuratuko balu – horixe da Reichsbank-eko akzioen balio nominala.

Völkische *Beobachter* aldizkaria, garai hartan oraindik Alemaniako Langileen Alderdi Nazionalsozialistaren eskuetan ez zegoena, hala ere, garai hartan Alderdi Nazionalsozialistaren aitzindari intelektualetako gizonek zuzentzen zutena, eta Sch doktorearen astekaria.
Pudorrek, *Der deutsche Finanzmannek,* garaiz adierazi zuen hau –noski, Alemaniako egunkari publikoetako ahots bakarrak izanik–, noski, arrakastarik gabe.

Gainera, nabarmentzekoa da Reichsbank-eko akzioak izen-abizenekin eginak egon arren, gutxienez 2153 atzerritarrek Reichsbank-eko akzioak zituzten! Zoritxarrez, ez da Reichsbank-eko kapital osoaren zein zati saldu zuten 2153 atzerritar horiek (1913an) Reichsbank-eko dibulgazioetan agertzen. Nolanahi ere, ehuneko oso handia da, tokiko akziodunen kopurua 16.646 dela eman ondoren. Orain, argi dago tokiko akziodunen kasuan, kopuru askoz txikiagoak eskuratu zitezkeela, baina, jakina, zuzen pentsa daiteke atzerritar batek, Alemaniako Reichsbank-eko akzioak erosten dituenean, ez dituela pieza bat edo bi bakarrik eskuratzen, baizik eta pakete txukun bat berehala. Gertakari honek ezkutatzen du egoera sinestezina: kopuru esanguratsuak dibidendu moduan atera ziren, gerra garaian ere, "Alemaniako Reichsbank"-etik atzerrira.

Orain, Reichsbank-en irabazien banaketa, zeinak bere irabazi nagusiak billeteen deskontutik lortzen dituen –goian ikasi dugun bezala–, oso originala da. Lehenik eta behin, akziodunek % 31/2ko lehentasunezko dibidendua jasotzen dute, eta gainerako irabazitik laurdena banatzen zaie akziodunei. Gainerako irabazi horren hiru laurdenak Reich-era transferitzen dira, beste % 10 erreserba funts batera transferitu ondoren. 1913an, 31.025.555 marko transferitu ziren modu honetan Reich-era. Horregatik, Reich-ek erakunde bikain honi billeteen inprimaketaren pribilegioa eman dio, hau da, billeteak bere transakzioen beharren arabera jaulkitzeko eskubidea. Gerra hasi arte, Reichsbank-ek gutxienez prest eduki behar zuen billete horien estalki gisa, urre edo zilar heren bat alemaniar edo atzerriko txanponetan edo lingoteetan. Murrizketa hori ere erori ondoren, ez zen oztopo gehiago egon paper diru mugagabearen inprimaketaren bidean. Reichsbank-ek bere paper-diruarentzat zuen estaldura bakarra (!) Reichsturship-eko billete zoragarriak ziren – beraz, berriro ere beste bat besterik ez

Machine Translated by Google

papera, eta horren atzean estatu porrot egin bat zegoen. Ez da harritzekoa, baldintza horien artean, Alemaniako monetaren kolapso geldiezina gertatu izana.

Zalantzarik gabe, estatu-zeregin garrantzitsua da banku nazionalizatu batentzat beti zaintzea ordainketa-bideei dagokienez ekonomiaren eskakizunak guztiz asetzen direla; izan ere, hemen blokeorik gertatzen ez bada bakarrik, beste finantza-erakundeek eskakizun guztiak guztiz ase ditzakete ere, diru-eskasiaren araberako interes-estortsioa –munduko krisirik handienak sor ditzake baztertuta. Alderantziz, jaulkitako diru-kopuruak, ekonomiaren gorakada txikiagoa dagoenean ere, Reichsbankera itzultzen dira diru publikoaren transakzioen bide ugarien bidez, billeteak berriro zirkulaziotik atera ahal izan ditzan. Ingalaterrako Bankuaren kasuan, ohitura da, ondo dakigunez, bankura itzultzen den billetea ez dela berriro ematen, baizik eta berri batengatik aldatzen dela, zaharra suntsitzen den bitartean. Hau batez ere higiene arrazoiengatik gertatzen da.

Orain, monetaren auziak gero eta garrantzi handiagoa izango du etorkizunean, diru-ordezko deiturikoek, hala nola truke-letrak eta txekeak, eta batez ere eskudirutan gabeko diru-transakzioek, gero eta garrantzi handiagoa hartu ondoren.

Ekonomia horretan, gaur egun diru-transakzio hutsak eskudirutan eta interesik gabe egiteko eredu diren posta-txekeen bulegoek garrantzi izugarria hartuko dute. Gaur egungo posta-txekeen bulegoetan ikus daitezke estatuaren gainbegiratzepean diru-transakzio sistema ideal baterako erraz garatu daitezkeen oinarrizko zelulak, bidaiarien eta salgaien garraio nazionalari guztiz dagozkionak.

Inork ezin du ukatu posta-txekeen bulegoen bidezko ordainketa-transakzioak azkarrago eta fidagarriago kudeatzen direla. Ez du axola kreditu- eta zordunketa-oharrak gehienez 48 orduko epean ez kudeatzea, aldiz, gaur egun bankuekin esperientzia izan daitekeenean aspaldi jasotako zenbatekoen kreditu-oharrak 8-14 egun geroago bakarrik sortzen direla. Bankuko bezeroak dirua behar badu bere enpresarentzat, banku-kreditua eskatzera behartuta dago oraindik. Posta-txekeen bulegoen bidezko diru-transakzioaren kasuan, interes-kalkulu osoa kentzen da. Horrek ordainketa-transakzioaren arintze eta sinplifikazio handia esan nahi du, batez ere urte amaierako epeetan. Posta-txekearen bezeroak urtero urtarrilaren 2an jasotzen du –eta egunero eskatzen zaionean ere– posta-txekearen kontuan duen kontuaren egoerari buruzko informazio zehatza.

Beraz, bankuen bidezko diru-transakzioaren bitartekaritza ez da inola ere bereziki onuragarria ekonomiarentzat. Bankuen bidezko diru-transakzio hutsak ekoizpena mota guztietako hornidurekin soilik zamatzen du, eta bankuek bakarrik eta esklusiboki onura dute interesen ondorioz, baina inoiz ez bankua erabiltzen duenak. Fabrika-jabe eta enpresari justuarentzat, aldi baterako kredituengatik marko pare bat interes jasotzea ez da batere garrantzitsua. Enpresari justu batek bere burua gidatzen du bankuan eskuragarri duen diru kopuru bakarra, soldatak eta beste ordainketa batzuk ordaindu ahal izateko.

Posta-txekeen kontuak eskaera hauei erantzuten diete erabat, eta ez da kasualitatea, gerra garaian ere, Londresen zegoen "Fabianen" Ingalaterrako elkarteak, "Fabian Society"76-k, Ogasun ministroari memorandum bat bidali izana: "Nola ordaintzen dugu gerra?" izenburua, non Alemaniako eta Austriako posta-txekeen kontuen antolaketa laguntza gisa aipatzen zuten. Etsaiak beti dira zorrotzak eta adierazten dutenean...

---

76 Fabian Society erakunde sozialista demokratiko bat da, iraultzaren ordez erreformaren aldekoa. 1884an sortu zen eta bere lehen kideen artean George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard eta Virginia Woolf zeuden, nahiz eta horien artean esanguratsuenak Sidney eta Beatrice Webb izan. Sidney Webb izan zen, hain zuzen ere, 1900ean sortu zen Alderdi Laboristaren konstituzioa idatzi zuena.

Machine Translated by Google

beren herrialdearentzako erakunde bat eredugarri gisa bada, ziur egon daiteke zerbait badagoela bertan.

Reichsbank-en nazionalizazioari buruz esan zen gauza bera egia da, noski, beste banku zentral batzuen nazionalizazioari buruz ere, Bavariarentzat, beraz, "Bavariako Banku Zentralaren" nazionalizazioari buruz. Bavariako Banku Zentrala ere akzioen sozietate hutsa da, non akziodunen gehiengoak, adibidez, bankuaren billeteak jaulkitzeko pribilegioa duen bankuaren urre-erreserbak akziodunei banatzea erabaki dezakeen. Izan ere, oraindik gogoratzen dugu norabide horretan saiakerak egin zituela Schweißheimer bankari juduak Munichen. Oraingoan, plana porrot egin zuen Bavariako gobernuaren aurkarengatik. Bavariako estatuak akzioen seiren bat eskuratu zuen garai hartan, beste seiren bat Bavariako Hipoteka eta Deskontu Bankuak eskuratu zuen, eta gainerako bi herenak akziodunei eman zitzaizkien.

Berez, erabat munstrokeria da estatu batek banku zentralaren urre-stocka arriskuan jar dezakeela banku honen "akziodunen" esku-hartzearen ondorioz beldur izatea. Juduen irmotasuna ezagutzen duenak badaki Bavariako urre-stockarentzako arriskua ez zela inondik inora urrundu gobernua behingoz irmo mantendu izanagatik. Horren aurka, banku zentralen nazionalizazioaren bide erradikal bakarra dago. Bavariako Banku Zentralaz gain, Alemanian Baden Bankua, Dresdengo Saxoi Bankua eta Württembergeko Banku Zentrala ere baditugu.

Reichsbank eta banku zentralen nazionalizazioaren kasuan, bankuetako funtzionario eta langileak, jakina, estatuak estatu-funtzionario gisa hartuko ditu bere gain. Horrela, billeteak jaulkitzeko eskubidea estatuak soilik erabiliko du. Billeteen jaulkipen hori Finantza Ministerioaren agindu baten ondoren bakarrik gerta daiteke eta estaldura osoaren aurka bakarrik. Hemen, zentzu honetan, *gure monetaren egonkortzearen zeregin handia konpondu behar da.* Hala ere, hau ez da banku zentralen zirkulu txikiagoaren barruko zeregina; haiek kontuz ibili behar dute estaldurarik gabeko billeteen jaulkipenik ez dela egiten.

Oharrak ekoizteko orain arteko erabakiak baliozkoak dira. Imitazio oro zigortuko da zorrotzenez, zigor kodearen VIII. ataleko 146-152 artikuluen arabera.

Akziodunei kalte-ordaina emango zaie. Bankuaren urre-akzioei buruzko akziodunen aldetik edozein erreklamazio legez baztertuta egongo da.

Gure monetaren benetako egonkortze bat guztiz baztertuta dago, baldin eta deskribatutako moduan espero bada alemaniar herriaren interes eta zerga-gastuak, epe luzera ezin direnak bete. Halaber, faltsua da moneta egonkortzeko bide erradikal bat mantendu nahi izatea.
Ez da hemen interes-ekonomiaren nazioarteko arazotik bereiz daitekeen arazo berezi bat. Finantza handiko judu guztien nazioarteko lapur-ekonomia hau existitzen den bitartean, nazio desberdinetako monetak beti izango dira finantza handiko espekulazioaren objektu ongi etorria. Gainera, *moneta baten egonkortasuna* –hau da, "moneta" terminoaren barne-esanahiak adierazten duena– beste faktore batzuen araberakoa da, batez ere *merkataritza-balantzaren jardueraren edo pasibotasunaren araberakoa.* Hemen gure begirada gure aberriaren mugetatik haratago hedatzen da, eta etxeko ekonomia atzerriko herrialdeen ekonomiekin harremanetan sartzen da.

Nazioarteko finantzen arlo erraldoi honetan azkar kokatu ahal izateko, berriro ere kontuan izan behar dugu nazioarteko ekonomia honen esanahia eta helburua ez dela kapital pribatuaren errentagarritasuna, baizik eta beharrak estaltzea. Beste guztia osagarri bat besterik ez da, laguntza bat. Nazioarteko finantza ekonomia - nazioarteko ordainketa-transakzioak

Machine Translated by Google

– gaur egun, ordea, gauza nagusitzat hartzen dena da eta gaur egun benetan paper nagusia betetzen duena. Nazioarteko banku-etxeak dira gaur egun mundua benetan gobernatzen dutenak, estatuen diru-beharra “estaltzen” dutenak, eta, beraz, agintea euren gain hartu dutenak; nazioarteko banku-etxeak dira gaur egun trust erraldoietan ekoizpena kontrolatzen dutenak, burdina, altzairua, petrolioa, kontserbak, alea, koipea, olioa, kotoia, etab. Nazioarteko banku-etxeek gerrak finantzatu zituzten, banku-etxe handiek gerrako hornigai guztiak finantzatu eta kontrolatu zituzten. Beraiek ez dute ezer egin gizon produktibo gisa, ez dute ekoizpenean parte hartu, ezta gerrako jardueretan aktiboki parte hartu ere; gauza guztietatik irabaziak lortu dituzte, odoletik eta malkoetatik, gerraren izugarrikerietatik, masen gosetetik, aberats berrien xahuketatik, burtsako publikoaren espekulazio-amorrutik.

Hori guztia urre bihurtzen da eta urre-balio bihurtzen da nazioarteko finantzentzat. Nazio produktiboen lan orok interesa pizten dio nazioarteko finantzei. Hemen ere, nazioarteko ekonomian, kapitalaren eta lanaren arteko harreman zuzen eta arrazoizkoaren guztizko alderantzikapen batekin egin behar dugu topo.

Langileek arrazoiz lan egiten dute eta beren lan-produktuak eskaintzen dituzte munduko merkatuan, atzerriko lan-produktuen truke (lehengaiak, erdi-fabrikatuak edo guztiz fabrikatuak). Ekonomia arrazoizko bat ez da izendatzen atzerriko monetak (dolar edo libra ingeles billeteak) hornitutako tresna optikoen truke trukatzeko eta gero hauek ezeztatzeko eta gero atzerriko monetetan espekulatzeko. Ekonomia osasuntsu baten garaian, ez litzateke horrelakorik pentsatuko inongo fabrika-jabeak. Noski, bere produktu gehiagoren etekinak behar ditu, gehiago ekoizteko, bere langileei ordaintzeko eta lehengai berriak erosteko. Guztiz ezinezkoa da Alemaniako ekonomia osoak industria-produktuen esportaziotik etekinak biltzea atzerriko moneta moduan edo atzerriko dibisetan, Alemaniako ekonomia nazional oso berak bere lehengaiak erosi behar baititu kotoian ehungintza-industria erraldoiarentzat, kobrean gure industria elektriko erraldoiarentzat, zeta, juta, fruta tropikalak, eskaera handituagatik, etxeko ekoizpenaren gainetik, janari eta pentsuetan, etab., batzuk aipatzearren. Beraz, jasotako atzerriko diru kopuruak berehala ordaindu behar dira berriro. Hau berez ere nahiko naturala da, garai normaletan ezin baita ezer egin atzerriko monetekin norberaren herrialdean, trukea izan ezik. Gaur egun ere horrela da. Amerikako langileari ezin zaio frantziar frankoekin ordaindu, eta ingeles negozio-gizonari ez zaio bere dendetan lira italiarrekin ordaintzen. Ez du zentzurik monetak atzerriko herrialdeetara eramateak, non ezin diren inola ere ordainketa-bide legal gisa erabili. Tokiko monetak moneta jaulkitzen duen herrialdearen barne-beharrei erantzuten die eta soilik zerbitzatu beharko lieke. Ekonomia nazional batean, ondasunen ekoizpenaren esanahia ez datza dirua trukatzean eta gero dirua edukitzean eta ekonomiatik atxikitzean, era berean, ondasunen nazioarteko truke ekonomikoa ere inportazioa esportazioarekin ordaintzen denean bakarrik osatzen da.

Egoera ideal teorikoa litzateke orain herrialde bakoitzak bere inportazio beharra esportazioarekin estali eta ordaindu ahal izatea. Orduan, eta orduan bakarrik, atzerriko moneten egonkortasun absolutuaz hitz egin daiteke. Orain, goranzko joera duen edozein ekonomia nazionalaren ahalegina, ulergarria denez, inportazio beharraren gainetik esportazio soberakina lortzera zuzentzen da. Horrek bakarrik adierazten du aberastasunaren hazkundea. Orduan, merkataritza-balantza aktibo batez hitz egiten da. Inportazio beharra esportazioaren gainetik mantentzen bada, barne-aberastasunaren elementuak atzerriko herrialdeetara entregatu behar dira defizit hori orekatzeko. Baina entrega hauek, lan-errentetatik atera ezin direnez, berriro ere aberastasunetik bakarrik hartu behar dira. Hori urrearen edo baloreen esportazioaren bidez gertatzen da. Hala ere, batez ere azken "esportazioa" ez da nazioarteko interes-esklabutzaren hasiera baino. "Baloreen esportazio" hau...

Machine Translated by Google

Barne-balioak daudenean edo atzerriko "bonuen" moduan mozorrotuta egotea ia axolagabea da horrek eragindako nazioentzat. Baina nazioarteko pentsamendu ekonomikoan ere, mailegu-kapital handiaren errentagarritasun-eromena baino ez denez nagusi, ekonomia nazional ohoragarri baten inguruko zalantza arrazoizko guztiak zapaltzen dira prentsaren eta parlamentuen bidez, eta nazio guztien nazioarteko finantzekiko lotura hori sortzen duten nazioarteko esklabutza izugarri hedatzen da.

Nazioarteko ekonomian ere barne-ekonomia nazionalean bezalako fenomeno berdinak agertzen dira, eta gaur egun ekonomia nazional desberdinak astintzen dituzten krisi izugarriak, oro har, mendebaldeko kultur zirkuluko nazio guztien esklabutza honen ondoriozko fenomenoa dira, goian ikasi dugun bezala. Moneta ahuleko herrialdeek, zeinen barne-ekonomia ahulegia bihurtu den (Errusia) edo zeinen barne-egoera ziurgabea bihurtu den iraultzaren ondorioz (Alemania) eta zeinen ekoizpen-soberakin erraldoiak doan konfiskatzen zaizkien etsaiari kalte-ordain gisa, ez dute erosahalmen soberakinik, beraz, ezin dute gehiago ordaindu beren inportazio-beharra ondasunekin, baizik eta paper-diruarekin, zeina atzerriko herrialdeetara kantitate handitan botatzen duten atzerriko moneta erosteko.
Horrela, modu berean kalte egiten diete bai barne-ekonomiari bai kanpoko ekonomiei.
Moneta sendoa duten herrialdeek, berriz, beren monetaren igoerarekin ito egiten dute (Suitza, adibidez). Ezin dituzte beren produktuak lehenagoko merkatu handietara esportatu, beren produktuak garestiak direlako beren diruaren truke-balio altua dela eta. Herrialde hauek erraz estali ditzakete beren inportazio-beharrak beren moneta sendoarekin.
Baina produktu bukatuak askoz merkeagoak direnean moneta txarra duten herrialdeetan, merkatariak eta irabazi-asmoa dutenak moneta ahuleko herrialdeetara joaten dira eta herrialde horiek erosten eta lapurtzen dituzte, bi herrialdeen kalterako – tokiko ekoizpenaren desabantaila eta erositako herrialdeetako kontsumoaren desabantaila, non ondasunen inbentario maila jada txikia are gehiago murrizten den erosketa basati hauek. Horrela, moneta ahuleko herrialdeetan moneta nazionalaren erosahalmena berriro hondoratzen da.

Harreman guztiz hankaz gora jarri hauek ikusita, dena ez dela aspaldi erori nazioarteko finantzen amarru guztien gainetik ere, nazioarteko elkarrekiko beharrak gailentzen duelako da. Baina dena azken unean gertatzen da, intziri eta kexu artean, nazioarteko kapitalaren interes-eskaerak nazioarteko ekonomiaren lanetan sartu direlako. Edo, irudi medikoetan adierazita: nazioarteko ekonomiaren odol-zirkulazio osasuntsuan, hasieran txikia, baina gaur egun izugarri handia den kartzinoma bat sortu da, eta alde bakarreko interesa baino ez du odol guztia bereganatzeko, gorputzaren gainerakoaren kontura, eta denetatik igarotze-bidesaria, interesa, hartzeko. Odol guztia bihotzera isurtzen da, noski, baina bihotzak taupada bakoitzean kutsatutako odola ere askatzen du. Diru-transakzio hutsa bakarrik zerbitzatzen duen estatu-bankua irudi horri dagokio zehazki, eta kartzinomarekin bat dator zehazki nazioarteko finantzen jarduera, munduko diru guztia ere kontrolatzen duena bere kreditu-bankuen bidez eta nazioarteko ekonomia osoa bere xurgatze-besoetan helduta duena eta nonahi interesa hartzen duena. Hau guztia ez da beharrezkoa! Munduko nazioek ez dute inola ere behar nazioz gaindiko finantza-ahalmenik. Jakina, beharrezkoak dira nazioarteko diru-transakzioak nazioartean arautzen dituzten erakundeak, konpentsazio-etxe baten edo posta-txekeen kontuen zentzuan. Hori estatuko atzerriko truke-bulegoek kudeatu dezakete eta kudeatuko dute.

Nolanahi ere, nazioarteko posta-batasun bat sortzeko moduaren antzeko nahikoa modu eta bitarteko daude nazioarteko ordainketa-transakzioak ere antolatzeko.

Machine Translated by Google

batez ere konpentsazioaren bidez, nazioarteko finantzek merkataritza-eragiketa sinple horietan guztietan bi edo hiru aldiz etekinik atera gabe eta nazio produktiboen kontura handi eta gizen bihurtu gabe. Xehetasunak soberan daude hemen.

Beraz, moneta baten egonkortzea ezin da, azpimarratu den bezala, nazioarteko harremanetatik bereizi. Hala ere, hainbat aukera daude barne administrazioaren gabezietan edo billeteen inprimategiaren manipulazio mugagabean dauden errore iturriak eta erantzukizunik eza kentzeko.

Proposatutako neurri guztiak dagoeneko probatutako sistemen eremuan daude; *Reichsbank-en eta banku zentralen nazionalizazioa bezala,* estatuak diru-transakzioen babesle gisa dituen zereginekiko duen jarrera berriaren ondorio logiko gisa sortzen dira. Finantza altuen interesak soilik eta soilik zerbitzatzen zituzten baldintzen aurrean erreakzio naturala baino ez dute adierazten, herriaren kostu handienarekin. Reichsbank-en nazionalizazioaren hedapen zentzuzkoa estatuak *diru-transakzioa erregulatzea eta bitartekaritza egitea* da , posta-txekeen sistemaren ereduaren arabera, eta hori gehiago zabalduko da eta egokiago garatuko da helburu horretarako.

Neurri hauek guztiek aurrerapauso nahiko indartsuak adierazten dituzte dagoeneko, baina jarrera ekonomikoa funtsean eraldatu beharrik gabe ere egin litezke, Sozialista Nazionalaren printzipioaren zentzuan, enfasi handiz aurkeztua: "Ekonomiaren zeregina beharrak estaltzea da, eta ez kapital pribatuaren errentagarritasuna".

Finantza eta zerga sistemaren arloan gertatzen ari den oinarrizko eraldaketa eta ordena berri hau, batez ere mailegu bidea saihestuz estatuaren zeregin handien finantzaketan, baita gizarte politikaren arloaren funtzioen esparrura hurbiltzen diren finantza-neurri politikoak ere, hurrengo kapituluan aztertuko ditugu.

Machine Translated by Google

Bide Berriak

Obra publiko handien finantzaketa.

Estatuaren zeregin garrantzitsuenen artean, ekintzailetza pribatuen kapital baliabideak gainditzen dituzten ekimen ekonomiko handien gauzatzea dago, eta gainera, interes publiko-juridiko handiak daude tartean, eta baliabide naturalen edo energia iturri naturalen ustiapenean oinarritzen da. Beraz, komunitatearenak diren indar naturalen ustiapena den jokoan dauden zereginak dira, edo estatuari dagozkion zereginen barruan gauzatu behar dira, garraioaren arlo osoa bezala.

Ikus daiteke estatuaren ekimena garatu daitekeen eremua zehazki mugatzea, ekintzailetza pribatuaren ekimenari edo estatuak lehia egin beharrik gabe. Horrez gain, horretaz gain, obra publiko handi horien gauzatzea ia erabat enpresa pribatuei esleitzen zaiela kontuan hartu behar da.

Oinarrizko behaketetan zehatz-mehatz deskribatu dugu dagoeneko zein modu eredugarrian eraiki duen estatuak gure garraio sistema alemaniarra. Zalantzarik gabe, hemen eta han enpresa pribatuak modu arrazionalagoan eta merkeagoan garatuko zuen, baina, milioika gizonen segurtasuna jokoan dagoen zereginen kasuan, ez da hainbeste horren kontua, baizik eta ahalik eta sendotasun handienaren kontua. Orain, garraio enpresa, zalantzarik gabe, estatuaren zeregin hutsa da. Fidagarritasuna, puntualtasuna, segurtasuna, trenbide eta postaren tarifa uniformeak izan behar dira garraio sistemaren ikuspuntu erabakigarriak – eta ez – kapital pribatuaren errentagarritasuna.

Baina galdera hau oso lotuta dago horrelako finantzaketa publiko handien moduarekin.
zereginak.

Barne zentzugabekeria ikusi dugu dagoeneko, parlamentuak onartutako "kredituak" gero kapital pribatuak berriro "onartu" behar dituelakoan agerian geratzen dena, eta horretarako estatuak zama apartekoa hartu behar duelako interesen promesaren bidez.
Ez da beharrezkoa izango hemen interes-promesa honen ondorio tamalgarriak modu orokorrean adieraztea. Lan honek, hain zuzen ere, egitate hori frogatzeko balio du batez ere. Hala ere, aipamen berezia egin behar da hemen ere, adibidez, zein izugarri garestiagoak eta zein modu sinestezinagoan bihurtu dituen estatu-maileguen interes-promesa honek trenbide-tarifak.

Alemaniako Reichsko trenbideen sare osoaren kapital-kostuak, maileguen bidez eraiki edo burutu zirenak, 25.000 milioi urre-marko ingurukoak izan ziren 1914ra arte. Kopuru horren interes-ordainketak, % 31/2 – % 4ko batez besteko interesarekin, 800-900 milioi urre-marko ingurukoak izan ziren. Diru-sarrera garbiak, gastu pertsonalen (funtzionarioak eta langileak) eta materialen (ikatza eta lubrifikatzaileak) kostuak kendu ondoren, 800-1100 milioi marko ingurukoak izan ziren.

Horrela, interes-ordainketak Alemaniako trenbideen ia diru-sarrera garbi guztiak kontsumitu zituen. Beti engainatzen zen iritzi publikoa, harrotasun jakin batekin azaltzean, posta eta trenbideen diru-sarrerak estatuaren aurrekontuaren bizkarrezurra zirela. Noski, hala izan zitekeen, baldin eta interes-ordainketak ez balitu diru-sarrera garbi guztiak kontsumitu. Beste paralelo interesgarri bat egin daiteke konparazioan, hau da, Alemaniako trenbideetako funtzionario eta langile guztien eta lantegietako eta lineako trenbideetako langileen soldata eta lansarien gastu osoak, guztira, honako hau baino ez zirela izan:

Machine Translated by Google

mailegu-kapitalaren interes-kostu honek egin zuen bezala! Beste era batera esanda: Alemaniako trenbide-langileen armada erraldoiak, 782.731 pertsonako langile-kopuruarekin, goreneko postuetaraino, bere lanagatik mailegu-kapitalaren esku guztiz inaktiboak poltsikoratu duen diru-sarrera bera baino ez du jaso.

Trenbideetatik mailegu-kapitalari ordaindutako interes-ordainketa hau garai hartako gure Reichsarmada handi osoaren gastu guztiak baino handiagoa zen! – eta, hain zuzen ere, horrekin lotutako guztiarena, beraz, gainbegiratze militarra, justiziaren administrazio militarra, goarnizio-administrazio sistemak eta eraikuntza militarra barne, hezkuntza eta garapen militarra, institutu teknikoak, laguntza eta alargun militarren funtsak – eta, gainera, tropen arropa eta armak barne! Gure armada osoarentzako zenbateko osoa 1913an – beraz, bakearen azken urte osoan, 775.385.300 markokoa izan zen. Konparazio-zifra horiek ikuspegi sakona ematen dute. Alde sozialista eta demokratikoak etengabe borrokatu ziren bitartean "armamentu militarren zamaren" aurka parlamentuko saioetan eta prentsan, ez da inoiz hitz bakar bat ere aurkitzen interes-zama horien aurka – beste gastu guztiak gainditzen dituztenak – mailegu publikoetatik. Izan ere, itsas armada osoari ere ordaindu ahal izan zitzaion behar orokorraren maileguaren interesetatik. Gure Reichsnavy harroaren gastu osoak 197 milioikoak izan ziren 1913an. Eta kontuan hartu behar da gastu horiek guztiak zentimo bakar bat ere ordaindu ahal izango zirela gure estatuaren aurrekontua interes-zama erraldoi horiekin zamatuta egon izan ez balitz.

Mailegu-kapitalista handi gutxi batzuek – milaka marko pare bat dituzten “zale” txikiek, aurreztaile txikiek, ez dute inolako zereginik betetzen mailegu publiko horietan –
horrela, urtez urte poltsikoratu genituen, lanik edo ahaleginik gabe, gure Reichs administrazio osoa, gure armada osoa eta gure itsas armada mantendu eta ordaindu ahal izango genituzkeen zenbatekoak.

Zifra horiek ikusita, interes-arazoaren garrantzi izugarria orokorrean eta, bereziki, mailegu-ekonomiarekin batera porrot egin duen finantza-politika nazionalaren garrantzia ulertzen ez duenak ezin du saihestu. Gainera, ikuspegi hori ematen duten zifrak eta zenbakiak guztion eskura daude, *Alemaniako Reicherako Urtekari Estatistikoan* aurkitzen dira, lehengo Errege Estatistika Bulegoak kontzientzia handienez argitaratua, eta baita *Alemaniako Reicherako Urtekari Estatistikoan ere,* Puttkammer eta Mühlbrecht argitaletxeak, Errepublikako Reichsoffice Estatistikoak argitaratua.

Reichsadministrazioaren, armadaren eta itsas armadaren gastu beharrezkoen eta estatuak mailegu-kapitalari interesak ordaintzeko egiten dituen gastuen arteko desoreka horiek zerura oihuka ari den bidegabekeria bihurtzen direla, ordea, guztiz argi geratuko da Reich-ek nola estaltzen duen interes-ordainketa horien diru-beharra aztertzen dugunean bakarrik. Hemen aduana eta zergen arlora iritsi gara. Berriro ere aipatu behar dut egoera honen aurkezpen zehatza nire The coming tax strike liburuan, non froga sendoa eman dudan zerga guztien zatirik handiena langile-populazio zabalak jasaten duela. Beraz, aurrean dugu estatuak, hasieran, bere finantza-subiranotasunean dauden aukerak guztiz baztertuz, mailegu-bidea hartzen duela zeregin publiko handiak egiteko, hau da, zorrak sortzen dituela; horrela, bere aurrekontua gehiago zamatzen duela, non bere diru-sarrera garbi guztiak interesak ordaintzeko erabili behar dituen eta, gainera, jendeari zergak eta tasak zapaldu behar dizkiola bere interes-betebeharrak bete ahal izateko soilik. Funtsean beharrezkoak diren estatu-zeregin guztiak orain probintzia-parlamentuan eta Reichsparlamentuan borrokatu behar ditu erresistentzia handienaren aurka, eta azkenean estatuak mailegu-kapitalaren interes-biltzaile gisa ikusten du bere burua, gaur egun ikusten dugun bezala.

Machine Translated by Google

Irteera aspaldi adierazi zen jada – egungo egoera absurduen azterketa zehatz baten ondoren, agerikoa da; hau da:

Estatuak Reicheko ekimen publiko handi guztiak finantzatuko ditu bere finantza-subiranotasunaren indarrez eta biztanleriaren onespena parlamentuak eman ondoren, mailegu-bidea zorrotz saihestuz, baliabideen zuzeneko esleipenaren bidez, eskudirurik gabeko transferentzia-transakzioen bidez edo interesik gabeko estatu-altxorraren bonoen jau

Neurri hau adibide batekin argitu dezaket ondoen: Bavariako energia hidroelektrikoaren garapena.

Mendiko ibaietan dagoen energia hidroelektriko izugarria, mendiko laku handiekin batera, erabilgarri bihurtzeko planak eta ahaleginak duela bi hamarkada baino gehiagokoak dira. Zalantzarik gabe, energia hidroelektriko honen kasuan, komunitatearenak ziren eta bertatik hartu eta irabazi pertsonalerako erabili behar ziren herrialdeko energia iturrien kontua zen. Beraz, argi dago egitura handi horien garapenean interes juridiko publiko eta pribatu asko kaltetu zirela. Estatuaren eragin-esparruari esklusiboki dagokion eremu baten kontua da hemen. Herriak ere ahoz onartu zituen kredituak bere ordezkarien bidez 1920ko abenduan. Nahikoa aholkatu, probatu eta behin eta berriz berriro planifikatu zen eta guztiz argi zegoen abantaila ekonomiko handiei buruz. Estatuak eta herriak energia iturriak ustiatzea erabaki zuten, orain, kreditu-baimen honekin, dagokion erabakia hartu besterik ez zuten hartu behar: ekintzaileek irabazitako zenbatekoak estatu-bankuak zuzenean ordaindu ahal izango zituen onartutako kredituen arabera. Azken finean, axolagabea da hori eskudirurik gabe, giru-transakzioetara transferentzia bidez, posta-txekeen kontuetara kreditu-aholkuen bidez edo eskudirutan gertatuko litzatekeen.

Benetan agerikoa eta argia da, estatu-bankuak helburu horietarako bere dirua jaulkiko lukeela beharrezko eta onartutako kredituen zenbatekoan. Beraz, hidroenergia eraikuntza-txartel hauek neurri batean estatu-altxorraren txartelak ziren, eta horiek estatuaren bermepean aurrerapen-kreditu gisa igorriko lirateke ur-lanetarako. Beraz, modu askotan estalitako diru baten kontua zen. Estaldura lehenik eta behin Walchensee-ko lan prest edo igoeran zetzan, eta bigarrenik, estatuaren bermean, dirua balio osoan onartuko zela altxor publikotik, ordainketa egin beharrean. Eraikuntza-txartelak, aldi berean, ur-lanen gaineko obligazio partzialak izango lirateke, baina interes-eskubiderik gabe. Hala ere, jakina denez, ez da horrela gertatzen zirkulazioan dauden beste txartelak direnean.

Energia hidroelektrikoaren eraikuntza-oharrek zehaztapen hauek egin ditzakete beren balioaren estaldura osoari buruz beren inprimategiaren testuan. Adibidez: *"Mila markoko billete honek bere estaldura partziala du Bavariako energia hidroelektrikoaren ustiapenerako eraikitzen ari den instalazioaren balioan. Estatuko altxortegi guztietan onartzen da ordainketa gisa".*

Aurrerago joan nahi bada, ez dago ezer oztopatzen estatuak, lana amaitu ondoren, ohararen gordailuaren truke, hainbeste kilowatt-orduko elektrizitate edo hainbeste ehun nitrogeno emateko konpromisoa hartzeko.

Inork ez luke uko egingo estatuak jaulkitako diru hori onartzeari, ondasun materialekin guztiz estalita dagoena, aldi berean neurri batean elektrizitatearen hornidura-kupoi gisa erabil daitekeena. Aitzitik, ziur egon gaitezke diru horrek ospea berezia izango lukeela, diru hau egonkorra baita, dolar bat bezain egonkorra, edo askoz hobeto, elektrizitate edo nitrogeno kopuru zehatz bat jaso daitekeelako horren truke, gorabehera ekonomikoetatik independentea baita. Gizakien itxikeria osoaren seinale da eztabaidatzaile ezberdinen propaganda publikoan "inork ez luke diru hau onartuko" objekzioa sortu izana.

Machine Translated by Google

Inork ez du inoiz zalantzarik izan, eztabaidan ari diren jaun hauek ere ez, estatuak jaulkitako dirua onartzeko. Denek onartu dute Reichsbank-eko paper-dirurik kaltetuena ere, nahiz eta diru hori inflazio-diru hutsa izan. Eta hala ere, denek onartu zuten, espekulatzaile azkarrek ahalik eta azkarren atzerriko moneta edo ondasunen truke kentzen saiatu zirenean ere.
Izan ere, inork ez du ukatu hiri eta komunitateen larrialdiko moneta ere, paper-diru estali gabea zena. Eta orain, ez al litzateke berehala onartu behar gure lan handietarako aktibo materialekin guztiz estalitako eraikuntza-dirua bezalako paper-diru estali hobesgarri hori? Zalantzarik gabe, interesik gabeko gobernu-diruaren aurka halako objekziorik egiten dutenek ere, beren nagusien izenean edo haien izpirituan, ez dute funtsean hori sinesten.
Ukaezina dela frogatu da, metal preziatuez egindako dirua bakarrik dirutzat hartu nahi duten "metalisten" kexa guztien gainetik, "dirua" estatuak dirutzat deklaratzen duena dela – diru hori paperez edo portzelanaz, burdinaz edo larruz edo beste edozein materialez osatuta dagoen guztiz axolagabea da. Oso bestelakoa da diru horren erosahalmenaz ari garenean. Metalistek arrazoi dute urrezko monetak, oro har, bere truke-balioa mantentzen duela estatua astintzen dutenean ere. Hala ere, metal preziatuez egindako diru metalikoak ez dio bere izaera monetarioari zor, baizik eta salgai gisa duen izaerari , hau da, *urreari.*

Ez dago zalantzarik estatuak deskribatutako moduan lan handi baterako duen diru-beharra estaltzeko duen justifikazioari buruz. Lehenik eta behin, estatua subiranoa da, hau da, ez du inoren eraginik behar, boterea baitu, eta, bigarrenik, neurri horrek azterketa komertzial zorrotzena ere jasan dezake. Estatuak diru horrekin bonoak jaulkitzen ditu, nolabait, bere kredituaren arabera. Zergatik izan beharko luke inork estatuaren kreditua bankuen kreditua baino gutxiago kontuan, batez ere estatuak komunitatearen ongizaterako lan erabilgarriak egiten dituenean? Estatuak egindako lana (Walchenseeko lanean ari diren enpresaburu eta langileei) paperarekin ordaintzen duela esan arren, hori zuzena da, geroago, lanak amaitu ondoren, estatuak paper hori berriro onartzen baitu egindako lanaren ordain gisa (elektrizitatearen edo nitrogenoaren hornidura, etab.). Horrela, ziklo ekonomikoa amaitzen da. Horrela, eraikuntza-oharrak berriro ere lehen urteetako elektrizitate-horniduratik eta abarretatik libratzen dira, oharrak suntsitzen dira, eta gobernu-arte antolakuntzazko lan erraldoi bat sortzen da interes-autobide batean, guztiontzako interesik gabeko jabetza gisa. Elektrizitate-kontsumitzaileentzako zama handirik gabe, estatuarentzako beste diru-iturri handi bat lortu duen lana, eta horrek, aldi berean, estatua finantza-politika nazional osasuntsu baten helburu idealera hurbiltzen du: *zergarik gabeko estatua.*

Orain, gainera, badago deskribatutako prozesuak, obra jakin baterako norberaren eraikuntza-dirua jaulkitzeko, ez duela batere eskatzen onartutako zenbateko osoa eraikuntza-ohar horietan jaulkitzea, izan ere, ekintzaileei egindako ordainketen zatirik handiena ez da eskudirutan egiten, baizik eta eskudirutan, transferentzien bidez. Baina, eraikuntza berriaren zenbateko osoa estatu-billete berrietan jaulkitzen dela suposatuz ere, zenbateko horiek, gaur egun estatuak behar dituen beste zenbatekoekin alderatuta, ez lirateke batere handiak izango. Aldi berean, Bavariako parlamentuan burua hautsi zenean Bavariako energia hidroelektrikorako 800 milioiko kredituagatik –edo hobeto esanda: ez zen hautsi, baizik eta berriro ere “mailegu” batera jo zuen–, 8.000 milioi onartu ziren parlamentuan “larrialdi orokorraren helburuetarako hirugarren irakurketan eztabaidarik gabe”.

Hemen berriro gogorarazten ditut honako gogoetak: diru-jaulkipen berriaren bidezko finantzaketa horren kasuan, ez litzatekeela inolako inflaziorik eragingo, eta, bestalde, eraikuntza-aldian interes-bonuen jaulkipenak nolanahi ere zerbait esan nahi duela.

Machine Translated by Google

inflazioa, interesak ordaindu behar baitira nahiz eta lanek oraindik ez duten lanik emankorrik egin.

Hala ere, ez da inola ere eraginik diruaren eta ondasun materialen arteko oreka ekonomiko nazionala, kantitate-teoriaren zentzuan, izan ere, diruaren aldeko ordainketa-bideen igoeraren aurrean, ondasunen igoera zehazki handiagoa dago. Geroago, lan horien diru-sarreren bidez, jaulkitako dirua berriro ateratzen eta suntsitzen bada, orduan oreka ekonomiko nazionala naturalki hobetzen da aberastasun nazionalaren onurarako, lan berri horien balio osoaren arabera.

Hemen ere adierazi behar da zein larriki eragiten dien interesak lan horien produktuen kostuei. Oskar Pöbing-ek77 gai honen azterketa zehatz batean zehaztu du kilowatt-orduko ekoizpen-kostuak garestiagoak direla maileguak % 500eko (!) interes izugarriarekin zamatuz. Orain, gure Bavariako zentral hidroelektrikoetako elektrizitatea bost aldiz garestiago iristen zaigu, berriro ere "eskura dagoen" mailegu-bidera jo dugulako. Hemen ere egokia da imajinatzea Bavariako zentral elektriko handien eta hiriarteko bulegoen funtzionamendu eta mantentze-lanetarako gastu material eta pertsonal guztiek - beraz, lan hauetan lan egiten duten pertsona guztien soldata eta ordainsari guztiek - esklusa-laguntzaileek, makinistek, langileek, langileek, gainbegiraleek eta, gainera, zuzendarietarainoko administrazio-aparatu tekniko eta komertzial osoak batera urtez urte beren lanerako - hain onak diren - mailegu-kapitalistek urtez urte, ahaleginik edo lanik gabe, interes gisa ateratzen dituzten zenbatekoen bosten bat baino ez dutela jasotzen.

Interesak dena irensten du, interesak dena garestitzen du. Mailegu-kapitalak bakarrik du onura, biztanleriak du kaltea. Bere indarrez obrak eraikitzen dituen biztanleriak du kaltea; izan ere, nork eraikitzen ditu orduan Bavariako obrak? - hain zuzen ere, Bavariako ingeniariek, Bavariako langileek, Bavariako maisuek eta ekintzaileek; Bavariako lantegiek hornitzen dituzte makina eta ekipamendu gehienak - eta Bavarian bertan ekoizten ez den horren truke Bavariako alea edo behiak eman behar dira, beraz, Bavariako lana eman behar da berriro ere trukean - Bavariako herriak ez du eraikuntzarako dirurik jartzen (antza denez!), eta horretarako New Yorkeko eta Londresko, Pariseko eta Berlingo kapitalista handiak behar ditu. Bavariako herriak munduko herrialde guztietatik maileguan hartu behar du eta bere energia hidroelektrikoa kargatu behar du interes-ordainketa batekin, elektrizitatea % 500 garestiagoa bihurtuz!

Ez al da hau eromena? Ez al da hau krimen ekonomikoa? Behin boligrafoa martxan jarri eta txekea idatzi edo bankariari Bavariako mailegu hidroelektrikoa sinatzeko agindu besterik ez duten pertsonen artean, hauek, urtez urte, Bavariako herriak ordaindutako interesak jasotzen dituzte horregatik.

Ez hori bakarrik, baizik eta ur-lanak ez dira jada Bavariako herriaren jabetza librea, baizik eta kapitalistari bermatuta daude. Bereziki barregarria da, gainera, kapitalista handiek, jakina, ez luketela "beren diru ona" maileguan emango berez kapital eta interesetarako "ona" ez den estatu bati, eta, beraz, oraindik hainbeste kreditu duen estatu bati...
800 milioi ponpatu bertan. Eta, hain zuzen ere, energia hidroelektrikoko bonuen lizitazioek kapitalistentzat hain erakargarria eta ziurra den bermea zuten: "Bavariako estatuak bere aberastasun osoarekin kapitala eta interesak bermatzen dituela – (!)".

77 Oskar Pöbing (1882-1956) Municheko Unibertsitate Teknikoan lan egin zuen ingeniari mekaniko bavariarra izan zen. *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) eta *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922) bezalako ikasketen egilea izan zen .

Machine Translated by Google

Diru-zorroa, zer gehiago nahi duzu! Beraz, hemen Bavariako estatuak espresuki onartzen du hainbeste balio duela, non 800 milioi maileguan eman dakizkiokeen Walchensee-ko energia hidroelektrikorako eta Isar Erdialderako, baina ezin du bere finantza-subiranotasuna erabili eta lan hauek bere kabuz finantzatu. Zergatik?? Mailegu eta interes eromenean sakonegi murgilduta dagoelako, bere estadista arduradunek ez dutelako hainbeste pentsatzeko gaitasun eta erantzukizun sentimendurik, plan sinple eta argi hauek interes-puntu baterako epaitzera ausartzen ez doako finantzaketa beraiek bakarrik; beraz, banku-aditu profesionalengana jotzen dute. Hau da, hain zuzen ere, kontsumitzaile batek bere tuberkulosi-baziloei galdetuko balie bezala ea Davosera edo Engadinara78 joatea egokia iruditzen zaien bere gaixotasuna kentzeko, eta hauek ziurtatuko balute: "Ez, ez egin hau, bidaiak kalte egin diezazuke, agian tren-istripu bat gerta daiteke, hobe etxean geratu, zure ohiko ingurunean. Zure egoeran ez zenuke esperimenturik egin behar! etab." Tuberkulosi-baziloen ikuspuntutik guztiz zuzena den aholku honi atxikiz, kontsumizioak aurrerapen handia egiten du modu naturalean, baziloak harrigarriro ugaltzen dira. Horixe bera gertatzen da gure finantza- eta interes-ekonomiaren kasuan.

Norberaren aurkariengandik aholkuak jasotzea oso ezaugarria da susmorik gabeko alemaniarrengan. Bere herria sutsuki maite duen eta hau eta hura aholkatzen dien eta arduradunei gaiztakeria honen edo haren berri ematen dien gizon bat agertzen bada, hamarren aurka apustu egin daiteke kezkatutako jendea gaizkilearengana joango dela eta xaloki galdetuko liokeela: "Esadazu, halakoak esan dit bihurria zarela, mesedez, esadazu ea hori zuzena den!". Eta besteak gero munduko aurpegirik zintzoenarekin azaltzen badio: "Baina zer uste duzu orduan - ni gaizkilea naiz! - aitzitik, zure lagunik onena naiz, beti lagundu dizut gure arazo ekonomikoetatik ateratzen", orduan galdera xaloa oso pozik dago - nahikoa egin du eta bereziki pozik dago bere garuna ez duelako ahalegindu beharrik. Herriaren lagun gogaikarria, ordea, ez du, oro har, bere erantzunaren merezitzat jotzen – eta gauzak are gehiago trabatuta daude interes kapitalistaren mailegu politikaren errutinan, doako aberastasun nazionalaren azken elementua finantza botereei eman arte eta nazio osoak nazioarteko finantzei bakarrik ordaintzen dien interesak.

Amaitzeko, testuinguru honetan bertan, azpimarratu behar dugu Bavariako estatuak – Bavariako energia hidroelektrikoaren garapena bezain estatu-zeregin garrantzitsu bat ez zenean, hau da, azaroaren gobernuaren diru-krisia konpontzea zenean– oso azkar jaulki zituela Bavariako estatu-bankutik Bavariako Estatu Bankuaren 130 milioi estatu-altxorraren billete inguru. Hau guztiz estali gabe gertatu zen –eta denek hartu zituzten Bavariako billete hauek Reichsbank-eko billeteak bezain gogotsu, eta denek erosi zezaketen ogi bera Bavariako bonoekin eta Reichsbank-eko billeteekin. Izan ere, ez zuen zertan Bavariako estatu osoa izan, nahikoa zen Municheko probintziako hiriburuko alkateak eta hiriko zenbait arduradunek beren izenak paper koloretsu horietan inprimatzea, eta larrialdiko diru hau ere zirkulatu, denek hartu eta denek banatu Reichsbank-eko zatiak bezala, eta larrialdiko diru honek berak edozein diruren zeregina betetzen zuela –ondasunen trukerako laguntza izatea– modu gaitzesgarri batean.

Bulego bakarra jasan zuen probintzietako eta komunitateetako pieza artifizial hauek eragin oso desatsegina – finantza handiak – eta 1921eko urrian Reich-eko lege bat ezarri zuten, zeinaren arabera probintziei eta komunitateei zorrozki debekatuta zegoen diru-laguntzak ematea.

[78] XVIII. mendearen erdialdetik , Suitzako Davos biriketako gaixotasunak zituztenentzako medikuntza-gune gisa ezaguna izan da. Engadin Suitzako Alpeetako haran bat da.

Machine Translated by Google

larrialdiko dirua gehiago ez erabiltzea. *Lege hau, funtsean, juduak babesteko lege argi bat zen, eta 1922an "Errepublika babesteko Legea" jarraituko zion.*

Oso ondo imajina dezaket nazioarteko finantzen bat-bateko beldurra, interesik gabeko diruaren baitan ere, larrialdiko diruaren forma kaltegabean, jendeak eskuan arma bat zuela aitortu zutenean –jakindu gabe, noski–, mendeetan zehar lurpeko eta faltsutze lanaren bidez gezurrez eta engainuz ezarritako urrezko sarea kolpe batez hautsi eta herriak beren interes-esklabutzatik askatu zezakeena.

Garai hartan jada, Bavariako estatu-diruaren jaulkipenaren kasuan, Reichsbank-ek oso laster eskatu zuen diru hori berriro ateratzea, eta hori ere modu onean gertatu zen 1921ean zehar. Arrazoia: diru honek ez zien finantza handiei interesik ekartzen, Reichsbank-eko diruak, Reich-eko altxorraren zeharkako bidearen bidez, egiten duen bezala.

Estatu Nazional Sozialistan, etorkizunean estatu-lan handi guztiak deskribatutako moduan finantzatu eta antolatuko dira, mailegu-bidea guztiz saihestuz. Jakina, eraikuntza-diru interesik gabeko zeharkako bidea hartuko dugu, oro har, beharrezko baliabideak beste estatu-enpresen soberakinetatik edo helburu berezi horietarako zerga berezietatik lortu ezin badira soilik. Nolanahi ere, badakigu finantzaketa-modu honek herrialdeko baliabide naturalak ustiatzeko, garraio-bideak hobetzeko, etab. aukera izugarriak eta amesgabeak irekitzen dituela.

Nazio oro aberastasun osoa du, lana antolatzeko gai den heinean.79

79 Hori islatzen da Hitlerrek 1939ko urtarrilaren 30ean Reichstag-ean emandako hitzaldian, non honakoa adierazi zuen: "...beharraren beharpean, lehenik eta behin, nazio baten kapitalik funtsezkoena kontuan hartzen ikasi dugu, hau da, lan egiteko duen gaitasuna". (R. de Roussy de Salesek (arg.) *Adolf Hitler: My New Order liburuan aipatua,* Londres: Angus eta Robertson, 1942, 457. or.).

Machine Translated by Google

Gizarte Eraikuntza eta Ekonomia Bankua

Aurreko kapituluarekin lotura logikoan dago eraikuntza sozial eta ekonomikorako banku baten sorrera, eta banku horrek, batez ere etxeak eraikitzeko interesik gabeko eraikuntza-dirua jaulkitzeko zeregina du. Jakina, eraikuntza sozial eta ekonomikorako banku hau ez litzateke estatu-erakunde gisa kudeatu behar, zuzenbide publikoko korporazio gisa baizik. Logikoki, beraz, horri buruzko eztabaida Sozialista Nazionalaren zerga-sistemaren aurkezpenaren ondoren etorri beharko litzateke, baina eraikuntza sozial eta ekonomikorako banku hau ez denez ekonomia pribatuaren baldintzetara eta, batez ere, etxebizitza-eraikuntza sistemara transferitutako interesik gabeko finantzaketa besterik –beraz, garrantzi unibertsaleko ekonomiaren adar bat–, lehen postuan jartzea justifikatuta dago agian.

Zergatik ez den eraikuntza-banku hori estatu-enpresa huts gisa kudeatu behar, finantza-erakunde publiko juridiko hori estatu-enpresa bat baino maniobratzeko askatasun handiagoa izan behar duelako da. Ez litzateke arrazoi handi bat izango etxebizitzak eraikitzea besterik ez balitz, baina kasu asko egongo dira non interes publikoari zeharka eragiten dioten garrantzi handiko zereginak diren, eta orduan bankuak, zeinak, hain zuzen ere, bere kudeaketaren arduradun den estatuaren aurrean, askatasun osoa izan beharko luke baldintza guztiak sakon aztertu ondoren interesik gabeko kreditua ere emateko.

Hala ere, erabakitzeko askatasun hori ez da posible estatuaren menpeko enpresetan. Horregatik utzi behar zaio ekimen pribatuari.

Adibide gisa, hemen aurkez daiteke onartutako lege horren zirriborroa 1922an Bavariarako:

Bavariako gizarte-eraikuntza eta ekonomia-banku baten garapenari buruzko legea.

1. artikulua

Bavariako gizarte-eraikuntza eta ekonomia banku nazional bat (BWB) sortuko da.

BWBk estatuko enpresak edo pertsona pribatuen (banakoak edo elkarteak) ekonomikoki baliotsuak diren enpresak finantzarioki laguntzea du zeregin, herrialdearen garapenerako balio dutenak edo ongizate orokorrarentzat onuragarriak direnak.

2. artikulua

BWB zuzenbide publikoko korporazioa da. Bere antolaketa, administrazioa eta jarduera eta zuzendaritzari buruzko preskripzio zehatzagoak ministerio osoak aginduko ditu.

3. artikulua

Baimena ematen zaio BWBri hasiera batean interesik gabeko altxorraren bonoak jaulkitzeko. 50 milioi urre marko arteko zenbatekorainoko aktibo materialen bidez.

Jaulkipena modu legalean bakarrik gerta daiteke, non uneoro jaulkitako eta zirkulazioan dauden diru-kopuruen zenbatekoa gutxienez balio bereko balore materialez estalita dagoen (interesik gabeko hipoteka-tituluak, salmenta-agiriak, hipoteka-zorrak, etab.) eta altxorraren bonoen itzulketa edo itzulketa garatuko diren enpresen edo erakundeen diru-sarrerek bermatzen duten epe egoki batean, gehienez 50 urteko epean.

4. artikulua

BWBk jaulkitako altxorraren bonoei zor zaizkien bahitura eta baloreen batura BWBren estaldura elkartea osatzen du.

Machine Translated by Google

Segurtasun edo ondasunen estaldura asaldatzen edo kaltetzen duten edozein motatako transakzio juridiko estaldura-elkarteko kide izatea baliogabeak dira.

Estaldura-erakundearen menpe dauden objektu edo eskubideen jabetza- edo edukitza-aldaketek ez dute eragiten bermeen existentzian eta objektuari lotuta jarraitzen dute erosle berriarentzat ere; aurreko titularra erantzukizun pertsonaletik salbuetsita geratzen da BWBk zordunaren pertsonaren aldaketa onartzen duenean bakarrik. Kontrako akordioak baliogabeak dira...

5. artikulua

BWBren estaldura-erakundearen osagai eta eskubide guztiak erregistro publiko honetan erregistratuta daude; printzipioak eta ondorio juridikoak liburu honetarako baliozkoak dira, erregistroetarako bezala; erregistroak konfiantza publikoa eta eskubide presuntzioa ditu berez.

Erregistrora edo haren atal garrantzitsuetara sarbidea eman behar zaio, sartzeko legezko interesa frogatzen duen edonori.

Urtero argitaratuko dira balantze-laburpenak jaulkitako altxorraren bonuen zenbateko osoei buruz, baita horiengatik BWBri zor zaizkion baloreen zenbateko osoari buruz, baita gehigarriei eta kenkei buruz ere, eta altxorraren bonuen itzulketa eta amortizazio arrakastatsuei buruz.

6. artikulua

BWBren altxorraren bonoak legezko moneta dira. Denek onartu behar dituzte beren balio nominalaren tasa osoan, estatuko beste legezko moneten truke-tasaren aurka.
Hartzekodun batek BWBren altxorraren bonoak onartzea ukatzen badu, aipatutako gutxieneko truke-tasan ordainketa egin beharrean, zorduna, altxorraren bonoetan ordainketa eskaini duen neurrian, zenbateko horretako zorretik askea geratzen da.

BWBk interesik gabe jaulkitzen ditu altxorraren bonuak, eta kontratu batean adosten ditu elkarrekiko baldintza juridikoen baldintza orokorrak eta bereziak, jaulkipenaren epeak eta tasak, zordunak ordaindu beharreko baloreak eta hipotekak, baita itzulketak eta bestelako baldintza juridiko garrantzitsuak ere. Kontratu horien kopia bat eskuragarri jarri behar da guztientzat, estaldura-elkartearen erregistroko sarreren eranskin gisa.

BWBk justifikatuta dago maileguen konpromisoan eta urteko kobrantzan administrazio-kostuengatiko gainordainak edo tasak zehazteko, edo dagokien primak edo deskontuak edozein unetan modu publiko uniformean zehazteko.

1. artikuluan zehaztutako gutxieneko tasa baino tasa handiagoaren jaulkipena edo burtsako kotizazioa baimenduta dago.

Ordainketak jaulkitako mota bereko altxorraren bonoetan bakarrik egin daitezke.

7. artikulua

BWBren jarduera, lege honetan jasotako aginduak betetzera hedatzen den neurrian, gainbegiratze kontseilu publiko baten kontrol eta gainbegiratzearen menpe dago, eta kontseilu hori honako hauek osatzen dute: Finantza ministroa edo berak izendatutako ordezkari bat, Barne ministroa edo berak izendatutako ordezkari bat, Justizia ministroa edo berak izendatutako ordezkari bat eta parlamentutik bi urterako hautatutako hiru pertsonak.

Machine Translated by Google

8. artikulua

Zigor klausula: Espetxe zigorrak estaldura elkartearen baloreei nahita eragindako kalteengatik, eta baita merkataritzako edo ohiko kalteengatik ere, batez ere burtsakoengatik, eraikuntzako billeteen edo horien truke-balioaren sabotajeagatik edo hori egiteko saiakeragatik. Horrez gain, zigor ekonomiko handiak, pertsona juridikoentzat ere.

"Baldintza exekutiboak" zehazten ziren administrazio kontseiluaren eta aholku-batzordearen osaerari buruzko preskripzio zehatzak, zeinetan ministerioen, parlamentuaren eta eraikitzaileen ordezkariak dauden. Aholku-batzorde horren zeregina eraikuntza-oharren erabilera legalaren kontrola, itzulketen azterketa, hipoteka-kalteen egiaztapena, interesik gabeko eraikuntza-oharrekin hipotekatzearen oinarriak onartzea, etab. dira.

Baldintza gehigarriek arautzen zituzten itzulketa eta likidazioa, eraikuntza-oharren serie jaulkipenaren eta horretarako erregistratutako baloreen akzioen inskripzioak, eta, gainera, onartutako eraikuntza-diseinuen preskripzio gehiago, etab. Garai hartan, gizarte-banku hori ezartzeko pizgarria etxebizitza-behar izugarriak eta Reich-ek eta probintziak ezin zutelako inola ere larrialdia modu eraginkorrean kontrolatu izanak eman zuten. Etxebizitza-bulegoetako erakunde eskudunek, noski, bizitzeko espazioak askatu zitzaketen han eta han, baina ezin zuten etxebizitza berririk eraiki. Eraikuntza berriaren jarduerak materialen falta jasan zuen, batez ere, alokairuen larrialdi-kontrolarekin, etxe berrien eraikuntza guztiz "ez zelako errentagarria" kapital pribatuarentzat.

Reichak eta probintziek eraikuntza-gastu galduak estaltzeko emandako diru-laguntzak ez ziren inola ere nahikoak izan monetaren debaluazio aurrerakoian.
Hemen eta han hasitako etxebizitza eraikuntza indibidualek ere ezin izan zuten etxebizitza larrialdi orokorra konpondu. Hipoteka merkeak sortzea ere ezinezkoa zen, garai hartan alokairuak finkatuta zeudenez, eraikuntzarako dirurik merkeenak ere % 4ko interesa ez baitzuen onartzen.

Beraz, oinarrizko behaketetan iradoki den bezala, *behar handiena izan arren –errentagarritasun nahikorik ez dagoelako–, beharra ez da asetzen.*

Orain, urtero errepikatzen diren interes-zamak kentzea lortzen bada, etxebizitza behar dutenen eskura interesik gabeko baliabideak jartzeko xedapenak egiten badira, etxebizitza-merkatua modu bikainan suspertzea posible da. Hala ere, horrekin ez litzateke etxebizitza-behar izugarria kenduko bakarrik, bere gizarte- eta osasun-kalte guztiekin, baizik eta barne-merkatua ere modu apartekoan suspertuko litzateke, laguntza-lanbide ugari guztiak, sarrailagileak, arotzak, teilatu-jartzaileak, iturginak, beiragileak, instalatzaileak, zeramikagileak, zoru-jartzaileak eta teila-jartzaileak, margolariak eta igeltseroak horren menpe baitaude, eta orduan, beren aldetik, lana eta ogia aurkitzen dituzte eta beren erosketa-ahalmena indartzen dute.

Hala ere, horrek esan nahi du interesik gabeko eraikuntza-diruan eskaintzen dela.

Eraikuntza-ohar hauek "Gizarte Eraikuntza eta Ekonomia Bankuak" jaulkitzen ditu.
Diru horrekin hornitzaileei eta ekintzaileei eraikuntza ordaintzen zaie. Eraikinaren jabeak jasotako dirua interesik gabe itzultzen du dagokion kuotan, 30-50 urteko epean, eraikuntzaren izaeraren eta iraunkortasunaren arabera. Eraikuntza-oharrak Reich-eko edo probintziako dirutik desberdinak dira, Reichsbank-eko oharrak mailegu-altxorraren oharretatik desberdinak ziren bezala. Eraikuntza-ohar hauek, aipatu bezala, beren estaldura material osoa aurkitzen dute eraikuntza-bankuaren krediruan, jaulkitako oharren zenbateko berdinean, aktibo material berriak (etxebizitzak) sortzen direlako.

Machine Translated by Google

zenbateko bereko interesik gabeko hipoteken erregistroaren bidez legez bermatuta daudenak.

Ia hemen ere eraikin berrien balio osoa ez da eraikuntza-oharretan emango, baizik eta eraikuntzaren benetako gastua soilik. Beraz, lurrak gutxienez eraikitzaileek edo aurrezki-kutxek edo komunitateek jarri beharko dituzte eskuragarri, eta, hortik aurrera, eraikinaren balioaren % 10-30 gutxienez etxebizitza behar dutenek ekoitzi beharko dute, eta horietatik % 5 eraikuntza-bankuaren administrazio-kostuak estaltzeko gordeko da.

Ordainketa egiten da ondoren, interes gehiago kalkulatu gabe. Horrela, etxejabeen jabetza librea urtez urte hazten da beren etxeetan, eta era berean, elkarte osoan mantentzen diren balioak, jaulkitako eraikuntza-agirien estaldura gisa.
Horrela, zirkulazioan dauden eraikuntza-bonuen kopurua gutxitzen da egindako ordainketaren arabera.

Eraikuntza-diru honen izaera juridikoa ez da bonu baten jaulkipena baino.
Bonu honen zorduna eraikuntza bankua da. Bonuaren hartzekoduna egungo jabea da.
lotura hau.

Inori ezin zaio debekatu bonuak jaulkitzea, beti da kanpoko egoeren kontua norbaitek jaulkitako bonuak ordainketa gisa onartzen diren ala ez. Aurretik askotan aipatu bezala, eraikuntza-bonuak beti eta edozein egoera ekonomiko eta politiko imajinagarritan guztiz estalita daude hauen aurkako aktibo materialek. Beraz, ezin da bankuak edozein unetan zailtasunetan erortzea zalantzan jarri.

Hala ere, onarpen unibertsala bermatuta dago estatuak eraikuntza-oharren denbora mugatuko amortizazioaren bermea bere gain hartzeko konpromisoa hartzen duen unean, eta, oharren iraupenean, bere erregistroetan oharrak ordainketa gisa onartzeko edo ordainketa-bide legaltzat deklaratzen direnean.

Bermea onartzeak ez du esan nahi estatuarentzat, praktikoki, zama txikiena; aitzitik. Gaur egun, estatuak benetan gastatu eta interesak ordaindu behar ditu, eta gero zerga orokorren bidez berreskuratu, urtero eraikuntza-gastu galduetarako onartutako diru-laguntzen milioika zenbatu gabe. Hori guztiz ezeztatzen da orduan.

Estatuak ematen dituen diru-laguntzak, beraz, galdutako dirua dira, komunitateak berreskuratu behar duena, eta diru-laguntza horiek lortu ahal izan dituzten pertsona zortedun batzuei doazenak.

Horrela, interesik gabeko eraikuntza-agirien hartzaileen artean ordainketa-zorrak egiten dituen pertsona batek noizbait bere betebeharrak bete ezin baditu ere, horrek ez du inolako eraginik estatuaren aurrekontuak egiten dituen aurrezki izugarrietan, modu honetan ez baitu guztiz galdutako sakrifiziorik egin behar.

Gizarte-garrantzi handiko zeregin baten kontua denez, justifikatuta dago bat ezartzea
sozietate juridiko publiko independentea, bere exekuzioaren tresna eta eramaile gisa.

Horrela, erakunde hau gizarte-ekonomia pribatuaren esparrutik kenduko da, zeinetan modu naturalean irabazi pertsonalak eta aberasteko asmoak lotzen zaizkien herriaren begietan. Bestalde, erakundea estatu-enpresa hutsaren eremutik kenduko da, zeinaren aurka, era berean, ez guztiz bidegabekeriarik gabe, nolabaiteko nazka dagoen publikoaren artean gai ekonomiko guztietan.

Inplementazio-araudian funtsean dena erregistratu behar da
ezinbestekoa publikoarentzat eta bankuaren negozio-kudeaketaren segurtasunerako.

Machine Translated by Google

Proposatutako aholku-kontseiluak bere eragina hortik haratago ere nabaritu dezake. Aholku-kontseilua bera, berriz ere, inplikatutako interes-talde guztien isla da.

Eraikuntza banku bat sozietate juridiko publiko gisa ezartzeak albo-ondorio atsegina ere badu: modu honetan sortutako aberastasun-balioen multzo osoa ez da estatuaren jabetza gisa agertzen, baizik eta eraikuntza bankuaren jabetza gisa.

Eraikuntza banku honen egitura juridikoa edo izaera juridikoa, beraz, honako hau da: eraikuntza bankua erakunde juridikoa da, sozietate juridiko publiko gisa aitortua edo ezarria delako; eraikuntza banku hau ez dago inola ere kide indibidualez osatuta; bere jardueratik garatzen diren eskubide eta betebeharren titularra da berez. Hala ere, ez da funtzionarioa eta ez da estatu-erakundea, ezta estatu-organismo bateko kidea ere.

Halako forma juridiko bat sortzea ez da, hain zuzen ere, zerbait arrunta eta tradizionala; baina hala ere, legeak jada aurreikusitako zerbait da; egungo baldintzek, ordea, mota modernoko erakunde egokiak eskatzen dituzte. Hemen datza, hain zuzen ere, horrelako zerbait ezartzen denean onura: nolabait, tradizionalaren mugak gainditzen direla garaiaren eskakizunetara egokitzeko.

Negozioen jokabidea nola doan adibide batekin azaltzeko modurik onena: eraikuntza bankuak aldez aurretik jakinarazten ditu eraikuntza bankuko dirua onartzeko eskaera bat kontuan hartu nahi bada bete behar diren oinarriak eta aurrebaldintzak.
Eskatzaileak bere eskaera beharrezko dokumentuekin eraikuntza-bankura zuzentzen du eta, baiezko kasuetan, etxebizitza behar dutenekin (etxebizitza jabeekin) kontratua egiten du.

Kontratu honetan, lehenik eta behin, eraikuntza-bankuaren ordenantzak eta ezarpen-arauak agintzen duten guztia eman behar da, hau da, eraikuntza-dirua eraikina eraikitzeko soilik erabiltzeko betebeharra, hipoteka-egoera izateko betebeharra eta itzulketa-betebeharrak. Baina, gainera, kontratu honetan ezarritako gainerako lege-baldintza guztiak ezarri behar dira. Bereziki zehaztu behar da etxebizitza behar duenak ez duela justifikaziorik jabetza berriro saltzeko, eta hori, gainera, hipoteka-aginduan dagoeneko nabarmenduta dago. Herentziaren eskualdaketaren eta ordainketa-falta kasuaren baldintzak dagokion moduan arautuko dira, itzulketa-kuota batekin edo gehiagorekin.

(Xehetasunak gai honen izaeratik sortzen dira).

Banaketa-enpresa guztiei eta langile guztiei eraikuntza-bankuak berak ekoizten dituen eraikuntza-billeteetan bakarrik ordaintzen zaienez, eraikuntza-billeteak zirkulazioan jartzen dira lehen aldiz, egoera guztietan, ordainketa baliokideak jabetzari gehitzen zaizkion neurrian bakarrik. Langile eta hornitzaileengandik iristen dira eraikuntza-billeteak publikoarengana; dauden bermeak kontuan hartuta eta batez ere estatuak eraikuntza-billeteen bermea hartzen duelako eta estatu-ogasunek eraikuntza-billeteak ordainketa gisa onartzen dituztelako, publikoak eraikuntza-billeteak beste edozein diru bezala onartuko ditu. Beraz, etxejabearen esku geratzen da nola betetzen duen eraikuntza-bankuarekiko duen betebeharra, hau da, urtero maileguan hartutako zenbatekoen % 2 eraikuntza-billeteetan itzultzea. Beste era batera esanda, eraikuntza-bankuaren eraikinaren jabeak eta hipoteka-zordunak urtero % 2 ekoitzi behar dute zirkulazioan dauden zenbatekoetatik eraikuntza-billeteetan. Praktikan, hipoteka-zordunek tokiko diruarekin batera zirkulatzen duten eraikuntza-billeteak bilduko dituztela gertatuko da, itzulketa-zorrak iraungi baino lehen, eta horrela beren ordainketa beteko dutela.

Machine Translated by Google

betebeharra. Eraikuntza-bankuko billeteak lortzeko leku bereziki egokia edozein unetan martxan dauden eraikuntza-guneak izango dira.

Ideia bat izateko, suposatzen bada urtean 10 milioiko eraikuntza-bankuko billeteak jaulkitzen direla Munichen, horretatik urtero 200.000 urrezko marko itzuliko zaizkio eraikuntza-bankuari; horrela, gehienez 50 urteren buruan, 10 milioi osoak itzuli eta eraikuntza-bankuak bilduko ditu, gehienez 50 urteren buruan bertatik eraikitako etxeak horrela ordainduko dira eta jabeen zorrik gabeko jabetza bihurtuko dira. Ordainketa osoa interesengatik alferrik ordaindu gabe egin da; ordainketa, gainera, eraikuntza-bankua sortzearen bide soil baten bidez egiten da, estatuaren bermearekin lotuta.

Gizarte-ekintza estatuak etxebizitzen balioa ezerezetik sortu izana da, eraikin oso honen eraikuntzaren bidez milaka langile eta enpresarientzako diru-sarrerak sortu izana. Milaka etxe indibidual direla suposatzen bada, lurrik gabeko milaka lurjabe bihurtzen dira horrela.

Hainbat eragozpen eta erreserba egingo dira, eta horien artean garrantzitsuenak hauek proposa daitezke:

1. Inflazioaren aurkakoa. Aurkakoa hau ikuspegi laburrekoa eta garrantzirik gabekoa da; aurreko pasarteetan azaldu bezala, inflazioa dirua estali gabe jaulkitzen denean bakarrik sor daiteke. Kasu honetan, estaldura materiala eraikuntza-bankuko billeteen aurka dago; beraz, ez da garrantzitsua eraikuntza-bankuko billete kopuru handiak zirkulazioan sartzea.

2. Gai hau berria eta frogatu gabea dela dioen eragozpena. Eragozpen hau ez da aplikagarria, eta gaia agian berria da Alemaniarentzat. Beste leku batzuetan, ohituta gaude aktibo materialez estalitako interesik gabeko zor-ziurtagiri horiek ikustera. Horren adibide tipikoa duela ehun urte sartu zen eta oraindik ere kontserbatzen den Ingalaterrako bermea da. Bermea jabeari biltegi zentral jakin batean gordetako burdin gordin kopuru jakin bat izateko eskubidea ematen dion agindua da. Berme-ohar hauek moneta gisa erabiltzen dira; bermearen erosahalmenak burdin gordinaren prezioak munduko merkatuan jasaten dituen gorabeherak baino ez ditu.

Adibidez, Alemanian halako bermeak izango bagenitu, hauek guztiz independenteak izango ziren Alemaniako monetekiko eta haien gorabeheren aldean. Berme hauen balioa burdin gordinaren prezioarekin lotuta zegoen, eta prezio hauen balioa, aldi berean, automatikoki arautzen zen monetarekiko.

Aginduan aurkitzen dugu aktibo material batek estaltzen duen interesik gabeko zor-ziurtagiri eta zor-agindu honen izaera ezagunaren adibide esanguratsua.

Eraikin berrien eraikuntza esanguratsuak eta ekonomikoki nazionalki garrantzitsuak egin behar diren neurrian, ezinbestekoa da kolonia osoak seriean eraikitzea.

Ikuspegi akastuna litzateke etxe indibidualak edo baita etxe adosatu batzuk eraiki nahi izatea etxe baten bila dabilen pertsonak berak jabea izan nahi duenean bakarrik.
Konpondu beharreko kaltea etxebizitza arazoa da, beraz, ez da batez ere etxebizitza kontua, baizik eta etxebizitza aukerak sortzearena. Behar hori ere konponduko da alokairuko etxebizitzen eraikuntza komertziala sustatzeak. Beraz, ez dago ezer eragozten estilo zaharreko alokairuko etxebizitzen jabeari eraikuntza-bankuko billeteak jasotzea alokairuko etxe berri bat eraikitzeko. Hain zuzen ere, pertsona horien kasuan, eraikin osoaren % 10 baino aurrerakin handiagoa eskatzeko aukera izango da eskudirutan.

Machine Translated by Google

balioa; pertsona horietako asko prest daude eta egoeran daude beren baliabideetatik diru kopuru handiak gastatzeko etxebizitzak eraikitzeko, eraikuntza-bankutik dagokion gainerakoa edo zati bat interesik gabe jasotzen badute diru-laguntza gisa. Hain zuzen ere, eraikuntza-bankuko diruaren interesik gabeko izaerak aukera ematen du eraikuntza-merkatuaren berpizkundearen alderdi hau kontuan hartzeko, hiri handientzat hain garrantzitsua dena.

Gizarte-eraikuntzako eta ekonomia-banku honek, ordea, etxebizitza-eraikinen finantzaketaren mugak gaindituko ditu geroago, interesik gabeko kredituak jaulkiz ekonomikoki garrantzitsuak diren enpresa nazionalentzat, industrientzat, obra komunalentzat, nekazaritzako hobekuntzetarako, etab., nahiz eta itzultzeko epe laburragoarekin izan.

Machine Translated by Google

Zergarik gabeko estatua

Estatu Nazionalsozialistaren helburu nagusia hau da: zergarik gabeko estatua. Gaur egungo egoeretan utopia ero bat bezala iruditu badaiteke, askori egia izateko onegia den promesa bat iruditzen bazaie ere, badakigu hala ere helburu hori guztiz lor daitekeela, behintzat biztanleriaren gaineko zerga-presio izugarria kendu behar den neurrian.

Aurreko kapituluetan argi eta garbi aurkeztu dugu gaur egun ia zerga guztiak interes-ordainketaren bidez bakarrik irensten direla frogatzen duena. Jaten dugun ogi zati bakoitzarekin ordaintzen ditugu zergak, egongela bero bakoitzak gehiegizko zergak kostatzen ditu, erosketa oro salmenta-zergarekin zamatzen da.
Baina modu honetan zergetan sartzen den guztia ez da, inola ere, nahikoa konponketa-zorraren gaineko zergak ordaintzeko bakarrik.

Beti erakusten du gustu eta ulermen kritiko falta, zalantzarik gabe zergarik gabeko estatua bezalako helburu nagusi bat utopia gisa baztertzeak. Gaur egungo finantza-politikaren bide zabal eta korapilatsuetan gurekin ibili denarentzat eta Ariadna haria -estatuaren interes-betebeharra- galdu ez duenarentzat, erraza izan behar du Minotauroaren labirinto honetatik irteteko bidea aurkitzea ere.

Degradazioen gainetik altxatzen dena eta ikuspuntu altu batetik deskribatutako loturak aztertzen dituena: estatuaren interes-betebeharra - zerga - inflazioa, mendebaldeko kultur zirkuluko nazio guztien interes-betebeharra dena menderatzen duen egitate gisa aitortu duena, lanaren eta aberastasunaren arteko baldintza osasuntsu eta arrazoizkoen guztizko alderantzikapenaren garaian bizi garela aitortu duena, estatuak, bere finantza-subiranotasunagatik, ez duela mailegu-bidera guztiz lotuta, baizik eta bere kabuz finantzatu ditzakeela estatu-zeregin publiko handi guztiak modu sortzailean, berarentzat finantza-politiko Mundu Berri baterako azken urratsa besterik ez da estatu finantzarioaren administrazioak ez duela bere lehen zeregintzat hartzen estatuko herritarrei ahalik eta zerga gehien ateratzea, baizik eta, aitzitik, zerga-presio zamatsu oro kentzea eta ekonomia nazionala ongarritzea.

Zenbakizko frogak aurkezteko moduan gaude zergarik gabeko estatua ez dela inola ere utopia bat, baizik eta horretarako aukera estatu-aurrekontu ordenatu guztietan ematen dela, baldin eta estatuak bere gain hartzen dituen interes-zama askatzen badu. Hori ere egin dezakeela kontuak eskatu gabe frogatzen du estatuen porroten historiak, non estatuek porrotaren bidez beren gain hartzen dituzten interes- eta zor-zamatik ihes egin duten dozenaka kasu kontatzen dituen.

Urrutiegi eramango gintuzke hemen berriro ere xehetasunez sartzeak nire lan polemiko txikian, Estatuaren porrota, eman dudan erakustaldi zehatzean: irtenbide honek, hain zuzen ere, mailegu publikoen interes-ordainketaren doikuntzak, bonuak interesik gabeko banku-aktibo bihurtzean, ez du inola ere merezi porrot izen lotsagarria, baizik eta estatua eta herria bere interes-zorretik askatzeko modu honek, hain zuzen ere, estatuaren eta ekonomiaren askatasuna adierazten du kate jasanezinetatik.

Interes-ordainketa horien doikuntza batek, ordea, gerra baino lehen, estatu-administrazio osoaren gastuak estaltzea ahalbidetuko zuen. 1911ko Bavariako estatu-aurrekontua aurkeztu dut adibide gisa. Garai hartan, Bavariako estatuaren diru-sarrerak merkataritza-estatuko enpresa deiturikoetatik (trenbideak, posta eta telegrafoa) 120 milioi urre-markora iritsi ziren, eta estatu-basogintzatik, berriz, 40 milioi. Guztira

Machine Translated by Google

Justizia administraziorako estatu administrazio osoaren gastuak (barruti auzitegi guztiak beren langile eta material gastu guztiekin, probintzia auzitegi guztiak, eskualde auzitegiak eta Munich, Nürnberg, etab.-ko auzitegi gorenak) 27 milioi izan ziren. Bavariako estatu osoaren barne administrazio handi eta hain arretaz garatuarentzat – hau da, barruti auzitegi ugarientzat, konderriko gobernuentzat, Municheko polizia departamentuarentzat, jendarmeriarentzat, eta baita beste hainbat erakunde eta agintaritzarentzat ere, hala nola mediku agintaritzak, probintziako txertaketa ospitalea, elikagaien eta erdi-luxuzko elikagaien ikerketa erakundeak, sanatorioak eta eroetxeak, administrazio auzitegiak, probintziako estatistika bulegoa, metrologia agintaritzak, aseguru ganberak, etab. – estatu aurrekontuan banatu ziren. Hezkuntzarako, eskolarako eta elizara, beraz, batez ere erdi mailako eskola guztietarako, bigarren hezkuntzako ikastetxeetarako, prestakuntza-eskoletarako, latinezko eskoletarako, –, 1911n, 40 milioi bigarren hezkuntzako eskoletarako, bigarren hezkuntzako eskoletarako, goi-mailako lanbide-eskoletarako, irakasle-prestakuntzako erakundeetarako, eraikuntza-eskola eta eskola espezializatu guztietarako, lanbide- eta musika-eskoletarako, nekazaritza- eta barrutiko nekazaritza-eskoletarako, Weihenstephan80 eta ikerketa biologikoko instituturako, emakumeen hezkuntza-institutu guztietarako, eta gero, batez ere, unibertsitateetarako, beren bilduma eta institutu ugariekin, unibertsitate teknikorako, beste arte-unibertsitateetarako, lanbide-unibertsitateetarako, musika-akademiarako, gero Maximilianeum81, zientzia eta arte-institutu zentraletarako, zientzietako akademiarako, estatuko bilduma zientifikoetarako, Bavariako museoetarako, estatuko liburutegirako, estatuko antzokirako, etab., Kultura Ministerioaren jarduera-eremu erraldoi hauetarako, bere milaka funtzionariorekin, bere bilduma eta museoetako arte-altxor erraldoiekin, guztiek eraikinak, administrazioa eta zaintza behar dituztenak, 1911n, guztira 51 milioi gastatu ziren. Finantza Ministerioaren eremuan , zeinak ez baitu soilik herriarengandik dirua ateratzeko funtzioak betetzen, daude baso-administrazioaren jarduerak ehunka basozainekin, meategien, urtze-lantegien, gatz-lantegien administrazioa, aduana-bulego zentral eta subsidiario guztiak, txanpon-bulego zentrala, estatu-zorraren administrazioa eta estatu-bankua, baita topografoen bulegoak eta probintziako topografia-bulegoa, baita estatu-bainuetxeen administrazioak, auzitegiko garagardotegiaren bulegoa, Munich, etab. Enpresa oso handi honek ere 15 milioiko gastua eragin zuen. *Garraio Ministerioaren* gastuak bere funtzionamendu-sarrerek estali zituzten, eta, berriz, funtzionario zaharren *pentsioek* 36 milioi inguruko kopuru handia eskatzen zuten.

Beraz, justizia administrazioak, barne administrazioak eraikinak barne –goian zehazki aipatu ez ditudanak– eta baita finantza administrazioak ere, baita hezkuntza eta garapenak eta pentsioek ere 27+40+51+13+36=167 milioi eskatu zituzten.

Estatuko enpresek, posta eta trenbideek, meategiek eta basoek estatuaren altxorrari eman zizkioten soberakinak, 160 milioi inguru, ia nahikoa izango ziren estatuaren administrazio-aparatu erraldoi osoa estaltzeko – zergarik gabe!

Beraz, zergarik gabeko estatua errealitatea izango zen, baldin eta Bavariako herriari kendutako zerga guztiak, hau da, 60 milioi zerga zuzen eta 53 milioi zerga zeharkako, eta gainera 31 milioi tasak, guztira 134 milioi, ez balira mailegu-kapitalaren interesak ordaintzeko osorik erabili behar izan. Bavariako estatu-zorren interesak ordaintzeko bakarrik...

---

[80] Weihenstephan XI. mendeko klaustro bat da, Bavaria Garaian kokatua, 1803an basogintza eskola eta estatuaren garagardotegi bihurtua.

81 Municheko Maximilianeum Bavariako Maximiliano II.a erregeak diseinatu zuen ikasle fundazio baten egoitza gisa. 1949az geroztik Bavariako estatuko parlamentua bertan dago.

Machine Translated by Google

84,6 milioi (!) eskatu zituen eta Bavariak 50 milioi eman behar zizkion Reichari, Reicharen zorraren interesak ordaintzeko.

Gure estatu-bizitzaren arlo handi eta txikien ikuspegi labur bat eman dut. Hau bereziki garrantzitsua iruditzen zait, Nazionalsozialismoak kontuan hartzen baitu zenbat lan izugarri eta zenbat eredugarri egin zuen estatu zaharrak, erreformarik eta hobekuntzarik behar ez duen lan asko, inoiz amaitu ezin diren gaiekin zerikusirik ez duen neurrian.
Estatu-organismo ororentzat ere egia da ezin dela geldirik egon gogortu nahi ez badu. Eremu askotan espiritu freskoago eta libreago batek ez du kalterik egingo, eta hemen eta han erreforma sakonak egokiak dira. Gure administrazio-aparatuaren adar askotan gutxienez espiritu berri bat sartu behar da, batez ere funtzionarioaren erantzukizun zehatzaren espiritua, bere zereginekiko eta zerbitzatzen dituen pertsonekiko.

Eremu bakarra behartu zuten bide guztiz faltsuetara: estatuaren finantza administrazioa. Deskribatu berri diren egoerak posible badira, hau seinale da hemen aldaketa erradikala egin behar dela. Hala ere, hau egia da jada gerra aurreko estatuarentzat – garai hartan estatua kapital pribatuaren mailegu-maileguaren interes-zerbitzuan sartuta zegoen.
Ez dago garai hartan jada existitzen zen mailegu-kapitalarekiko estatuaren menpekotasuna modu deigarriagoan agerian uzten duen ezer, errenta mota desberdinen gaineko zergak banatzeko azterketa bat baino. 1911ko aurrekontuaren arabera, zeinetan oinarritu ditugun orain arteko behaketak, lur-jabetza 12,6 milioitan kalkulatu zen, etxebizitza 12,1 milioitan, merkataritza-enpresak 17 milioitan, baina, bestalde, 253 (!) milioi urre-markoko pentsio-errenta osoarekin kapital-pentsioak 10 milioitan baino ez ziren balioetsi. Beraz, oso tratu atsegina da ahaleginik gabe bizi eta langile-populazioaren kontura lan egin dezaketenentzat.

Pentsio-sarrera txiki ugariek –70-700 milioi markoko pentsio-taldea pentsatzen ari gara– kapital-pentsioen gaineko zerga-betebeharren masa nagusia osatzen dute, hau da, 150.000 inguru, baina ez kapital-interesetatik datozen diru-sarrerek ezta zerga-ordainketek ere, 0,7 milioi inguru, ez lukete zeresanik izango estatuaren aurrekontuan; baina zifra hauek hain aipagarriak egiten ditu guretzat, mailegu-kapital handiak ehunka mila interes-hartzaile txiki hauetan babes-babes indartsu bat sortu duelako, interesetatik datozen ahalegin eta lan gabeko diru-sarreren aurkako eraso guztien aurka.

Jakina, erraza da interes-hartzaile txiki hauek konbentzitzea beren aurrezkiek neurri batean interesen gaineko erreklamazio iraunkorra bermatu behar dutela, bizitza osoan zehar lan egin eta aurrezkiengatik benetan lan egin duten pertsona hauen eta estatuko pentsio-hartzaileen eta langileen baldintzen arteko antzekotasuna agerikoa baita. Baina jarrera hau pentsioaren ideiatik bereizten duena funtsezko aldea da: pentsio-erreklamazioa pertsonaren menpe dagoela eta heriotzarekin amaitzen dela, interes-erreklamazioa, berriz, materiala dela eta pertsonarengandik independenteki lotuta dagoela modu inpertsonalean, "betiereko erreklamazio juridiko" gisa.

Lotura hauek gehiago jorratuko ditugu zahartzaro-pentsio orokorren eztabaidan, behaketa hauek betiko interes bidegabetik nazio-kide ororen zahartzaro arduragabe baterako erreklamazio justifikatura igarotzea aurkitzeko aukera emango baikegute.

Interes txikiko hartzaile hauek ez dira kontuan hartzen estatu zaharrak mailegu-kapitalari ematen dion tratu oparoari buruzko auzian, baizik eta kapital-pentsioen lehoiaren zatirik handiena irensten dutenak eta gero berriro estatuaren finantza-emaile handi gisa agertzen direnak.

Machine Translated by Google

Beraz, alde batera utzi interes kapitalistari orientatutako estatu finantza administrazioaren zentzugabekeria ekonomiko nazional hau eta atera lanaren eta errendimenduaren estatu sozialista nazional askearenera, zerga guztietatik aske.

Behin estatua bere interes-betebeharren zamatik askatzen denean, ikusiko da zer lor dezakeen estatuak. Diru-sarrera iturri berriak gehitzen badira, hala nola energia hidroelektrikoa eta herrialdeko baliabide naturalen ustiapena, orduan zergarik gabeko estatua ez da utopia bat izango, errealitate alai bat baizik.

Hala ere, estatu sozialista nazionalaren zerga-politikaz hitz egin nahi badugu, zerga-iturri horietatik estatuaren irtenbide baten zain dauden hainbat zereginetarako baliabideak etor daitezkeelako da, eta horietarako, ordea, ez zegoen inoiz baliabide gehiago estatuaren aurrekontuan. Hemen osasun nazionalaren, gaixotasun benereoen aurkako borrokaren, alkoholaren gehiegizko kontsumoaren, kirol fisikoaren sustapenaren, artearen eta zientziaren sustapen nabarmenagoaren, amatasun-baimenean, haurren zaintzan, lorategi-hirien eraikuntzan eta, batez ere, alemaniar herriak gerrako zaurituei, gerrako alargunei eta umezurtzei duen ohorezko zorraren kitapenaz ari gara pentsatzen.

Zerga-politikaren arloan, honako hauek hartu behar dira printzipio gidari gisa estatu-sistema nazionalsozialista batentzat:

1. Barne-maileguen interes-ordainketaren zergapetzea baztertuta dago.
2. Zergak estatuaren gastuak estaltzeko soilik dira baimenduta, helburu ez-produktiboetarako, administraziorako, justizia administraziorako, armadarako, poliziarako eta osasun sistemarako eta hezkuntzarako, baldin eta merkataritza-estatuko enpresen, trenbideen, posta, telegrafoaren, estatu-basoen eta estatu-meategien soberakinak, baita estatuaren hiriarteko base handien elektrizitate-hornikuntza ere, ez badira nahikoa horiek estaltzeko.
3. Behar bereziak edo larrialdi bereziak estaltzeko, batez ere gerra kasuetarako, zuzeneko eta zeharkako zergak ez dira onargarriak bakarrik, baizik eta agingarriak ere badira.
4. Zerga zuzenak edozein formatan jar daitezke ondasunen gainean, baina hemen mailakatze zabala planifikatu behar da. Diru-sarrerak zergapetik salbuetsita utzi behar dira neurri egokiraino. Kasu honetan, orain arte baino sakonago aztertu beharko litzateke zergadunak seme-alabak dituen familiarik edo bestelako zaintza-eginkizunik duen ala ez.
5. Estatuko funtzionarioak funtsean zergarik gabe utzi behar dira. Ezkonduentzat, seme-alaben hobariak bermatu behar dira.
6. Zeharkako zergak garai normaletan luxuzko objektuetarako bakarrik hartzen dira kontuan. Estatuak baliabide bikaina du eskura luxu erakargarriaren, oparotasunaren eta jan-edanaren gehiegikeriaren eta modaren gehiegikerien eragozpen hutsa diren artikuluen ekoizpenaren prezioak kontrolatu eta igotzeko moduan jarduteko. Luxuzko erdi-ondasun hutsak ere, hala nola tabakoa, alkohola eta ardoa, osasun-helburuetarako balio ez duten neurrian, zeharkako zergak izango dituzte. Bestalde, zeharkako zerga guztiak, gaur egun jendea osorik ustiatzen dutenak, funtsean saihestu behar dira. Hemen prezioak igotzeko soilik funtzionatzen duten zeharkako zerga zentzugabe guztiak aipatzen ditugu, azukrearen, gatzaren, pospoloen, lanpararen, limonadaren gainekoak, baita ekoizpena izugarri garestitzen duten ikatzaren gaineko zergak ere, baita pertsonen eta salgaien garraioaren gaineko zergak ere, eta batez ere salgaien salmentaren gaineko zergak.

7. Gerra eta iraultzaren irabazien bilketa justiziazko zeregin gisa egin behar da. Zeregin horretarako, noski, kalkulu-oinarri arrazoizko baten oinarria sortu behar da lehenik, eta horren gainean egungo aberastasuna aurrekoarekin alderatu ahal izango da. Jakina, hemen ere berriro ere bereizketa bat egin behar da lan produktibotik sortzen den aberastasunaren artean, zeinarentzat gerrak, ordea, gorakada berezia ekarri zuen. Zuzena eta zuzena besterik ez da

Machine Translated by Google

egokia da gerrako irabazi esanguratsu horietatik zati bat komunitateari bideratzea. Bestalde, askoz zorrotzagoa den ebaluazioa egin behar da bitartekaritza-merkataritzatik eta espekulaziotik sortzen den aberastasunaren kasuan.

8. Zigilu-zergak eta tasak, baita aberastasunaren elementuen askatasun-eskubidea mugatzen duten zergak ere, ahal den neurrian ongizate orokorraren aurka zuzentzen ez den neurrian, mugatu egin behar dira. Honen barruan sartzen dira oinordetza eta opari-zergak ere.

Funtsean, zerga-finantza politikak "zergarik gabeko estatua" den azken helburua lortu beharko luke, estatuaren lana ez baita herritarrei dirua ateratzea funtsean estatu-mailegu ekonomia faltsu bat iraunarazteko, baizik eta herriaren ongizate orokorra handitzea.

Estatua ez dago mailegu-kapital handien interes-biltzaile izateko, baizik eta bere estatu-herritarren pertsona eta ondasunak babesteko eta herrialdeko baliabide naturalak komunitatearentzat erabilgarri bihurtzeko. Estatu-zeregin ez-produktiboetarako bitartekoak, lehen azaldu den bezala, batez ere merkataritza-estatuko enpresen soberakinetatik hartu behar dira, eta bigarrenik luxuzko zergetatik, hirugarrenik lanaren errendimendu hutsaren bidez lor daitekeenaz haratago dauden aberastasun eta errentetatik, eta orduan bakarrik klase ertain jabeengandik, baita ezinbestekoak ez diren erdi-luxuzko ondasunen gaineko zeharkako zergetatik ere. Eta gerra garaian bakarrik, non nazio osoaren bizitza mehatxatuta dagoen, eska dezake estatuak komunitateak ere –bere zerbitzu-subiranotasunaren bidez zerbitzu militarra eska diezaiokeen bezala–, eta berriro ere klase jabeei erreferentzia berezia eginez, gerraren bidean bere ekarpen ekonomikoa egitea zeharkako eta zuzeneko zerga moduan.

Amaitzeko, zerbait gehiago esan dezakegu "estatuko enpresa komertzialen" auziari buruz. Orain nahiago da estatuko enpresak ez direla "errentagarriak" aipatu. Dagoeneko luze eta zabal eztabaidatu dugu errentagarritasunaren oinarrizko auzia.

Trenbideak eta abar "negozio moduan" egiteko ahaleginean, "estatuko enpresa ez-ekonomikotik askatzeko" edo "forma ekonomiko misto batera eramateko" ahaleginean, nazioaren aberastasun osagai garrantzitsu hau ere beretzat erabilgarri bihurtzeko mailegu-kapital handiaren nahia gaizki ezkutatua baino ez dago ezkutatuta. Estatuak aberastasun osagai horiek ere ematen baditu, orduan mailegu-kapitalari ematen zaio guztiz eta, mailegu-kapitalaren interes-biltzaile gisa jarduteko baimenaz gain, ez du subiranoa den edo modu arautzailean jarduteko eta bere zereginak estaltzeko diru-sarrera handiak lortzeko eremurik gehiago.

Machine Translated by Google

Estatuaren askapen politiko finantzarioa

Lehenik eta behin, orain bizi ditugun bezalako egoerak etorkizunean ezinezko bihurtzeko hartu beharreko neurriak deskribatu genituen. Zeregin hauek, hain zuzen ere, zerbitzu sortzaileak eskatzen dituzte, baina hala ere, egungo baldintza legalak kaltetu edo aldatu beharrik gabe lor daitezke. Bestela gertatzen da gure estatuak bere barne eta kanpoko hartzekodunekiko dituen interes-zorraren kateak haustean.

Hemen hartu beharreko neurriak berez oso sinpleak dira, baina haien gauzatzeak zailtasun asko sortuko ditu. Barne-maileguetatik datorren betiko interes-betebeharraren erremedioa hauxe da: *interes-ordainketa horren legezko ezabapena.* Bestalde, mailegu-kapital handiak, pentsiodun txikien interesak defendatuz, oihu handia egingo du eta mehatxu izugarrienak egingo ditu "bere oinen azpian eskubide urraezinak zapaltzen" dituen estatu baten aurka, "bere azken konfiantza lapurtuko dion lege-hauste bat egiten duena". Kapital handiak, jakina, palanka guztiak mugituko ditu "oinarrizko lege ekonomikoen aurkako krimen izugarria" saihesteko. Jakina! - ezin da espero nazioarteko potentzia batek bat-batean bere agintaritza-eskubidea ukatzea.

Borroka honetan burdinazko nerbioak mantentzea eta norberari ez uztea besterik ez da. goi-finantzek mantentzen dituzten prentsa-coolieen uluaz beldurtu zaitez.

Juduak gogortasun irmoarekin jokatuko du borroka hau, "bere ohorearen" kontua baita, Rothschild zaharrak esan zuen bezala: "Nire dirua nire ohorea da, eta nire dirua kentzen duenak nire ohorea kentzen dit".

Orain, hain zuzen ere, haien dirua ez zaie inola ere kendu behar estatu-bonuen jabeei, baina legezko eskaerak kendu besterik ez dira egin behar, eraginez komunitate nazionalarentzat bidegabekeria handia bihurtu baitira.

Baina estatuaren ikuspuntutik, baita "estatuaren hartzekodunen legezko eskaera" horiek asetzeko beren lanaren bidez kopuru izugarriak bildu behar dituen biztanleriaren ikuspuntutik ere, ez da "legezko eskaera" kontua, baizik eta inoizko bidegabekeria handiena: langileen lapurreta iraunkorra, kapitalista handien zati txiki baten alde, estatuaren laguntzarekin. "Interes- *esklabutzaren haustura" egitate bihurtzen duen estatuak ez du inola ere bidegabekeriarik egiten, baizik eta berak egindako bidegabekeria oso indartsu bat konpontzen du, zeinaren egitateagatik berak egin duen.*

Noski, horrek egungo estatuaren berrantolaketa osoa esan nahi du; erabaki behar du ea osotasunari zerbitzatu nahi dion edo, orain bezala, nazioarteko finantzen baile izan nahi duen.
Galdera honetan ez dago konpromisorik. Hemen, neurri zorrotzak baino ezin du helburura eta erremediora eraman.

Estatu Nazional Sozialistak erabaki indartsu honen jakitun da – oso zaila litzateke hain urrats erabakigarria ematea interes-kapitalismoaren ekonomian zer ezarri behar dugun zehazki ez bageneki. Baina hori dakigunez, garaipenaren ziurtasun osoz goaz munduko historiako borroka handienera. Badakigu interesaren agintea gezurretan eta engainuan bakarrik eraikita dagoela, eta, hau badakigulako eta argi aitortu dugulako, badakigu, halaber, gezur eta engainu *sare* hori , gogor ehundu den arren, tirakada batekin urratu daitekeela.

Beste galdera bat bakarrik, azkena, kezkatu behar gaitu, galdera hau: zer esango dute atzerriko nazioek erreforma erradikal horren aurrean eta batez ere atzerriko interes-hartzaileei interes-ordainketa gehiago ez ordaintzearen aurrean?

Machine Translated by Google

Bai, zer esango dute horri atzerriko nazioek? Galdera hau berez oso garrantzitsua da gure Alemaniako atsekabearentzat eta baita zirkulu zabalen jarrera kosmopolitarentzat ere.
Oro har, zer dira "atzerriko nazioak"? Frantsesak, ingelesak, estatubatuarrak al dira? Suediarrak, holandarrak eta norvegiarrak al dira? Errusiarrak ala txinatarrak al dira? Edo indiarrak ala fuegiarrak82 edo kongoar beltzak al dira? Izan ere, jende horiek guztiak "atzerriko nazioetakoak" dira gurekin alderatuta. Orain, "atzerritar" horien guztien gehiengoak ez du ezer esango, txinatar kopuru txikienak, baita errusiar eta frantziar kopuru txikienak ere, oro har, jakingo dute zertaz ari den. Azkenik, gure gerra etsaien gobernuak geratzen dira eta gero, noski -benetan interesa dutenak- nazioarteko bankari juduak, "zerbait esango dutenak" horri buruz. Hala ere, nazioarteko finantzek horri zer esango dioten oso erraza da erantzutea. Eskura dituen baliabide guztiekin, prozedura hori gizateria kulturalaren aurkako krimen paregabe gisa sailkatuko du, bere prentsa dedikatuaren bidez, gezur eta distortsio guztiekin, ustezko mundu zibilizatua altxatuko du hartutako betebeharren urraketa paregabe horren aurka, Europaren kolapso osoaz hitz egingo du, eta Frantzia, Europako zibilizazioaren eramaile bereziki egokia den aldetik, Alemaniaren aurkako gerra ireki batera bultzatzen saiatuko da. Atzerriko nazioek, hau da, juduen finantza altuak, juduen botere osoaren aurkako hilketa saiakera horren aurka esango duten guztia.

Beraz, aurreztu ahal izango lirateke bai galdera bera bai erantzuna. Izan ere, argi dago askapen gerra zuzendutako botere horrek ez duela bere burua borrokarik gabe men egingo, ez baita hemen alemaniarren kontua, zeinentzat atzerriko interesak eta eskubideak alemaniarren eskubideak baino sakratuagoak baitira gehienetan, baizik eta botere-nahi basatia duten ezaugarririk nabarmenena duten gizakiena.

Azken historia-galdera hauetan guztietan, guztiz alferrikakoa da etsaiak orain zer egingo duen behaketa espekulatiboak egitea, azken horrek ez baitu berehala askapenik edo matxinadarik onartuko. Oso bestelakoa da aurkariak eskura dituen botere-bideen eta norberak dituen indarguneen azterketa. Gainera, norberak zehazki zer egin behar duen eta zer egingo duen badaki, orduan behatu behar da nola geldiaraziko duen etsaiak erasoa eta orduan bakarrik hartu ahal izango dira kontra-neurriak. Ez dago lehen erasoaren ondorengo kanpaina zehaztu dezakeen plan militarrik, baina bai ekintza-bide energetiko baten jarraibide orokorrak eman ditzake. Beraz, hemen ere.

Gure kasuan, aurkariak zailak dira harrapatzen, botere inpertsonal eta supranazional baten kontua baita. Beraz, kanpaina-planak lehenik eta behin kontuan hartu beharko du zein botere eta interes ez diren aurkari gisa hartzen kontuan. Garrantzitsua da hori botereak beharrik gabe ez erabiltzeko arriskurik mehatxatzen ez duen norabide batean.

"Zer esango dute atzerriko herrialdeek horri?" galderaren atzean, batez ere, atzerritik krediturik, janaririk edo bestelako lehengairik jasoko ez dugulako kezka ezkutatzen da.
Orain, zein da egoera hemen?

Ekonomia nazional gisa, epe luzera, gure inportazioak beti esportazioen bidez bakarrik ordaindu ditzakegu, hau da, ondasunak ondasunen truke trukatu, baina ez paper-diruarekin eta ez "kredituekin". Honek guztiak denbora batez funtzionatzen du, atzerriko herrialdeek benetako kreditua ematen duten bitartean, hau da, atzerriko hornitzaile ezberdinek fedea duten bitartean Alemaniako inportatzaileek balio osoko diruarekin ordainduko dituztela salgaiak. Baina hori posible da inportatzaileek Alemaniako salgaien esportatzaile gisa atzerriko dirua bildu badute bakarrik. Kotoirik edo koiperik jasoko ez dugun beldur

82 Suaren Tierrako biztanleak, Hego Amerikako hegoaldeko muturrean dagoen artxipelagoa.

Machine Translated by Google

kobrea edo bazka, nazioarteko interes-ordainketen uko egiteagatik, elkarren artean zerikusirik ez duten gaiak konbinatzen ditu. Banku-botere handi juduak ere ezin du epe luzera lehengaiak ekoizten dituzten herrialdeetako soberakinak Alemaniako lantegietara eta lantokietara iristea eragotzi, eta era berean, Alemaniako produktu bukatuek munduko salmenta-merkatuetara ateratzea lortuko dute. Ekonomia nazional desberdinen arteko ondasunen truke hori eskaintzaren eta eskariaren lege behartzaileen arabera gertatzen da. Noski, behartuta eta aldi baterako, murrizketak eta etenak gerta daitezke hemen, gerran eta Ruhr eskualdean bizi izan genuen bezala83. Baina horiek guztiak neurri bortitzak dira, atzerriko herrialdeei modu berean kalte egiten dietenak.

Beraz, ziurtasunez suposa dezakegu handizkako merkataritzak inportazio-behar guztiz beharrezkoak asetzeko gai izango dela. Beti egongo dira inportazio horiek guregana irits daitezen herrialde neutralak.

Gainera, bere betebehar nazionalak berriro ere kontziente diren eta, horrela, esportazio-gaien kasuan berriro eraginkorragoak izango diren ekonomia nazional batek askoz ere konfiantza handiagoa izan dezake konfiantza zaharra berreskuratuko duelakoan. Inportazio eta esportazioko aldi baterako bitartekari-kredituak merkataritza-etxeen kontuak dira eta haien kreditu pertsonalean oinarritzen dira.

Orain, galdera honek beste alderdi bat du, hau da, gerra-bonuen eta Reich-eko edo estatu federalen interes-bonuen edo bestelako interes-bonuen interes-ordainketa nazionalaren etetea dela eta neurri politiko derrigorrezkoen beldurra. Hori ere oso litekeena da, hemen Alemaniako gobernu-bonuen hartzekodun pribatu indibidualen interes-eskaeren kontua baita, eta horien mesedetan ia ezin da ekintza politikorik egin. Izan ere, estatu-porroten historian ez da oraindik gertatu estatu batek interes-ordainketa eten zuenean esku-hartze militarrik jarraitu izana. Kasu honetan, frantsesek berehala mendekua hartuko luketela dioen kontrako iritzia ez da inola ere onartu behar arrazoi logikoetan, bestela, etsaiek garai hartan ekintza militarren bidez esku hartu beharko baitzuten marko alemaniarraren beherakadaren aurka. Monetaren beherakadak azkenean Alemaniako bonuen atzerriko hartzekodunak denaz gabetu zituen. Orain, gure neurriek ez dute inola ere aurreikusten Alemaniako estatu-zor horien barne-baliogabetzea, baizik eta interesen ezeztapena eta bonuak banku-aktibo bihurtzea. Diru-ordainketa, berriz, berehala eskain dakieke atzerriko hartzekodunei.

Nola da posible kasu horretan, hau da, X. Illinois edo Chicago jaunak bere bankariarengandik informazioa jasotzen duenean Alemaniako gobernuak gerrako bonuak eskudirutan itzultzen ari dela eta zenbateko hori bere kontuan sartu dela, oso haserre egotea eta bere gobernua Alemaniaren aurka martxan jartzea?

Ez da inongo aldetik erresistentzia larririk espero alemaniar gobernu nazionalista batek interes-bonu guztien interesak bertan behera uztea deklaratuko balu, aldi berean bonu horiek estatu-bankuetan edo posta-txekeen kontuetan interesik gabeko aktibo bihurtuz.
Guretzat garrantzitsua da, gure neurrien bidez, komunitateari kalterik ez egitea, – kapitalismoaren aldetik erresistentzia hartuko den egitateak ezin du askatzaile ekintza mugatu. Neurri honen kasuan, hain zuzen ere, ikusiko da arimen bereizketa bat gertatuko dela hemen eta gobernu neurri honetan askapen bat sentituko dutenen falange itxiak...

[83] 1922ko amaieran, alemaniarrak Aliatuei gerrako kalte-ordain gisa egurra eta ikatza ordaintzean larriki huts egiten ari zirela ikusi zenean, frantsesek eta belgikarrek, Raymond Poincaré Frantziako lehen ministroaren gidaritzapean, Ruhr industria-eskualdea okupatu zuten 1923ko urtarrilean. Okupazio honen aurrean, alemaniarren erreakzioa erresistentzia pasiboa izan zen gehienbat, munduaren sinpatia irabazi eta Dawes Ituneko kalte-ordainen baldintzak "leuntzea" ekarri zuen.
1924ko apirilean (ikus goian 94. or.), eta bertan ere Ruhr-etik aliatuen okupazio-tropak erretiratzea eskatu zen.

Machine Translated by Google

Lanaren presio izugarritik askatzeak laster langile guztiak barne hartuko ditu. Banku eta burtsaren zirkulua eta beren abantaila propioetan harrapatuta dauden pentsiodun txikien zirkuluan daudenak bakarrik jarraituko dute haien aurkari gisa.

Lan egiten duenak ez du interes berezirik bere aldi baterako aktiboetatik bankuetatik interesak jasotzeagatik, are gutxiago du interesik kredituengatik interes oso altuak ordaintzeko; bere dirua zirkulazio-kapital gisa erabiliz, lan egin eta irabazi nahi du. Horregatik, enpresari, fabrika-jabe eta merkatari guztiek oso interes gutxi izango dute interes-kapitalismoaren sistema mantentzean. – Argi geratzen da hau gobernuaren interesak –argien erakutsi dugun bezala– langile produktiboen lan-errentetatik zuzenean edo zeharka zergak eginez soilik ateratzen direla kontuan hartzen duen edonorentzat.

Ezagutza hau argi duenak ezin du inola ere eragin, oinarrizko printzipio bat besterik ez baita: *estatuak bere herritarrei berriro ere kendu behar diena eman diezaiekeela, nolabait.*

Estatuaren interes-ordainketaren interesak, edozein kasutan, langile produktiboengandik atera behar dira. Inor ez da printzipio honetatik kanpo geratzen, batez ere eskuz eskulangilea, interes-bonurik ez duena. Egoera honek gogorren jotzen du, zuzeneko eta batez ere zeharkako zergak ere eragiten baitiote larrien. Orain, hain zuzen ere, langileari zerga eskatzen zaiola errenta-zergaren bidez, beste zirkulu guztien aurretik, errenta-kenkari moduan, langilea gai hauei buruz argi eta garbi ikusten du; gauza bera gertatzen da soldatapeko eta alokairuko langile guztiekin ere. Jakina, zirkulu hauek askoz ere gutxiago kontziente dira zeharkako zerga erradikalagoez, nahiz eta batez ere inflazioan sentitzen dituzten, "Inflazioa" kapituluan deskribatu zen bezala. Zeharkako zerga da zergarik antisozialik. Lana zamatzen du mailegu-kapital hutsaren alde. Inork ezin du bertatik erretiratu, eta, beraz, diru-sarrera gutxien dituena gehien zapaltzen du. Bestalde, zeharkako zergak -ikatza, gatza, pospoloak, azukrea, garagardoa eta edarien zergak, garraio pertsonalaren zergak, etab.- ez dute batere asaldatzen kapital-aberastasun handiko jabea.

Beraz, langileen zirkuluko ekintza askatzaile horren aurkari den bat konexio horien ezagutza eta ulermen faltagatik bakarrik izan daiteke hori.

Kapitulu honetan jorratu beharko genukeen azken eta zailena nazioarteko interes-betebeharrak kentzearen auzia da; beste era batera esanda, gerra-zorraren interes-ordainketa gehiago ukatzea.

Galdera hau lotura estuena du Alemaniako galdera historikoarekin, izan ere, Alemaniako galdera orokorra da, zeren eta honako hau dio: Alemaniako nazioak askatasuna ala esklabutza nahi du?

Badakigu azken galdera hauetan borondate irmoak bakarrik erabaki eta lortu dezakeela garaipena – beraz, galdera honen erantzuna finantza-politikako behaketen esparrutik haratago doa. Baina ezinbestekoa da bere askatasunaren alde borrokatu behar duen nazio batek jakitea bere esklabutza, lehenik eta behin, finantza-politikakoa dela, hemen politika eta ekonomia daudela lotura estuena. Baina, hain zuzen ere, hau da egungo egoeraren gauza berria: finantza-boterearen ikuspuntu politikoek gobernatzen dutela eta botere militarraren ikuspuntu politikoak bigarren mailan daudela.

Egia esan, Mammonismoaren aroaz garai berri bat bezala hitz egin dezakegu. Mammon jainkoa mundu honetako tronura igo da. Enperadorea eta erregea haren aurrean makurtzen dira. Parlamentuak eta gobernuak haren zerbitzari menpekoak dira. Mugimendu handiak uztarrian jarri ahal izan ditu – soldatapekoen hobekuntzarako ahalegina bezala. Nazioarteko kapitalak ere egin du

Machine Translated by Google

munduko prentsak bere helburuetarako erabilgarriak – kultur aberastasunaren administratzaile eta bertako arte eta literatura nazional guztien adulteratzaile ere bihurtu baita.

Mammonismoaren izurrite eta munduaren aginte honen eramaile nabarmenen gisa, juduak aitortu ditugu eta, beraz, gure ezagutzaren zirkulua berriro ixten da galdera guztien artean - *juduen auzia.*

Interes arazoaren konponbidea juduen auziaren konponbidea da. Gure azalpenen zentzuan, interes arazoaren konponbidea juduen mundu-dominazioa haustea da, munduko juduen boterea -bere finantza-botere- suntsitzen duelako.

Baina interes-arazoaren konponbidea, gainera, zentzu eraikitzailean, aldi berean da denbora gizarte-arazoaren konponbidea ere bai.

Gerrako zorren interes eta zerga guztien ordainketa ukatzeak nazioarteko finantzak, edo Frantzia, Alemania osoko finantza administrazio osoa bere gain hartzeko auzian jarriko lituzke. Reicheko etsaiari interesak ordaintzeko balio duten zerga guztiak kentzen badira, horrek lehenik eta behin barne-mailako zerga-zapalkuntza eroaren erreskatea esan nahiko luke, irismen handiko ekintza sozial-politiko handia, eta etsaiak bere finantza administrazioa garatzen saiatu beharko luke Alemanian.

Baina alemaniar herriak zerga-biltzaile frantsesa edo judua zerga- eta pentsio-bulego guztietan eserita ikusiko balu, eta behirik onenak atzerriko zapaltzaile hauek nekazarien ukuiluetatik aterako balituzte, orduan haserrea eta indignazioa hain indartsuak izango lirateke laster, non gau batean atzerriko mamua odoltsu erratz batekin uxatu eta Alemania askatuko lukeen.

Oro har, potentzia militar batek halako enpresa bat hartuko lukeen ala ez zerbitzurako beraz, finantza-ahalmena oraindik oso zalantzazkoa da.

Gure askapen-nahiaren etorkizuna ez da inola ere hasieran iruditu zitekeen bezain txarra, aitzitik. Alemaniak bere "gerra-heroiak" entregatzea aho batez ukatu zuen lehen aldian bertan, "ez" horrekin mamua amaitu zen.

Orain, nazioarteko finantzek beste metodo batzuk bilatuko dituzte, batez ere boikotaren eta nazioarteko merkatuaren itolarriaren metodoa. Azken horretan ere ez duela arrakastarik izango ziurra izan daiteke, eta Alemaniako produktuen boikotak Alemania, hasieran bere jarduera ekonomikoan bakarrik, eta denbora batez baita esklusiboki ere, bere barne merkatura bideratuko luke. Beraz, hemen ere barne politika trebe baten zeregina izango litzateke soilik –batez ere etxebizitza eraikuntzaren arloan sustapen eskuzabalaren bidez– garai kritikoak gainditzea eta herriaren ongizaterako erabiltzea, mundurako bide berriak zehaztu arte.

Mundurako bide berrien irekiera hau juduen nagusitasuna beste nazioen artean ere haustearen bidez gertatuko da, nazio indibidualen bidea ere ekonomia nazional osasuntsu baterako, beren barne-pozoitzea judu-mammonista pozoiaren bidez sendatzea baino ezin baita izan. Orduan, nazioarteko merkataritza osasuntsu baten eta nazioen arteko merkataritza ekonomikoaren bide naturalak bere kabuz irekiko dira - eta gizateriak, juduen zapalkuntzatik askatuta, aurrekaririk gabeko oparotasun aro bat biziko du - eta, batez ere, *Alemania - munduaren bihotza!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

1.0 bertsioa

AHko 130. urtean argitaratua, Kali Yuga-n 2018ko urrian
kristauen egutegia Sudetenland Verlag-ek.

Einar Birkemannek editatua.

Liburuaren azala Italok egina.